

சமய இலக்கியங்களில் பெண் பதிவுகள்

அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையில் முனைவர் பட்டத்திற்காக (Ph.D)
பகுதி நிறைவாக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்
பழ.மல்லிகா
(பதிவு எண்:1229)

நெறியாளர்
பேரா. முபாண்டி

தமிழ்த்துறை
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

(தேசியத் தர நிர்ணயக்குழுவின் மூன்றாம் சுற்றுத்தர மதிப்பீட்டில் A+ (CGPA:3.64) தகுதி பெற்றது
மற்றும் மத்திய மனிதவள மேம்பாட்டு அமைச்சகம் - பல்கலைக்கழக மானியக்குழுவின்
முதல்தரபல்கலைக்கழகத் தகுதி பெற்றது.)

காரைக்குடி - 630 003

தமிழ்நாடு, இந்தியா,

ஆகஸ்டு-2019

பேராசிரியர் முபாண்டி,
பேராசிரியர் மற்றும் தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
காரைக்குடி-630003.

நாள்:

நெறியாளர் சான்றிதழ்

“சமய இலக்கியங்களில் பெண் பதிவுகள்” என்னும் தலைப்பில் பழமல்லிகா அவர்களால் முனைவர் பட்டத்திற்காக அளிக்கப்பெறும் இவ்வாய்வு என் மேற்பார்வையில் ஆய்வாளரின் சொந்த முயற்சியால் எழுதப்பட்டது எனவும், இதற்கு முன்னர் இவ்வாய்வேடு வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப்பட்டத்திற்கும் அளிக்கப் பெறவில்லை எனவும் சான்றளிக்கிறேன்.

நெறியாளர்
(முபாண்டி)

பழ.மல்லிகா, (பதிவுஎண்:1229)

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,

தமிழ்த்துறை,

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,

காரைக்குடி-630003.

நாள்:

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“சமய இலக்கியங்களில் பெண் பதிவுகள்” என்னும் தலைப்பில் அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையில் முனைவர் பட்டத்திற்காக என் சொந்த முயற்சியில் எழுதப்பட்டது என்றும், இதற்கு முன்னர் வேறு எந்த ஆய்வுப் பட்டத்திற்கும் இவ்வாய்வேடு அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் உறுதியளிக்கிறேன்.

ஆய்வாளர்
(பழ.மல்லிகா)

உறுதிக் கையொப்பம்

பேராசிரியர் மு.பாண்டி,

தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,

காரைக்குடி-630003.

நன்றியுரை

“சமய இலக்கியங்களில் பெண் பதிவுகள்” என்னும் தலைப்பில் முனைவர் பட்டம் மேற்கொள்ள வாய்ப்பளித்த வள்ளல் அழகப்பருக்கும், அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்திற்கும், தமிழ்த்துறைக்கும் முதற்கண் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வுக்கான தரவுகள் திரட்டுவதற்கும், ஆய்வு தொடர்பான நூல்கள் வாங்குவதற்கும், ஆய்வு செம்மையுற அமைவதற்கும் நிதி வழங்கி உதவிய (UGC-RGNF) பல்கலைக்கழக மானியக்குழுவிற்கு என் உளமார்ந்த நன்றி உரித்தானது.

ஆய்வுக்குத் தேவையான உதவிகள் புரிந்து, என்னைச் செம்மையாக நெறிப்படுத்தி, ஆய்வு சிறப்புற அமைய உதவிய எனது நெறியாளர் பேராசிரியர் மு.பாண்டி போராசிரியர் மற்றும் துறைத்தலைவர் அவர்களுக்கு எனது பணிவான நன்றியைச் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையில் முதுகலை, ஆய்வியல் நிறைஞர், முனைவர் பட்டம் பெற எனக்குப் பல்லாற்றானும் உதவிய தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்கள் அனைவருக்கும் என் உள்ளம் கனிந்த நன்றிகள் பல.

ஆய்வு செம்மையுற அமைவதற்கு உரிய காலத்தில் உதவிய, உதவிப் பயிற்றுநர் தன்மானம் அவர்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஆய்வினைச் சிறப்பாக செய்ய துணையாக இருந்த ஆய்வு மாணவர்களான சா.சத்யா, லெ.தீபா, மு.இராணி, சு.பிரபாகன் ஆகியோருக்கு என் நன்றிகள்.

என்னைச் சான்றோர் ஆக்க அல்லும் பகலும் உழைத்த என் அன்பிற்குரியப் பெற்றோர் திரு.சுப.பழனியப்பன், பழ.கண்ணகி அவர்களுக்கு என்றும் நன்றிக்குரியவன். எனது ஆய்வுப் பணிக்குப் பல்வேறு உதவிகள் புரிந்த எனது சகோதரிகள் பழ.நித்யா, பழ.ரம்யா, பழ.உமா அவர்களுக்கும் என் இதயப்பூர்வமான நன்றியினைக் காணிக்கையாக்குகிறேன். ஆய்வுக்குத் தேவையான உதவிகள் செய்த என் கணவர் முனைவர் பா.திருக்குமரன் அவர்களுக்கும் என் நன்றி உரியது.

ஆய்வுத் தேவையான தரவுகளைத் திரட்ட பெரிதும் உதவிய,
நூலகங்களான,

➔ அழகப்பா பல்கலைக்கழக கலைப்புல நூலகம், காரைக்குடி.

➔ அழகப்பா பல்கலைக்கழக மைய நூலகம், காரைக்குடி.

➔ மாவட்ட பொது நூலகம், காரைக்குடி.

➔ இராமசாமித் தமிழ்க்கல்லூரி நூலகம், காரைக்குடி,

➔ மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக மைய நூலகம், மதுரை.

ஆகிய நூலகங்களுக்கு என் நெஞ்சார்ந்த நன்றிகள்.

இவ்வாய்வேட்டினை நேர்த்தியாகவும், செம்மையாகவும் உருவாக்க
உதவிய அனைவருக்கும் என் நெஞ்சார்ந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக்
கொள்கிறேன்.

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

1. அ.தி.	- அற்புதத் திருவந்தாதி
2. உ.ஆ.	- உரை ஆசிரியர்
3. ஒன்ப.திரு.	- ஒன்பதாம் திருமுறை
4. சுந்தேவா.	- சுந்தரர் தேவாரம்
5. செ.	- செய்யுள்
6. பதிப்.	- பதிப்பாசிரியர்
7. தலைபதிப்.	- தலைமைப் பதிப்பாசிரியர்
8. திருக்கோ.	- திருக்கோவையார்
9. திரு.	- திருப்பாவை
10. திரும.	- திருமந்திரம்
11. திருவா.	- திருவாசகம்
12. திருஞான.தேவா.	- திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம்
13. திருநாவு.தேவா.	- திருநாவுக்கரசர் தேவாரம்
14. தொகு.	- தொகுப்பாசிரியர்
15. தொல்.பொருள்.அகத்	- தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்
அகத்திணையியல்
16. தேவா.மு.திரு.	- தேவாரம் முதல் திருமுறை
17. நாலா.திவ்.பிர.	- நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம்
18. நூ.	- நூற்பா
19. ப.ஆ.	- பதிப்பு ஆசிரியர்
20. ப.	- பக்கம்
21. பக்.	- பக்கங்கள்
22. பதினொ.திரு.	- பதினொராந் திருமுறை
23. பா.	- பாடல்
24. பெரிய.	- பெரியபுராணம்

பொருளடக்கம்

இயல்	தலைப்பு	பக்கம்
	முன்னுரை	1-5
ஒன்று	திருமுறைகள் திவ்வியப் பிரபந்தம் அறிமுகம்	6-37
இரண்டு	பன்னிரு திருமுறைகளில் பெண்கள்	38-151
மூன்று	நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் பெண்கள்	152-223
நான்கு	திருமுறைகள், திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் - பெண்கள் நிலை	224-244
	முடிவுரை	245-251
	துணைநூற்பட்டியல்	252-270
	பின்னிணைப்பு	

பெண், பெண்மை, பெண்ணியம் ஆகியன இருபதாம் நூற்றாண்டிலிருந்து இன்று வரை உலகில் மிகுந்த விவாதத்திற்கு உள்ளாகும் பொருண்மைகளாக உள்ளன. இவை பற்றிய சிந்தனைகள் இன்று உலகம் முழுவதும் பேசப்பட்டாலும் தீர்வுகள் எட்டப்படவில்லை. சங்க காலத்தில் பெண்கள் அறிவிலும், வீரத்திலும் சிறந்து விளங்கியிருந்தாலும், ஆண்களுக்கு அடுத்த நிலையில் பார்க்கப்பட்டதும், அவர்களுக்கு அடங்கி வாழ்ந்ததும் புலனாகின்றது. சங்கம் மருவிய காலத்தில் மகளிர் கல்வி கற்றுப் படைப்புகள் படைத்துள்ளனர். சமண, பௌத்த சமயங்கள் வழிபாட்டில் கடுமையானக் கட்டுப்பாடுகளை விதித்து மட்டுமின்றி பெண்களைப் பழித்தும், அவர்களுக்கு இப்பிறவியில் வீடு பேறு இல்லை என்றும் சுட்டியுள்ளன. அதன்பிறகு வந்த நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும் ஆண், பெண் இருவரும் வழிபாட்டின் மூலம் இறைவனை அடையலாம் என்கின்றனர். வழிபாட்டில் சமவுரிமை கொடுத்து, வாழ்க்கையில் இரண்டாம் இடம் தந்துள்ளனர். இந்நிலையில் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய சில பெண்கள் தனித்து இறைப்பணியிலும், கணவனுக்குத் துணை செய்யும் விதமாக பலர் தொண்டு நெறியிலும் ஈடுபட்டுள்ளனர். சைவ, வைணவ சமய இலக்கியங்களில் காணப்படும் பெண் பதிவுகளின் மூலம் அவர்களின் பக்தி நிலையையும், சமுதாயம் அவர்களுக்களித்த மதிப்பையும் கண்டறிவதாக இவ்வாய்வு அமைகின்றது.

ஆய்வுத் தலைப்பு

இவ்வாய்வின் தலைப்பு “சமய இலக்கியங்களில் பெண் பதிவுகள்” என்பதாகும்.

ஆய்வு நோக்கம்

சமய இலக்கியங்களில் காணப்படும் பெண் பதிவுகளின் வழி சமுதாயத்தில் அவர்களுக்கிருந்த மதிப்பையும், அரசியல் மாற்றங்களால் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட குழல் மாற்றங்களையும், சமயங்களால் அவர்களடைந்த நன்மை, தீமைகளையும் ஆராய்வது நோக்கமாகும்.

கருதுகோள்

இலக்கியம் அது தோன்றும் சமூகத்தின் பிரதி என்னும் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில், சமய இலக்கியங்களில் அவ்வவ் கால பெண்களின் வாழ்வியல் பதிவு செய்யப் பெற்றிருக்கக் கூடும் என்பதும், சமய இலக்கிய காலத்தில்

பெண்கள் நலம்திப்புடன் நடத்தப்பட்டனர் என்பதும் இவ்வாய்வின் கருதுகோளாக அமைகின்றன.

ஆய்வு எல்லை

“சமய இலக்கியங்களில் பெண் பதிவுகள்” என்னும் இவ்வாய்விற்கு சைவ சமய இலக்கியங்களின் தொகுப்பான பன்னிரு திருமுறைகள் முழுமையும், வைணவ சமய இலக்கியத் தொகுப்பான நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தமும் ஆய்வு எல்லையாக அமைகின்றன.

ஆய்வுத் தரவுகள்

“சமய இலக்கியங்களில் பெண் பதிவுகள்” என்னும் தலைப்பிலான இவ்வாய்விற்குச் சைவ சமயத்தில் உள்ள ஒன்று முதல் பன்னிரண்டு திருமுறைகளும், வைணவ சமயத்தில் நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் பன்னிரு ஆழ்வார்களின் பிரபந்தங்களும் முதன்மைச் சான்றாதாரங்கள் ஆகும்.

சமய இலக்கியங்கள் தொடர்பான திறனாய்வு நூல்கள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள், ஆய்வேடுகள், இதழ்கள் போன்றவையும், பெண்ணியப் பார்வையிலான பிற ஆய்வுகளும் துணைமைச் சான்றாதாரங்களாக அமைகின்றன.

ஆய்வு அணுகுமுறை

பன்னிரு திருமுறைகள், நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தங்களில் காணலாகும் பெண் பதிவுகளையும், பெண் தொடர்புடைய பிற செய்திகளையும் பகுத்துக் காண பகுப்பாய்வு அணுகுமுறையும் (Classification approach), பெண்களின் பக்தி நிலையை விளக்க விளக்கவியல் அணுகுமுறையும் (Descriptive approach), மகளிருக்கிருந்த சமுதாய நிலையைக் காண சமூகவியல் அணுகுமுறையும் (Sociological approach), பக்தி இயக்க கால பெண்கள் வாழ்ந்த வரலாற்றுப் பின்னணியை ஆராய வரலாற்றியல் அணுகுமுறையும் (Historical approach), பெண்களின் நிலையை விளக்கப் பெண்ணிய அணுகுமுறையும் (Feminism approach), இவ்வாய்வில் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

“சமய இலக்கியங்களில் பெண் பதிவுகள்” என்னும் தலைப்பிலான இவ்வாய்வின் முன்னோடிகளாக,

1. மு.பழனியப்பன் - பெரியபுராணத்தில் பெண்கள் ஓர் ஆய்வு,
 2. வி.சகுந்தலா - பெரியபுராணத்தில் மகளிர்நிலை,
 3. கி.மஞ்சளா - திருவாசகத்தில் மகளிர் ஆடல்,
 4. பெ.வனிதா - பெண்ணிய நோக்கில் பெரியபுராணம்
- ஆகிய ஆய்வுகள் எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன.

இயல் பகுப்பு

“சமய இலக்கியங்களில் பெண் பதிவுகள்” என்னும் இவ்வாய்வு முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாக நான்கு இயல்களாகப் பகுக்கப்பெற்றுள்ளது. அவை,

இயல் 1. திருமுறைகள், திவ்வியப் பிரபந்தம் அறிமுகம்

இயல் 2. பன்னிரு திருமுறைகளில் பெண்கள்

இயல் 3. நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் பெண்கள்

இயல் 4. திருமுறைகள், திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் - பெண்கள் நிலை

என்பனவாகும்.

இயல் விளக்கம்

முன்னுரையில் ஆய்வு பற்றிய விளக்கம், ஆய்வுத் தலைப்பு, நோக்கம், கருதுகோள், எல்லை, தரவுகள், அணுகுமுறைகள், முன்னோடிகள். இயல் பகுப்பு, இயல் விளக்கங்கள், முடிவுரை, துணைநூற்பட்டியல், பின்னிணைப்பு ஆகியன பற்றி தரப்பட்டுள்ளன.

‘திருமுறைகள், திவ்வியப் பிரபந்தம் அறிமுகம்’ என்னும் முதலாம் இயலில் சமயம், சைவம், திருமுறை ஆகியவற்றிற்கான விளக்கம், திருமுறைகள் தொகுக்கப்பட்ட வரலாறு, நாயன்மார்களின் காலம், திருமுறைகளின் அரிய பதிப்புகள் ஆகியன விளக்கப்பட்டுள்ளன. வைணவம், திவ்வியப் பிரபந்தம், ஆழ்வார்கள் பற்றிய விளக்கமும், திவ்வியப் பிரபந்தம் தொகுக்கப்பட்ட வரலாறும், ஆழ்வார்களின் காலம், பிரபந்தத்தின் உரைச் சிறப்பு, சைவ, வைணவ சமயப் பூசல்கள் ஆகியனப் பற்றி ஆராயப்பட்டுள்ளன. பன்னிரு திருமுறைகள் பாடிய நாயன்மார்கள், நாலாயிரத்திவ்வியப் பிரபந்தம் அருளிய ஆழ்வார்கள் பற்றி தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, பக்தி இலக்கிய வரலாறு போன்றவற்றில் நாயன்மார்கள்,

ஆழ்வார்கள் பற்றிய விரிவானத் தகவல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவர்களின் பக்தி இலக்கியங்களில் பெண்ணியப் பதிவுகள் காணும் நிலையில், இவர்களைப் பற்றி விரிவாக விளக்க வேண்டும் இருப்பினும் ஆய்வு நிலையில் கூறியது கூறல் ஏற்பட்டுவிடாமல் இருப்பதற்காக இவர்களைப் பற்றி விரிவாகச் சுட்டவில்லை. பெண் ஆய்வு என்பதால் பெண் நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள் வாழ்வியல் ஆய்வு நோக்கில் விளக்கப்பட்டள்ளது. இவ்வியலில் கண்ட முடிவுகள் இயலின் இறுதியில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

‘பன்னிரு திருமுறைகளில் பெண்கள்’ என்னும் இரண்டாம் இயலில் பன்னிரண்டு திருமுறைகளிலும் கிடைத்த பெண் பதிவுகளான உவமை, உருவகம், வருணனை, ஒப்புமை, ஒப்பனை, இல்லப் பணி, பொருளாதாரப் பணி, விளையாட்டு, மரபுகள், நம்பிக்கைகள், பழக்க வழக்கங்கள் போன்ற தகவல்கள் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. இயலில் கண்ட முடிவுகள் இறுதியில் தொகுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

‘நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் பெண்கள்’ என்னும் மூன்றாம் இயலில் நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் காணக்கூடியப் பெண் பதிவுகான உவமை, உருவகம், வருணனை, ஒப்புமை, ஒப்பனை, இல்லப் பணி, பொருளாதாரப் பணி, விளையாட்டு, மரபுகள், நம்பிக்கைகள், பழக்க வழக்கங்கள் போன்ற தகவல்கள் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. இயலில் கண்ட முடிவுகள் இறுதியில் தரப்பட்டுள்ளன.

‘திருமுறைகள், திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் – பெண்கள் நிலை’ என்னும் நான்காம் இயலில் பக்தி இயக்க காலமும், அரசியல் மாற்றங்களும், சமுதாயச் சூழல்களும், இலக்கியங்களின் காலநிலையும், பெண்களுக்கான பொருளாதார நிலையும் ஆராயப்பட்டுள்ளன. பன்னிருவர் பாடல்களிலும் உள்ள பெண் அடியார்கள் பதிவு செய்த பெண் பதிவுகளும் ஆண் அடியவர்கள் பதிவு செய்த பெண் பதிவுகளும் பெண்களின் நிலையில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வு நோக்கில் பெண்களை இரண்டு நிலைகளில் காணலாம். ஒன்று இன்றைய பெண்களுடைய தனிமனித, குடும்ப, சமூக நிலைப்பாடுகளை கருத்தில் கொண்டு பக்தி இலக்கிய கால பெண்களின் நிலையை வெளிப்படுத்துதல் மற்றொன்று மேல்நாட்டு பெண்ணியக் கோட்பாடுகளை ஏற்றிப்பார்த்தல். மேல்நாட்டு கோட்பாடுகளை ஏற்கனவே பெண்ணிய நோக்கில் பலர் ஆய்வு செய்துள்ளனர். எனவே நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள் தங்கள் பாசுரங்களில் புலப்படுத்தியிருக்கும்

பெண்கள் நிலையை மட்டும் இங்கு பெண்ணியப் பார்வையாக நோக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் முடிகள் இறுதியில் கூறப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வின் வழி கண்டறியப்பட்ட முடிவுகள் ஆய்வின் இறுதியில் தரப்பட்டுள்ளன.

துணைநூற்பட்டியல்

இதனையடுத்து ஆய்விற்குப் பயன்பட்ட நூல்கள், கட்டுரைகள், இதழ்கள், ஆய்வேடுகள் ஆகியவற்றின் பட்டியல் துணைநூற்பட்டியல் என்னும் பகுதியில் இடம்பெற்றுள்ளன.

பின்னிணைப்பு

சைவ சமய அடியவர்களின் பெயர், ஊர், மரபு, ஆண்டு ஆகியனவும், சைவ சமய இலக்கிய ஆசிரியர்களின் பெயர், எழுதிய இலக்கியங்கள், மரபு ஆகியனவும், ஆழ்வார்களின் பெயர், மரபு, காலம் ஆகியனவும், ஆழ்வார்களும் அவர்கள் எழுதிய நூல்களும், பன்னிரு திருமுறைகள், நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் இடம்பெற்றுள்ள பெண்களின் பெயர்களும் பின்னிணைப்பில் தரப்பட்டுள்ளன.

பண்டைய காலம் தொட்டு மக்களின் வாழ்வும், வழிபாடும் பின்னிப்பிணைந்து காணப்படுகிறது. இதற்கு ஹரப்பா, மொகஞ்ஷதாரோ, ஆதிச்சநல்லூர், அழகன்குளம், கீழடி போன்ற ஆய்வுகளில் கிடைத்த சான்றுகளும், தஞ்சாவூர், காஞ்சிபுரம், மதுரை போன்ற ஊர்களில் ஓங்கி உயர்ந்த கோயில்களும், கல்வெட்டுக்கள், செப்பேடுகள் போன்றவையும், சங்க இலக்கியப் பாடல்களும் சான்றாக அமைகின்றன. மக்கள் வாழும் நிலம், தொழில், தொழிலின் இன்றியமையாத இயற்கைக் காரணிகள், அந்தந்த நிலத்தில் கிடைக்கும் பிரதானப் பொருள்கள் ஆகியன கொண்டு வழிபாடு பல விதங்களில் மேற்கொள்ளப்படுகிறது. வழிபாடு வளர்ச்சி பெற்று சமயங்களாக உருவெடுத்துப் பரவியதற்கும், பரப்பப்பட்டதற்கும் படையெடுப்புகள், ஆட்சி மாற்றம், அந்நியர் வருகை, மொழி, கல்வி, பஞ்சம் என பலவும் காரணமாகின்றன.

வழிபாடு மக்களின் வாழ்வியலில் முக்கியமான ஒன்றாகவும், அவர்களின் நம்பிக்கைக்குரியதாகவும் உருப்பெற்றது. கால ஓட்டத்தில் பண்பாட்டின் பல சிறப்புகளைத் தன்னகத்தே கொண்ட சமயம், மக்களிடம் விரைவாகப் பரவியதுடன், அவர்களின் வழித்தோன்றல்களாலும் பின்பற்றப்பட்டது. இக்கால கட்டத்தில் உருவாக்கப்பட்ட தொன்மக் கூறுகளும், புராணக் கதைகளும் சில காலங்களுக்கு முன்பிருந்து சமூகம் கற்பித்து வந்த பெண்ணியக் கட்டுப்பாடுகளுடன் ஆணை முதன்மைப்படுத்தி உருவாக்கப்பட்டவையாகும்.

தமிழகத்தில் நடந்த சமயப் புரட்சிகளில், பல்லவர் காலத்தில் சமண, பௌத்த சமயங்கள் மெல்ல மெல்ல மறைந்து, சைவ, வைணவ சமயங்கள் தலை தூக்கியதையும், ஆங்கிலேயர் காலத்தில் வறுமையில் வாடிய ஏழைகள் கிறித்தவர்களாக மதம் மாறியதையும் வரலாற்றில் காணலாம். இன்றும் தமிழகத்தில் பெரும் சமயங்களாக உள்ள சைவ, வைணவ சமயங்களின் வளர்ச்சியைத் தமிழக வரலாற்றில் பல்லவர்கள் காலத்தைக் கொண்டு அறியமுடிகிறது. இதன் தொடக்க காலம் கி.பி.ஏழாம் நூற்றாண்டு என்றாலும், இவர்களுக்கு முன்னோடியாக கி.பி.ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் காரைக்கால் அம்மையாரும், திருமூலரும் இயல், இசையால் இறைவனை வழிபட்டுள்ளனர். பன்னிரு திருமுறையும், நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தமும் பக்தி இலக்கியக் காலகட்டத்தில் எழுந்த முதன்மையான நூல்களாகும்.

சமயம்

சைவத்தின் பெருமையினைத் திருமுறைகள் இலக்கியமாகவும், சித்தாந்த நூல்கள் இலக்கணமாகவும் எடுத்தியம்புகின்றன. உயிருக்கும், இறைவனுக்கும் உள்ள தொடர்பினை விளக்கும் இலக்கணமாகச் சமயம் தோன்றியது. தான் தோன்றிய நாட்டின் இலக்கியம், அறிவியல், பண்பாடு என பல்வகைக் கலைகளைச் சமயம் வளர்க்கின்றது.

இந்திய நாட்டுச் சமயங்கள் இருபிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன. ஒன்று வேத உபநிடதக் கருத்துக்களை ஏற்றுக்கூறுவது. மற்றொன்று வேத உபநிடதக் கருத்துக்களுக்கு மறுப்புரைப்பது. இந்திய நாட்டுச் சமயங்களில் இந்துமதம் தனி இடம்பெற்று விளங்குகின்றது. இந்து சமயத்தை ஆறு வகையாகக் கூறுவர். அவை,

சமயம்	தெய்வம்
சைவம்	— சிவன்
வைணவம்	— திருமால்
சாக்தம்	— சக்தி
காணாபத்தியம்	— கணபதி
கௌமாரம்	— முருகன்
சௌமாரம்	— சூரியன்

என்று சமயங்களும் அவர்கள் வழிபடும் தெய்வங்களும் பகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. இந்து சமயங்களில் சைவ, வைணவ சமயங்கள் நாடு முழுவதும் பரவி இருந்ததை, “சிவனையும், திருமாலையும் வணங்கும் இயல்பு நாடு முழுவதும் காணப்படுகின்றது. வைணவம், ராஜஸ்தான், உத்திரப்பிரதேசம் ஆகிய மாநிலங்களிலும், சக்தி வழிபாடு வங்காளத்திலும், கணபதி வழிபாடு மகாராட்டிரத்திலும், முருகன் வழிபாடு தமிழ்நாட்டிலும், சூரியன் வழிபாடு ஒரிசாவிலும் சிறந்து காணப்படுகின்றன.”¹ என்ற ஆதிபாலசுந்தரம் கருத்து மூலம் அறியமுடிகிறது.

மற்ற சமயங்களுக்கு இல்லாத தொன்மை சைவத்திற்குண்டு. சைவ சமயம், தொன்மையாலும், உலகளாவி பரந்து நின்ற நிலையாலும் சிறப்புப் பெறுகின்றது. சமய அறிவு பெறுவதற்கு இரண்டு நெறிகள் உள்ளன. கண் முதலிய பொறி வாயிலாக அறியும் நெறி ஒன்று. இது உருவ நெறி எனப்படும். மற்றொன்று

மனத்தால் எண்ணி உணர்வு வாயிலாக அறியும் நெறி. இது அருவநெறி எனப்படும்.

சமயத்தில் தெளிந்த அறிவுடையவர்க்கு அருவ நெறியும், அல்லாதார்க்கு உருவ நெறியும் பொருந்துவனவாகும். சமய அறிவு கற்றவர், கல்லாதவர் ஆகிய இருவருக்கும் தேவை என்பதை உணர்ந்த சமய குரவர்கள் சமய நெறியினை மேற்கூறிய இருநிலைகளிலும் கூறியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

சமை என்பதற்குப் பக்குவப்படுத்துதல், ஒழுங்குபடுத்துதல் என்று பொருள் கொண்டு, ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட நன்முறையில் வளர்ச்சியடைந்த நம்பிக்கையே சமயமாகும் என்பர். இதற்கு “இறைவனோடு ஒன்றுபடுத்துவது அல்லது பிணைப்பது”² என்று கலைக்களஞ்சியமும், “மனிதன் தன் ஆற்றலுக்கு அப்பாற்பட்ட ஆற்றல் மீது நம்பிக்கை கொண்டு அவனுடைய ஆன்மீகத் தேவைகள் மற்றும் நிலையான வாழ்க்கையைப் பெற முயற்சித்து அதைத் தன் வழிபாடு மற்றும் தொண்டுகள் வழி வெளிப்படுத்துதல் சமயம் ஆகும்.”³ என்று சைவ சமயக் கலைக்களஞ்சியமும் விளக்கம் தருகின்றன.

‘சமை’ என்னும் வேர்ச்சொல்லில் இருந்து பிறந்தது ‘சமயம்’. சமை+அம்=சமையம், சமைதல் - பக்குவமாதல், சமைத்தல்-பக்குவப்படுத்துதல் என்பதாகும். பெண்கள் பருவடைதலையும், அரிசி சோறாதலையும் சமைதல் என்று சொல்லுதல் பக்குவமாதல் என்னும் பொருள் கொண்டு அமைகின்றன. “உணவுப் பொருள்களைப் பக்குவப்படுத்தி உண்பதற்குத் தகுந்தவாறு ஆக்கித் தருவதை, ‘சமையல்’ அல்லது ‘சமைத்துத் தருதல்’ என்று குறிப்பிடுகிறோம். இதைப் போலவே மனிதன் பக்குவப்படுவதற்குச் சொல், செயல், எண்ணம் ஆகியவை அவனது வாழ்க்கையைப் பல வகைகளாலும் செம்மைப்படுத்தி - பக்குவப்படுத்தி, நலம் பெறச் செய்வதற்கு உதவுவதுதான் சமையல் என்ற சொல் மருவி சமயம் என்றாகியது.”⁴ இதைக் கொண்டு உயிர் இறைவனை அடையப் பக்குவப்படுத்தும் இறை நெறியே சமயமாகும் என்பதை உணரமுடியும்.

சமயம் பற்றி விளக்கும் போது, சமயம், மதம் இரண்டிற்கும் வேறுபாடு கூறும் போதும், “இறைவனோடு தொடர்புடைய துறையைச் சமயம் என்று குறிக்கின்றனர். சமயம் என்னும் சொல் சமைக்கப்பட்ட வகுக்கப்பட்ட என்னும் பொருள்களைத் தருவதாகும். மனம், உடல், அறிவு, ஆன்மா அனைத்தையும் பக்குவப்படுத்துவதால் சமயமாயிற்று. எங்கெல்லாம் புனிதமான உணர்வு

தோன்றுகிறதோ, அங்கெல்லாம் சமய உணர்வு தோன்றியதாகச் சொல்லலாம். இறைவழிபாட்டில் 'சமயம்' என்ற சொல் மட்டுமல்லாது 'மதம்' என்ற சொல்லும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இவ்விரு சொற்களும் ஒரு துறையைச் சார்ந்திருப்பினும் பெருமளவில் வேறுபாடு கொண்டது. சமயம் என்ற சொல்லுக்குக் கொள்கை மட்டுமின்றி, மனிதனை நெறிப்படுத்தும் வழி என்ற பொருளும் உள்ளமையை உணரமுடிகிறது.”⁵ என்கிறது சைவ சமயக் கலைக்களஞ்சியம். கடவுளைப் பற்றிய மதிப்பு மதமாகும். மதத்திற்குச் சமயம் என்ற பெயருமுண்டு என்கிறார் ஞா.தேவநேயப்பாவாணர்.

சமயம் என்னும் சொல்லின் பொருள் விரிவானதாகும் என்பதை,

“கல்லிடைப் பிறந்து போந்து கடலிடைக் கலந்த நீத்தம்
எல்லையின் மறைக ளாலு மியம்பரும் பொருளி் தென்னத்
தொல்லைமி லொன்றே யாகித் துறைதொறும் பரந்த சூழ்ச்சிப்
பல்பொருள் சமயஞ் சொல்லும் பொருளும்போற் பரந்த தன்றே”⁶

என்னும் கம்பராமாயணப் பாடல் விளக்குகிறது. சமயம் என்ற சொல்லின் பொருள் குறுகிய வரையறைக்குள் அடங்காது. ஓரளவு குறுகிய வரையறையை அமைக்க முயன்றால் அவ்வரையறை சில சமயங்களை உள்ளடக்குவதாய் வேறு பல சமயங்களைத் தழுவ முடியாததாய் விடுகிறது என ஆ.வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் தரும் விளக்கமும் சமயம் என்ற சொல்லின் பொருள் சிறிய எல்லைக்குட்பட்டதன்று என்பதனை மெய்ப்பிக்கின்றது.

சான்றோர்களது கூற்றுக்களின் அடிப்படையில் நோக்கும்போது மக்கள் வாழ்வில் வளம் பெறவும், மாக்கள் தன்மையினின்று விடுபட்டு மக்கள் தன்மையில் சிறக்கவும் பண்பில் சிறந்த சான்றோர்களால் உருவாக்கப்பட்ட ஒன்றே சமயம் ஆகும். எனவே 'சமயம்' என்ற சொல்லுக்குத் மனிதர்கள் மனத்தைப் பக்குவப்படுத்திச் சமுதாயத்தைப் பண்புடையதாக்கிச் செம்மையான நெறியில் நடத்துவது எனப் பொருள் கூறுவது பொருந்தும்.

சைவம்

'சிவம்' என்பது சைவ சமயத்தின் முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவனையே குறிப்பதால் சிவனை வழிபடு கடவுளாகக் கொண்டு திகழ்வது சைவம். சைவ சமயத்திற்கு “சைவம் என்பது புலால் நீங்கிய உணவை உட்கொள்ளும் வாழ்க்கையைக் குறிக்கும். இந்தக் கொள்கையைக் கடைப்பிடிப்போர் சைவர்கள் ஆவர்”⁷ என மிழலைத்தொண்டன் விளக்கமளித்துள்ளார். அன்பே சிவம்

என்பதை, “அன்பை உயிர் நாடியாகக் கொண்ட நெறியே சிவநெறி”⁸ எனும் பாடலடி நினைவு கூறுகிறது. சைவ சமயத்தின் அடிப்படைக் கொள்கையும் இதுவே ஆகும்.

செம்மை, நேர்த்தி என்னும் பொருளின் அடிப்படையில் பிறந்ததே சிவம் என்னும் சொல் என்பர். “சிவ என்ற சொல் தமிழ்ச்சொல் என்றும், ‘செம்மை’ என்ற பொருளடிப்படையில் பிறந்தது என்றும் பேரின்ப வீடு என்னும் பொருளில் சிவகதி என்ற சொல் விளங்கியது”⁹ என்கிறார் மா.இராசமாணிக்கனார்.

சைவ சமயத்தின் தொன்மையை, “ஆரியர் வருகைக்கு முன்பு சுமார் ஆறாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பு சிவலிங்க வழிபாடு ஏற்பட்டது.”¹⁰ என்கிறார் மா.இராசமாணிக்கனார்.

சிந்துவெளி நாகரிகம் உலகிற்குத் தெரிந்தது முதல் சைவ சமயத்தின் தொன்மை, கால எல்லையைக் கடந்து நிற்கின்றது. சிந்து வெளியில் அகழ்வாராய்ச்சி செய்த, சர்.ஜான்.மார்ஷல் என்னும் அறிஞர், சைவ சமயம் கற்காலத்திற்கும் முற்பட்டது என்கிறார். இந்திய நாகரிகத்தின் தொட்டிலில் சிவ வழிபாடு இருந்ததை, “சிந்துவெளி நாகரிகத்தின் காலம் கி.மு.3500 ஆகும். சைவர்கள் போற்றும் தத்துவ உருவமான நடராசர் சிலை அங்குக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அவ்வுருவத்தைத் தாண்டவன் என்ற சொல்லால் அன்றும் குறித்துள்ள செய்தி நினைக்கத் தக்கதாகும்.”¹¹ என்பதன் வழி அறியமுடிகிறது.

உலககெங்கும் பரவிய சைவம்

அமெரிக்க நாட்டில் சைவ சமயம் பரவி இருந்ததை, “கொலறடோ நகரின் ஆற்றங்கரையில் சிவலிங்கத்தைக் கொண்ட கோயில்கள் உள்ளன.”¹² என்பதன் வழி உணரமுடிகிறது.

ஆஸ்திரேலியாவில் நடராசன் வழிபாடு நடைபெற்றதை, “ஆஸ்திரேலிய நாட்டுப் பழைய நடன சிற்பத்தின் கீழ் சிவநடனம் என்று எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.”¹³ என்பதன் வழி தெளியமுடிகிறது.

வியட்நாமிலும் சிவ வழிபாடு இருந்துள்ளது. இதனை, “வியட்நாம் நாட்டில் தூரான் என்னும் இடத்தில் அமைந்துள்ள அருங்காட்சியகத்தில் ஏராளமான நந்தி சிலைகள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. சிவலிங்கம் அமைந்த கோயில்களும் காட்சிதருகின்றன.”¹⁴ என்ற ஆதிபாலசுந்தரனின் கருத்துப் புலப்படுத்துகின்றது.

தாய்லாந்தில் சிவவழிபாட்டில் திருவெம்பாவைப் படிக்கப்படுவதை, “தாய்லாந்து நாட்டில் திருவெம்பாவைப் பாடல்கள் இன்றும் படிக்கப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.”¹⁵ என்கிறார் ஆதிபாலசுந்தரம்.

ஜாவாவில் சைவ சமயம் இருந்ததை, “ஜாவா நாட்டு போர்னியோ தீவில் இந்துக் கோயில்களும் காணப்படுகின்றன. ‘பிரம்பானான்’ என்னும் கோயில் சைவசித்தாந்த அடிப்படையில் கட்டப்பட்டது”¹⁶ என்ற சான்று கூறுகின்றது. சைவ சமயம் உலகம் முழுவதும் பரவிய நிலையில் இருந்ததைச் இச்சான்றுகள் பறைசாற்றுகின்றன.

திருமுறை

தமிழ் இலக்கியத்தில் ‘திருமுறை’ என்பது சைவ சமய இலக்கியத் தொகுப்பைக் குறித்து நிற்கிறது. இதில் ‘திரு’ என்னும் சொல்லிற்கு, “செல்வம், இறை, அழகு, ஒளி, பொலிவு, தெய்வத் தன்மை. நல்வினை”¹⁷ என்று தமிழ் லெக்சிகனும், “இலக்குமி, செல்வம், அழகு, ஒளி, செழுமை, பாக்கியம், நல்வினை, சோதிடம், மாங்கல்யம்”¹⁸ என்று நர்மதா தமிழ் அகராதியும் விளக்கம் தருகின்றன.

முறை என்ற சொல்லிற்கு “ஒழுங்கு, பிறப்பு, ஒழுக்கம், உறவு, அரச நீதி, ஊழ், நூல், தன்மை, முறையீடு”¹⁹ என்று நர்மதா தமிழ் அகராதியும், “ஒழுங்கு, ஒழுக்கம், உறவு, கூட்டு, நன்மை, நூல்”²⁰ என்று லெக்சிகனும் பொருள் தருகின்றன. இதன்மூலம் ‘திருமுறை’ எனும் சொல்லிற்கு விளக்கம் பெறமுடிகிறது.

திருமுறை என்னும் பெயர் தொடக்கத்தில் மூவர் தேவாரத்திற்கு மட்டும் வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளது. இதனை “முதன்முதலில் திருமுறை என்ற சொல் மூவர் தேவாரங்களுக்கு மட்டுமே வழங்கியதாகத் தெரிகிறது.”²¹ என்ற க.வெள்ளைவாரணாரின் கருத்து மெய்ப்பிக்கின்றது. பிறகு எட்டு முதல் பதினொரு திருமுறைகளும். அதன்பின் பன்னிரண்டாம் திருமுறையும் சேர்க்கப்பட்டுத் ‘திருமுறை’ எனும் பெயரை ஏற்று நின்றது.

திருமுறைகள் வரலாறு

சைவ சமயத்தின் திருமுறை தந்த நாயன்மார்கள் ஒவ்வொருவரும் வெவ்வேறு காலகட்டத்தில் வாழ்ந்துள்ளனர். இவர்களின் பதிகத் தொகுதிகளும் தனித்தனியாகவே கிடைத்தன. இவை அனைத்தும் ஒட்டு மொத்தமாக உள்ளதற்குப் பெரும் வரலாறு உண்டு.

சோழ மன்னன் சிவனடியார்கள் சில தேவாரப் பாடல்கள் ஒதுவதைக் கேட்டு மகிழ்ந்தான். இத்தகைய பாடல்கள் இன்னும் உள்ளதா? என தேடலானார். பிறகு திருநாரையூரில் வாழும் நம்பியாண்டார் நம்பியால் இது முடியும் என அறிந்து அவரைச் சென்று கண்டார். நம்பியாண்டார் நம்பியும் சோழ மன்னனின் வேண்டுகோளை ஏற்றுக்கொண்டார். ஆனாலும் திருமுறைகள் இருக்குமிடம் தெரியாமல் இருவரும் பொல்லாப்பிள்ளையாரை வேண்டி, “வண்தமிழ்கள் இருந்த இடம் மன்றுளாடும் கூர்ந்த இருட்கண்டர் புறக்கடையின் பாங்கர்க்கோல மலர்க்கைகள் அடையாளமாகச் சார்ந்தன”²² என்று இறைவன் திருவாய் மலர்ந்தருளியதாகச் செந்துறைமுத்து குறிப்பிடுகிறார். இதைக் கேட்ட சோழ மன்னனும், நம்பியாண்டார் நம்பியும் தில்லையில் உள்ள அந்தணர்களிடம் அவ்வேடுகளைத் தருமாறு கேட்டனர். ஆனால் அவ் மூவாயிரம் அந்தணர்களும் திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர் மூவரும் வந்தாலே கதவு திறக்கப்படும் என்று கூறிவிட்டனர். உடனே சோழ மன்னன் தில்லையில் உள்ள மூவரையும் அலங்கரித்து மூவருக்கும் விழா எடுத்துத் திருமுறைகள் இருந்த அறையின் முன் எழுந்தருளச் செய்து அந்தணர்களை அறையைத் திறக்கச் செய்தார். அவ்வறையினுள் இருந்த ஏடுகள் பல செல்லரித்து இருந்தன. அதிலும் கிடைத்தவற்றை எல்லாம் சேகரித்துத் தொகுத்துள்ளார். இதனை, “நம்பியாண்டார் நம்பி அவ்வேடுகளையெல்லாம் எண்ணெய்க் காப்பிட்டுக் கிடைத்தவற்றை எடுத்து, அவற்றையெல்லாம் ஒழுங்குற முன்னர்க் கூறியவாறு திருமுறைகளாக வகுத்தார்.”²³ என்றுச் செந்துறைமுத்து குறிப்பிடுகின்றார். இதற்குப் பாணர் சமூகத்துப் பெண் பண் அமைத்துத்தந்ததாகவும் கூறுவர். இவரது காலத்திற்குப் பிறகு எட்டு முதல் பதினொரு திருமுறைகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

இதனையடுத்து அநபாய சோழன் காலத்தில் அவனது அவைக்களப் புலவராக இருந்த அருள்மொழித்தேவர், சீவகசிந்தாமணியைப் படித்து இன்புற்றிருந்த அநபாயனின் மனத்தை மாற்ற திருத்தொண்டர் புராணத்தை எழுதினார். சேக்கிழார் இப்புராணத்தைச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் அருளிய திருத்தொண்டத் தொகையினையும், நம்பியாண்டார் நம்பிகள் அருளிய திருத்தொண்ட திருவந்தாதியையும் துணையாகக் கொண்டு படைத்தளித்தார். இக்காவியத்தைப் படைக்க இறைவனே ‘உலகெல்லாம் உணர்ந்து ஒதற்கு அறியவன்’ என அடியெடுத்துக் கொடுத்ததாகவும் கூறுவர். இக்காப்பியத்தைப்

படித்த சோழ மன்னன் மகிழ்ந்து, சேக்கிழாரை ஒரு யானையின் மீது ஏற்றி, புராணத்தை ஒரு பொன்னான தட்டில் யானையின் சிகரத்தில் வைத்து மன்னனும் ஒரு யானையில் ஏறி, சேக்கிழாருக்குப் பொன் சாமரம் வீசி தில்லையின் நான்கு வீதியிலும் உலா வந்தனர். பின்னர் இப்புராணத்தைப் பன்னிரண்டாவது திருமுறையாக அறிவித்தும் மகிழ்ந்துள்ளான்.

திருமுறைகள் தொகுப்பும், பகுப்பும்

சைவ சமய தேவார மூவர் முதலிகளின் திருப்பதிகங்களை முதல் ஏழு திருமுறைகளாகத் தொகுத்தும் வகுத்தும் தந்தவர் நம்பியாண்டார் நம்பிகள். பன்னிரு திருமுறைகளில் முதல் மூன்று திருமுறைகளாக வைக்கப்பட்டுள்ளவை திருஞானசம்பந்தரின் பாடல்களாகும். இதற்குக் காரணம், “முழுமுதற் பொருளாகிய சிவபொருமானை இன்னிசைச் செந்தமிழ் பாடல்களால் முதன்முதலில் போற்றியவர் ஆளுடைய பிள்ளையாரே ஆவார். இவற்றால் இவர்தம் திருப்பதிகங்கள் முதல் மூன்று திருமுறைகளாய் அடைவு படுத்தப்பெற்றன.”²⁴ என்கிறார் ந.சுப்புரெட்டியார்.

திருநாவுக்கரசரின் திருப்பதிகங்கள் நான்கு, ஐந்து, ஆறாம் திருமுறைகளாகவும், சுந்தரர் பாடிய பதிகங்கள் ஏழாம் திருமுறையாகவும் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவ்வேடுகள் தில்லைக் கோவிலிலிருந்து பெறப்பட்டதாக சோழ மன்னனின் வரலாறு கூறுகின்றது. “திருமுறைகளில் முதல் ஏழு திருமுறைகள் திருநாரையூர் நம்பியாண்டார் நம்பியின் துணை கொண்டு முதல் ஆதித்தசோழன் காலம் அல்லது அவன் புதல்வன் முதற்பராந்தக சோழன் காலத்தில் (கி.பி.ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதி அல்லது பத்தாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம்) தில்லைக் கோயிலில் இருந்த ஏடுகளை எடுத்துத் தொகுத்து வகைப்படுத்தப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். எட்டாம் திருமுறை முதல் பதினோரம் திருமுறை வரை சேக்கிழாருக்கு முன்பு வாழ்ந்தவர்களால் வகைப்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும். பின்பு பெரியபுராணம் பன்னிரண்டாம் திருமுறையாக அமைக்கப்பட்டது.”²⁵ என்று பன்னிரு திருமுறை வரலாறு கூறுகின்றது.

முதல் மூவரின் திருமுறைகளை முதலில் தேவாரம் எனக் கூறியவர்கள் இரட்டையர்கள் என்பர். இதனை,

“மூவாத பேரன்பின் மூவர் முதலிகளும்

தேவாரம் செய்த திருப்பாட்டு”²⁶

என்ற ஏகம்பநாதர் உலா அடிகள் மெய்ப்பிக்கின்றன.

நாயன்மார்கள்

சைவ அடியவர்களாக 63 நாயன்மார்கள் கூறப்படுகின்றனர். பெரியபுராணத்தில் 63 நாயன்மார்களும், ஒன்பது தனியடியார்கள் பற்றியும் பேசப்பட்டுள்ளது. நாயன்மார்களின் காலம் கி.பி.5 முதல் கி.பி.12 வரை என்பதை அறியமுடிகிறது.

திருமுறைகள் காலம்

வெவ்வேறு காலங்களில் வாழ்ந்த சைவ அடியவர்களால் எழுதப்பட்டவை பன்னிரு திருமுறைகளாகும். இவை ஐந்தாம் நூற்றாண்டு முதல் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு வரை வாழ்ந்த சைவ அடியவர்களின் அரும்பணிகளாகும். சைவ சமயத்தின் முன்னோடியான, பதிகம் பாடிய பெண் நாயன்மார்களுள் ஒருவரான காரைக்கால் அம்மையார் கி.பி.ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்திருந்தாலும், பெரும்பாலான நாயன்மார்கள் வாழ்ந்த காலம் கி.பி.ஏழு முதல் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டாகும். இதனையே பக்தி இலக்கிய காலம் என்றும் மறுமலர்ச்சி காலம் என்றும் கூறுவர்.

கூன் பாண்டியனை அவன் மனைவி மங்கையர்கரசியும், அமைச்சர் குலச்சிறையாரும் வேண்டியதற்கிணங்க, நின்றசீர் நெடுமாறனாக மாற்றியவர் திருஞானசம்பந்தர் இவர்களின் காலம் கி.பி.ஆறாம் நூற்றாண்டாகும்.

சமணராய் வாழ்ந்து, பின் சைவனாக மாறிய திருநாவுக்கரசருக்கு மகேந்திரவர்ம பல்லவனும், சமணத் துறவிகளும் சேர்ந்து பல்வேறு இன்னல்களைத் தந்தனர். திருநாவுக்கரசர் மகேந்திரவர்மனைச் சைவனாக்கினார். திருநாவுக்கரசரும் திருஞானசம்பந்தரும் ஒரே காலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். ஒன்று முதல் ஆறு வரையிலான திருமுறைகள் இவர் காலத்தவையாகும்.

நரசிங்க முனைவரையர் என்னும் குறுநில மன்னனால் தத்தெடுத்து வளர்க்கப்பட்டவர் சுந்தரர். இவர் பாடிய பதிகங்கள் வழி நந்திவர்ம பல்லவன் என்ற இரண்டாம் நரசிம்மன் ஆட்சி செய்த காலமான கி.பி.ஏழாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

அரிமர்த்தன பாண்டியனிடம் அமைச்சராக இருந்தவர் மாணிக்கவாசகர். இவர் புதுக்கோட்டை மாவட்டத்திலுள்ள திருப்பெருந்துரையிலுள்ள ஆவுடையார் கோயிலைக் கட்டியவர். இவரின் காலம் கி.பி.ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு. இவரின் திருவாசகம் எட்டாம் திருமுறை என சிறப்பிக்கப்படுகிறது.

ஒன்பதாம் திருமுறையை ஒன்பது பேர் பாடியுள்ளனர். இதில் உள்ள பாடல்கள் கி.பி.பத்து, பதினொராம் நூற்றாண்டாகும்.

பத்தாம் திருமுறை திருமூலர் இயற்றிய திருமந்திரமாகும். இது காரைக்கால் அம்மையாரின் இலக்கியம் போன்று காலத்தால் பழமையானது. இதன் காலம் கி.பி.ஐந்தாம் நூற்றாண்டாகும்.

பதினொராம் திருமுறையில் பன்னிருவர் பாடிய இலக்கியங்கள் அடங்கியுள்ளன. இதில் சங்க காலத்து நக்கீரர் பாடிய திருமுருகாற்றுப்படையும், கி.பி.ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த காரைக்கால் அம்மையாரின் இலக்கியங்களும், சுந்தரரின் தோழரான சேரமான் பெருமாள் நாயனாரின் இலக்கியங்களும், கி.பி.பத்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த நம்பியாண்டார் நம்பிகளின் இலக்கியங்களும் இடம்பெற்றுள்ளன. எனவே இத்திருமுறையில் சங்க காலம் முதல் பதினொராம் நூற்றாண்டு வரை இடம்பெற்றுள்ளன.

சேக்கிழார் இயற்றிய திருத்தொண்டர் புராணம் அநபாயச் சோழன் காலத்தைச் சார்ந்த பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டாகும்.

பன்னிரு திருமுறையின் அரிய பதிப்புகள்

- 1834 ஆம் ஆண்டு மாணிக்கவாசகரால் அருளிச்செய்யப்பட்ட திருவாசகத்தை பல இடங்களிலிருந்து கிடைத்த கையெழுத்துப் பிரதியைக் கொண்டு மெய்ப்புப் பார்த்து சாரஞ்சின்னதம்பி முதலியாரால் சென்னைக் கல்விச் சங்கத்துத் தமிழ்ப் புலவராகிய திரு.வேங்கடாசல முதலியாரது சரஸ்வதி அச்சகக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.
- 1863 ஆம் ஆண்டு திருவாசகம், திருக்கோவையார் இரண்டும் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுக நாவலர்கள் முன்னிலையில் சரிபார்க்கப்பட்டு, சிதம்பர வித்யாசாலைத் தருமபரிபாலர் விசுவநாதபிள்ளையால் சென்னையிலுள்ள வித்தியாநுபாலன யந்திரசாலையில் அச்சிடப்பட்டது. இது இரண்டாம் பதிப்பாகும்.
- 1863 ஆம் ஆண்டு திருஞானசம்பந்தர் இயற்றிய தேவாரப் பதிகங்களான முதல் மூன்று திருமுறைகளும் திருநெல்வேலி அப்பாவுபிள்ளை உதவியுடனும், வாயிலாநெல்லூர் நமசிவாய முதலியார் உதவியுடனும் திருமயிலை சுப்பராய ஞானியாரால் கலாநிதி அச்சகக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டன.

- 1865 இல் சுந்தரரின் திருமுறையான ஏழாம் திருமுறை பரங்கிப்பேட்டை, உலகநாத முதலியாரால் ஆ.முத்தியாலுநாயகரது அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிடப்பட்டது.
- 1866 ஆம் ஆண்டு திருநாவுக்கரசரின் நான்கு, ஐந்து, ஆறாம் திருமுறைகள் காஞ்சிபுரம் சபாபதி முதலியாரால் ஆராய்ந்து, திருநெல்வேலி ஆதிநாராயணப்பிள்ளை அவர்களின் உதவியால் சென்னையிலுள்ள கலாநிதி அச்சுக்கூடத்திலும், கலாரத்நாகரம் அச்சுக்கூடத்திலும் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

வைணவ சமயம்

பண்டைய காலம் தொட்டே சைவ, வைணவ வழிபாடுகள் தமிழர்களின் வழக்கில் இருந்ததை, 'மாயோன் மேய காடுறை உலகம்' என்ற தொல்காப்பியர் நூற்பா விளக்குகிறது. இதன் வளர்ச்சி காப்பிய காலத்திலும் தொடர்கிறது. திருமாலின் பல அவதாரக் கதைகளும், புராணச் செய்திகளும் பிறவும் மக்களிடையே போற்றி வழக்கிலிருந்த காலம் பல்லவர் காலம் ஆகும். வைணவ சமயம் இன்றளவும் மக்களிடம் மிகுந்த செல்வாக்குடன் வழக்கில் உள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

வைணவம் – சொற்பொருள் விளக்கம்

வைணவம் என்ற சொல் 'விஷ்ணு' என்னும் சொல்லினை வேராகக் கொண்டு தோன்றியதாகும். இந்தியாவிலுள்ள சமயங்கள் யாவும் தத்தம் வழிபாட்டுக் கடவுளின் பெயர்களாலேயே வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. திருமால் என்னும் பெயர் எங்கும் பரவி இருப்பவன் என்னும் பொருளில் அமைந்துள்ளதை, "எங்கும் வியாபித்திருக்கும் காரணம் பற்றியே நாராயணனை விஷ்ணு என்பர்."²⁷ என்று எத்திராஜுலு நாயுடு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

விண் என்பதன் அடிப்படையாகத் தோன்றியது விஷ்ணு என்பதை, "விஷ்ணு என்ற சொல் ஆரியர்களுக்கு முற்பட்டே வழக்கில் உள்ள சொல். ஆதலால் அது ஆரியத்தொடர்பு அற்ற விண் (ஆகாயம்) என்பதுடன் தொடர்புடையது என்று ஜெ.பெர்கிலுஸ்கி என்பார் அறுதியிட்டார்."²⁸ என இந்திரா பார்த்தசாரதி விளக்கமளித்துள்ளார்.

ஜெ.பெர்சிலுஸ்கி என்பவரது கூற்றின்படி பரவெளி எனப் பொருள்படும் 'விண்' என்னும் தூய தமிழ்ச் சொல்லே ஆரியத் தொடர்பால் 'விஷ்ணு' என மாற்றப்பட்டுள்ளது. இதனடிப்படையில் நோக்கும்போது, விஷ்ணு என்ற சொல் விண்ணகத்தும், மண்ணகத்தும் நீக்கமற எங்கும் பரந்துள்ள இறைவன் என்னும் பொருளை உணர்த்துவதால் விஷ்ணுவை வழிபடும் சமயம் வைணவம் எனப்பொருள் கொள்வது ஏற்புடையதாகும்.

திவ்வியப் பிரபந்தம்

திருமாலை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்ட வைணவ அடியவர்களின் பாசரத் தொகுப்பு திவ்வியப் பிரபந்தங்கள் ஆகும். இந்த திவ்வியப் பிரபந்தங்களில் வைணவ சமயத்தின் சடங்கு முறைகள், ஒழுகலாறுகள் வைணவர் பின்பற்ற வேண்டிய கோட்பாடுகள், கொள்கைகள் போன்ற முக்கியக் கருத்துக்கள் தூய தமிழில், எளிய நடையில் அனைவரும் புரிந்து கொள்ளும் முறையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

பன்னிரு ஆழ்வார்களும் திருமாலின் பத்து அவதாரங்களை, அவதாரத்தின் காரணங்களை, சிறப்புகளைப் போற்றியுள்ளனர். அத்துடன் நாயகி, நாயகன் பாவணையில் அமைந்துள்ள பாசரங்கள் இன்னும் சிறப்பு. ஆழ்வார்களின் பக்தி நிலை வேதம், உபநிடதம் என்று கூறும் மறை பொருளல்ல. இது அனைவருக்கும் புரியும் இனிய இசையோடு ஒன்றிய எளிய பக்தியாகும்.

வைணவ ஆழ்வார்களின் பாசரங்கள் மொத்தம் 3776 ஆகும். சிலர் இதனுடன் இராமானுஜரின் பாசரங்களையும் சேர்த்து 3884 என்பர். வைணவம் வடகலை, தென்கலை என்ற இரு பிரிவுகளைக் கொண்டது. இராமானுஜர் வடகலைப் பிரிவைச் சேர்ந்தவர். எனவே தென்கலையினர் இவரது பாசரங்களை விடுத்தும், வடகலையினர் இராமானுஜரின் பாசரங்களைச் சேர்த்தும் கணக்கிடுவர். இவ்வெண்ணிக்கை 4000 -ற்கு அருகில் இருந்ததால் 'நாலாயிரம்' என்னும் அடையையும் சேர்த்து 'நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம்' என்றனர். ஆழ்வார்களின் பிரபந்தங்கள் 'அருளிச் செயல்' என்று அழைக்கப்பட்டதை,

“ஆழ்வார்கள் வாழி, அருளிச் செயல் வாழி”²⁹

“ஆழ்வார்களையும் அருளிச் செயல்களையும்”³⁰

என்னும் அடிகள் கூறுகின்றன. ஒரே நூலில் 'அருளிச் செயல்' என்றும் 'திவ்வியப் பிரபந்தம்' என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

இப்பிரபந்தங்களைத் தூய தமிழில் 'செய்யதமிழ் மாலைகள்' என்றும் கூறுவர். அதேபோல் 'சந்தமிகு தமிழ்மறை'³¹ என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

திவ்வியப் பிரபந்தம் சொற்பொருள் விளக்கம்

'பிரபந்தம்' என்ற சொல் சிற்றிலக்கியம் என்பதன் வடமொழிச் சொல். மேலும் பிரபந்தம் என்பது நன்கு கட்டப்பட்டது என்ற பொருளையும், திவ்வியம் என்ற சொல் "சிறப்பு, தெய்வீகம்"³² எனும் பொருளையும் தருகிறது. இந்த பொருளில் திருமாலின் பாசுரங்களின் தொகுப்பு 'திவ்வியப் பிரபந்தம்' எனப் பெயர் பெற்றது.

'திவ்வியம்' என்னும் சொல் வைணவ சமயத்தில் பல இடங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. "வைணவ நெறியில் இறைவன் எழுத்தருளியுள்ள தலங்கள் 'திவ்விய தேசம்' எனப் பெயர் பெற்றுள்ளன."³³ என்று கூறுவர். மேலும், "இறைவனால் மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற தெய்வப் புலவர்களான ஆழ்வார்கள் 'திவ்விய சூரிகள்' எனச் சிறப்பிக்கப்படுகின்றனர்."³⁴ என்று ஆய்வு கூறுகின்றது. இதனாலேயே வைணவ பிரபந்தங்கள் 'திவ்வியம்' என்ற அடைமொழியைப் பெற்றதாகவும் கூறலாம். 'திவ்வியப் பிரபந்தம்' என்னும் பெயருக்கு இவ்வரலாறு அடிப்படையாகும்.

ஆழ்வார் சொற்பொருள்

வைணவ சமயப் பெரியோர்கள் ஆழ்வார்கள் என்றும், ஆச்சாரியர்கள் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றனர். ஆனால் ஆச்சாரியர் என்பவர்கள் ஆழ்வார் என்பவர்களின் கொள்கைகளைப் பின்பற்றி வளர்ந்தவர்கள் என்பர். இவர்கள் வைணவ சித்தாந்தக் கொள்கைகளைத் தமிழில் வளர்த்தவர்கள்.

ஆள் என்ற வேர்ச்சொல்லிலிருந்து தோன்றிய ஆள்வார் என்ற சொல்லின் திரிபே ஆழ்வார் என்று கூறுவர். ஆழ்வார் என்னும் சொல்லிற்கு "இறைமைக் குணங்களில் ஆழ்ந்து ஈடுபடுவோர்"³⁵ என்றும் "ஆழ்வார்கள் எம்பெருமானின் நினைவுகளிலிருந்து சற்றும் மாறாத மனம் படைத்தவர்கள்."³⁶ என்றும் விளக்கம் தருகின்றனர்.

வேதம் என்ற ஆரியச் சொல்லை விட 'மறை' என்ற தமிழ்ச் சொல் பொருள் நிறைந்தது. மறைந்து உள்ள பொருளைப் பற்றியது. மறை ஞானம் எல்லோருக்கும் வருவதில்லை. மறைந்து கிடக்கின்ற எல்லாத் தத்துவப் பொருள்களையும் ஆழ்ந்து அறியும் தன்மை உடையவர்கள் ஆழ்வார்கள் எனப்படுவர்.

வைணவ சமயக் கடவுளான திருமாலின் குணங்களிலும், நெறியிலும் ஆழ்ந்த ஈடுபாடும், புலமையும் கொண்டவர்கள் ஆழ்வார்கள் என்கின்ற உரையாசிரியர்களின் கருத்தும் பொருத்தமாகும். இவ்வுலகிற்கு நல் நெறியை ஆழ்வார்களும், அவர்களுக்குப் பின் ஆச்சாரியர்களும், அவர்களை அடுத்து குருபரம்பரையினரும் காட்டுவர் என்கிறது வைணவ மரபு.

ஆழ்வார்களின் எண்ணிக்கை

பன்னிரு ஆழ்வார்கள் என்பது தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பதிந்த ஒன்று. ஆனாலும் இதனைப் பதின்மர் என்று கூறுவோரும் உண்டு. பதின்மராகக் கூறும் இடத்தில் ஆண்டாளும், மதுரகவியாழ்வாரும் விடப்பெற்றுள்ளனர். ஆண்டாளின் வரலாற்றைப் பெரியாழ்வாரின் வரலாற்றுடனும் மதுரகவியாழ்வாரின் வரலாற்றை நம்மாழ்வாரின் வரலாற்றுடனும் அடக்கியுள்ளதாகக் கூறுவர்.

ஆழ்வார்கள் பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார், நம்மாழ்வார், மதுரகவியாழ்வார், குலசேகராழ்வார், பெரியாழ்வார், ஆண்டாள், தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார், திருப்பாணாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் ஆகியப் பன்னிருவரும் ஆவர். இவர்களில் நம்மாழ்வாரின் சீடரான மதுரகவியாழ்வார். நம்மாழ்வாரைத் தவிர இறைவனை வணங்காததை, 'தேவுமற்றறியேன்' என்ற பாடல் கூறுகின்றது. இதனாலேயே மதுரகவியாழ்வார் ஆழ்வார்களின் வரிசையில் சேர்க்கப்படவில்லை.

வைணவ அடியவர்களில் ஒரே பெண்பாற் புலவர் ஆண்டாள். இவரின் பாசுரங்கள் இனிமையும், தமிழ்ப் பற்றும் கொண்டவை. இவர் இறைவனையே தன் தலைவனாகக் கொண்டதால் சேர்க்கப்படவில்லை என்றும், பெண் என்பதால் ஆழ்வார்களின் வரிசையில் அடுக்கப்படாமல் இருந்திருக்கலாம் என்றும் துணியலாம். மணவாள மாமுனிகள்,

“பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் புழ்மழிசை

அய்யனருள் மாறன் சேரலர்கோன் - துய்யப்பட்ட

நாதனன்பர் தாள் தூளி நற்பாணன் நன்கலியன்

ஈதிவர் தோற்றத்தடைவா மிங்கு”³⁷

என்ற பாடலில் ஆழ்வார்களின் எண்ணிக்கையைப் பத்தாகத் தனது உபதேசமாலையில் பாடியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

அதுபோல 'பதின்மர் செந்தமிழைப் படிக்கிலாய்', 'பதின்மருடைய ஞானமும்' என்ற அடிகளும் ஆழ்வார்களுள் பதின்மர் என்று வழங்கப்பட்டதை

உறுதிப்படுத்துகிறது. தொடக்கத்தில் பதின்மராக வழங்கப்பட்டிருந்தாலும், இன்று 'பன்னிரு ஆழ்வார்கள்' என்று வழங்கும் முறை நிலைபெற்றுவிட்டது.

திவ்வியப் பிரபந்தம் தொகுப்பு

சைவ சமயத் தொகுப்பான 'பன்னிரு திருமுறைகளைப்' பெற்றதன் சிரத்தை, வைணவத் தொகுப்பான திவ்வியப் பிரபந்தத்திலும் இருந்துள்ளது. ஆனாலும் இவர்கள் கூறும் வரலாறு சில இடங்களில் நம்பத்தகுந்ததாக இல்லை. இவ்வரலாற்றைக் கொண்டு நாதமுனிகள் திவ்வியப் பிரபந்தத்தைத் தொகுப்பதற்காக, அவர் கொண்ட முயற்சியை அறியமுடிகிறது.

காட்டு மன்னார் கோயிலைச் சேர்ந்தவர் நாதமுனிகள். இவர் அவ்வூரில் உள்ள மன்னரின் சொல்லுக்கு ஏற்பப் பணியாற்றினார். ஒரு நாள் மன்னரைப் பார்க்க வந்த சில வைணவர்கள் 'ஆராவமுதே' எனத் தொடங்கும் திருவாய்மொழிப் பதிகத்தைப் பாடி வணங்கினர். இதைக் கேட்ட நாதமுனிகள் இன்புற்று, அவர்களிடத்தில் இப்பாசரங்கள் பற்றிக் கேட்க, அவர்கள் அறியாதவர்களாய் இருந்தனர். 'ஓராயிரத்துள் இப்பத்தும்' என்று பாடிய அவ்வைணவர்கள் பத்துப் பாசரங்கள் மட்டுமே கூறினர். பிறகு நாதமுனிகள் நம்மாழ்வார் பிறந்த திருக்குருகூர் சென்றார். அங்கிருந்த மதுரகவியாழ்வாரின் சீடரான பராங்குசதாசரைக் கண்டு கேட்டார். அவர் மதுரகவியாழ்வாரின் பாசரங்களை மட்டும் கூறினார். நாதமுனிகள் 'கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பு' என்றும் பிரபந்தத்தைக் கற்று நம்மாழ்வாரின் திருமுன் கூற "நம்மாழ்வாரும் மகிழ்ந்து அவருக்கு நாலாயிரம் பாசரங்களையும் தரிசனத்தின் ஆழ்பொருளையும் யோக தசையில் உபதேசித்தருளினார்"³⁸ என்கின்றார். இதனைத் தொகுத்து, பண், ஒத்து முதலியவற்றுடன் வகுத்தளித்துள்ளார்.

இப்பாசரங்களை இயற்பா, இசைப்பா என இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரித்தார். இப்பாசரங்களுக்குப் பண் வகுக்குமாறு மன்னன் வேண்ட, அதனை ஏற்றுத் தன் மருமகன்களின் உதவியுடன் பண் வகுத்தும் அளித்தார். அதன்பின் இப்பாசரங்கள் தமிழ் இலக்கிய உலகில் பரப்பவும் முயற்சி மேற்கொண்டார்.

இக்குருபரம்பரைக் கதை தோன்றியதற்குக் காரணம் கூறுவாறும் உண்டு. நம்மாழ்வாரை அடுத்துத் தோன்றிய குருபரம்பரையைச் சேர்ந்த ஆழ்வார் நாதமுனிகள். எனவேதான் நாதமுனிகளை நம்மாழ்வாரின் வரலாற்றுடன்

கூறுகின்றனர் என்பர். எதுவானாலும் நாதமுனிகள் திவ்வியப் பிரபந்தங்களைத் தொகுப்பதற்கு அரும்பாடுபட்டுள்ளார் என்பது திண்ணம்.

ஆழ்வார்கள்

வைணவ நெறியானது ரிக் வேதத்தில் முளைத்து, உபநிடதங்களில் அரும்பி, இதிகாசங்களில் மலர்ந்து புராணங்களில் காய்த்து, ஆழ்வார் பாசுரங்களில் கனிந்துள்ளது என்பர் வைணவச் சான்றோர்கள். இத்தகைய பெருமைக்குரிய வைணவ நெறியை உலகறிய உணர்த்தியவர்கள் ஆழ்வார்கள். நம்மாழ்வாரோடு, அவரின் அடியவரான மதுரகவியாழ்வார் பெயரும், பெரியாழ்வாரின் பெயரோடு ஆண்டாளின் பெயரும் கூறப்பட்டுள்ளதாகக் கொள்வர். எனவே இவர்கள் 'இரட்டையர்கள்' என்று அழைக்கப்படுகின்றனர்.

ஆண்டாள்

ஒரே பெண் ஆழ்வார் என்னும் சிறப்புக்குரியவர். பெரியாழ்வார் வளர்த்த பெண்ணாகிய ஆண்டாள் ஒன்பதாம் ஆழ்வாராக விளக்கப்பட்டுள்ளார். அனைத்து ஆழ்வார்களிலும் விஞ்சியவள் ஆண்டாள் என்பதை,

“ஆழ்வார்கள்,

தம் செயலை விஞ்சிநிற்கும் தன்மையள்”³⁹

என்கிறார் ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள்.

திருமாலைப் பார்த்து அஞ்ச வேண்டாத நிலையிலும், அவன் நலன்களுக்காக அஞ்சும் இயல்புடையவர்கள் ஆழ்வார்கள். அவர்களின் பரம்பரையில், அவர்களின் அனைத்துச் சிறப்பும் பொருந்தப்பெற்று வந்தவளே ஆண்டாள் என்பதை,

“அஞ்சுகுபிக் கொரு சந்ததியாய்”⁴⁰

என்ற அடி கூறுகிறது.

ஆண்டாள் தன் இளமைப் பருவத்திலேயே 'திருப்பாவை' பாசுரங்களைப் படைத்தருளினார் என்பதை, 'பிஞ்சாய்ப்பழுத்தாள்' என்று ஆண்டாளைச் சுட்டுவதன் மூலம் அறிய முடிகின்றது. ஆண்டாளின் திருப்பாவை முப்பது பாடல்களைக் கொண்டது. இது கலிப்பாவால் ஆனது. 143 பாடல்கள் அடங்கிய நாச்சியார் திருமொழி ஆசியப்பாவின் யாப்பிலும், கலிப்பாவின் யாப்பிலும் அமைந்துள்ளது.

ஆழ்வார்களின் காலம்

பூதத்தாழ்வாரின் பாடலில் வந்துள்ள 'மாமல்லை' என்னும் தொடரைக் கொண்டு அவரின் காலம் கி.பி.630-638 என்று கூறுவர். இந்த அடிப்படையில் மற்ற இருவரையும் இக்காலத்தவரே என்று முடிவு கொள்ளலாம். முதலாழ்வார்களின் காலம் கி.பி.ஏழாம் நூற்றாண்டு என்கிறார் திரு.மா.இராசமாணிக்கனார்.

இவர்களது காலத்தைக் கி.பி.ஆறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியும், ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியும் என்பார் திரு.பு.ரா.புருஷோத்தம நாயுடு.

முதலாழ்வார்களின் பாடல்களில் காணப்படாத அளவிற்கு அதிகமாக மாற்றுச் சமயங்களைச் சாடும் இயல்பு திருமழிசையாழ்வார் பாடல்களில் காணப்படுகின்றது. எனவே முதலாழ்வார்களின் காலத்திலும், அதனை அடுத்தும் இவர் வாழ்ந்திருக்கலாம் என்று நம்பப்படுகின்றது. எனவே இவரின் காலம் கி.பி.ஏழாம் நூற்றாண்டின் இறுதியும், கி.பி.எட்டாம் நூற்றாண்டின் முதலுமாகும் என்பது தகும்.

பெரியாழ்வாரின் காலத்தைச் சிலர் கி.பி.8 ஆம் நூற்றாண்டு என்பர். பெரியாழ்வாரின் காலத்துடன் பாண்டிய அரச மரபில் கூறப்பெறும், நெடுஞ்சடையன் பராந்தகன், (கி.பி.765-790) சீமாறன் சீவல்லபன், (கி.பி.835-862) என்னும் இரு மன்னர்களையும் தொடர்புபடுத்தி, குருபரம்பரை கூறுகின்றது. ஸ்ரீவல்லபதேவன் என்ற மன்னனே, சீமாறன் சீவல்லபன் என்று முடிவு கொண்டோமேயானால், பெரியாழ்வாரின் காலம் கி.பி.9 ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதி என்று கூறும் கருத்து பொருத்தமுடையதாகும்.

ஆண்டாளின் காலம் கி.பி.8 ஆம் நூற்றாண்டு என்றும், இவர் திருப்பாவையை அருளியது கி.பி.731 ஆம் ஆண்டு மார்கழி மாதம் முழுநிலவு காலத்தில் என்றும் கூறுவர். ஆண்டாளின் திருப்பாவையில் 'வெள்ளி எழுந்து வியாழம் உறங்கிற்று' என்னும் தொடர் இடம்பெற்றுள்ளது. வெள்ளி எழு, வியாழன் உறங்கிய காலமாக சில காலங்களைத் திரு.மு.இராகவ ஐயங்கார் தொகுத்துக் கூறியுள்ளார். அவ் ஆண்டுகளில் கி.பி.885 ஆம் ஆண்டே ஆண்டாளின் காலத்திற்குப் பொருத்தமுடையதாக உள்ளது. இது ஆண்டாளின் வளர்ப்புத் தந்தையான பெரியாழ்வாரின் காலத்திற்கும் பொருந்தி வருகிறது.

கேரளாவின் திருவட்டாறு என்னும் திருத்தலத்தில் கிடைத்துள்ள கல்வெட்டுக்கள் குலசேகராழ்வாரின் காலத்தைக் கணிக்க உதவுகின்றன. இதில்

கிடைத்துள்ள செய்தி கொண்டு, “சேர நாட்டை குலசேகரப் பெருமாள் என்று பெயர் கொண்ட அரசன் கி.பி.644-659-ல் ஆட்சி செய்ததாகத் தெரிகிறது. இதில் குறிப்பிட்டுள்ள குலசேகரப் பெருமாள், குலசேகராழ்வாராய் இருக்கக் கூடுமென்று தெரிகிறது”⁴¹ என்றும், அறிஞர் மு.கோவிந்தசாமியின் கருத்துப்படி, “குலசேகராழ்வாரின் பிறந்த நாளை கி.பி.29.01.706 என்று குறிப்பிடுகிறார். மூவாயிரப்படி குருபரம்பரை ஆழ்வார் 67 ஆண்டுகள் வாழ்ந்ததாகக் குறிப்பிடுகிறது. இதை வைத்துப் பார்க்கும் போது குலசேகராழ்வாரின் காலத்தை கி.பி.706 முதல் 773 வரை கொள்ளலாம்”⁴² என்றும் முரண்பாடான கருத்துக்கள் கூறப்படுகின்றன.

குலசேகரப் பெருமாள் என்னும் பெயரைப் பாண்டிய மன்னர்களைத் தவிரப் பிற மன்னர் பரம்பரையில் காணுவது அரிது. மேலும் குலசேகர் தமது பாடல்கள் சிலவற்றில் தம்மை மன்னன் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். அந்நோக்கில் ஆராயும் போது குலசேகரன் பாண்டிய மன்னர்களுள் ஒருவர் என்பது புலனாகிறது.

தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரின் காலம் கி.பி.எட்டாம் நூற்றாண்டு என்பர். திருமங்கையாழ்வார் திருவரங்கத்தில் திருப்பணி செய்தபோது, அங்குத் தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் தொண்டு செய்து வந்ததாகக் குருபரம்பரைச் செய்திகள் கூறுகின்றன. இவ்வகையில் திருமங்கையாழ்வாரின் காலமும், தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் வாழ்ந்த காலமும் கி.பி.8 ஆம் நூற்றாண்டு என்பர்.

தேட்டருந் திறல் என்ற பதிகத்தின் இரண்டாவது பாசுரத்தில் குலசேகராழ்வார்,

“ஆடிப்பாடி அரங்க! ஓ! என்று

அழைக்கும், தொண்டர் அடிப்பொடி

ஆடநாம் பெறில் கங்கை நீர் குடைந்து

ஆடும், வேட்கை என்ஆவதோ?” (நாலாதிவ்விர.659:3-4)

என்று கூறியுள்ளதைக் கொண்டு, குலசேகராழ்வாரும் தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரும் ஒத்த காலத்தவராகக் கருதுவர் அறிஞர்கள். ஆழ்வார்களில் பெரும்பாலானோர் ஏறத்தாழ ஒத்த காலத்தினர் என்கின்ற குருபரம்பரைகளின் கருத்தை மு.இராகவையங்காரும் ஏற்புடையதென்கிறார்.

திருமங்கை மன்னன் திருவரங்கக் கோயிலின் நான்காம் திருச்சுற்றைக் கட்டிய போது தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரின் நந்தவனம் இடையிட்டது. திருமங்கை மன்னன் அந்த நந்தவனத்தைச் சேதப்படுத்தாமல் விட்டொதுக்கித்

தன் கட்டுமானப் பணியைச் செய்து முடித்தார். அதனால் மகிழ்ந்த தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் தனது நந்தவனத்தில் பூப்பறிக்கும் கருவி ஒன்றிற்குத் திருமங்கை மன்னனின் பெயர்களின் ஒன்றைச் சூட்டிச் சிறப்பித்துள்ளார். இதனை, “நான்காம் திருச்சுற்றின் வெளிமதிலை ஆழ்வார் அமைத்துக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் சந்திர புட்கரணிக் குளக்கரையில் இருந்து தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் அமைத்த நந்தவனம் குறுக்கிட்டது. அந்த நந்தவனத்திற்கு இடையூறு செய்யாமல் சற்றே தள்ளி திருமங்கையாழ்வார் திருமதிலையமைத்தார். இதனையறிந்த தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் மனம் மிக மகிழ்ந்து அவர் அரங்கனுக்கு மலர் கொய்யப் பயன்படுத்துகின்ற ஒரு கருவிக்கு அருள்மாரி என்னும் திருமங்கையாழ்வார் திருப்பெயரை இட்டுச் சிறப்பித்தார்.”⁴³ என்பதன் மூலம் அறியலாம்.

மேற்கண்ட சான்றுகளின் மூலமும், “குலசேகராழ்வார், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், திருமங்கை ஆழ்வார்கள் சம காலத்தவர் என்று கருதுவதில் தவறில்லை”⁴⁴ என்ற கருத்தின் அடிப்படையிலும், திவ்ய சூரிசரிதம் கூறுவதன் அடிப்படையிலும் திருமங்கையாழ்வார், குலசேகராழ்வார், தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் ஆகிய மூவரும் சம காலத்தவர் என்பது உறுதியாகிறது.

திருமங்கையாழ்வாரின் காலத்தை அவரது பாடல்கள் வழி அறியலாகும் செய்திகளைக் கொண்டு அறியமுடிகிறது. இவர் வாழ்ந்த காலத்தை வரையறுப்பதற்கு அவரது பாடலிலுள்ள ஆறாம்பத்தின் ஆறாம் திருமொழியும், இரண்டாம் பத்தின் எட்டாம் திருமொழியின் ஈற்றுப் பாடலும் ஒன்பதாம் திருமொழியில் இரண்டு, ஐந்து, ஏழு, எட்டாம் பாடல்களும் துணை புரிகின்றன. இவரது பாடல்களில் சோழ மன்னன் கோச் செங்கணானின் போர் வெற்றியைக் குறிக்கும் பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளதை,

“கவ்வை மா களிறு உந்தி வெண்ணி ஏற்ற

கழல் மன்னர் மணி முடிமேல் காகம் ஏறத்

தெய்வ வாள் வலம் கொண்ட சோழன் சேர்ந்த

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே.” (நாலாதிவ்யிர.1500:3-4)

என்ற பாடல் அடிகள் விளக்குகின்றன. மற்றொரு பாடலில் கோச்செங்கணான் திருநறையூரில் திருமால் வீற்றிருக்கும் கோவிலுக்கு அவர் பல திருப்பணிகள் செய்திருப்பதை நினைத்துப் பல பாடல்களில் குறிப்பிடுகிறார். சான்றாக,

“செம்பியன் கோச் செங்கணான் சேர்ந்த கோயில்

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர் மின்களே” (நாலாதிவ்விர.)

என்ற பாடல் அடிகள் கூறுகின்றன. இதன் மூலம் திருமங்கையாழ்வார் சோழன் கோச்செங்கணான் வாழ்ந்த கடைச்சங்க காலத்தைச் சார்ந்தவராக இருக்க வாய்ப்புள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

ஏழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திருஞானசம்பந்தர் திருமங்கையாழ்வார் பாடலின் திறத்தில் மகிழ்ந்து ‘நாற்கவிப்பெருமாள்’ என்னும் பட்டத்தைத் தந்ததாகக் கூறப்படும் செய்தி இருவரும் சம காலத்தவர்கள் என்பதைக் கூறுகிறது. இக்கருத்தை மேலும் உறுதிப்படுத்தும் விதமாக சம்பந்தரும் ஆழ்வாரும் ஒன்றான சொற்களைப் பயன்படுத்தி குற்றால வருணனையைப் பாடியுள்ளனர். திருஞானசம்பந்தரின் குற்றால வருணனைப் பாடலான,

“கொல்லை முல்லை மெல்லரும் பீனும் குற்றாலம்” (தேவா.மு.திருபா.3)

என்பதும், திருமங்கையாழ்வாரின் குற்றால வருணனைப் பாடலான,

“கொல்லை முல்லை, மெல் அரும்பு ஈனும் குறுங்குடியே”

(நாலாதிவ்விர.1804:4)

என்பதும் ஒன்று போல எழுதப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

சம்பந்தர் மட்டுமின்றி அதே காலத்தைச் சேர்ந்த திருநாவுக்கரசரும் இவரின் ஒத்த காலத்தவர் என்பதை, “சம்பந்தரின் காலத்தில் வாழ்ந்தவரான திருநாவுக்கரசர் பாடிய தாண்டகம், திருவெழுகூற்றிருக்கை ஆகிய செய்யுள் அமைப்புகளைப் போன்றே திருமங்கையாழ்வாரும் திருவெழுகூற்றிருக்கை, தாண்டகம் ஆகியவற்றைப் பாடியுள்ளார்”⁴⁵ என்ற சான்று உறுதிப்படுத்துகின்றது.

இருவரும் ஒரே மாதிரியான செய்யுள் அமைப்புகளை மட்டுமின்றி, ஒரே சொற்களையும் பயன்படுத்தியுள்ளமை தெரிகிறது. ‘பந்தனை விரலி’, ‘குரவை கோத்தனும்’ என்னும் தேவாரத் தொடர்களும், ‘பந்தனை மெல் விரலான்’, ‘குரவை முன்னே கோத்தானை’ என்னும் பெரிய திருமொழித் தொடர்களும் ஒரே மாதிரியான சொற்களைக் கொண்டு பாடப்பட்டுள்ளன. இவ் ஒப்புமைக் கூறுகள் திருமங்கையாழ்வார், திருநாவுக்கரசர் ஆகிய இருவரும் வாழ்ந்த காலம் ஏழாம் நூற்றாண்டு என்றெண்ணச் செய்கிறது.

மேலும், “ஏழாம் நூற்றாண்டில் சைன பௌத்தர்கள் தென்னாட்டில் மேலோங்கியிருந்தனர் என்பதும், அப்பரும் சம்பந்தரும் வாதாடி அவர்கள் ஆதிக்கத்தைத் தொலைத்தவர்கள் என்பதும் சரித்திரப் பிரசித்தமானவை.

திருமங்கை மன்னனும் சோழன் முன்னிலையில் புத்தர் முதலிய புறச் சமயத்தவரை வாதில் வென்றார்”⁴⁶ என்றும் குறிப்பிடுவதன் மூலம் திருமங்கையாழ்வார் ஏழாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவர் என்பது தெளிவாகிறது.

ஆழ்வார்களின் வரலாற்றைத் தொகுத்துத் தந்த குருபரம்பரையின் வழி ஆராய்ந்தால் கலியுகம் தோன்றி நாற்பத்து மூன்றாம் நாளில் நம்மாழ்வார் இவ்வுலகில் அவதரித்தார். இவ்வாண்டை தமிழ் இலக்கிய வரலாறு “கி.மு.3112 ஆம் ஆண்டு. இவ்வாண்டு எந்த வகையிலும் மொழி ஆராய்ச்சிக்கும், வரலாற்று ஆராய்ச்சிக்கும் பொருத்தம் அற்றது.”⁴⁷ என்கிறது.

முதலாம் இராசராசன் காலத்தில் (கி.பி.998) திருவாய்மொழித் தேவர், சடகோபர் என்ற இரு பெயர்களும் வழக்கில் இருந்துள்ளன. வைணவ கோவில்களில் திருவாய்மொழி ஓத நிபந்தங்கள் அளிக்கப்பெற்றுள்ள கல்வெட்டு செய்திகளைக் கொண்டு நம்மாழ்வாரின் காலம், “கி.பி.850 ஆம் ஆண்டிற்கு முற்பட்டது”⁴⁸ என்பர். சீவரமங்கை, வரகுணமங்கை என்ற இரு தலங்களைப் பற்றிய திருவாய்மொழிக் குறிப்பின் அடிப்படையில், இவரது காலம் கி.பி.8 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியும், கி.பி.9 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியும் ஆகும் என்ற கருத்து ஏற்படையதாக உள்ளது. நம்மாழ்வாரையும், மதுரகவியாழ்வாரையும் கி.பி.9 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த கடைசி ஆழ்வார்களாகக் கூறியுள்ளார் கே.ஏ.நீலகண்ட சாத்திரியார். திரு.கோபிநாதராவ் என்ற வரலாற்று ஆய்வாளர் நம்மாழ்வாரின் காலம் கி.பி.9 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி என்கிறார். இவ்வாய்வாளர்களின் கருத்துக்களைக் கொண்டு நம்மாழ்வாரின் காலம் கி.பி.9 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி எனக் கூறல் தகும்.

மதுரகவியாழ்வாரின் ஆச்சாரியராகிய நம்மாழ்வாரின் காலம் கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி என்ற முடிவின் அடிப்படையில், மதுரகவியாழ்வாரின் காலமும் அதுவே என்பது தெளிவு. நம்மாழ்வாரின் பிறப்பிற்கு முன்பே இவர் தோன்றி, அவரது மறைவிற்குப் பின்பும் வாழ்ந்து, நம்மாழ்வாரின் திருவுருவத்தை வழிபட்டுள்ளார்.

திருப்பாணாழ்வார் காலம் கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டு என்பர். தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் தமது பாடல்களில்,

“இழிகுலத்தவர்களேனும் எம் அடியார்களாகில்

... நின்னோடும் ஒக்க வழிபட அருளினாய்” (நாலாதிவ்.பிர.913)

என்று அமைந்துள்ள பாசரம் திருப்பாணாழ்வாரின் வரலாற்றைச் சுட்டுவனவாய் இருப்பதால் தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரின் காலமாகிய கி.பி.எட்டாம் நூற்றாண்டு எனல் பொருந்தும்.

பிரபந்தமும் உரையும்

நம்மாழ்வார் முதலாக மதுரகவியாழ்வார் ஈறாக உள்ள பன்னிரு ஆழ்வார்கள் எழுதிய பிரபந்தங்கள் அனைத்தும் மக்கள் இறைவனாகிய பரம்பொருளை அடைவதற்கான நெறியையே முதன்மையானப் பாடுபொருளாகக் கொண்டுள்ளன.

இப்பொருளை ஆழ்வார்கள் தாம் உணர்ந்து அனுபவித்த இன்பத்தைக் கூறும் முறையிலும், பிறர் துன்பம் காணப் பொறுக்காது அறிவுரை கூறும் முறையிலும் வெளியிட்டனர். உயிரின் தன்மையையும், இறைவனின் இணையில்லா ஆற்றலையும் உயிர் இறைவனை அடைவதற்கான வழிமுறைகளையும், அவ்விறைவனை அடைய ஒட்டாது தடை செய்வனவற்றையும், நிறைவாகப் பெறும் பேற்றின் உயர்வினையும் விளக்கி தாம் பெற்ற இன்பத்தை அனைத்து உயிர்க்கும் வழங்கினர்.

பிரபந்தங்களுக்கு எழுந்துள்ள உரைகளை வியாக்கியானங்கள் என்பர். இதனை,

“ஏழ்பாரும் உய்ய அவர்கள் செய்த வியாக்யைகள்”⁴⁹

என்கிறார் ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள்.

திருவாய்மொழிக்குத் திருக்குருகைப் பிரான்பிள்ளான் என்பவர் எழுதிய ஆறாயிரப்படி, நஞ்சீயர் என்பவர் எழுதிய ஒன்பதினாயிரப்படி, நம்பிள்ளையின் ஆணையினால், பெரியவாச்சான் பிள்ளை எழுதிய இருபத்து நாலாயிரப்படி, நம்பிள்ளையின் திருவாய்மொழி விளக்கங்களைச் செவிவழிக்கேட்டு, அவைகட்கு எழுத்துரு அளித்து, வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை என்பவரால் எழுதப்பெற்ற முப்பத்தாறாயிரப்படி வாதிசேரி அழகிய மணவாளசீயர் என்பார் எழுதிய பன்னீராயிரப்படி என்ற ஐந்து உரைகள் மிகச் சிறப்பாக விளங்குகின்றன. இந்த ஐந்து உரையாசிரியர்களையும் ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் போற்றியுள்ளார். முப்பத்தாறாயிரப்படியை ‘ஈடு’ என்றும், ‘பகவத்விஷயம்’ என்றும் வழங்குவர்.

நம்பிள்ளை கூறியதை, வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை ஏட்டில் இட்டு வைத்ததால் ‘ஈடு’ என்றும், கற்பவரை, இறைவனிடத்தும் திருவாய்மொழியிடத்தும் ஈடுபடுமாறு செய்வதால் ‘ஈடு’ என்றும், ஈடு என்பதற்கு

மெய்க்கவசம் என்று பொருள் கொண்டு, கவசம், அணிந்தவர் மடலைக் காப்பது போல், திருவாய்மொழி பொருளால் காப்பதாலும் இப்பெயர் பெற்றது.

நாயக, நாயகி பாவம்

ஆழ்வார்கள் இறைவனைப் பாடுகின்றபோது 'தான் என்ற நிலை', 'தலைவியான நிலை' என்று பாடுகின்றனர். ஆழ்வார்களின் திவ்விய பிரபந்தத்தின் நாலாயிரம் பாடல்களையும் இவ்விரண்டு வகையில் அடக்கிவிடலாம். பக்தி தலை எடுக்கின்ற போது தன்னிலையிலும், காதல் தலை எடுக்கின்ற போது பெண் நிலையிலும் பாடியுள்ளனர்.

சங்க அகப்பொருள் பாடல்களில் அன்பின் ஐந்திணையில் தலைவனும் தலைவியும் ஆகிய தலைமைப் பாத்திரங்களுக்குத் துணையாகப் பதினான்கு பாத்திரங்கள் வரும். அதே மரபைத் தழுவி அமைந்த ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களில் தலைவி தவிர, தாயும் தோழியும் மட்டுமே அமைந்துள்ளன. தமிழ் மரபில் அகப்பொருள் களவு, கற்பு என்று இரண்டாகக் கூறப்படுகிறது. இதில் களவு காலத்தை 'மதுரபாவம்' என்றும், கற்பு காலத்தை 'காந்த பாவம்' என்றும் கூறுவர். ஆழ்வார்களின் நாயக நாயகி பாவத்தை 'மதுரபக்தி' என்று அழைப்பர்.

ஆழ்வார்களின் ஆழ்ந்த அகப்பாடல் நிலையை, "ஆன்மீக இலக்கியத்திலேயே உள்ளத்தை உருக்கும் தெய்வீகக் காதல் ஆழ்வார் பாசுரங்களில்தான் ஈடுஇணையற்ற முறையில் அமைந்துள்ளது என்று அண்ணங்கராச்சாரியார் உரைக்கிறார். இவற்றால் மனமுருகிய பிரபந்த உரையாசிரியர்கள், நம்மாழ்வாரைப் 'பராங்குச நாயகி' என்றும், திருமங்கை ஆழ்வாரை 'பரகால நாயகி' என்றும் பெயர் மாற்றியே அழைக்கின்றனர்."⁵⁰ என்னும் சான்று தெளிவுறுத்துகின்றது.

பரம்பொருளான தலைவனை ஆன்மாவாகிய தலைவி நாடிச் செல்லுவதாகப் பாடியுள்ளனர். பிரிந்த தலைவனை மீண்டும் சேர விரும்பும் நிலையில் இறைவனை நினைப்பதாக ஆழ்வார்கள் பாடியுள்ளனர். இங்குத் தலைவன் மீது சென்ற மனத்தை அகப்பொருளில் அமைத்துப் பாடுகின்றார்கள். அகத்திணைப் பாடல்களுக்கான இலக்கணத்தை,

"மக்கள் நுதலிய அகன்ஐந்திணையும்

சுட்டி ஒருவர் பெயர்கொளப் பெறார்"⁵¹

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா கூறுகிறது. ஆனால் இங்கு நாயகன் பெயர் நாராயணன், கண்ணன் போன்றனவாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

சமயப் பூசல்

உலகில் தோன்றிய சமயங்கள் யாவும் தத்தமது கடவுளே மேலானது என்னும் கொள்கையை வலியுறுத்தும் போதுதான் சமயங்களிடையே மோதல்கள் ஏற்படத் தொடங்குகின்றன. கி.பி.ஏழாம் நூற்றாண்டு வரை சமண, பௌத்த சமயங்களுக்கும் சைவ, வைணவ சமயங்களுக்குமிடையே பூசல்கள் எழவில்லை என்பதை இலக்கிய வரலாறு கூறுகின்றது. தமிழக மக்களில் ஒரு பகுதியினர் பௌத்த, சமண சமயங்களைத் தழுவிய போதும் தங்களுக்குள் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்தனர். சமணர்கள், களப்பிரர் ஆட்சிக் காலத்தில் அரசியல் செல்வாக்குப் பெற்ற பின்னரே சைவ, வைணவர்களுடன் சமயப் பூசல்கள் தொடங்கின.

இக்கருத்தினை, “சங்க காலம் முதலே இங்கு வாழ்ந்த சமணர்கள் இங்குள்ள சைவ, வைணவருடன் எவ்வித மாறுபாடும் இல்லாமல் வாழ்ந்தார்கள். எனவே 7-ஆம் நூற்றாண்டின் சமயப்போராட்டம், களப்பிரரில் இவண் தங்கியவர்கள் அரசியல் செல்வாக்கில் வளர்ந்தபொழுது நடைபெற்றதாகும்”⁵² என்னும் அ.ச.ஞானசம்பந்தன் அவர்களது கூற்று உறுதி செய்கிறது. சமண, பௌத்த சமயங்கள் அரசியல் செல்வாக்கால் சமயப்பூசல்களை உருவாக்கின. ஆனாலும் சைவ, வைணவ சமயத்தினர்களிடமிருந்த ஒற்றுமையினால் பக்தி இயக்கத்தைப் பரப்பினர். இதனால் புறச்சமயங்கள் வலுவிழந்தன. தமிழகத்தின் பண்பாட்டுக்கேற்றவாறு புறச்சமயங்களால் வேருன்ற முடியவில்லை. சமண, பௌத்த சமயங்கள் தமிழர்களின் வாழ்விற்குப் புறம்பான சமய கொள்கைகளும் கட்டுப்பாடுகளும் கொண்டிருந்ததே தமிழகத்தில் அவை வீழ்ச்சியுற காரணமாயின.

வைணவ சமயம் முதலில் பௌத்த சமயத்துடனும் பின்னர்ச் சமண சமயத்துடனும் போரிட்டது. திருமழிசையாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் இவர்தம் பாசுரங்கள் அவர் காலச் சமய நிலையை நன்குணர்த்துவன ஆகும். பல்லவ அரசருள் இளவரசன் விஷ்ணுகோபன், இரண்டாம் சிம்மவர்மன், விஷ்ணுகோபவர்மன் முதலியோர் ‘பரம பாகவதர்’ என்றும், ‘சமயங் காப்போர்’ என்றும் தம்மைக் கூறிக் கொண்டுள்ளனர். பிற்காலப் பல்லவருள் சிம்மவிஷ்ணு, நரசிம்மவர்மன், இரண்டாம் நந்திவர்மன் முதலியோர் சிறந்த வைணவப்பற்று உடையவர்கள். அவர்களால்தான் பல்லவ பெருநாட்டில் பெருமாள் கோவில்கள் தோன்றின. சைவமும், வைணவமும் ஒன்றாக வளர்ந்ததை, “சைவத்தைப் பின்பற்றிய அரசருள் வைணவத்திற்கும் பல வகையில் ஆக்கமும் ஆளித்தனர். சுருங்கக் கூறின், பல்லவர் காலத்தில்

சைவமும் வைணவமும் பல்லவ அரசரால் பேணி வளர்க்கப்பெற்றன என்று கூறல் தவறாகாது.”⁵³ என்கிறது தமிழ்நாட்டு வரலாறு. இரு சமயங்களும் புற சமயங்களைக் கண்டித்ததை, “சைவ சமய குரவர்களைப் போன்றே ஆழ்வார்களும் சமணத்தையும் பௌத்தத்தையும் வன்மையாகக் கண்டித்து வந்தனர். ‘புலையறமாகி நின்ற புத்தொடு சமணம்’ என்றும், ‘தர்க்க சமணர்’ என்றும், ‘சாக்கியப் பேய்கள்’ என்றும் ஆழ்வார்கள் பாடியுள்ளனர்.”⁵⁴ என்பதன் வழி உணரலாம்.

திருமங்கை மன்னன் கி.பி.8 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவர். இரண்டாம் நந்திவர்மன் காலத்தினன். இவர் சோழநாட்டின் ஒரு பகுதியான ஆலிநாட்டை ஆண்ட குறுநில மன்னர். சிறந்த வைணவ பக்தர் ஆவார். இவர் நாகப்பட்டினத்துப் பௌத்த விகாரத்தில் இருந்த பொன்னால் செய்யப்பட்ட புத்தர் சிலையைக் கவர்ந்து வந்து அதைக் கொண்டு பல கோவில் திருப்பணிகள் செய்தனர் என்று குருபரம்பரைக் கூறுகிறது. இவர் பௌத்த, சமண சமயங்கள் மீது நாயன்மார்களைப் போன்று மிக்க வெறுப்புற்றவராக இருந்ததை இவரது பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

இவரது காலத்தவரே தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார். அவரும் சமண, பௌத்தரை அறவே வெறுத்தார். நல்ல வாய்ப்புக் கிட்டின் அவர்களைக் கொல்வதே நல்லது என்ற எண்ணம் கொண்டவர். இதனை,

“வெறுப்பொடு சமணமுண்டர் விதியில்சாக் கியர்கள் நிற்பால்

பொறுப்பரி யகைள் பேசில் போவதே நோய தாகி

குறிப்பெனக் கடையுமாகில் கூடுமேல் தலையே ஆங்கே

அறுப்பதே கருமம் கண்டாய் அரங்கமா நகர் உளாளே!”

(நாலா.திவ்விர.879)

என்று தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரின் பாடல் உணர்த்துகின்றது

கி.பி.இரண்டாம் நூற்றாண்டளவில் தோன்றிய மணிமேகலையில் பல்வேறு சமயச் சான்றோர்கள் தத்தமது தெய்வங்களே உயர்ந்தவை என்னும் கருத்தை வலியுறுத்திச் சொற்போர் நிகழ்த்தியதாகக் காணப்படும் செய்திகள் சமயப்பூசலின் தொடக்கம் என்றால் பொருந்தும். சமயங்களுக்கிடையே பூசல் நிகழக் காரணம், “ஒவ்வொரு சமயமும் இறையுணர்வில் தாம் கண்ட சிறு கருத்தையே முழுமையென வலியுறுத்தியதால் தம்முள் பிணங்கி முரண்பட்டன.”⁵⁵ என்கிறார்

ச.வே.சுப்பிரமணியம். சைவ சமயப் பெரியோர்கள் சிவனையும், வைணவ சமயப் பெரியோர்கள் திருமாலையும் முழுமுதற்கடவுள் என நிலைநிறுத்த முற்பட்டனர். இதன் காரணமாகவே சைவ, வைணவர்களிடையே சமயக் காழ்ப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டது. இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தில் தில்லை நடராசப் பெருமாள் கோயிலில் இடம்பெற்றிருந்த திருமாலின் சிலை அவ்வரசனால் கடலில் தூக்கியெறியப்பட்ட செய்தியை,

“தில்லைத் திருமன்ற முன்றிற் சிறுதெய்வத்

தொல்லை குறும்பு தொலைத்தெடுத்து”⁵⁶

என்று குலோத்துங்கச் சோழன் உலா கூறுகின்றது. இதன் மூலம் நாட்டை ஆளும் அரசனே தான் மேற்கொண்ட சமயமன்றிப் பிறவற்றின் மீது காழ்ப்புணர்வு கொண்டிருந்தான் என்பதை உணரமுடிகின்றது.

முன்னர் அகச்சமய, புறச்சமயங்களிடையே நடந்த சமயப் பூசல்கள், பின்னர் அகச்சமயங்களாகிய சைவ, வைணவர்களுக்கிடையேயும் தலைதூக்கி நடைபோட்டுள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

சைவமும் வைணவமும்

பழம்பெரும் இந்து சமயத்தின் இருகண்களைப் போல் சைவமும், வைணவமும் விளங்கின. சங்க காலம், சங்கம் மருவிய காலத்திற்குப் பின்னர் வேங்கடமலைப் பகுதியில் வாழ்ந்த களப்பிரர் கூட்டம் படையுடன் வந்து தமிழகத்தைக் கைப்பற்றியது. முத்தரையர் எனத் தம்மை அழைத்துக் கொண்ட இவர்கள் காலத்தில் சமணம், பௌத்தம் என்ற இவ்விரு சமயங்களும் செல்வாக்கு பெற்றுத் திகழ்ந்தன. சைவ, வைணவ வழிபாடு மக்களிடையே குன்றியது.

புறச்சமயங்களான சமணமும் பௌத்தமும் தமிழ்நாட்டில் ஊடுருவியமையால் காதல், இல்லற வாழ்க்கை போன்றவற்றிற்குச் சிறப்பிடம் கொடுத்திருந்த சங்ககால வாழ்க்கை முறைகள் அடியோடு மாறிவிட்டன. இப்புறச்சமயங்களின் கொள்கைகளான பிற உயிர்களைத் துன்புறுத்தாமை, இவ்வாழ்க்கை கூடாது போன்றவற்றிற்கு ஏற்ப சமுதாயத்தின் செயல்பாடுகளும் மாற்றப்பட்டன. இதனை, “புறச்சமயங்கள் குறிப்பாகச் சமணம், துறவறத்தை வற்புறுத்தியது. காதல் முதலிய உணர்வுகளைத் தூண்டும் இசை, நாடகம், சிற்பம், ஓவியம் போன்ற கலைகள் புறக்கணிக்கப்பட்டன.”⁵⁷ என்னும் கா.கோ.வேங்கடராமன் கூற்று மெய்ப்பிக்கின்றது.

சைவ, வைணவ சமய அடியவர்கள் சமண, பௌத்த சமயத்தவர்களைப் பழித்ததாக்கும், அவர்களுடன் வாதமும், போட்டியுமிட்டதாக்கும் காரணம், தம் சமயத்தைப் பரப்ப நினைத்து சிவம், திருமால் கோவில் வழிபாடுகளைத் தடை செய்துள்ளனர். பல கோவில்கள் பூட்டப்பட்டும் இருந்துள்ளன. இதனை, “திருநாவுக்கரசர் பழையாறை வடதளி எனும் தலத்திற்கு வந்தபோது சமணர்கள் அவ்வூர் சிவன் கோயிலை மூடிக் காப்பிட்டிருந்தனர். இதனால் மக்கள் வழிபாடு செய்ய முடியாத நிலை இருந்தது. இதனைக் கண்ணுற்ற திருநாவுக்கரசர், அத்திருக்கோயில் திறக்கப்பட்டு மக்கள் வழிபாடு செய்யும் வரை உண்ணாவிரம் மேற்கொண்டனர்.”⁵⁸ என்னும் சான்று உறுதிபடுத்துகிறது.

இந்நிலையில் தான் இலக்கியங்கள் சமுதாயத்திற்கு அறம், மறம், அகம் ஆகியவற்றை நினைவூட்டும் சூழ்நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டன. இக்காலகட்டத்தில் நீதிநூல்கள் செல்வாக்குப் பெற்றன. இல்லறத்திற்கு எதிர்ப்பு, இசைக்கு எதிர்ப்பு, தமிழுக்குப் புறக்கணிப்பு போன்ற பிற சமயத்தவரின் செயல்பாடுகள், களப்பிரரின் ஆட்சி முறைகள் அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டுச் சாதாரணப் பொதுமக்களிடையே வெறுப்பை மட்டுமே பெற்றிருந்தன.

இக்காலகட்டத்தில் இந்து சமயப் பெரியவர்கள் சிவனைக் குறித்தும், விஷ்ணுவைக் குறித்தும் தமிழில் பாடல்கள் பாடி மக்களின் மனங்களை மகிழ்வித்தனர். இதன் மூலம் சைவத்திற்கும், வைணவத்திற்கும் மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டதை, “பெரும்புலவர்களாயிருந்தோர், சிவன் உமையொரு பாகனாக உள்ளான். திருமால் திருமகளை வலப்பக்க நெஞ்சில் வைத்துள்ளான் என்று கூறி இல்லறத்தை வற்புறுத்தியும், பழைய பண்களுக்குப் புத்துயிர் கொடுத்து இனிய இசைப்பாடல்களைப் பாடியும், இறைவனுக்கு உகந்தது தமிழ் மொழியே! வடமொழியோ, பிறவோ அல்ல எனத் தமிழ் உரிமைக்குக் குரல் கொடுத்தும் செயல்பட்டனர். இத்தகைய பக்திப் புரட்சியால் சிவ வழிபாடும், திருமால் வழிபாடும் புத்துயிர் பெற்றன.”⁵⁹ என்பதன் மூலம் உணரமுடிகிறது.

மேலும் “எழுபத்தி இரண்டுக்கும் மேற்பட்ட முரட்டுத்தன, பயங்கரவாத, மதக்குப்பைகளால் நமது பாரத நாடும், பழம் பெரும் சமுதாயமும் சீரழிந்து சிதைந்து கிடந்த காலகட்டத்திலே, ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் அவதரித்து குப்பைகளை அகற்றிச் சுயஜோதிச் சுடர்மணிகளான சைவ, வைணவங்களைத் தத்தெடுத்துச் சீராட்டி பாராட்டி வளர்த்தனர்.”⁶⁰ என்கிறார் வேம்பத்தூர் கிருஷ்ணன். இச்சான்றின் மூலம் பல இடர்ப்பாடுகள் தாண்டி சைவமும்,

வைணவமும் தழைக்கவும், சமூகம் நல்வழிப்படவும் நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் போராடியதை அறிய முடிகிறது.

தொகுப்புரை

- ❖ 'திருமுறை' என்ற சொல் சைவ சமய இலக்கியத் தொகுப்பைக் குறிப்பதாகவே உள்ளது. இச்சொல்லிற்கு 'மக்களின் வாழ்விற்கு நன்மை பயக்கும் செல்வம்' என்பது பொருள்.
- ❖ திருமுறை என்ற சொல் முதலில் மூவர் தேவாரத்தை மட்டும் குறிப்பதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பிற்காலத்திலேயே பிற சைவ இலக்கியங்களையும் குறித்து நின்றுள்ளது.
- ❖ மூவர் முதலிகளின் திருமுறைகள் தேவாரம் என்றும், திருப்பாட்டு என்றும் சிறப்பிக்கப்படுகின்றன.
- ❖ சோழ மன்னனின் முயற்சியால் நம்பியாண்டார் நம்பிகளால் திருமுறைகள் தேடி, தொகுத்து வகை செய்யப்பட்டுள்ளன.
- ❖ நம்பியாண்டாரின் காலத்திற்குப் பிறகு எட்டு முதல் பதினொரு திருமுறைகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ அநபாயச்சோழன் காலத்தில் சேக்கிழாரால் எழுதப்பட்ட பெரியபுராணம் சோழ மன்னனால் பன்னிரண்டாம் திருமுறையாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த நக்கீரரின் திருமுருகாற்றுப்படை முதல் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சேக்கிழாரின் பெரியபுராணம் வரை திருமுறைகளில் இடம்பெற்றுள்ளன.
- ❖ வைணவ சமயத்தின் சிறப்புகள் அனைத்தும் ஒன்றாகச் சேர்த்துத் தரப்பட்ட தொகுப்பு 'திவ்வியப் பிரபந்தம்' ஆகும்.
- ❖ 'திவ்விய தேசம்', 'திவ்விய சூரிகள்' என்பதிலிருந்து 'திவ்வியப் பிரபந்தம்' என்ற சொல்லும் தோன்றியுள்ளது. திவ்வியப் பிரபந்தங்கள் தொடக்கத்தில் 'அருளிச் செயல்', 'செய்யதமிழ் மாலைகள்' போன்ற தூயதமிழ் பெயர்களால் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

- ❖ வைணவ சமய நெறிகளில் ஆழ்ந்த புலமை கொண்டோர், இறைவனின் குணங்களின் ஆழ்ந்து ஈடுபடுவோர், திருமாலின் நினைவிலேயே ஆழ்ந்திருப்போர் ஆழ்வார்கள் எனப்பட்டனர்.
- ❖ தொடக்கத்தில் பதின்மர் என்று அழைக்கப்பட்டு வந்த ஆழ்வார்களின் எண்ணிக்கை இன்று பன்னிருவர் என்று நிலைபெற்றுவிட்டது.
- ❖ சைவ சமய இலக்கியத் தொகுப்பைப் போல் வைணவ சமய இலக்கியத் தொகுப்பும் அரிதின் முயன்று கிடைத்த செல்வங்களாகும்.
- ❖ சைவர்களின் தலைவன், தலைவி பாடல் முறையும், வைணவர்களின் நாயகன், நாயகி பாடல் முறையும் அடியார்களுக்கு இறைவன் மேல் இருந்த பக்தியின் உச்ச நிலையைக் காட்டுகின்றன.
- ❖ சமண, பௌத்த சமயங்களுக்குமிடையே சமயப் போர் நிகழ்ந்துள்ளது. புறச்சமய பூசல்கள், இந்து சமயங்கள் மக்களிடம் பரவ துணைநின்றுள்ளது.
- ❖ பக்தி இயக்க காலத்தில் சைவத்திற்கும், வைணவத்திற்கும் இடையே பூசல்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. இவை சிறிய அளவில் தோன்றிய மறைந்துள்ளன.
- ❖ இயல், இசை, நாடகம் போன்ற கலைகள் பக்திக்கு உதவாது என எண்ணிய சமண, பௌத்த சமயங்கள் வீழ்ச்சியடைய இக்கலைகளையே பயன்படுத்தியுள்ளனர்.
- ❖ சைவ, வைணவ சமய இலக்கியங்கள் இரண்டும் சமயத்தைப் பரப்புவதுடன், தமிழர் பண்பாட்டினை மீட்டுருவாக்கவும் உதவியுள்ளன.

சான்றெண் விளக்கம்

1. ஆதிபாலசுந்தரன், சங்க இலக்கியங்களில் சமயக் கருத்துக்கள், ப.3
2. கலைக்களஞ்சியம். ப.169
3. சைவ சமயக் கலைக்களஞ்சியம், ப.29
4. எம்.கே.பாலசுப்பிரமணியம், சமய இலக்கியச் சிந்தனைகள், ப.60
5. சைவ சமயக் கலைக்களஞ்சியம், ப.29
6. வை.மு.கோபாலகிருஷ்ணமாச்சாரியார், கம்பராமாயணம் (பாலகாண்டம்), பா.31
7. மிழலைத்தொண்டன், நாதனைப் பாடிய நால்வர், ப.5
8. மா.இராசமாணிக்கனார், சைவ சமய வளர்ச்சி, ப.12
9. மேலது, ப.12
10. மா.இராசமாணிக்கனார், சைவ சமயம், ப.60
11. மேலது, ப.209
12. ஆதிபாலசுந்தரன், சங்க இலக்கியங்களில் சமயக்கருத்துக்கள், ப.12
13. மேலது, ப.13
14. மேலது, ப.13
15. மேலது, ப.13
16. மேலது, ப.12
17. தமிழ் லெக்சிகன், தொகுதி-3, ப.1896
18. நர்மதாவின் தமிழ் அகராதி, ப.430
19. நர்மதாவின் தமிழ் அகராதி, ப.752
20. தமிழ் லெக்சிகன், தொகுதி-3, ப.3299
21. க.வெள்ளைவாரணர், பன்னிருதிருமுறை வரலாறு, ப.28
22. செந்துறைமுத்து, திருமுறையும் திருக்கோயில்களும், ப.13
23. மேலது, ப.14

- 24.ந.சுப்புரெட்டியார், சைவமும் தமிழும், ப.28
- 25.க.வெள்ளைவாரணர், பன்னிருதிருமுறை வரலாறு, ப.25
- 26.ஏகம்பரநாதர் உலா, கண்ணி:78
- 27.எத்திராஜீலு நாயுடு, பக்திப் பூங்கா, ப.1
- 28.இந்திரா பார்த்தசாரதி, தமிழ் இலக்கியங்களில் வைணவம், ப.21 (மேற்கோள்)
- 29.உபதேசரத்தினமாலை, பா.3
- 30.மேலது, ப.57
- 31.ம.பெ.சீனிவாசன், திவ்வியப் பிரபந்த இலக்கிய வகைகள், (மேற்கோள்) ப.61
- 32.நர்மதாவின் தமிழ் அகராதி, ப.432
- 33.ம.பெ.சீனிவாசன், திவ்வியப் பிரபந்த இலக்கிய வகைகள், ப.60
- 34.ர.ஜெயந்தி, ஆழ்வார் பாடல்கள்-அடைவும் ஒதும் மரபுகளும், ப.14
- 35.ம.பெ.சீனிவாசன், திவ்வியப் பிரபந்த இலக்கிய வகைகள், ப.35
- 36.வையவச் சடராழி எதிராஜன், ஆழ்வார்கள் வரலாறு, ப.16
- 37.உபதேசரத்தினமாலை, பா.4
- 38.ம.பெ.சீனிவாசன், திவ்வியப் பிரபந்த இலக்கிய வகைகள், ப.62
- 39.உபதேசரத்தினமாலை, பா.24
- 40.மேலது, பா.24
- 41.தே.ந.ச.தேவராஜன், வைணவமும் ஆழ்வார்களும் (பாகம்-1), பா.507
- 42.மேலது, ப.568
- 43.கா.அரங்கசாமி, குலசேகராழ்வார், ப.13
- 44.சுஜாதா, ஆழ்வார்கள் ஓர் எளிய அறிமுகம், ப.98
- 45.து.லலிதா, பெரிய திருமொழி ஒரு பார்வை, ப.15
- 46.மு.இராகவையங்கார், ஆழ்வார்கள் காலநிலை, ப.187

- 47.மு.அருணாசலம், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு - 9 ஆம் நூற்றாண்டு
பாகம்-2, ப.149
- 48.மேலது, ப.150
- 49.உபதேசரத்தினமாலை, பா.34
- 50.இராம.இராஜகோபாலன், நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் சரணாகதி நெறி,
ப.147
- 51.இளம்பூரணர்(உ.ஆ.), தொல்காப்பியம், பொருள.அகத்., நூ.54
- 52.அ.ச.ஞானசம்பந்தன், பெரியபுராணம் ஓர் ஆய்வு, 253
- 53.பேரா.காவ்யா சண்முகசுந்தரம், தமிழ்நாட்டு வரலாறு, ப.399
- 54.தமிழக வரலாறும்-மக்கள் பண்பாடும், ப.233
- 55.ச.வே.சுப்பிரமணியன், இளங்கோவும் கம்பனும், ப.283
- 56.ஒட்டக்கூத்தர், குலோத்துங்க சோழனுலா, பா.77-78
- 57.கா.கோ.வேங்கடராமன், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.168
- 58.கோ.ப.நல்லசிவம், தேவாரம் உணர்த்தும் வழிபாடு, பக்.185-186
- 59.கா.கோ.வேங்கடராமன், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.169
- 60.வேம்பத்தூர் கிருஷ்ணன், வைணவ சைவ வரலாறு, ப.18

தமிழரின் வாழ்வியல் முறைகளுக்கும் பண்பாட்டிற்கும் சமயங்களால் அழிவு நேரிட்ட போது பக்தி இயக்கம் தோன்றியது. பக்தியின் மூலம் வாழ்வியல், கலை, பண்பாடு என அனைத்தையும் இந்த இயக்கம் மீட்டுத் தந்தது. சைவ சமயத்தை மீண்டும் மக்களிடம் கொண்டு செல்ல ஆட்சியாளர்களுடன் போரட வேண்டியிருந்துள்ளது. சமுதாயம் இல்லறப் பணியுடன், இறைப் பணியும் செய்வதை வரவேற்றது. எனவேதான் பெண்களின் சமயப் பணியில் இல்லறநெறி சிறப்பாக வெளிப்படுகின்றது. சைவ இலக்கியங்களில் பெண்களுக்கான உவமை, வருணனை, ஒப்புமை போன்ற இலக்கிய நயங்களுடன் சமுதாயம், சமூகம், பண்பாடு போன்றவற்றை உணர்த்தும் பதிவுகளும் கிடைக்கின்றன. இவ்வியக்கத்தில் கணவனுடன் சேர்ந்தும், தனித்தும் சமயத் தொண்டாற்றியப் பெண்களைக் காணமுடிகிறது. அதுபோல தாய், தமக்கை, மகள், பணிப்பெண் போன்றோர் முழுமுதற் கடமையாக இறைத் தொண்டில் ஈடுபட்டுள்ளனர். தங்களின் தொழிலையே இறை உணர்வோடு செய்ததைத் தேவராட்டி, நாட்டிய மகளிர் போன்றோரின் பதிவுகள் கூறுகின்றன.

சைவ சமய பக்தி இலக்கியம் மிகப் பெரிய களம். அதற்குரிய காலமும் நீண்டதாகவே உள்ளது. இவ்விலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்படும் பலரின் காலம், குலம், ஊர், நாடு போன்றன அறியப்படாமலே உள்ளன. இவை ஆய்விற்குத் தடையாக இருந்தாலும், அடியார்களின் வாழ்க்கை வரலாறு கொண்டு சமூக, சமுதாய நோக்கில் ஆராயப்படுகிறது. காரைக்கால் அம்மையார் தொடங்கி சேக்கிழார் காலம் வரையிலானப் பெண் நிலையை ஆராய்வதாக இவ்வியல் அமைகிறது.

திருஞானசம்பந்தர்

வழிபாட்டு முறைகள்

சிவ வழிபாட்டில் பெண்களும் கலந்துகொண்டு சிவபெருமானின் புகழ்பாடி வழிபட்டதை,

“வாள்நுதல் செய்மக ளிர் முதலாகிய

வையத்தவர் ஏத்தப்” (திருஞான.தேவா.93)

என்னும் திருஞானசம்பந்தரின் பாடலடியும், “நீலோற்பல மலரனைய விழிகளையுடைய மகளிரும் தொழுதேத்த விளங்குவது கலிக்காமார்” (திருஞான.தேவா.189, ப.122) என்ற விளக்கமும் உணர்த்துகின்றன.

பெண்கள் இறைவனின் திருவடியைப் பணிந்து வணங்கி வழிபட்டதை,

“கைசேர் வளையார் விழைவினோடு

காதன்மை யால் கழலே

பைசேர் அரவார் அல்குலார்சேர்

பல்லவ னீச்சரமே” (திருஞான.தேவா.82:3-4)

எனும் பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன.

மகளிர் அனைவரும் ஒன்றுகூடி வழிபடும் கூட்டு வழிபாட்டினைக் கண்டியூரில் செய்துள்ளனர். இதனை,

“கருந்தடங்கண்ணி னார்கள்தாம் தொழு

கண்டியூர்உறை வீரட்டன்” (திருஞான.தேவா.1229:2)

எனும் பாடலடி உணர்த்துகின்றது.

நவமணிகள் அழகு செய்யும் மாடக்கோவிலில் பெண்கள் பாடி வழிபட்டதை,

“தவமலி பத்தர் சித்தர் மறையாளர்

பேண முறைமாதர் பாடி மருவும்” (திருஞான.தேவா.1527:3)

என்ற பாடலடி மூலம் அறியமுடிகிறது.

பெண்கள் நீராடியபின் இறை வழிபாடு செய்ததை,

“துன்னிய மாதரும் மைந்தர்தாமும்

கனை இடைமூழ்கித் தொடர்ந்த சிந்தைப்” (திருஞான.தேவா.1374:3)

என்னும் பாடலடி கூறுகின்றது.

பெண்கள் கணவருடன் சேர்ந்தும் வழிபட்டதை,

“போர்ஆர் வேற்கண் மாதர் மைந்தர்

புக்கிசை பாடலினால்” (திருஞான.தேவா.81:3)

என்ற பாடலடி மூலம் அறியமுடிகின்றது. பெண்கள் கைகூப்பி இறைவனை வழிபட்டதை, “பெண்களும் ஆண்களும் கூடிக் கைகூப்பி வணங்கும் கோட்டூரில் எழுந்தருளி இருக்கும் நல்லகொழுந்தே!” (திருஞான.தேவா.2565, ப.735, வீ.சிவஞானம் உரை, இரண்டாம் பகுதி) என்று பாடலின் உரை விளக்கம் கூறுகிறது.

பெண்கள் பூசைக்குரிய மங்கலப் பொருட்களான மலர், மாலை, தீபம், தூபம், திருநீறு ஆகியன கொண்டு இறை வழிபாடு செய்ததை,

“கோலநன் மேனியின் மாதர் மைந்தர்

கொணர்மங் கலியத்திற்

காலமும் பொய்க்கினும் தாம் வழுவாது

இயற்றும் கலிக்காமூர்” (திருஞான.தேவா.193:1-2)

என்ற பாடலடிகள் தெளிவுறுத்துகின்றன.

சிவபெருமானுக்குப் பெண்கள் தூபமிட்டு வழிபட்டதை,

“பூஆர் குழலார் அகில்கொண்டு புகைப்ப” (திருஞான.தேவா.1624:1)

எனும் பாடல் சுட்டுகின்றது.

இறைவனை நீரால் கழுவி, மணம் தரும் மலர்கள் தூவி, தூபமிட்டு, சந்தனம் சாற்றி நாள் தோறும் வழிபட்டதை,

“பொன்இயல் நறுமலர் புனலொடு தூபம்

சாந்தமும் ஏந்திய கையின ராகிக்

கன்னியர் நாள்தொறும் வேடமே பரவும்” (திருஞான.தேவா.3773:3-4)

எனும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன.

காலை வேளையில் கைகூப்பித் தொழுது, யாழ் மீட்டி, பாலைப் பண் பாடி வழிபட்டதை,

“காலையே புகுந்துஇறைஞ்சிக் கைதொழமெய் மாதினொடும்

பாலையாழ் வேணுபுரம் பதியாகக் கொண்டேரே”

(திருஞான.தேவா.3973:3-4)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

பெண்கள் தம் புலன்களின் ஆசைகளை வென்று, இறைவனையே எண்ணி மனம் ஒன்றியிருந்ததை,

“பொற்றொடி மடந்தையரு மைந்தர் புலன்ஐந்தும்

செற்றவர் விருப்புறு திருப்புகலி யாமே” (திருஞான.தேவா.694:3-4)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

தமிழர் மரபு

வீட்டிற்குப் புதியவர்கள், உறவினர்கள், இல்லாதவர்கள் என வரும் அனைவருக்கும் உணவிடுபவர்கள் பெண்கள். இது தமிழர் மரபுகளில் ஒன்றாகும். அதுபோல யாசித்து வருபவர்களுக்கு உணவிடுவதும் பெண்கள். பிச்சை கேட்டு வரும் சிவபெருமானுக்குப் பெண்கள் உணவிட்டதைத் திருஞானசம்பந்தர் தனது பாடல்களின் பல இடங்களில் கூறியுள்ளார். இதனை,

“தடுக்கினை இடுக்கிமட வார்கள்இடு

பிண்டம்அது உண்டுஉழல்தரும்” (திருஞான.தேவா.1419:1)

என்ற பாடலடியும், பெண்கள் வாழும் இல்லங்களுக்கே இறைவன் பிச்சை கேட்டுச் சென்றதை,

“வரிதரு வளையினர் அவர்அவெர்

மகிழ்தர மனைதொறும்” (திருஞான.தேவா.1455:3)

என்ற பாடலடியும் கூறுகின்றன.

நீராடல்

சங்க இலக்கியங்கள் நீராடலை ஒரு விளையாட்டாகக் கூறுகின்றன. தலைவி தன் தோழியருடன் சேர்ந்து சுணையில் கண்கள் சிவக்கக் குடைந்து நீராடி மகிழ்ந்துள்ளாள். திருஞானசம்பந்தரும் தனது பாடல்களில் மகளிர் நீராடல் பற்றிக் கூறியுள்ளார். இங்குப் பொழுதுபோக்கு, மகிழ்ச்சி என்ற நிலைகளில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. இதனை,

“மடையில் வாளை பாய மாதரார்

குடையும் பொய்கைக் கோலக் காவுளான்” (திருஞான.தேவா.231-2)

என்றும், குளத்தில் கன்னிப் பெண்கள் நீராடியதை,

“கன்னியர் தாம்குடை காட்டுப்பள்ளி” (திருஞான.தேவா.164:2)

என்றும், பெண்கள் தன் கணவருடன் சேர்ந்து நீராடியதை,

“துன்னிய மதரும் மைந்தாமும்

கனைஇடை மூழ்கித் தொடர்ந்த சிந்தைப்” (திருஞான.தேவா.1374:3)

என்றும், மகளிர் கூட்டமாகச் சென்று நீராடியதை,

“கலவை சேர்தரு கண்ணியன்

கடிக்குளத்து உறையும்கற் பகத்தைச்சீர்” (திருஞான.தேவா.2680:3)

என்றும் பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

உவமை

அல்குல்

ஈசனின் திருவடி பணிந்து வணங்கிய பெண்களின் அல்குல் பாம்பின் படம் போன்று இருந்ததை,

“பைசேர் அரவார் அல்குலார்சேர்” (திருஞான.தேவா.82:4)

எனும் பாடலடி கூறுகின்றது.

சாயல்

மகளிர் மயில் போன்ற சாயலைப் பெற்றிருந்ததை,

“சேலினேர்விழி யார்மயிலாலச் செருத்தி” (திருஞான.தேவா.119:3)

என்ற பாடலடி தருகின்றது. இளம் பெண் அன்னப் பறவை போன்ற சாயலைப் பெற்றிருந்ததை,

“சேடுமிகு பேடைஅனம் ஊடிமகிழ்

மாடம்மிடை தேவூர் அதுவே” (திருஞான.தேவா.2503:4)

என்னும் பாடலடி சுட்டுகின்றது.

கண்

பெண்களின் கண்கள் மான் போன்று மருட்சி கொண்டிருந்ததை,

“மாழை ஒண்கண் வளைக்கை நுளைச்சியர் வண்பூற்”

(திருஞான.தேவா.115:3)

என்ற பாடலடி சுட்டுகின்றது.

பெண்களின் கண்ணுக்குச் சேல்மீன், கயல்மீன், கெண்டைமீன் ஆகியவற்றை உவமையாகக் கூறியுள்ளனர். இதனை,

“சேலினேர்விழி யார்மயிலாலச் செருத்தி” (திருஞான.தேவா.119:3)

“சேலும் கயலும் திளைத்தகண்ணார்” (திருஞான.தேவா.1977:3)

“கெண்டை கொண்டு அலர்ந்த

கண்ணினார்கள் கீத ஓசைபோய்” (திருஞான.தேவா.2021:3)

என்னும் பாடலடிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

அம்பு போன்ற கூர்மையான பார்வையும், ஒளியும் உடைய கண்களைக் கொண்டவர்கள் பெண்கள் என்பதை,

“அம்பன்ன வொன்கண் அவராடரங்கின்

அணிகோபுரங்கள் அழகார்” (திருஞான.தேவா.169:3)

என்ற பாடலடி எடுத்துரைக்கின்றது.

நீலோற்பல மலரைப் போன்ற கண்களையுடைய பெண்கள் இறைவனை வணங்குவதை,

“காவியி னேர்விழி மாதர் என்றும்

கவினார் கலிக்காமூர்” (திருஞான.தேவா.189:2)

எனும் பாடலடி விளக்குகிறது.

வேலின் கூர்மை பெண்ணின் கண்ணுக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டதை,

“வேல் நிகர் கண்ணியர் மிழலை உளீர்நல்” (திருஞான.தேவா.2386:1)

என்னும் பாடலடியும், விஷம் போல் உயிரைப் பறிக்கும் தன்மை கொண்டது பெண்களின் கண்கள் என்பதை,

“விடம்தாங்கிய கண்ணார்பயில் வேணுபுரம் அதுவே”

(திருஞான.தேவா.3674:4)

என்னும் பாடலடியும் விளக்குகின்றன.

முகம்

மகளிரின் முகம் தாமரை மலர் போல இருப்பதை,

“வேலியின் விரைக்கமலம் அன்னமுக மாதர்” (திருஞான.தேவா.387:3)

என்ற பாடலடியும், முழுமதி போன்ற முகமுடைய மகளிர் என்பதை,

“மயிலும் மடமானும் மதியும் இளவேயும்” (திருஞான.தேவா.2318:3)

என்ற பாடலடியும் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

பார்வை

பெண் அம்பு போன்ற கூர்மையான பார்வையுடையவள் என்பதை,

“அம்பன்ன வொண்கண் அவராடரங்கின்” (திருஞான.தேவா.169:3)

என்ற பாடலடியும், இளையமான் போன்ற மருட்சியானப் பார்வை கொண்டவள் பெண் என்பதை,

“மயிலும் மடமானும் மதியும் இளவேயும்” (திருஞான.தேவா.2318:3)

என்ற பாடலடியும் கூறுகின்றன.

பேச்சு

இனிய இசை தரும் யாழின் ஏழு நரம்புகளுள் ஒன்று போல இளம் பெண்ணின் பேச்சு இருப்பதை,

“இளிபடும் இன்சொலி னார்கள்”

இருங்குமல் மேலிசைந் தேறத்” (திருஞான.தேவா.995:1)

என்ற பாடலடியும், இனிமையான பாடல் போன்ற பேச்சினை உடைய பெண்கள் என்பதை,

“கலைஆர் மொழியார் காதல்” (திருஞான.தேவா.1586:4)

என்ற பாடலடியும் உணர்த்துகின்றன. பெண்ணின் பேச்சொலிக்கு நாகணவாய் பறவையின் ஒலி உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளதை,

“வாசமலர் கோதுகுமில் வாசகமும்”

மாதர்அவர் புவைமொழியும்” (திருஞான.தேவா.2506:3)

என்னும் பாடலடி கூறுகின்றது. கிளி மொழி போன்று மகளிர் பேசுவதை,

“கிறிபட நடந்துநல் கிளிமொழி

அவர்மனம் கவர்வர்போலும்” (திருஞான.தேவா.2961:3)

என்ற பாடலடி எடுத்துரைக்கின்றது.

தோள்கள்

பெண்களின் மென்மையானத் தோள்களுக்கு மூங்கில் உவமையாகக் கூறப்பட்டதை,

“காம்படு தோளியர் நாளும்” (திருஞான.தேவா.500:2)

என்ற பாடலடி சுட்டுகின்றது.

இதழ்

பெண்களின் சிவந்த உதடுகளுக்குப் பவளம் ஒப்புமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“படிஆர் பவள வாயார்

பலரும் பரவிப் பணிந்துஏத்தக்” (திருஞான.தேவா.1585:2)

என்ற பாடலடி உணர்த்துகின்றது. கொவ்வைப்பழம் போன்ற சிவந்த உதடுகளை உடையவர்கள் என்பதை,

“தொண்டைஎழில் கொண்டதுவர்வாய்” (திருஞான.தேவா.1787:3)

என்னும் பாடலடியும், சிவந்த நிறம் கொண்ட குமுத மலரான செங்குமுதம் பெண்களின் இதழ்களுக்கு உவமையானதை,

“செங்குமுதம் வாய்கள் காட்டக்” (திருஞான.தேவா.3840:3)

எனும் பாடலடியும் எடுத்துரைக்கின்றன.

பற்கள்

பெண்களின் பற்களுக்கு மூங்கிலின் வெண்மையான முளைகள் உவமையாகக் கூறப்பட்டதை,

“முளைவெண் நகையார்” (திருஞான.தேவா.1586:3)

என்ற பாடலடியும், வெண்மையான முத்துக்களை உவமையாகக் கூறியதை,

“வெண்தரள வாள்நகைநன் மாதர்கள்

விளங்கும்எழில் வீழி நகரே” (திருஞான.தேவா.2369:4)

என்ற பாடலடியும் விளக்குகின்றன.

புன்னகை

பெண்ணின் சிரிப்பு திருமகள் போன்று ஒளிமயமானது என்பதை,

“நிரைத்த மாளிகைத் திருவின்

நேர்அ னார்கள் வெண்நகை” (திருஞான.தேவா.2027:3)

எனும் பாடலடி கூறுகின்றது.

நெற்றி

பெண்களின் நெற்றிக்குப் பிறை உவமையாகக் கூறப்பட்டதை,

“மூவா மதியினார்” (திருஞான.தேவா.1586:3)

என்ற பாடலடி விளக்குகிறது.

பெண்

பெண்களின் உறுப்புகளுக்குத் தனித்தனியாக உவமை கூறிய திருஞானசம்பந்தர், ஒட்டுமொத்த பெண்ணுக்கும் இளம்பூங்கொடியை உவமையாகக் கூறியுள்ளனர். இதனை,

“மடக்கொடி அவர்கள் வருபுனல் ஆட” (திருஞான.தேவா.2246:3)

என்ற பாடலடி தெளிவுபடுத்துகின்றது.

பாதம்

மகளிரின் மெல்லிய பாதங்களுக்குப் பஞ்சு உவமையாக்கப்பட்டதை,

“பஞ்சி ஆரும் மெல்லடிப்” (திருஞான.தேவா.2023:3)

என்ற பாடலடியும், சிவந்த பாதங்களுக்குத் தாமரை மலரை உவமையாகக் கூறியதை,

“பங்க யம்மலர் சீறடிப் பஞ்சுஉறு” (திருஞான.தேவா.2558:1)

என்ற பாடலடியும் விளக்குகின்றன.

இடை

பெண்களின் இடைக்கு மின்னலை உவமையாகக் கூறியதை,

“மின்இயல் நுண்இடை யார்மீழலை” (திருஞான.தேவா.2296:4)

என்னும் பாடலடி வழி அறியமுடிகின்றது.

பிற

பெண் சூரிய ஒளி போன்ற பொலிவுடன் இருப்பதை,

“வெயிலும் பொலிமாதர் வீழி மிழலையே” (திருஞான.தேவா.2318:4)

என்ற பாடலடியும், இளம் மகளிர் பூப் போன்ற மெல்லிய உடலை உடையவர்கள் என்பதை,

“பூவண மேனி இளைய மாதர்” (திருஞான.தேவா.3073:3)

என்னும் பாடலடியும், பசுமையான இளந்தளிர் போன்ற நிறமுடையவர்கள் மகளிர் என்பதை,

“பண்ணி யன்றுஎழு மென்மொழி யாள்பகர்

கோதை ஏர்திகழ் பைந்தளிர் மேனிஓர்” (திருஞான.தேவா.3686:1)

எனும் பாடலடியும் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

விரல்கள்

பெண்களின் மென்மையான விரல்களுக்குப் பஞ்சு உவமையாகக் கூறப்பட்டதை,

“பங்க யம்மலர் சீறடிப் பஞ்சுஉறு

மெல்விரல் அரவுஅல்குல்” (திருஞான.தேவா.2558:1)

என்ற பாடலடியும், காந்தள் மலரின் அரும்புகள் உவமையாக்கப்பட்டதை,

“கோடல்நன் முகிழ்விரல் கூப்பிநல்லார்” (திருஞான.தேவா.2618:3)

என்ற பாடலடியும் உணர்த்துகின்றன.

பந்து போன்ற திரட்சியான விரல்கள் கொண்டவள் பாண்டிமாதேவி என்பதை,

“பந்துஅணை விரலாள் பாண்டிமாதேவி பணிசெயப் பாரிடம் நிலவும்”

(திருஞான.தேவா.2718:2)

எனும் பாடலடி கூறுகின்றது.

குரல்

பெண்ணின் குரல் குயிலின் குரலுக்கு ஒப்புமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளதை,

“மங்கை மார்பலர் பயில்குயில் கிளிஎன

மிழற்றிய மொழியார்மென்” (திருஞான.தேவா.2558:2)

என்னும் பாடலடி விளக்குகின்றது.

தனம்

பெண்களின் மார்பகங்களுக்குச் செம்பொன் உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளதை,

“செம்பொனார்தரும் எழில்திகழ் முலையவர்

செவ்வம்மல் கியநல்ல” (திருஞான.தேவா.2559:2)

என்னும் பாடலடி சுட்டுக்காட்டுகின்றது. அழகிய மலரை உவமையாகக் கூறியதை,

“கோலம்மிகு மலர்மென்முலை மடவார்மிகு குன்றில்”

(திருஞான.தேவா.2687:3)

எனும் பாடலடி உணர்த்துகின்றது.

அணிகலன்கள்

பெண்கள் அணிகலன்களை அழகிற்காகவும், ஆரோக்கியத்திற்காகவும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். கழுத்தில் முத்துவடம், மாலை போன்றவை அணியும் போது உடலுக்கும் தலைக்கும் இடையே உள்ள இரத்த ஓட்டம் சீராகும். வளையல் அணியும் போது கையில் உள்ள புள்ளிகள் அழுத்தப்பட்டு வெள்ளையனுக்களின் உற்பத்தி அதிகரிக்கிறது. இதன்மூலம் நோய் எதிர்ப்பு சக்தி அதிகரிக்கிறது. முக்கிய வளர்ச்சியாக்கிகள் (ஹார்மோன்கள்) சுரப்பது சீராக்கப்படுகிறது. சிலம்பு அணிவதன் மூலம் கல்லீரல், மண்ணீரல், பித்தப்பை, சிறுநீரகம், சிறுநீர்ப்பை, வயிறு போன்ற உறுப்புகளின் செயல்திறன் தூண்டப்படுகிறது.

திருஞானசம்பந்தர் தனது பாடல்களில் வளையல், சங்கு வளையல், சிலம்பு, மேகலை, முத்துவடம், முத்து, மணிகள் பதிக்கப்பட்ட அணிகலன்கள் ஆகியன பற்றி கூறியுள்ளார். மகளிர் பொன்னாலான ஒளியுடையை நல்லணிகலன்களை அணிந்திருந்ததைப் பல இடங்களில் பதிவுசெய்துள்ளார். இதனை,

“முலைஆர் அணிபொன் முளைவெண்

நகையார் மூவா மதியினார்” (திருஞான.தேவா.1586:3)

“செய்யதா மரைமேல் அன்னமே அனைய

சேயிழை திருநுதல் செல்வி” (திருஞான.தேவா.2720:1)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

வளையல்

இறைவனுக்கு வழிபாடு செய்யும் பெண்கள் கையில் வளையல்கள் அணிந்திருந்ததை,

“கைசேர் வளையார் விழைவினோடு

காதன்மை யால் கழலே” (திருஞான.தேவா.82:3)

எனும் பாடலடியும், பெண்கள் அணிந்திருக்கும் வளையல்கள் வரிகளைக் கொண்ட வேலைப்பாடுடன் இருந்ததை,

“வரிதரு வளையினர் அவர்அவர்

மகிழ்தர மனைதொறும்” (திருஞான.தேவா.1455:3)

என்னும் பாடலடியும் குறமகள் சங்காலான வளையல்களை அணிந்திருந்ததை,

“சங்கமது ஆர்குற மாதர்

தங்கையில் மைந்தர்கள் தாவிக்” (திருஞான.தேவா.1115:3)

என்னும் பாடலும் எடுத்துரைக்கின்றன.

சிலம்பு

பந்தாடும் மகளிரின் பாதங்களில் அணிந்திருந்த சிலம்பு ஒலியெழுப்பியதை,

“நொம்பைந்து புடைத்தொல்கு

நூபுரஞ்சேர் மெல்லடியார்” (திருஞான.தேவா.110:1)

என்னும் பாடலடி கூறுகின்றது.

மேகலை

பெண்களுக்கே உரியதான மேகலையை, “இலைக்கருக்கு – அணி அமைந்ததும், மையத்தில் மணி பதிக்கப்பட்டதுமான முகப்பு அணியை, யோனித்தடத்தை ஒட்டியவாறு அமைத்து, முறுக்கி மூன்று வடங்களால் அதனைப் பிணைத்து, இடுப்பைச் சுற்றிக் கட்டப்படும் இவ்வணி மேகலை என்று சொல்லப்படும். இதனையே ஒட்டியாணம் என்பர் ஒரு சிலர். இது மூன்று அல்லது நான்கு விரல் அகலம் கொண்டு அமையும். இஃது எளிமையான அமைப்பாகும். இது பெண்களுக்குரிய சிறப்பணியாகும்.”¹ என்கிறது சிற்ப செந்நூல்.

இடையில் மேகலையை அணிந்திருந்த பெண்கள் இசைபாடி, ஆடி மகிழ்ந்ததை,

“இழைவளர் அல்குல்மாதர் இசைபாடி ஆட” (திருஞான.தேவா.3985:3)

என்னும் பாடலடி விளக்குகின்றது.

முத்து

பாண்டிய மன்னனின் மனைவி கழுத்தில் முத்துவடம் அணிந்திருந்ததை,

“முத்தின்தாழ் வடமும் சந்தனக் குழம்பும்

...

பத்திஆர் கின்ற பாண்டிமா தேவி” (திருஞான.தேவா.2722:1-2)

என்னும் பாடல் விளக்குகின்றது. மகளிர் அணிந்திருந்த அணிகலன்களில் முத்து, மணி போன்ற விலையுயர்ந்த கற்களைத் தங்கத்துடன் சேர்த்துப் பயன்படுத்தியதை,

“இங்குகதிர் முத்தினொடு பொன்மணிகள்

உந்திஎழில் மெய்உள்உடனே” (திருஞான.தேவா.3291:1)

என்ற பாடலடி தெளிவுபடுத்துகின்றது.

விளையாடல்

நம் முன்னோர்கள் ஆடிய விளையாட்டுக்கள் அனைத்தும் ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட பெண்கள் சேர்ந்து உடல் சோர்வை நீக்கி, மனதிற்கு உற்சாகம் தரும் வகையில் விளையாடியுள்ளனர். தமிழரின் பழங்கால விளையாட்டுக்கள் பொழுதுபோக்கோடும், சிந்திக்கும் தன்மையோடும் இருந்ததை, “பழங்கால நாட்டுப் புற விளையாடல்களில் குழந்தை, சிறுவர், சிறுமியர், ஆடவர், மகளிர் போன்றோர் தனித்தனியாக ஆடும் விளையாட்டுகள் இருப்பதை அறிவோம். அவ்வாறு மகளிர் மட்டும் ஆடும் விளையாட்டுகளும் உண்டு. அந்தந்த வயதிற்கு ஏற்ப அவர்கள் விளையாடும் விளையாட்டுகள் வினோதமாகவும், அறிவு பூர்வமாகவும் மகிழ்ச்சி ஊட்டுவதாகவும் இருக்கும்.”² என்கிறார் கி.மஞ்சளா.

பெண்கள் பலரும் ஒன்று கூடி பந்து, கழங்கு, அம்மாணை, பாவை போன்ற விளையாட்டுக்களை விளையாடி மகிழ்ந்துள்ளனர். குதித்து விளையாடியதாகவும் குறிப்பு உள்ளது. அந்த விளையாட்டின் பெயர் சுட்டப்படவில்லை.

பந்தாடல்

பக்தி இலக்கிய காலத்தில் மகளிர் பந்து விளையாடியதற்கு நிறைய இலக்கியச் சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. மாடநெடும் வீதிகளில் பெண்கள் கையால் பந்தடித்து விளையாடியதை,

“மையார் ஒண்கண்ணார் மாடநெடுவீதிக்

கையால் பந்துஒச்சும் கழிசூழ் தில்லையுள்” (திருஞான.தேவா.206:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன. பந்தாடும் பெண்கள் அதற்கென தயாரிக்கப்பட்ட ஆடையை அணிந்து கொண்டு விளையாடியதை,

“கன்னியர் ஆடல் கலந்துமிக்க

கந்துக ஆடை கலந்துதுங்கப்” (திருஞான.தேவா.2296:1)

என்னும் பாடலடி விளக்குகிறது.

கழங்கு

பெண்கள் கழங்கு என்னும் காய் கொண்டு கழங்காடி பொழுதைக் களித்திருந்ததை,

“அம்பந்தும் வரிக்கழலும் அரவம்செய் பூங்காழிச்” (திருஞான.தேவா.110:2)

“கழல்மல்கு பந்தொடுஅம் மானைமுற்றில்” (திருஞான.தேவா.2295:1)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன.

அம்மானை

அம்மானை விளையாடும் பெண்கள் பாடிக்கொண்டே விளையாடும் பழக்கம் கொண்டிருந்ததை இலக்கியங்கள் மூலம் அறியமுடிகிறது. இவ்விளையாட்டை மூன்று, நான்கு, ஐந்து என மூன்றிற்கும் மேற்பட்ட பெண்கள் ஒரு இடத்தில் அமர்ந்து விளையாடியுள்ளனர். அம்மானை விளையாடும் முறையை, “இதில் முதலில் ஒருத்தியின் கையில் மரத்தாலான பலவண்ணம் தீட்டப் பெற்ற மூன்று பந்துகள் இருக்கும். இதில் இரண்டு பந்துகளை இரண்டு கைகளிலும் வைத்துக் கொண்டு மூன்றாவது பந்தை மேலே தூக்கி எறிவாள். எறிந்த பந்து கீழே வருவதற்கு முன் அடுத்த பந்தைத் தூக்கி எறிந்து விட்டு விழும் பந்தைப் பிடிக்கத் தவறிவிட்டால் அவள் தோற்றவளாவாள். பிறகு வேறொருத்தி ஆடுவாள். விளையாடும்போது அவர்கள் ஏதாவது ஒரு செய்தியைப் பாடிக்கொண்டு ஆடுவது உண்டு.”³ என்கிறார் கி.மஞ்சளா.

மகளிர் தன் வீட்டின் முன் அம்மானை என்னும் விளையாட்டை விளையாடியதை,

“கழல்மல்கு பந்தொடுஅம் மானைமுற்றில்

கற்றவர் சிற்றிடைக் கன்னிமார்கள்” (திருஞான.தேவா.2295:1)

என்னும் பாடலடி விளக்குகின்றது.

ஊசல்

பெண்கள் தங்களின் வீடுகளில் உள்ள ஊஞ்சல்களில் விளையாடி மகிழ்ந்ததை,

“வாசமலி மென்குழல் மடந்தையர்கள்

மாளிகையின் மன்னிஅழகுஆர்

ஊசல்மிசை ஏறிஇனி தாகஇசை

பாடுஉதவி மாணிகுழியே” (திருஞான.தேவா.3149:3-4)

என்னும் பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

பாவை விளையாட்டு

சிறுமியர்கள் ஒன்று சேர்ந்து பாவை வைத்து அதற்குத் திருமணம் செய்து விளையாடியுள்ளனர். இதனை,

“பருமண லாக்கொண்டு பாவைநல் லார்கள்

வருமணம் கூட்டி மணம்செயும் நல்லூர்ப்” (திருஞான.தேவா.4126:2-3)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

ஒப்பனை

பூச்சூடல்

நறுமணம் மிக்க மலர்களைக் கொத்தாகத் தன் கூந்தலில் குடியிருந்ததை,

“கொந்துவார் குழலினார் குதிகொள்கோட்” (திருஞான.தேவா.4099:3)

என்னும் பாடலடியும், நுளைச்சியர் பூப் போன்று மனம் தரும் தாழை மடலைச் சூடியதை,

“தாழை வெண்மடற் கொய்து கொண் டாடுசாய்க் காடே”

(திருஞான.தேவா.115:4)

என்னும் பாடலடியும் எடுத்துரைக்கின்றன.

மை

மகளிர் தன் நீண்ட பெரிய விழிகளில் மை பூசியிருப்பதை,

“மையார் ஒண்கண்ணார் மாடநெடு வீதிக்” (திருஞான.தேவா.206:1)

என்னும் பாடலடியும் விளக்குகின்றது.

நறுமணச் சாந்து

மனம் தரும் நறுமணச் சாந்தைப் பெண்கள் மேனியில் பூசி பொய்கையில் நீராடுவதால், பொய்கை நீரும், அங்கு மலர்ந்துள்ள தாமரை, நெய்தல் போன்ற மலர்களும் மனம் வீசுவதாகக் கூறியுள்ளார். இதனை,

“களையவி ழும்குழ லார்கடியக்

காதலிக் கப்படும் காட்டுப் பள்ளித்” (திருஞான.தேவா.159:1)

என்னும் பாடலடி சுட்டுகின்றது. பெண்கள் தம் மார்பகங்களில் குங்குமக் குழம்பு பூசியதை,

“வேள்அரவு கொங்கைஇள மங்கையர்கள்

குங்குமம் விரைக்கும்மணம்ஆர்” (திருஞான.தேவா.2504:3)

என்னும் பாடலடியும், மங்கையர்க்கரசியார் தன் உடம்பில் சந்தனக் குழம்பும், திருநீரும் பூசியிருந்ததை,

“முத்தின்தாழ் வடமும் சந்தனக் குழம்பும்

நீறும்தன் மார்பினில் முயங்கப்” (திருஞான.தேவா.2722:1)

என்னும் பாடலடியும் விளக்குகின்றன.

மானின் வயிற்றிலிருந்து எடுக்கப்படும் அரிதானக் கத்தூரி என்னும் வாசனைப் பொருளைப் பயன்படுத்தியதை,

“நானமும் புகைஒளி விரையொடு கமழ” (திருஞான.தேவா.3621:3)

என்னும் பாடலடி கூறுகின்றது. ஆடவரும் மகளிரும் நறுமணக் கலவையைத் தம் கூந்தலில் பூசியதற்கு,

“முருக்கிதழ் மடக்கொடி மடந்தையரும்

ஆடவரும் மொய்த்த கலவை” (திருஞான.தேவா.1252:3)

என்ற பாடலடியும், பெண்கள் தம் பாதங்களில் செம்பஞ்சுக் குழம்பு பூசியதற்கு,

“பஞ்சுசேர் மெல்லடிப் பாவையர் பயிலும்

பாம்புர நன்னக ராரே” (திருஞான.தேவா.2242:4)

என்ற பாடலடியும் சான்று தருகின்றன.

கலை

மகளிர் இறைவனை வழிபடும் போது இறைப் புகழைப் பாடியும், மகிழ்ந்து ஆடியும் பக்தியை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். விறலி யாழ் மீட்டிப் பாடியதை,

“வாரியும் வடித்தும் உந்தியும் உறழ்ந்தும்

சீருடை நன்மொழி நீரொடு சிதறி

அறல்போற் கூந்தல் பிறைபோல் திருநுதல்”⁴

என்னும் பொருநராற்றுப்படை அடிகள் கூறுகின்றன. பெண்கள் ஆடல், பாடல் போன்ற கலைகளுடன் யாழ், வீணை போன்ற இசைக்கருவிகளின் நுட்பத்தையும் அறிந்துள்ளனர்.

ஆடல்

பெண்கள் நடனத்தை முறையாகக் கற்றதை,

“தேரோடும் அரங்கேறிச் சேமிழையார்

நடம்பயிலும் திருவையாரே” (திருஞான.தேவா.909:4)

என்னும் பாடலடி உரைக்கின்றது.

பெண்கள் ஆடல் கலையில் சிறந்திருந்ததை,

“அம்பன்ன வொண்கண் அவராட ரங்கின்

அணிகோ புரங்கள் அழகார்” (திருஞான.தேவா.169:3)

என்னும் பாடலடியும், ஆடல் பாடல் என இருகலைகளிலும் தேர்ந்தவர்களாக இருந்ததை,

“பாலென மிழற்றி நடம் ஆடுபழு வுரே” (திருஞான.தேவா.387:4)

என்னும் பாடலடியும் விளக்குகின்றன.

பாடல்

குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழும் குறமகளிர் குறிஞ்சிப்பண் பாடி முருகனை வழிபட்டதை,

“கருகுழல் மடவார்கடி

குறிஞ்சிஅது பாடி” (திருஞான.தேவா.289:4)

என்னும் பாடலடியும், யாழ் மீட்டிய மங்கையர் பாடி, ஆடி மகிழ்ந்ததை,

“பண்ணி யாழ்பயில் கின்ற மங்கையர்

பாடல் ஆடலொடு ஆர வாழ்பதி” (திருஞான.தேவா.2595:1)

என்னும் பாடலடியும் கூறுகின்றன. தாய்மார்கள் மாளிகையின் முற்றத்தில் நின்று தங்கள் குழந்தைகளுக்குத் தாலாட்டுப் பாடியதை,

“வார்இசைமென் முலைமடவார் மாளிகையின்

சூளிகைமேல் மகப்பாராட்டக்” (திருஞான.தேவா.3843:3)

என்னும் பாடலடி உணர்த்துகின்றது.

வருணனை

பெண்களின் கண்கள் செவ்வரி படர்ந்து நீண்டு இருப்பதாக,

“சேலோடச் சிலையாடச் சேமிழையார்” (திருஞான.தேவா.913:4)

எனும் பாடலடி கூறுகின்றது. அரங்கில் நடனமாடும் பெண்கள் பருத்த தனங்களும், நுண்ணிய இடையும், அழகிய சொல்லும் உடையவர்கள் என்று வருணிப்பதை,

“பஞ்சி ஆரும் மெல்லடிப்

பணைத்த கொங்கை நுண்இடை

அஞ்சொலார் அரங்கு எடுக்கும்

அம்தண் ஆரூர் என்பதே” (திருஞான.தேவா.2023:3-4)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. மகளிர் மென்மையான இடையும், நடையும் உடைவர்கள் என்பதை,

“நலிதரு தரைவர நடைவரும் இடையவர்” (திருஞான.தேவா.2070:1)

என்னும் பாடலடியும், வண்ணம் கொண்ட மேனியும், நுண்ணிய இடையும், அன்னநடையும், காதுக்கினிய சொல்லும் கொண்ட மகளிர் என்பதை,

“வண்ணவன நுண்ணிடைமின் எண்ணரிய

அன்னநடை இன்மொழியினார்” (திருஞான.தேவா.2511:3)

என்னும் பாடலடியும் உரைக்கின்றன.

திருமண சடங்குகள்

திருமண நிகழ்வுகளில் சடங்குகள் முக்கியமானதாகும். இதனைச் செய்வது மங்கலப் பெண்களாக இருந்துள்ளனர். நல்ல நாள் பார்த்துத் திருமணம் செய்துள்ளனர். அன்று பெண் விளக்கேற்றுவதும், பெண்ணுக்கு நலங்கிடுவதும், அம்மி மிதிப்பதும் ஆகிய சடங்குகள் செய்ததை,

“கன்னியரொடு ஆடவர்கள் மாமணம்

விரும்பி அரு மங்கலம் மிக

மின்னியலு நுண்ணிடை நன்மங்கையர்

இயற்றுபதி வேதி குடியே” (திருஞான.தேவா.1251:3-4)

என்னும் பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. அம்மியில் கால் வைத்து திருமணச் சடங்கு நிகழ்ந்ததை, கல்லில் கால் வைக்கும் திருமணம் வேண்டாம் எனக்கூறுவதன் வழி அறியமுடிகிறது. இதனை,

“கல்லூர்ப் பெருமணம் வேண்டா கழுமலம்” (திருஞான.தேவா.4125:1)

என்ற பாடலடி கூறுகின்றது.

வேங்கை மரத்தில் பொன் போன்று பூக்கள் பூக்கும் காலம் ஆடவரும் மகளிரும் திருமணம் செய்துகொள்வதற்கான காலமாகக் கொண்டதை,

“புனவர்புன மயில்அனைய மாதரொடு

மைந்தரும் மணம்புணரும்நாள்

கனகம்என மலர்கள்அணி வேங்கைகள்

நிலாவுகா ளத்திமலையே” (திருஞான.தேவா.3466:3-4)

என்னும் பாடலடிகளும், திருமணத்தின் போது மங்கல ஒலிகள் முழங்கியதை,

“மணம்மருவும் வதுவைஒலி விழவின்ஒலி” (திருஞான.தேவா.3849:3)

என்னும் பாடலடியும் விளக்குகின்றன.

உவமையாக மகளிர்

இறைவனுக்கு வேள்வி செய்யும் தீயின் புகையானது, மகளிரின் கூந்தல் போன்று நீண்டு எங்கும் பரவி இருப்பதாகக் கூறுவதை,

“இளிபடும் இன்சொலி னார்கள்

இருங்குழல் மேலிசைந் தேறத்” (திருஞான.தேவா.495:1)

என்ற பாடலடி உரைக்கின்றது.

திருவீழிமிழலை என்னும் ஊரில் உள்ள முத்துக்கள் மகளிரின் பற்கள் போன்றும், தாமரை மலர்கள் முகம் போன்றும், கயல்மீன்கள் கண்கள் போன்றும், பவளங்கள் உதடுகள் போன்றும் இருப்பதாகக் கூறியுள்ளார். இதனை,

“கொழுந்தரளம் நகைகாட்டக் கோகநதம்

முகம்காட்டக் குதித்து நீர்மேல்

விழுந்தகயல் விழிகாட்ட வில்பவளம்

வாய்காட்டும் மிழலை யாமே” (திருஞான.தேவா.2340:3-4)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

மகளிரின் மென்மையான கைவிரல்களை விரிப்பது போல பாம்பின் படம் உள்ளதாக,

“கைஅரிவையர் மெல்விரல்(ல்) அவை

காட்டி அம்மலர்க் காந்த ளங்குறி

பைஅரா விரியும் புறவார் பனங்காட்டுர்” (திருஞான.தேவா.3667:1-2)

என்ற பாடலடிகளும், மகளிரின் கண் போன்று நீல மலர்கள் மலர்ந்திருப்பதாக,

“கண்இய யன்றுஎழு காவிச் செழுங்கு

நீலம் மல்கிய காமரு வாவிநல்” (திருஞான.தேவா.3686:4)

என்ற பாடலடியும், பெண்கள் இசைபாடுவது போல பக்தர்கள் இறைவனை வணங்கும் ஓசை கேட்பதாக,

“கயல்ஆர் கண்ணார் பண்ணார் ஒலிசெய் கலிக்காழிப்”

(திருஞான.தேவா.3942:2)

என்ற பாடலடியும் எடுத்துரைக்கின்றன.

ஆடை

பெண்கள் மேலாடையாகக் கச்சினையும், அதன் மேல் துகிலையும் அணிந்துள்ளனர். துகிலை அதிலுள்ள வேலைப்பாடுகளுக்கேற்ப பூந்துகில், நீலத்துகில், துகிலாடை என்றெல்லாம் சுட்டுவர். இன்றைய வழக்கில் துகில் என்பது சேலையைக் குறிக்கிறது. சேலையின் பாகங்களை, “அடிமுந்தி, கொகுவம், கரை, கசவு, பட்டுக்கரை”⁵ என்று பிரித்துக் கூறுகிறார் ச.இராசேந்திரன்.

கச்சினை வார் என்றும் கூறுவர். இதனைப் பெண்கள் மேலாடையாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இழுத்துக்கட்டப்படுவதால் வார் என்றும் கச்சு என்றும் பெயர் பெற்றது. இதனை,

“வார்இசைமென் முலைமடவார் மாளிகையின்” (திருஞான.தேவா.3843:3)

என்னும் பாடலடியும், வாரின் மேல் பட்டாடை உடுத்தியதை,

“பட்டுஇல கியமுலை அரிவையர் உலகினில் இருபலி”

(திருஞான.தேவா.2471:1)

என்னும் பாடலடியும் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

மங்கையர்க்கரசியாரின் இறைத்தொண்டு

சோழ மன்னனின் மகளும், பாண்டிய மன்னனின் மனைவியுமாகிய மங்கையர்க்கரசியார் தினந்தோறும் சிவன்கோவிலில் பணி செய்ததாக இலக்கியச் சான்று குறிப்பிடுகிறது. இதனை,

“மங்கலயச் செல்வி பாண்டிமா தேவி

பணிசெய்து நாஸ்தோறும் பரவ” (திருஞான.தேவா.2716:2)

என்னும் பாடலடி சான்றுகாட்டுகிறது.

தொழில்

குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழும் குறத்தியர்கள் திணையைத் தின்ன வரும் கிளிகளை மணிகள் கொண்டு விரட்டியதை,

“மைம்மா நீலக் கண்ணியர் சாரல் மணிவாரிக்

கொய்ம்மா ஏனம் உண்கிளி ஓப்பும் குற்றாலம்”

(திருஞான.தேவா.2942:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன.

பொன்னையும், மணியையும் முறத்தில் புடைத்துப் பிரித்ததாகக் கூறுவதை,

“பூவண மேனி இளை மாதர்

பொன்னும் மணியும் கொழித்து எடுத்து” (திருஞான.தேவா.3073:3)

என்னும் பாடலடி விளக்குகிறது. குருந்து, கோங்கு, முல்லை, மல்லிகை, சண்பகம், வேங்கை ஆகிய மலர்களைப் பெண்கள் கொய்ததை,

“குருந்துஉயர் கோங்கு கொடிவிடு முல்லை

மல்லிகை சண்பகம் வேங்கை

கருந்தடம் கண்ணின் மங்கைமார் கொய்யும்” (திருஞான.தேவா.4123:3-4)

என்ற பாடலடி காட்டுகின்றது.

வரலாறு

சோழ மன்னனின் மகளாகிய மங்கையர்க்கரசி பாண்டிய மன்னனின் பட்டத்தரசி. இவள் சிவனின் மேல் பக்தி உடையவள். தினமும் இறைத் தொண்டு செய்துள்ளாள். இதனை,

“மங்கையர்க்கு அரசி வளவர்கோன் பாவை

வரிவளைக் கைம்மட மானி

மங்கயச் செல்வி பாண்டிமா தேவி

பணிசெய்து நாள்தோறும் பரவப்” (திருஞான.தேவா.2716:1-2)

என்னும் பாடலடி கூறுகின்றது. ஆலவாய் என்னும் ஊரில் இறைத்தொண்டு செய்ததை,

“செந்துவர் வாயாள் சேல்அன கண்ணாள்

...

ஆலவாய் ஆலதும் இதுவே” (திருஞான.தேவா.2718)

என்னும் பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

பண்புநலம் கொண்டவர் பாண்டிய மன்னனின் பட்டத்தரசியான மங்கையர்க்கரசியார் என்பதை,

“பன்நலம் புணரும் பாண்டிமாதேவி” (திருஞான.தேவா.2726:1)

என்ற பாடலடி சுட்டுக்காட்டுகின்றது. திருஞானசம்பந்தர் மங்கையர்க்கரசியின் கணவனான பாண்டிய மன்னனின் உயிர் காத்ததுடன், அரசியின் மாங்கல்யம் காத்தவர் என்பதை,

“மிக்கதென்னவன் தேவிக்கு அணியையே

மெல்லநல்கிய தொண்டர்க்கு அணியையே” (திருஞான.தேவா.2854:3)

என்ற பாடலடி எடுத்துரைக்கின்றது.

திருநாவுக்கரசர்

ஆடை

மகளிர் தம் மேலாடையாக வார் என்பதைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதனை,

“வாராண்ட கொங்கையர்சேர் மணையிற் சேரோம்” (திருநாவு.தேவா.13:1)

“வார்மலி மென்முலை யார்பலி

வந்திடச் சென்றிரந்து” (திருநாவு.தேவா.1783:3)

என்னும் பாடலடிகள் காட்டுகின்றன.

வருணனை

பெண்களின் பாதம் பஞ்சினும் மென்மையுடையது என்று கூறுவதை,

“பஞ்சின்மெல் லடியி னார்கள் பாங்கராய அவர்கள் நின்று”

(திருநாவு.தேவா.1279:1)

என்ற பாடலடியும், கண்கள் செவ்வரி படர்ந்து ஒளியுடன் இருப்பதை,

“ஒள்ள ரிக்கணார் முன்னமண் நின்றுனும்” (திருநாவு.தேவா.1871:1)

என்ற பாடலடியும், பேச்சு தேனைவிட இனிமையாக இருப்பதை,

“தேனைவென்ற சொல்லாளொடு செல்வமும்” (திருநாவு.தேவா.1957:1)

என்ற பாடலடியும், கண்கள் வேலினும் கூர்மையாக இருப்பதை,

“வேலைவென்ற கண் ணாரை விரும்பிநீர்” (திருநாவு.தேவா.1962:1)

என்ற பாடலடியும் எடுத்துரைக்கின்றன.

சமணர் பழக்கம்

சமண மதத்தைப் பின்பற்றும் ஆண்கள், பெண்களைக் கண்டால் வீட்டிற்குள் சென்று கதவடைத்துக் கொள்வர் என்பதை,

“பூவையாய்த் தலைபறித்துப் பொறியற்ற

சமணநீசர் சொல்லே கேட்டுக்

காவிசேர் கண்மடவார்க் கண்டோடிக்

கதவடைக்கும்கள்வ னேன்றன்” (திருநாவு.தேவா.1225:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் உரைக்கின்றன.

பெண் சமணத் துறவிகள் தங்களின் தலையிலுள்ள மயிரைக் கைகளால் பறித்து எடுத்துவிடுவர் என்பதை,

“முலைமறைக்கப் பட்டநீ ராடர்ப் பெண்கள்

முறைமுறையால் நற்தெய்வ மென்று தீண்டித்

தலைபறிக்குந் தன்மையர்களாகி நின்று

தவமே யென் றவஞ்செய்து தக்க தோரார்” (திருநாவு.தேவா.71:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. பெண் சமணத் துறவிகளின் முதல் பணி தலை முடியை மழிப்பது என்பதை, “ஆண் சமணத்துறவிகள், தம் முடியை மழிப்பதில்லை, பெண் துறவிகள் பலர் தமக்குரிய முதல்பணியாக அவரின் முடியைப் பறிப்பர் என்பது அறியக் கிடக்கின்றது.”⁶ என்கிறார் தொ.பி.ரா.நடராசன்.

உவமை

அழகு

அழகிய மகளிருக்குப் பாவை ஒவியத்தை உவமையாகக் கூறியதை,

“எழுது பாவைநல் லார்திறம் விட்டுநான்” (திருநாவு.தேவா.28:1)

என்னும் பாடலடி சுட்டிக்காட்டுகிறது.

மகளிருக்குப் பூங்கொம்பு உவமையானதை,

“கொம்ப னார்பயில் கொண்டீச் சுரவனை” (திருநாவு.தேவா.165:2)

என்ற பாடலடி உரைக்கின்றது.

இதழ்

மகளிரின் இதழ்கள் செம்பவளம் போன்று இருப்பதை,

“கொழும்பவளச் செங்கனிவாய்க் காமக் கோட்டி” (திருநாவு.தேவா.165:2)

“செந்துவர்வாய்” (திருநாவு.தேவா.178:1)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன.

பேச்சு

குழலிசை போன்ற இனிமையான பேச்சினை உடையவர்கள் பெண்கள் என்றும், பண் போன்று காதுக்கினிமையாகப் பேசுபவர்கள் என்றும், தேன் போன்று இனிய சுவைதரும் பேச்சினைக் கொண்டவர்கள் என்றும், குழல் ஓசை போன்றும், யாழ் ஓசை போன்றும் காதுக்கு இன்பம் தரும் பேச்சை உடையவர்கள் என்றும் கூறியதை,

“குழலின் நேர்மொழி கூறிய கேண்மினோ” (திருநாவு.தேவா.328:2)

“பண்ணின் நேர்மொழி யாள்பலி இட்டஇப்” (திருநாவு.தேவா.432:1)

“வெண்ணகைத் தேன்மொழியார்” (திருநாவு.தேவா.178:1)

“குழலை யாழ்மொழி யார்இசை வேட்கையால்” (திருநாவு.தேவா.181:2)

என்னும் பாடலடிகள் உரைக்கின்றன.

சிரிப்பு

பெண்களின் சிரிப்பிற்கு முல்லை அரும்புகள் உவமையாக்கப்பட்டதை,

“முல்லை வெண்ணகை மொய்குழ லாய்உனக்கு” (திருநாவு.தேவா.433:1)

என்ற பாடலடி உணர்த்துகின்றது.

கண்

வேல் போன்று நீண்டு இருந்ததை,

“கொடுங்கண் வெண்தலை கொண்டு குறைவிலைப்”

(திருநாவு.தேவா.489:1)

“வீதி வேல்நெடுங் கண்ணியர் வெள்வளை” (திருநாவு.தேவா.490:2)

என்னும் பாடலடிகளும், காவி மலர் போன்ற சிவந்த கண்களையுடைய மகளிர் என்பதை,

“காவிசேர் கண்மடவார்க் கண்டோடிக்” (திருநாவு.தேவா.1225:2)

என்ற பாடலடியும், மீன் போன்ற கண்கள் என்று கூறியதை,

“கெண்டையந் தடங்கண் நல்லார் தம்மையே கெழுவவேண்டிக்”

(திருநாவு.தேவா.1280:1)

என்ற பாடலடியும் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

இடை

பெண்ணின் இடைக்கு மின்னலும், கொடியும் உவமையாகக் கூறப்பட்டதை,

“மின்னின் நுண்ணிடைக் கன்னியர் மிக்கெங்கும்” (திருநாவு.தேவா.910:1)

“எழுது கொடியிடை யார் ஏழை மென்றோள்” (திருநாவு.தேவா.1330:1)

என்னும் பாடலடிகள் உரைக்கின்றன.

மார்பு

கோங்கின் மொட்டுப் போன்ற மார்பகங்களைப் பெற்றிருந்தாள் என்பதை,

“அரும்புப் போல்முலை யார்அல்லல் வாழ்க்கைமேல்”

(திருநாவு.தேவா.1155:1)

என்னும் பாடலடி கூறுகின்றது.

அல்குல்

அரவத்தின் படம் போன்ற அல்குல்லைப் பெற்றிருந்ததை,

“ஊச லாம்அர வல்குலென் சோர்குழலை” (திருநாவு.தேவா.1458:1)

என்னும் பாடலடி கூறுகின்றது.

வேலை

இல்லங்களில் உணவு சமைக்கும் பணியைப் பெண்கள் செய்தனர். பெண்கள் முற்பகலில் சமைக்க மறந்து பிற்பகலில் பழைய உணவை உண்பர் என்பதை,

“பின்பகல் உணங்கல் அட்டும்

பேதைமார் போன்றேன் உள்ளம்” (திருநாவு.தேவா.121:3)

என்ற பாடலடி கூறுகின்றது.

கடல் அலைகள் கொண்டு வந்து ஒதுக்கும் முத்துக்களை நெய்தல் நில மகளிர் சேகரித்துள்ளனர். இதனை,

“திரைவாய்ப் பெருங்கடல் முத்தம்

குவிப்ப முகந்து கொண்டு

நுரைவாய் நுளைச்சியர் ஓடிக்” (திருநாவு.தேவா.419:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் உரைக்கின்றன.

ஒப்பனை

பெண்கள் கண்களுக்கு மையும், மார்பில் சந்தனமும் பூசியதை,

“அமமலர்க் கண்ணியர் அஞ்சனம்

செந்துவர் வாய் இளையார்” (திருநாவு.தேவா.129:1)

என்னும் பாடலடியும், மலர் சூடியதை,

“பனிம லர்க்குழல் பாவைநல் லாரினும்” (திருநாவு.தேவா.797:2)

என்னும் பாடலடியும் உரைக்கின்றன.

கலை

பெண் வீணை மீட்டி இசை பாடியதை,

“பண்ணர்ந்த வீணை பயின்ற

விரலனே என்கின் றாளால்” (திருநாவு.தேவா.308:1)

என்னும் பாடலடியும், ஆடல் கற்றிருந்ததை,

“நெடுங்கண் மங்கையர் ஆட்டயர் நின்றியூர்க்” (திருநாவு.தேவா.489:3)

என்ற பாடலடியும் தெளிவுறுத்துகின்றன.

நீராடுதல்

நீர்த்துறையில் குடைந்து நீராடி மகிழ்ந்ததையும், பெண்கள் கூட்டமாக நீராடியதையும்,

“தம்மருங் குற்கிரங் கார்தடந்

தோள்மெலி யக்குடைவார்” (திருநாவு.தேவா.129:4)

“பொன்னி நீர்மூழ்கிப் போற்றி அடிதொழ” (திருநாவு.தேவா.910:2)

என்னும் பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

அணிகலன்கள்

பெண்கள் கையில் வளையல்கள் அணிந்திருந்ததை,

“வளையில் இளையர் ஏத்தும்

வலம்புரத்து அடிகள் தாமே” (திருநாவு.தேவா.511:4)

என்னும் பாடலடியும், பெண்கள் அணிகலன்கள் அணிந்திருந்தனர் என்பதை,

“அந்தமில் புகழ் ஆயிழை யார்பணிந்து” (திருநாவு.தேவா.1793:1)

என்னும் பாடலடியும், விளக்குகின்றன.

நெற்றித் திலகம்

நம் முன்னோர்கள் அனைத்தையும் ஆராய்ந்து, கண்டு உணர்ந்து வாழ்வியல் நெறிமுறைகளையும், பண்பாட்டு, பழக்க வழக்கங்களையும் கடைபிடிக்கச் செய்துள்ளனர். இவை ஒவ்வொன்றிலும் பல நன்மைகள் மறைந்துள்ளன. பெண்கள் நெற்றியில் குங்குமம் இட்டுக் கொள்வதால் அவர்களை எளிதில் தன்வயப்படுத்த முடியாது என்கிறார்கள் அறிவியலாளர்கள். பெண்கள் நெற்றியில் திலகமிடும் பழக்கம் கொண்டிருந்ததை,

“செறியிலங்கு திண்தோள்மேல் நீறுகொண்டு

திருமுண்ட மாலிட்ட திலகநெற்றி” (திருநாவு.தேவா.1923:2)

என்ற பாடலடி மூலம் அறியமுடிகிறது.

சுந்தரர்

நீராடல்

கன்னிப் பெண்கள் கூட்டமாக நீர்த்துறைக்குச் சென்று நீராடியதை,

“கலையார் அல்குல் கன்னியர் ஆடும் துறையூர்த்” (சுந்.தேவா.11:3)

என்ற பாடலடியும், மகளிர் உடம்பில் பூசியிருக்கும் குங்குமக் குழம்பு களைய நீராடியதை,

“உடைஅவிழ குழல்அவிழ கோதைகுமைந்து ஆடக்

குங்குமங்கள் உந்திவரு கொள்ளிடத்தின் கரைமேல்”

(சுந்.தேவா.388:3)

என்னும் பாடலடியும் கூறுகின்றது.

மரபு

பெண்கள் இல்லை என்று வந்தவர்களுக்குக் கொடுக்கும் மனம் படைத்தவர்கள். எனவேதான் பிச்சை கேட்டு வந்த சிவபெருமானுக்கு வீட்டின் தலைவி அல்லது வீட்டில் வேலை செய்யும் பணிப்பெண் என பெண்கள் பிச்சையிட்டதாகக் கூறியுள்ளார். இதனை,

“பண்ணியல் மென்மொழியார்

இடம் கொண்டுஉழல் பண்டரங்கண்” (சுந்.தேவா.126:2)

“சென்று இல்இடைச்செடி நாய்கு ரைக்கச் சேடிச்சிகள்

மன்றில் இடைப்பலி தேரப் போவது வாழ்க்கையே” (சுந்.தேவா.325:1-2)
என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

ஒப்பனை

மைப் பூசிய கண்களை உடைய பெண்கள் நீர்த்துறையில் நீராடியதை,
“மைஆர் தடங்கண்ணியர் ஆடும் துறையூர்” (சுந்.தேவா.18:3)
என்ற பாடலடியின் மூலமும், தேன் நிறைந்த புதுமலர்களை தம் கூந்தலில்
சூடுவதையும், குரவம் மலரைச் சூடியதையும்,

“தேமென் குழலார் சேக்கை புகைத்த
தூமம் விசம்புஆர் சோற்றுத் துறையே” (சுந்.தேவா.223:3-4)
“குரவம் நாறிய குழலி னார்வனை” (சுந்.தேவா.263:1)

என்ற பாடலடிகளின் மூலமும் அறியமுடிகின்றன.

பெண்கள் தன் உடம்பெல்லாம் குங்குமக் குழம்பு பூசியிருந்தை,
“குங்குமங்கள் உந்திவரு கொள்ளிடத்தின் கரைமேல்” (சுந்.தேவா.388:3)
என்ற பாடலடி கூறுகின்றது.

வருணனை

கூர்மையானப் பார்வையைக் கொண்ட மகளிரின் மேல் ஆசைப்பட்டு மாய
வாழ்வில் சிக்காதீர்கள் என்கிறார் சுந்தரர். இதனை,

“வடிகொள் கண்இணை மடந்தையர் தம்பால்
மயல்அது உற்றுவஞ் சனைக்குஇடம் ஆகி” (சுந்.தேவா.34:1)
என்னும் பாடலடி மூலம் அறியமுடிகிறது. மெல்லிய இடை கொண்ட
மகளிருடன் வாழ்ந்து தன் காலத்தைப் போக்கியதாகக் கூறியதை,

“குற்றம் தன்னொடு குணம்பல பெருக்கிக்
கோல நுண்இடை யாரொடு மயங்கிக்” (சுந்.தேவா.189:1)
என்ற பாடலடி விளக்குகிறது.

அடியவர்களுக்கு அடிமை

சுந்தரர் சிவபெருமானின் அடியவர்களுக்கெல்லாம் தான் அடிமை என்று
குறிப்பிட்டுள்ளார். அப்பொழுது, திருநாவுக்கரசருக்கும், குலச்சிறையாருக்கும்,
பெருமிழலை குறும்பருக்கும், பேய் வடிவம் பெற்ற காரைக்கால்
அம்மையாருக்கும் தான் அடிமை என்கிறார். இதனை,

“திருநின்ற செம்மையே செம்மையாக் கொண்ட

...

ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்கு ஆளே” (சுந்.தேவா.66)

என்னும் பாடல் உரைக்கின்றது.

மறை ஓதும் நாவினையுடைய பூசலாருக்கும், வரிகளையுடைய வளையல்களை அணிந்த மங்கையர்க்கரசியாருக்கும் யான் அடிமை என்பதை,

“மன்னியசீர் மறைநாவல் நின்றவூர்ப் பூசல்

வரிவளையாள் மானிக்கும் நேசனுக்கும் அடியேன்” (சுந்.தேவா.73:1)

என்ற பாடலடி எடுத்துரைக்கின்றது.

சிவபெருமானது திருவடியையே இடைவிடாது சிந்திக்கும் அடியவர்களான சடையன் – இசைஞானி என்பவர்களின் மகனான நான் சிவனடியார்களுக்கெல்லாம் அடியவன் என்று கூறியதை,

“என்னவனாம் அரன்அடியே அடைந்திட்ட சடையன்

இசைஞானி காதலன் திருநாவ லூர்க்கோன்

அன்னவனாம் ஆரூரன் அடிமைகேட்டு உவப்பார்

ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்கு ஆளே” (சுந்.தேவா.73:3-4)

என்னும் பாடலடிகள் மூலம் அறியமுடிகிறது.

பரவைநாச்சியார்

சுந்தரரின் மனைவியான பரவைநாச்சியார் சிவனடியார்களுக்கு உணவிட்டு உபசரிப்பவர். வீட்டில் பொருள் இல்லாத காலத்தில் சிவனடியார்களை உபசரிக்க முடியாமல் பரவையார் வருந்துவார் என்பதை, அவர் வருந்தாதவாரு கொஞ்சம் நெல் கிடைத்தது என சுந்தரர் கூறுவதன் மூலம் உணர முடிகிறது. இதனை,

“நீநினைந்து அடியேன் உனை

நித்தலும் கைதொழுவேன்

வாள்அன கண்மடவாள் அவள்

வாடி வருந்தாமே” (சுந்.தேவா.74:1-2)

என்ற பாடலடிகள் கூறுகின்றன. அவர் வருத்தம் தீர செம்பொன் தா என இறைவனிடம் சுந்தரர் வேண்டுவதை,

“கொங்கைநல் லாள்பரவை குணம் கொண்டுஇருந்தாள் முகப்பே

அங்கண்ணே அருளாய் அடியேன்இட் டளம்கெடவே” (சுந்.தேவா.418:3-4)

என்ற பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

அடியவர்களை உணவிட்டு உபசரித்த பரவையார், தனக்கு உணவின்றி பசித்திருந்ததைக் கண்ட சுந்தரர் அவரின் பசி தீர்க்க அவா கொண்டதை,

“பரவை பசிவருத்தம் அது

நீயும் அறிதியன்றே” (சுந்.தேவா.78:2)

என்ற பாடலடி சுட்டிக்காட்டுகிறது.

தொழில்

பெண்கள் தன் வீட்டில் உள்ள வேலைகளைச் செய்ததுடன், பொருளாதாரம் தேடி வளமாக வாழ்பவர்களின் வீடுகளுக்கு வேலைக்கும் சென்றுள்ளனர். பிச்சை கேட்டு வருபவர்களுக்கு வீட்டில் வேலை செய்யும் பணிப்பெண்கள் பிச்சையிட்டதை,

“சென்று இல்லிடைச்செடி நாய்கு ரைக்கச் சேடிச்சிகள்” (சுந்.தேவா.325:1)

என்ற பாடலடி கூறுகின்றது.

வேலை

பெண்கள் நீர் நிறைந்த வயல்களில் விளைந்து நிற்கும் பயிர்களைக் கிளிக் கூட்டம் இருந்தது. அதனை விரட்டியதை,

“குருவி யாய்கினி சேர்ப்பக்

குருகுஇனம் இரிதரு கிடங்கில்” (சுந்.தேவா.153:2)

என்னும் பாடலடி விளக்குகிறது.

குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழும் குறக்குலப் பெண்கள் தினைப்புனம் காத்து, கவண் கொண்டு அங்கு வரும் கிளிகளை ஓட்டியதை,

“மன்னிப்புனம் காவல்மட மொழியாள் புனம்காக்கக்

கன்னிக்கினி வந்துகவைக் கோலிக்கதிர் கொய்ய

என்னைக்கினி மதியாதுஎன எடுத்துக்கவண் ஒலிப்பத்

தென்நற்கினி திரிந்துஎறிய சீர்ப்பத மலையே” (சுந்.தேவா.648)

என்ற பாடல் மூலம் தெளியமுடிகிறது.

கலை

மாணிக்கம் போன்ற உதும், கரிய கூந்தலும், மயில் போன்ற சாயலும், மீன் போன்ற கண்களும் கொண்ட பெண்கள் சிறப்பாக நடனம் ஆடியதை,

“அணிகெழு கொங்கை அம்கயல் கண்ணார்

அருநடம் ஆடல் அறாத்” (சுந்.தேவா.704:2)

என்ற பாடலடியும், இசைபாடி இறைவனை வழிபட்டதை,

“பண்இசை ஆர்மொழி யார்பலர் பாடப்” (சுந்.தேவா.866:3)

என்ற பாடலடியும் கூறுகின்றன.

சங்கிலிநாச்சியார்

சுந்தரர் சங்கிலியாரைத் திருமணம் செய்துகொண்டதை,

“மான்னிகமும் சங்கிலியைத் தந்துவரு பயன்கள்எல்லாம்” (சுந்.தேவா.718:1)

“சார்ந்தனன் சார்ந்தனன் சங்கிலி

மென்தோள் தடமுலை” (சுந்.தேவா.754:3)

என்னும் பாடலடிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

உவமை

பேச்சு

பெண்களின் பேச்சிற்குக் கரும்பும், இசையும், கிளியின் பேச்சும்

உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளதை,

“கரும்புஆர் மொழிக் கன்னியர்ஆடும் துறையூர்” (சுந்.தேவா.14:3)

“பண்ஆர்மொழிப் பாவையர் ஆடும் துறையூர்” (சுந்.தேவா.19:3)

“பிள்ளைக் கிள்ளையும் எனப்பிறை நுதலார்” (சுந்.தேவா.502:3)

என்னும் பாடலடிகள் காட்டுகின்றன.

கண்

பெண்ணின் கண்களுக்கு வாளின் கூர்மை, குவளை மலர், வேல், மீன், சேல்மீன், பிளந்த மாவடு ஆகியவற்றை உவமையாகக் கூறியுள்ளனர். இதனை,

“வாள்அன கண்டவாள் அவள்

வாடி வருந்தாமே” (சுந்.தேவா.74:2)

“அருவி பாய்தரு கழனி

அலர்தரு குவளைஅம் கண்ணார்” (சுந்.தேவா.153:1)

“வடிவேல்கண்நல் லார்பலர் வந்துஇறைஞ்சத்” (சுந்.தேவா.281:1)

“வாள்ஓடிய தடங்கண்ணியர் வலையில் அழுந்தாதே” (சுந்.தேவா.660:1)

மிழைஒண்கண் பரவையைத்தந்து ஆண்டாணை மதிஇல்லா”

(சுந்.தேவா.685:3)

“அணிகெழு கொங்கை அம்கயல் கண்ணார்” (சுந்.தேவா.704:2)

“செஞ்சேல் அன்னகண்ணார் திறத் தேகிடந் துஉற்றல்அறி”

(சுந்.தேவா.640:1)

“மைம்மாந் தடங்கண் மதுரம் அன்ன மொழியாள் மடச்சிங்கடி”

(சுந்.தேவா.954:2)

என்னும் பாடலடிகள் மூலம் அறியமுடிகிறது.

பாதம்

பஞ்சு போன்ற மென்மையான பாதங்களை உடையவர்கள் பெண்கள் என்பதனை,

“வஞ்சி நுண்இடை மங்கை பங்கினர்

மாத வர்வள ரும்வ ள்பொழில்

பஞ்சின் மெல்அடியார் பயிலம் திருப்பனையூர்” (சுந்.தேவா.125:1-2)

எனும் பாடலடி சுட்டுகின்றது.

மார்பு

பெண்களின் முலைகளுக்கு அரும்புகளை உவமையாகக் கூறியதை,

“முகிழ் மென்முலை யார்முகமே கமலம்” (சுந்.தேவா.159:3)

என்ற பாடலடியும், இளம்பெண்களின் முலைகளுக்குத் தென்னங்குரும்பையை உவமையாகக் கூறியதை,

“குரும்பை மென்முலைக் கோதை மார்குடைந்து” (சுந்.தேவா.275:3)

என்ற பாடலடியும், கிண்ணம் போன்ற முலைகளையுடையவள் என்பதனை,

“செப்புஏந்திஇள முலையாள்எறி சீர்ப்பப்பத மலையே” (சுந்.தேவா.652:4)

என்ற பாடலடியும் கூறுகின்றன.

முகம்

பெண்ணின் முகம் தாமரை போன்றிருப்பதை,

“முகிழ் மென்முலை யார்முகமே கமலம்” (சுந்.தேவா.159:3)

என்ற பாடலடி காட்டுகின்றது.

அல்குல்

பாம்பின் படம் போன்ற அல்குலை உடைய பெண்கள் குடைந்து நீராடுவதை,

“பைஅரவு அல்குல் பாவையர் ஆடும்

பாச்சிலாச் சிராமத்துளம் பரமர்” (சுந்.தேவா.252:3)

என்ற பாடலடி சுட்டுகின்றது.

பார்வை

பெண் மலைமான் போன்ற மருட்சியான பார்வையினை உடையவள் என்பதை,

“வரைமான் அனை யார்மயில சாயல்நல்லார்

வடிவேல்கண்நல் லார்பலர் வந்துஇறைஞ்சத்” (சுந்.தேவா.281:1)

என்ற பாடலடியும், பெண் மான் போன்ற பார்வையுடையவள் என்பதை,

“பேடை மஞ்ஞையும் பிணைகளின் கன்றும்” (சுந்.தேவா.502:3)

என்ற பாடலடியும் உரைக்கின்றன.

சாயல்

மயில் போன்ற சாயலினை உடையவள் என்பதனை,

“வரைமான் அனை யார்மயில் சாயல்நல்லார்” (சுந்.தேவா.281:1)

“வார்குழல் மாமயில் சாயல்” (சுந்.தேவா.704:1)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

இடை

பெண்ணின் நுண்ணிய இடைக்கு வஞ்சிக்கொடி உவமையாகக் கூறப்பட்டதை,

“வஞ்சிநுண்இடை யார்மயில் சாயல்அன்னார்” (சுந்.தேவா.288:1)

என்ற பாடலடி கூறுகின்றது.

இதழ்

பெண்ணின் வாய் கொவ்வைக் கனி போன்று சிவந்திருந்ததை,

“துனிஇனிய தூயமொழித் தொண்டைவாய் நல்லார்” (சுந்.தேவா.391:3)

என்ற பாடலடியும், மாணிக்கம் போன்ற சிவந்த இதழ்கள் என்பதை,

“மணிகெழு செவ்வாய் வெண்ணகைக் கரிய” (சுந்.தேவா.704:1)

என்ற பாடலடியும் எடுத்துரைக்கின்றன.

நிறம்

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவியின் மேனியில் தோன்றும் பசலையின் நிறமானது பீர்க்கம் பூ போன்ற மஞ்சள் நிறமுடையது என்பதை,

“முலைகள்பீர் கொண்டதும் மொழியவல் லீர்களே” (சுந்.தேவா.806:4)

எனும் பாடலடி உரைக்கின்றது.

விரல்

பரவையாரின் விரல்கள் பந்து போன்று திரண்டிருப்பதை,

“பந்துஅண வும்விரலாள் பரவைஇவள் தண்முகப்பே” (சுந்.தேவா.421:3)

எனும் பாடலடி விளக்குகின்றது.

நெற்றி

பெண்கள் பிறை போன்ற நெற்றியை உடையவர்கள் என்பதை,

“பிள்ளைக் கிள்ளையும் எனப்பிறை நுதலார்” (சுந்.தேவா.502:3)

எனும் பாடலடி தருகின்றது.

மாணிக்கவாசகர்

உவமை

முகம்

பெண்ணின் முகத்திற்குத் தாமரையும், முழுச்சந்திரனும் உவமையாகக் கூறியதை,

“திருவளர் தாமரை சீர்வளர்

காவிகள் ஈசர்தில்லைக்” (திருக்கோ.1)

“தெளிவளர் வான்சிலை செங்கனி

வெண்முத்தம் திங்களின்வாய்ந்து” (திருக்கோ.16:1)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன.

கண்கள்

கண்களுக்கு நீலமலர், வேல், கெண்டை மீன், குவளை மலர், மான், மலர், மீன், மாவடு, வாள் ஆகியவற்றை உவமையாகக் கூறியுள்ளார். இதனை,

“திருவளர் தாமரை சீர்வளர்

காவிகள் ஈசர்தில்லைக்” (திருக்கோ.1)

“பாயும் விடையரன் தில்லையன்

னாள்படைக் கண்ணிமைக்கும்” (திருக்கோ.3)

“கிளைவயின் நீக்கிஇக் கெண்டைஅங்

கண்ணியைக் கொண்டுதந்த” (திருக்கோ.6:3)

“குவளைக் கருங்கண் கொடியேர்

இடையிக் கொடிக்கடைக்கண்” (திருக்கோ.51:1)

“குழார் குழல்எழில் தொண்டைச்செவ்

வாய்நவ்வி சொல்லறிந்தால்” (திருக்கோ.93:3)

“செம்மலர் ஆமிரம் தூய்க்கரு

மால்திருக் கண் அணியும்” (திருக்கோ.153:1)

“கயல்தரு கண்ணி கவலை யுற்றது” (திருக்கோ.188:கொளு.2)

“சிலம்பா வடிக்கண்ணி சிற்றிடைக்” (திருக்கோ.197:3)

“மீள்வது செல்வதன்(று) அன்னைஇவ்

வெங்கடத்(து) அக்கடமாக்” (திருக்கோ.247:1)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

தலைவியின் கண்கள் “இறைவனிடத்தில் தான் வைத்த அன்பினைப் போல அகன்றது. இறைவனால் என்னிடத்திலிருந்து வாங்கப் பெற்ற என்னுடைய பாசம் போல் கருமைநிறம் உடையது. அவனுடைய தில்லையைப் போல ஒளி பொருந்தியது. அவனுடைய திருத்தோள்களில் அணியப் பெற்ற திருநீறு போல் வெளுத்தது. அவனுடைய திருவடித் தாமரைகளைப் போற்றி நான் பேசுகின்ற திரு வார்த்தைகளைப் போல் நீண்டது” என்று தலைவியின் அழகை இறைவன் மீது தான் கொண்ட பக்தியுடன் சேர்த்துப் பேசுகிறான் தலைவன் (பழ.முத்தப்பன் உ.ஆ., திருக்கோ.109).

மூக்கு

குமிழ் மலர் போன்று பெண்ணின் மூக்கு இருப்பதை,

“குருவளர் பூங்குமிழ் கோங்குபைங்” (திருக்கோ.12)

என்ற பாடலடி மூலம் தெளியமுடிகின்றது.

மார்பு

பெண்ணின் மார்புக்குக் கோங்க மலரும், சிறிதாய் இருந்த மார்புக்குச் சூதாடு காய்களும் உவமையானதை,

“குருவளர் பூங்குமிழ் கோங்குபைங்” (திருக்கோ.12)

“சுணங்குற்ற கொங்கைகள் சூதுற்

நிலசொல் தெளிவுற்றில” (திருக்கோ.213:1)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன.

தில்லைச் சிற்றம்பலம் வளத்தை உடையது போல தலைவியின் முலைகள் வளமுடையது என்பதை,

“அளவியை யார்க்கும் அறி(வு)அரி

யோன்தில்லை அம்பலம்போல்

வளவிய வான்கொங்கை வாஸ்தடங்

கண்நுதல் மாமதியின்” (திருக்கோ.10:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

கைகள்

காந்தள் மலர் போன்ற கைகளையுடையப் பெண் என்பதை,

“காந்தள்கொண்(டு) ஓங்குதெய்வ” (திருக்கோ.12)

என்னும் பாடலடி கூறுகின்றது.

நடை

பெண்ணின் நடைக்கு அன்னத்தின் நடை உவமையானதை,

“ஒல்கி அனநடைவாய்ந்(து)” (திருக்கோ.1:3)

என்ற பாடலும், மயில் போல் நடந்ததை,

“மயிலெனப் போந்(து)இள வல்லியின்” (திருக்கோ.224:1)

என்ற பாடலடிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

பெண்

பெண்ணுக்குக் கொடி, பூங்கொடி, வஞ்சிக்கொடி, அமுதம், திருமகள், தில்லை நகர் ஆகியன உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இதனை,

“கொடிபோன்று ஒளிர்கின்றதே” (திருக்கோ.1:4)

“கடல்அமிழ் தன்னவள் காணல் உற்றது” (திருக்கோ.89:கொளு.2)

“எழில்வாய் இளவஞ்சி யும்விரும்

பும்மமற்(று) இறைகுறையுண்டு” (திருக்கோ.94:1)

“மன்னும் திருவருந் தும்வரை

யாவிடின், நீர்வரைவென்று” (திருக்கோ.131:1)

என்னும் பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

சிவபெருமான் குடியிருக்கும் தில்லை நகரம் அனைத்து வளங்களும் நிறைந்திருப்பது போல தலைவியின் உறுப்புகள் வளமுடையன என்று கூறியதை,

“ஏத்தும் படிநிற்ப வன்தில்லை

யன்னாள் இவள்துவள்” (திருக்கோ.173:2)

என்னும் பாடலடி விளக்குகின்றது.

வாய்

கொவ்வைக்கனி போன்ற சிவந்த வாய் என்பதை,

“குணந்தான் வெளிப்பட்ட கொவ்வைச்செவ்

வாயிக் கொடியிடைதோள்” (திருக்கோ.9:2)

என்ற பாடலடியும், இந்திரகோபப் பூச்சி போன்ற நிறமுடைய இதழ்கள் என்பதை,

“கயலோங்(கு) இருஞ்சிலை கொண்டுமன்

கோபமும் காட்டிவரும்” (திருக்கோ.327:3)

என்ற பாடலடியும் உணர்த்துகின்றன.

இடை

வஞ்சிக்கொடி போன்ற இடையினையுடைய தலைவி என்பதை,

“குணந்தான் வெளிப்பட்ட கொவ்வைச்செவ்

வாயிக் கொடியிடைதோள்” (திருக்கோ.9:2)

என்னும் பாடலடியும், பாம்பின் படம் போன்ற இடையை உடையவள் என்பதை,

“சூயம்புற் றர(வு)இடை கூர்எயிற்(று)

ஊறல் விழல்மொழியின்” (திருக்கோ.198:3)

என்னும் பாடலடியும், மின்னலை ஒத்த இடையை உடைய தலைவி என்பதை,

“மின்னணி நுண்ணிடைக் கோபொருட்

கோநீ விரைகின்றதே” (திருக்கோ.342:4)

என்னும் பாடலடியும் விளக்குகின்றன.

பற்கள்

பெண்கள் முத்துக்கள் போன்ற பற்களை உடையவர்கள் என்பதை,

“தெளிவளர் வான்சிலை செங்கனி

வெண்முத்தம் திங்களின்வாய்ந்(து)” (திருக்கோ.16:1)

“வடுத்த நீள்வகிர்க் கண்ணிவெண்

நித்தில் வாளநகைக்குத்” (திருக்கோ.267:1)

என்னும் பாடலடிகள் மூலம் அறியமுடிகிறது.

தோழியர் கூட்டம்

தலைவியின் தோழிகளின் கூட்டம் கடலைப் போன்று பெரிதாய் இருந்ததை,

“கடல்புரை ஆயத்துக் காதல் தோழியை

மடவரல காட்ட மன்னன் அறிந்தது.” (திருக்கோ.18,கொளு)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன.

தலைவியின் தோழிகள் பூங்கொடி போன்றவர்கள் என்பதை,

“மயிலைச் சிலம்பகண்(டு) யான்போய்

வருவன்வண் பூங்கொடிகள்” (திருக்கோ.30:3)

என்ற பாடலடி விளக்குகின்றது.

பார்வை

மான் போன்ற பார்வையை உடையவள் என்பதை,

“தேம்பல் துடியிடை மான்மட

நோக்கிதில் லைச்சிவன்தான்” (திருக்கோ.21:3)

என்னும் பாடலடி உணர்த்துகின்றது.

பேச்சு

கிளியின் மொழி போன்ற பேச்சினை உடையவள் என்பதை,

“மொழியால் கிளியாம் முதுவா

அவர்தம் முடித்தொகைகள்” (திருக்கோ.29:2)

என்ற பாடலடியும், யாழின் இசை போன்று பேசியதை,

“கடிச்சந்த யாழ்கற்ற மென்மொழிக்

கன்னி அனநடைக்குப்” (திருக்கோ.230:)

என்ற பாடலடியும், குயில் போல் பேசியதை,

“குயிலெனப் பேசும்எங் குட்டன்எங்

குற்றதென் னெஞ்சகத்தே” (திருக்கோ.224:2)

என்ற பாடலும், தேன் போன்ற மொழியையுடையவள் என்பதை,

“பெற்றேன் பிறவி பெறாமற்செய்

தோள்தில்லைத் தேன்பிறங்கு” (திருக்கோ.232:3)

என்ற பாடலடியும், கரும்பு போன்ற இனிமையான மொழியை உடையவள் என்பதை,

“கரும்பன மென்மொழி யாரும்அந்

நீர்மையர் காணுநர்க்கே” (திருக்கோ.248:4)

என்ற பாடலடியும், இனிமையான இசை போன்று பேசுவதை,

“பண்ணீர் மொழியிவ ளைப்பையுர்

எய்தப் பனித்தடங்கண்” (திருக்கோ.345:2)

என்ற பாடலடியும் கூறுகின்றன.

நெற்றி

குளிர்ச்சி பொருந்திய சந்திரனைப் போன்ற நெற்றியை உடையவள் என்றும், பிறை போன்ற நெற்றியை உடையவள் என்றும், வில் போன்ற நெற்றியை உடைய பெண் என்றும், கூறியுள்ளதை,

“பனிமதி நுதலியைப் பைம்பொழிலிடைத்

தனிநிலை கண்டு தளர்வதன்(று) உரைத்தது” (திருக்கோ.40:கொளு)

“பிறைநுதல் பேதையைக் குறையாத பித்தனை” (திருக்கோ.91:கொளு)

“விற்செறி நுதலியை இற்செறி உரைத்தது” (திருக்கோ.133:கொளு)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

தோள்கள்

தலைவியின் தோள்கள் மூங்கில் போன்று இருந்ததை,

“வேயுடைத் தோளியோர் மென்கொடி மறைந்தது” (திருக்கோ.42:கொளு,2)

“செவ்வாய்க் கருங்கண் பெரும்பனைத்

தோள்சிற் றிடைக்கொடியை” (திருக்கோ.169:2)

என்னும் பாடலடிகள் மூலம் அறியமுடிகிறது.

அல்குல்

பாம்பின் படம் போன்ற அல்குலை உடையவள் என்பதை,

“அரவரு நுண்ணிடைக் குரவரு கூந்தல்என்

உள்கை கருத்து விள்ளாள் என்றது” (திருக்கோ.81:கொளு)

என்ற பாடலடி தருகின்றது.

பாதம்

தலைவியின் பாதங்கள் பஞ்சு போன்று மென்மையாக இருப்பதை,

“அஞ்சதும் பெரும் பஞ்சின் மெல்லடியைக்” (திருக்கோ.99:கொளு,1)

என்ற பாடலடியும், பாதங்கள் பூப் போன்றது என்பதை,

“செல்லியல் கொங்கை பெரியமின்

நேரிடை மெல்லடியுக்” (திருக்கோ.201:1)

என்ற பாடலடியும் உரைக்கின்றன.

மேனி

பெண்ணின் உடலானது மாந்தளிருக்கு ஒப்புமை கூறப்பட்டுள்ளது.

இதனை,

“மாந்தளிர் மேனியை வரைந்து எய்தாது” (திருக்கோ.128:கொளு,1)

என்ற பாடலடி மூலம் அறியமுடிகின்றது.

தலைவியின் வருத்தம்

தலைவனின் பிரிவை எண்ணி தலைவியானவள் நெருப்பை அடைந்த வெண்ணெய் போன்றும், தண்ணீரைச் சேர்ந்த உப்பைப் போன்றும் உருகியதை,

“நெருப்புறு வெண்ணெயும் நீருறும்

உப்பு மெனஇங்ஙனே” (திருக்கோ.315:1)

என்னும் பாடலடி எடுத்துரைக்கின்றது.

கூந்தல்

தலைவியின் கூந்தல் மணி போன்று கருமையாக இருந்ததை,

“மணித்தாழ் குழலி வாடியது” (திருக்கோ.340:கொளு.2)

என்ற பாடலடி தெளிவுபடுத்துகின்றது.

வருணனை

கீழ் கூறப்பட்டுள்ள வருணனையானது உவமை நயத்துடன் சேர்ந்து அமைந்துள்ளது. தலைவியின் கண்கள் கூர்மையான வாளுக்குச் சமம். அவள் நெற்றி சந்திரனின் பிறைக்குச் சமம். அவளின் இடை மின்னலை ஒத்தது. தோள்கள் பெருத்த மூங்கிலை ஒத்துள்ளது என்பதை,

“வளவிய வான்கொங்கை வாள்தடங்

கண்நுதல் மாமதியின்

பிள(வு)இயல் மின்இடை பேரமை

தோளிது பெற்றியென்றால்” (திருக்கோ.10:2-3)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

வில்லுக்குச் சமமானப் புருவத்தையும், சிவந்த கொவ்வைப் பழத்திற்குச் சமமான இதழையும் பெண் கொண்டிருந்ததை,

“தெளிவளர் வான்சிலை செங்கனி

வெண்முத்தம் திங்களின்வாய்ந்(து)

அளிவளர் வல்லிஅன் னாய்முன்னி” (திருக்கோ.16:1-2)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

தலைவியை “தலைவியின் மொழியாக யாழின் ஓசையையும் எழுதி, அவளுடைய பற்களின் வரிசையாக அழகிய முத்துக்களையும் எழுதி, அவளுடைய கூந்தலும் மாலையுமாக இருளின் கண் தோன்றுகின்ற மெல்லிய பூமாலைகளையும் எழுதி, உதடுகளாகக் கொவ்வைக் கனிகளையும் எழுதி, மாவடுவின் பிளவைக் கண்களாக எழுதி ஒரு கொடி உண்டாயின் அதனைக் கையில் ஏந்தி மடலேறி ஏம் மூர்க்கண் வருக” (பழ.முத்தப்பன் உ.ஆ., திருக்கோ.79) என்று தலைவனிடம் வருணிக்கிறாள் தோழி.

கட்டுவிச்சி

தலைவியின் நிலைமாறிய தன்மையைக் கண்டு கட்டுவிச்சியை அழைத்துச் செவிலி குறிக்கேட்கிறாள். மழலைச் சொற்கள் நீங்கவில்லை, உறுப்புகள் வளரவில்லை, இவள் தில்லை சிற்றம்பலத்தை நினையாதவளாய் வருந்துகிறாள். எனவே என் மகளின் நோய்க்குக் காரணம் என்ன? எனக் கூறுமாறு கட்டுவிச்சியிடம் செவிலி கேட்பதை,

“கணங்குற்ற கொங்கைகள் சூதுற்
றிலசொல் தெளிவுற்றில

...

யாடுமின் அன்னையரே” (திருக்கோ.283)

என்ற பாடல் வழி அறியமுடிகிறது.

ஒரு முறத்தில் நெல்லைப் பரப்பி, அதில் வேல், மயில், சேவல் மற்றும் முருகன் ஆகியவை தெரிவதாகக் கூறுகிறாள். குறி கூறும் முறையை, “அவள் குறிசொல்லுவதற்காக ஒரு கைப்பிடி நெல்லைப் பரப்புவாள். அதை நான்கு நான்காக எண்ணினால் மீதி மூன்று எஞ்சினால் அது மயில் என்றும், இரண்டு எஞ்சினால் கோழி என்றும், ஒன்று எஞ்சினால் அதுவேல் எனவும், எதுவும் எஞ்சவில்லை என்றால் அது முருகன் எனவும் கூறுவாள். இதுபோல நான்கு முறை போட்டு ஒருமுறை மூன்று, ஒரு முறை இரண்டு, ஒருமுறை ஒன்று, ஒருமுறை எதுவும் எஞ்சவில்லை என்றால் அது முருகன் எனவும் கூறுவாள்.”⁷ என்கிறார் பழ.முத்தப்பன்.

திருமண முறை

திருமணத்தைச் சுற்றத்தாருக்கு அறிவிக்க முரசறைந்து கூறியுள்ளனர். மங்க நிகழ்வாக நிறை குடங்களை வைத்துள்ளனர். மணி, முத்து, பொன்னாளான தோரணங்களை வாயிலில் கட்டி அழகு செய்து, மங்கல இசைக் கருவிகளின் ஓசை எழுப்பப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“பூரண பொற்குடம் வைக்க

...

ஏங்கும் மணமுரசே” (திருக்கோ.296)

என்னும் பாடல் கூறுகின்றது.

முல்லை நிலத்தில் வாழும் பெண்கள் தான் திருமணம் செய்து கொள்ளும் ஆண்மகனை வீரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு தேர்வு செய்துள்ளனர். தன் வீட்டிலுள்ள பெண்ணிற்குத் திருமணக் காலம் வந்துவிட்டது என எண்ணிய தமையன், வீட்டுக் காளையின் கொம்புகளைச் சீவிப் போட்டிக்கு ஆயத்தப்படுத்தியிருக்கிறான். இதனை,

“இடையார் மெலிவுண்டு அண்டர்கள்

ஈர்முல்லை வேலிஎம்மூர்

விடையார் மருப்புத் திருந்திவிட்

டார்வியன் தென்புலியூர்” (திருக்கோ.136:2-3)

என்னும் பாடலடிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. தலைவன் ஏறு தழுவி திருமணம் முடிப்பான் என தலைவியை ஆற்றுவிற்ப்பதை,

“பகலிடக் கண்ணியன் பைதற் குழலன்
கவன்மிசைக் கோலசைத்த கையன் அயலது
கொல்றோ சாட இருந்தார்க்கெம் பல்லிருங்
கூந்தலணை கொடுப்பேம் யாம்”⁸

என்னும் கலித்தொகைப் பாடலடிகள் கூறுகின்றன.

ஒப்பனை

பு

தலைவி தன் கூந்தலில் நறுமணம் தரும் புதுமலர்களையும், பூக்களால் தொடுக்கப்பட்ட மலர்மாலையையும் சூடியதை,

“இணர்ப்போ(து) அணிசூழல் ஏழைதன்
நீர்மைஇந் நீர்மையென்றால்” (திருக்கோ.17:3)
“தேம்பிணை வார்குழ லாளெனத்
தோன்றும்என் சிந்தனைக்கே” (திருக்கோ.38:4)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

மை

கண்களுக்கு மை தீட்டியதை,

“மையுடை வாட்கண் மணியுடைப்
பூண்முலை வானுதல்வான்” (திருக்கோ.48:3)

என்ற பாடலடி கூறுகின்றது.

அணிகலன்கள்

கழுத்தில் மணிகளாலான மாலை அணிந்திருந்ததை,

“மையுடை வாட்கண் மணியுடைப்
பூண்முலை வானுதல்வான்” (திருக்கோ.48:3)

என்ற பாடலடியும், முத்துவடம் அணிந்திருந்ததை,

“வடமார் முலைமட வாய்வந்து
வைகிற்றுஇவ் வார்பொழிற்கே” (திருக்கோ.120:4)

என்ற பாடலடியும், வளையல்கள் அணிந்திருந்ததை,

“செறிவளைச் சின்மொழி எறிகடற்(கு) இயம்பியது”

(திருக்கோ.183:கொளு)

என்ற பாடலடியும் உரைக்கின்றன.

தலைவி சிலம்பு அணிந்த கால்களுடன் தலைவனுடன் உடன்போக்குச் சென்றதை,

“தீமேல் அயில்போல் செறிபரல்

காணிற் சிலம்படிபாய்

ஆமே நடக்க அருவினை

யேன்பெற்ற அம்மனைக்கே” (திருக்கோ.228:3-4)

என்ற பாடலடிகளும், மேகலை என்னும் ஆபரணத்தை இடையில் அணிந்திருந்ததை,

“உறவரை மேகலை யாட்(கு) அல

ராம்பகல் உன்னருளே” (திருக்கோ.260:4)

என்ற பாடலடியும், காதில் குழை அணிந்திருந்ததை,

“காய்திர் வேலோய் கனங்குழை அவட்கு” (திருக்கோ.269,கொளு,1)

என்ற பாடலடியும் விளக்குகின்றன. பெண்கள் பொன்னாலான அணிகலன்கள் அணிந்திருந்ததைக் கனம், பொன் போன்ற சொல்லாடல் உறுதிப்படுத்துகின்றது. பொன்னை நான்கு வகையாகக் கூறுவர். அவை,

“1. சாத்ரூபம் - பிறந்தபடி இயற்கையாக இருக்கும் தங்கம்

2. கிளிச்சிறை - கிளியின் சிறகுபோலே சற்றே பச்சை நிறம் கொண்ட தங்கம்

3. ஆடகம் - காய்ச்சிய சற்றே, குங்கும நிறம் கொண்ட தங்கம்

4. சாம்பூநதம் - ஒளி மங்கிய தங்கம்”⁹

என்பனவாகும்.

விளையாட்டு

பெண்கள் தன் தோழியர்களுடன் சேர்ந்து ஒன்றாக சோலையில் விளையாடியதை,

“நாளார் மலர்ப்பொழில் வாய்எழில்

ஆயம் நணுகுகவே” (திருக்கோ.47:4)

“ஐயரிக் கண்ணியை ஆடிடத் தேசென்று)

எய்துவன் எனநினைந்(து) ஏந்தல் சென்றது” (திருக்கோ.49:கொளு)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன.

பெண்கள் பலரும் ஒன்றுகூடி சிற்றில் இழைத்து விளையாடியதை,

“தெறுங்கண்ணி வந்தசிற் றம்பல

வன்மலைச் சிற்றிலின்வாய்” (திருக்கோ.95:2)

என்ற பாடலடியும், தலைவியின் தோழிகள் அனைவரும் சோலையில் பந்து விளையாடியதை,

“தண்நறுந் தா(து)இவர் சந்தனச்

சோலைப்பந் தாடுகின்றார்” (திருக்கோ.107:3)

என்ற பாடலடியும் எடுத்துரைக்கின்றன. தலைவியிடம் தோழி நீ இந்த சுனைநீரில் விளையாடிக் களிப்புற்றுப் பெற்ற மேனி வேறுபாட்டைத் தானும் பெறுவேன் என்றுரைத்ததை,

“இந்நிற மும்பெறின் யானும்

குடைவன் இருஞ்சுனையே” (திருக்கோ.69:4)

இப்பாடல் சுட்டுகின்றது. இதன்மூலம் நீராடுவதை மகிழ்ச்சி தரும் ஒரு விளையாட்டாக ஆடியதை அறியமுடிகின்றது.

வேலை

குறக்குலப் பெண்கள் தினைப் புனம் காத்ததை,

“இக்குன்ற வாணர் கொழுந்திச்

செழுந்தண் புனமுடையாள்” (திருக்கோ.68:2)

என்னும் பாடலடி உணர்த்துகின்றது.

நம்பிக்கை

தலைவனைப் பிரிந்திருந்த தலைவி, அவன் வரவை எண்ணி காத்திருக்கிறாள். அவன் வருவானா, மாட்டானா என கூடலிழைத்துப் பார்க்கிறாள். இதனை,

“ஆழி திருத்தும் மணற்குன்றின்

நீத்தகன் றார்வருகென்(று)” (திருக்கோ.186:2)

என்ற பாடலடி கூறுகின்றது.

ஆடை

தலைவி வார் என்னும் மேலாடையாகப் பயன்படுத்தியதை,

“வாரார் முலையை மகிழ்ந்துரைத்தது” (திருக்கோ.9,கொளு.2)

என்ற பாடலடி உரைக்கின்றது.

தலைவியின் இளமை

தலைவனால் புகழப்படும், மகிழப்படும் தலைவி பல் முளைக்கும் இளமையை உடையவள் என்பதை,

“முளைஎயிற்று) அரிவை விளைவிலள் என்றது” (திருக்கோ.104,கொளு) என்னும் பாடலடி மூலம் அறியமுடிகிறது. தலைவியின் உறுப்புகள் வளரும் தன்மை கொண்டது என்பதை, தலைவியின் மார்புகள் குதாடும் காய்கள் போல சிறியது என்கிறார்(திருக்கோ.213:1). இப்பாடல்கள் மூலம் தலைவனால் விரும்பப்படும் தலைவியின் இளமை பெறப்படுகிறது.

திருவாசகம்

உவமை

பல்

பெண்களின் பற்களுக்கு முதிர்ந்த முத்துக்கள் உவமையாக்கப்பட்டதை,

“கொழுமணி யேர்நகை யார்கொங்கைக் குன்றிடைச் சென்றுகுன்றி”

(திருவா.6:27:1)

என்னும் பாடலடி தருகின்றது.

வாய்

கொவ்வைக்கனி போன்ற சிவந்த உதடுகள் என்பதை,

“கனியைநேர் துவர்வாயார் என்னும் காலால்” (திருவா.5:27:3)

என்ற பாடலடியும், முதலை போன்ற சிவந்த வாய் என்பதை,

“முதலைச்செவ் வாய்ச்சியர் வேட்கைவெந் நீரில் கடிப்பமூழ்கி”

(திருவா.41:)

என்ற பாடலடியும், செம்பவளம் போன்ற வாயையுடையவள் என்பதை,

“மின்னிடைச் செந்துவர் வாய்க்கருங்கண்” (திருவா.13:11:9)

என்ற பாடலடியும் எடுத்துரைக்கின்றன.

கண்

பானல் மலர், மான், வேல், மாம்பிஞ்சு, சிவந்த கயல், செந்தாமரை, சேல் மீன் போன்றவை கண்களுக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டதை,

“பானலார் கண்ணியர்க்கும் பதைத்துருகும் பாழ்நெஞ்சே” (திருவா.19:2)

“மான்நி லாவிய நோக்கியர் படிநிடை

மத்திடு தயிராகித்” (திருவா.40:2)

“முழுதயில் வேற்கண் ணியரென்னும் முரித் தழல்மூழ்கும்” (திருவா.44)

“மாவின் வடுவகி ரன்கைண்ணீர்

வம்மின்கள் வந்துடன் பாடுமின்கள்” (திருவா.9:2:2)

“சித்தம் சிவனொடும் ஆடஆடச்

செங்கயற் கண்பனி ஆடஆடப்” (திருவா.9:10:2)

“மையமர் கண்டனை வானநாடர்

மருந்தினை மாணிக்கக் கூத்தன்தன்னை

...

பையரவ வல்குல் மடந்தை நல்லீர்

பாடிப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே!” (திருவா. 9:12)

“மின்னிடைச் செந்துவர் வாய்க்கருங்கண்” (திருவா.13:11:9)

“சேலோகண் நீர்மல்கத் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ!” (திருவா.11:14)

என்னும் பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

பார்வை

பெண்ணின் கண்களுக்கு மாணை உவமையாகக் கூறியது போல, அவளின் பார்வைக்கும் மான் உவமையானதை,

“உழைதரு நோக்கியர் கொங்கைப் பலாப்பழத் தீமினொப்பாய்” (திருவா.46)

என்னும் பாடலடி கூறுகின்றது.

அல்குல்

பெண்ணின் அல்குலுக்குப் பாம்பின் படத்தை உவமையாகக் கூறியதை,

“பையரவ வல்குல் மடந்தை நல்லீர்” (திருவா.12)

என்னும் பாடலடி சுட்டுகிறது.

இடை

மின்னலிடை பெண் என்பதை,

“மின்னிடைச் செந்துவர் வாய்க்கருங்கண்” (திருவா.13:11:9)

என்ற பாடலடியும், உடுக்கை போன்ற இடையுடையவள் என்பதை,

“துடியேர் இடுகிடைத் தூய்மொழியார் தோள்நசையால்” (திருவா.40:2:1)

என்ற பாடலடியும் விளக்குகின்றன.

பேச்சு

பெண்ணின் பேச்சு இனிமையான இசையைப் போன்று இருந்ததை.

“வெண்ணகைப் பண்ணமர் மென்மொழியீர்” (திருவா.13:11:9)

என்ற பாடலடியும், கிளி போன்று கொஞ்சம் பேச்சுடையவள் என்பதை,

“கிளியனார் கிளவி அஞ்சேன்” (திருவா.35:4:1)

என்ற பாடலடியும் உணர்த்துகின்றன.

அழகு

மயில் போன்ற அழகின் சாயல் பெற்றவள் பெண் என்பதை,

“கோந்தங்கு இடைமருது பாடிக் குலமஞ்ஞை” (திருவா.16:2)

என்னும் பாடலடியும், ஓவியம் போன்ற அழகுடைய பெண்கள் என்பதை,

“ஓவிய மங்கையர் தோள்புணரும்” (திருவா.43:8:7)

என்னும் பாடலடியும் உரைக்கின்றன.

தனம்

தாமரை மொட்டு போன்று அசையும் கொங்கைகளை உடையவள் என்பதை,

“போதாடு பூண்முலையீர் பொன்னாசல் ஆடாமோ!” (திருவா.16:6)

என்ற பாடலடியும், செப்பு போன்ற நேர்முலைகள் உடையவள் என்பதை,

“செப்பு நேர்முலை மடவர லியர்தங்கள்

திறத்திடை நைவேனை” (திருவா.26:1)

என்ற பாடலடியும் விளக்குகின்றன.

பாதம்

பஞ்சு போன்ற மென்மையான அடியினை உடையவள் பெண் என்பதை,

“பஞ்சாய அடிமடவார் கடைக்கண்ணால் இடர்ப்பட்டு” (திருவா.38:1:1)

என்னும் பாடலடி உரைக்கின்றது.

ஒப்பனை

கண்களுக்கு மை தீட்டியதை,

“மைப்பொலியும் கண்ணிகேள் மாலயனோ டிந்திரனும்” (திருவா.8:12:1)

என்ற பாடலடியும், கூந்தலில் குரவ மலர்களைச் சூடியதை,

“குரவு வார்குழ லார்திறத் தேநின்று

குடிகெடு கின்றேனை” (திருவா.26:5:2)

என்ற பாடலடியும், பெண்கள் தங்கள் மேனியில் சந்தனம் பூசியிருந்ததை,

“சாந்த மார்முலைத் தையல்நல் லாரொடும்

தலைதடு மாறாகிப்” (திருவா.41:7:2)

என்ற பாடலடியும் விளக்குகின்றன.

வருணனை

மின்னும் கண்களையும், நெளிகின்ற இடையினையும் உடையவர்கள் என்று பெண்களின் நளினத்தை,

“மின்கனி னார்நுடங்கும் இடையார் வெகுளிவலையில் அகப்பட்டுப்”

(திருவா.24:7:1)

என்ற பாடலடி கூறுகின்றது.

அணிகலன்

பெண்கள் அணிந்திருந்த வளையல்கள் வரிகள் கொண்டும், ஒலி தருவதாகவும் இருந்ததை,

“வாள்தடம் கண்மட மங்கைநல்லீர்

வரிவளை ஆர்ப்பவண் கொங்கைபொங்கத்” (திருவா.9:8:1)

என்ற பாடலடியும், பொன் வளையல்கள் அணிந்திருந்ததை,

“பொய்யர்தம் பொய்யனை மெய்யர்மெய்யைப்

போதரிக் கண்ணிணைப் பொற்றொடித்தோள்” (திருவா.9:12:3)

என்ற பாடலடியும், சங்காலான வளையல்கள் அணிந்திருந்ததை,

“சங்கம் அரற்றச் சிலம்பொலிப்பத்

தாழ்குழல் சூழ்தரு மாலையாடச்” (திருவா.9:14:1)

என்னும் பாடலடியும் எடுத்துரைக்கின்றன.

கழுத்தில் முத்துமாலை அணிந்திருந்ததை,

“முத்தணி கொங்கைகள் ஆஆட

மொய்குழல் வண்டினம் ஆடஆடச்” (திருவா.9:10:1)

என்ற பாடலடி கூறுகின்றது. ஒலியெழுப்பும் சிலம்பைக் காலில் அணிந்திருந்ததைச் ‘சிலம்பொலி’ என்னும் சொல் கூறுகிறது.

விளையாட்டு

மாணிக்கவாசகர் தனது திருவாசகத்தில் ஏழு வகையான மகளிர் விளையாட்டுகள் பற்றிக் கூறியுள்ளார். அடியார்கள் தன்னைத் தலைவியாகவும், இறைவனைத் தலைவனாகவும் எண்ணி அகத்திணையில் பாடல்கள் பாடியுள்ளனர். ஆனால் மாணிக்கவாசகர் தன்னைப் பெண்ணாக எண்ணி, பெண்கள் விளையாடும் விளையாட்டுக்களைத் தானும் விளையாடி இறைவனின் புகழ் பாடுகிறார். இவர் பாடிய திருவாசகத்தில் 1. அம்மாணை, 2. தெள்ளேணம், 3. சாழல், 4. பூவல்லி, 5. உந்தியார், 6. தோள்நோக்கம், 7. பொன்னாசல் என்ற

ஏழு வகையான விளையாட்டுக்கள் பற்றியக் குறிப்புகள் கிடைக்கின்றன. மாணிக்கவாசகர் இவற்றைப் பாடியதற்குக் காரணம், “சிறுமியர் பயன்படுத்தும் பாடலோசையில் மனம் பறிகொடுத்த மாணிக்கவாசகர், இறைவன் தந்த பேரானந்தத்தை வெளிப்படுத்துவதற்கு அதைப் போன்ற பாடல்களை வடிவமைத்துக் கொண்டுள்ளார்.”¹⁰ என்கிறார் மு.அண்ணாமலை.

பெண்கள் அம்மானை விளையாடியதை,

“செங்கண் நெடுமாலும் சென்றிடந்தும் காண்பரிய

...

அங்கருணை வர்கழலே பாடுதுங்காண் அம்மானாய்!” (திருவாச.8:1)

“பேராசை வாரியனைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய்!” (திருவாச.8:2:1)

என்னும் பாடலடிகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

தெள்ளேணம் என்னும் விளையாட்டை, “தெள்ளேணம் மகளிர் கூடிக் கைக்கொட்டிப் பாடியாடும் ஒருவகை விளையாட்டென்ப, மணம் முதலியவற்றைச் சிறு முறத்திட்டு உறுவதறியாப் பருவத்துச் சிறு மகளிர் தெள்ளி விளையாடும் விளையாட்டெனலுமொன்று”¹¹ என்பர் ப.இராமநாதபிள்ளை.

‘தெள்ளுதல்’ என்னும் சொல் வழக்கிலிருப்பதை, “ ‘தெள்ளுதல்’ என்ற சொல் இன்றும் கிராமப் புறங்களில் வழங்கி வருகிறது. அரிசியில் கலந்துள்ள கல்லைப் போக்குவதற்கு அதனை முறத்தில் கொட்டி இரண்டு கைகளாலும் முறத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு இடமும் வலமுமாக அசைத்தலை, நோம்புதல், கொழித்தல், தெள்ளுதல் ஆகிய சொற்களால் கிராமத்தார் இன்றும் கூறுகிறார்கள்.”¹² என்கிறார் அ.ச.ஞானசம்பந்தம்.

பாடல்கள் அனைத்தும் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ என முடிவதால் கும்மி போல கை கொட்டி விளையாடியுள்ளதை அறியமுடிகிறது. இதனை,

“திருநாமம் பாடிநாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ!” (திருவா.11:1:4)

“திருவாரூர் பாடிநாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ!” (திருவா.11:2:4)

“சிலம்பாடல் பாடிநாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ!”

(திருவா.11:20:4)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

ஒருவர் வினாக் கேட்க, மற்றொருவர் விடை தருமாறு பாடிக்கொண்டே விளையாடியுள்ளனர். இவ்விளையாட்டு முறை இன்னவாறு இருந்தது என அறியமுடியவில்லை. மாணிக்கவாசகர் திருச்சாமல் என்னும் பதிகத்தை

இயற்றியதற்குக் காரணமும், பாடலின் அமைப்பையும் “புத்த மதத்தைச் சார்ந்த ஈழ நாட்டு இளவரசி நெடுங்காலம் ஊமையாய் இருந்த பின், சிவபெருமானை வணங்கிப், பேசும் திறன் பெற்றாளாம். அதைக் கண்ட புத்த மதத்தினன் ஒருவன் அவளிடம் கேள்வி கேட்டானாம். அவள் பதில் சொன்னாளாம். அவனது கேள்விகளும் அவளது பதில்களுமே இந்தத் திருச்சாழலில் அமைந்துள்ளனவாம்.”¹³ என்கிறார் மு.அண்ணாமலை. பன்னிரண்டாம் பதிகத்தின் இருபது பாடல்களும் சாழலோ என்னும் சொல்லிலேயே முடிந்துள்ளன.

மாணிக்கவாசகர் திருப்புவல்லி என்னும் விளையாட்டை, “சிறுமியர் எதிர் எதிராக நின்று கொண்டு, உடம்பை எக்கி, மேலேயுள்ள கற்பனைப் பூவைப் பறிப்பது போன்ற பாவனை விளையாட்டில் ஈடுபடுவதையே இங்கு அடிகளார் பாடுகின்றார்.”¹⁴ என்கிறார் அ.ச.ஞானசம்பந்தர். பூக் கொய்யும் போது பாடும் பாடல், இங்கு கற்பனையில் அமைக்கப்பட்டள்ளது. இதனை,

“இணையார் திருவடி எந்தலைமேல் வைத்தலுமே

...

புணையாளன் சீர்பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ?” (திருவாச.13:1)

என்னும் பாடல் கூறுகின்றது.

உந்திபறத்தல் என்னும் விளையாட்டையும் மகளிர் விளையாடியுள்ளனர். இது பற்றி, “உந்தி பறத்தலாவது விளையாடும் பருவத்து இளமகளிர் பாட்டுடைத் தலைவனது வெற்றியை வாயாற் புகழ்ந்து கொண்டு உயர எழுந்து குதித்தலாகும்.”¹⁵ என்கிறார் க.வெள்ளைவாரணன். எனவே மகளிர் உயரக் குதித்துப் பறவை போல பறந்து ஒருவர் மாற்றி, ஒருவர் சுற்றிச் சுற்றி விளையாடுவர் என ஊகிக்க முடிகிறது. இந்த விளையாட்டு முறையை, “இதனை ஆடும் மகளிர், பறவை போல் நிலத்தின் இருபாதங்கள் மட்டிலும் படிய, இரு கைகளையும் முடங்கியிருந்து, பின் விரைந்தெழுந்து, இரு கைகளையும் இரு பக்கங்களில் சிறகுபோல் நீட்டிப் பறவைகள் பறப்பது போலப் பாவனை செய்து ஓடி வேறோர் இடத்தில் முன்போல் அமர்ந்து, பின்னும் அவ்வாறே ஆடப்படும் என்று பொருள் கொள்ளல் பொருத்தம்.”¹⁶ என்கிறார் ந.சுப்புரெட்டியார்.

சிவபெருமான் முப்புரம் எரித்தது, தக்கன் வேள்வியை அழித்தது போன்ற செய்திகள் பற்றிப் பாடி விளையாடியதை.

“வளைந்தது வில்லு வளைந்தது பூசல்

உளைந்தன முப்புரம் உந்தீபற

ஒருங்குடன் வெந்தவா றுந்தீபற!” (திருவாச.14:1)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

‘தோள்நோக்கம்’ என்னும் விளையாட்டு வகையும் கூறப்படுகின்றது. இதன் பெயர் கொண்டு ஒருவர் தோளை மற்றொருவர் தொட்டு விளையாடியிருக்கலாம் என அறியமுடிகிறது. இவ்விளையாட்டு பற்றி, “தோள்நோக்கம் என்பது, மகிழ்ச்சிப் பெருக்கினால் தம் தோள்கள் பூரித்து மேலோங்க அவற்றை நோக்கிக் கைவீசியாடும் மகளிரது விளையாட்டு”¹⁷ என்கிறார் க.வெள்ளைவாரணன். இதனை விளையாடியதை,

**“பூத்தாரும் பொய்கைப் புனலிதுவே எனக்கருதிப்
பேய்த்தேர் முகக்குறும் பேதைகுணம் ஆகாமே
தீர்த்தாய் திகழ்தில்லை அம்பலத்தே திருநடம்செய்
கூத்தா உன்சேவடி கூடும்வண்ணம் தோணோக்கம்!”**

(திருவாச.15:1)

என்னும் பாடல் வழி புலனாகிறது.

பெண்கள் ஊசல் ஆடி விளையாடியுள்ளனர். இதனைச் சேர மன்னனின் புகழ் பாடி பெண்கள் ஊசல் விளையாடி மகிழ்ந்ததை,

**“குடங்கை நெடுங் கண்பிறழ், ஆடாமோ ஊசல்
கொடுவிற் பொறிபாடி, ஆடாமோ ஊசல்!”¹⁸**

என்னும் சிலப்பதிகார அடிகள் சான்று காட்டுகின்றன.

பெண்கள் பொன்னாசல் விளையாடி மகிழ்ந்ததை,

“போரார்வேற் கண்டவீர் பொன்னாசல் ஆடாமோ!” (திருவா.16:1:4)

என்னும் பாடலடி கூறுகின்றது.

வேலை

பெண்கள் இறைவன் புகழ்பாடிக் கொண்டு வேலை செய்துள்ளனர். அவ்வாறு செய்த வேலை நறுமணப் பொடி இடித்தல் எனப்படும், ‘பொற் சுண்ணம்’ இடித்தலைக் குறிக்கின்றது. பொற்சுண்ணம் என்பதற்கான பெயர்க் காரணத்தை, “சுண்ணம் என்பது தலையில் தேய்த்துக் குளிப்பதற்குப் பயன்படும் ஒருவித நறுமணப் பொடியாகும். இதில் பொன்னும் கலந்திருப்பதால் இதனைப் பொற்சுண்ணம் என்பர்.”¹⁹ என்கிறார் மு.அண்ணாமலை. பெண்கள் வேலை செய்யும் போது களைப்புத் தெரியாமல் இருக்க பாடிக் கொண்டு வேலை

செய்துள்ளனர். இம்முறை 20-ஆம் நூற்றாண்டு வரை இலக்கியங்களின் வழக்கிலிருந்ததை,

“சுண்ண மிடிப்பார்தஞ் சுவைமிகுந்த பண்களிலும்
பண்ணை மடவார் பழகுபல பாட்டினிலும்”²⁰

என்ற பாரதியின் வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

இங்கு இறைவனுக்காகச் சுண்ணம் இடிக்கும் போது, அவனின் சிறப்புப் பாடப்பட்டதை,

“அத்தன் ஐயாறன்அம் மானைப்பாடி

ஆடப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே!” (திருவா.16:14)

என்னும் பாடலடி விளக்குகின்றது. இவர்கள் இடிக்கும் நறுமணப் பொருள்களில் மஞ்சள் அதிக அளவு சேர்க்கப்பட்டதை,

“மெய்எனும் மஞ்சள் நிறையஅட்டி” (திருவா.16:92)

என்னும் பாடலடி கூறுகின்றது.

பொற்சுண்ணம் இடிக்கும் முறைகள்

இறைவனை நீராட்டுவதற்காகப் பல நறுமணப் பொருள்களையும் உரலிலிட்டு உலக்கை கொண்டு இடித்துப் பொடியாக்கியுள்ளனர். இறைவனுக்காக நறுமணப்பொடி இடிக்கும் முன்பு, பல்வேறு அலங்காரங்களையும், வழிபாடுகளையும் செய்துள்ளனர். எல்லா இடங்களிலும் முத்து மாலைகளையும், மலர் மாலைகளையும் தோரணமாகக் கட்டி, முளைப்பாலிகை, தூபம், தீபம் ஆகியவற்றை வரிசையாக வைத்து, பல்லாண்டு பாடி, ஆடியதை,

“முத்துநல் தாமம்பூ மாலைதூக்கி

முளைக்குடம் தூபம்நல் தீபம்வைம்மின்

...

அத்தன் ஐயாறன்அம்மானைப்பாடி

ஆடப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே!” (திருவா.16:1)

என்னும் பாடல் உணர்த்துகின்றது. திருநீற்றைப் பூசிக்கொண்டு, தரையை மெழுகித் தூய்மை செய்து, பொற் பொடிகளை எங்கும் தூவி, நவநிதியப் பொருள்களைப் பரப்பி, விளக்குகளை ஏற்றி, இடபக் கொடியை உயர்த்தி சுண்ணம் இடிக்க ஆயத்தமானதை,

“சுந்தர நீறணிந் தும்மெழுகித்
தூயபொன் சிந்தி நிதிபரப்பி
இந்திரன் கற்பகம் நாட்டிஎங்கும்

எழில்குடர் வைத்துக் கொடிஎடுமின்” (திருவா.16:31-2)

என்னும் பாடலடிகள் உரைக்கின்றன. உலக்கைக்குக் காசு மாலைகளைக் கட்டி, பட்டாடை சுற்றி அலங்கரித்து. அடியவர்கள் வாழ்த்துபாட பொற்குண்ணம் இடித்ததை,

“காசணி மின்கள் உலக்கையெலலாம்
காம்பணி மின்கள் கறையுரலை
நேச முடைய அடியவர்கள்

நின்று நிலாவுக என்றுவாழ்த்தித்” (திருவா.16:41-2)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. இதனை இடிக்க பெரியோர்களும் வந்து கூடியிருந்ததை, ‘பலஓச்சுவார் பெரியார்’ என்னும் அடி எடுத்துரைக்கிறது. இன்றும் ஆடி மாதம் அம்மன் கோவிலில் இதுபோன்று வழிபடுவது வழக்கில் உள்ளது. அம்மனையும், கோவிலையும் அலங்கரித்து, பெண்கள் மஞ்சள் அரைத்து அம்மனுக்குச் சாற்றி, தீப, தூபமிட்டு வழிபடுவர்.

ஒன்பதாம் திருமுறை

ஒப்பனை

பெண்கள் நெற்றியில் குங்குமம் வைத்திருந்ததை,

“தெருள்ளேர்ந்த சித்தம் வலியவா

திலக நுதலி திறத்திலே” (திருவா.61:4)

என்ற பாடலடியும், கூந்தலுக்கு அகிற்புகை இட்டதை,

“ஒமப் புகையும் அகலின்

புகையும் உயர்ந்து முகில்தோயத்” (திருவா.240:1)

என்ற பாடலடியும், கண்ணுக்கு மை தீட்டியதை,

“மையார் தடங்கண் மடந்தைக்கு) ஒன்று

அருளாது ஒழிவது மாதிமையே” (திருவா.58:4)

என்ற பாடலடியும் கூறுகின்றன.

அணிகலன்கள்

தலைவனின் பிரிவால் தலைவியின் கை வளையல்களும், இடையில் அணிந்திருந்த மேகலையும் நழுவியதை,

“மானேர் கலைவளையும் கவர்ந்துளம்

கொள்ளை கொள்ளவழக்(கு) உண்டே!” (ஒன்பதிரு.66:1)

காவல்நற் சேனையென் னக்காப் பவன்என்

பொன்னை மேகலை கவர்வானே” (ஒன்பதிரு.71:2)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. சங்கு வளையல்கள் அணிந்ததை,

“மாலுலா மனம்தந்(து) என்கையிற் சங்கம்

வவ்வினான் மலைமகள் மதலை” (ஒன்பதிரு.69:1)

என்ற பாடலடியும், இரத்தின மணிகள் பதிக்கப்பட்ட அணிகலன்கள் அணிந்திருந்ததை,

“ஒளி கொண்ட மாமணிகள் ஒங்கிருளை ஆங்க கற்றும்” (திருவா.191:3)

என்ற பாடலடியும் எடுத்துரைக்கின்றன.

விளையாட்டு

பெண்கள் மிகுந்த ஆராவாரத்துடன் தெருக்களில் விளையாடுவதை,

“கிஞ்சக மணிவாய் அரிவையர் தெவின்

கெழுவுகம் பலைசெய்கீழ்க் கோட்டூர்” (ஒன்.திரு.106:3)

என்ற பாடலடி மூலம் அறியமுடிகிறது. ‘கித்தி’ என்னும் விளையாட்டைத் தெருக்களில் மகிழ்ச்சியுடன் விளையாடியதை,

“கித்திநின் றாடும் அரிவையர் தெருவில்

கெழுவுகம் பலைசெய்க்கீழ்க் கோட்டூர்” (ஒன்.திரு.111:1)

என்னும் பாடலடி கூறுகின்றது. எவ்வகையான விளையாட்டு என்பது பற்றியக் குறிப்புகள் கிடைக்கவில்லை. கித்தி என்பது கிட்டியாக மறுவியிருக்கலாம்.

வேலை

விதைத்துப் பாதுகாப்பாக வளர்த்த வயல்களில் பயிரின் ஊடாக வளர்ந்திருக்கும் நீல மலர்கள் போன்ற களைகளை மருத நிலப் பெண்களான உழத்தியர்கள் களைந்துள்ளனர். இதனை,

“கைவரும் பழனம் குழைந்தசெஞ் சாலிக்

கடைசியர் களைதரு நீலம்” (ஒன்.திரு.81:3)

என்னும் பாடலடி கூறுகின்றது. வயல்களில் வேலை செய்யும் பெண்கள் ஆரவாரத்துடன் வேலை செய்ததை,

“கெண்டையும் கயலும் உகளுநீர்ப் பழனம்

கெழுவுகம் பலைசெய்கீழ்க் கோட்டூர்” (ஒன்.திரு.102:3)

என்னும் பாடல் வழி அறியமுடிகிறது.

புண்ணிய மகளிர்

திருப்பூவணத்தில் உள்ள சிவாலயத்தில் இறைவனுக்குத் தொண்டு செய்யும் பெண்கள் இசைக்கு ஏற்ப நடனமாடியுள்ளனர். இவர்களைப் புண்ணிய மகளிர் என்று கூறியதை,

“மண்ணியல் மரபில் தங்கிருள் மொழுப்பின்

வண்டினம் பாடநின் றாடும்

புண்ணிய மகளிர் ஆவண வீதிப்

பூவணம் கோமில்கொண் டாயே” (ஒன்.திரு.147:3-4)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. இப்பாடலில் ‘புண்ணிய மகளிர்’ என்னும் சொல் இறைவனுக்குத் தொண்டு செய்யும் தேவரடியார்களைக் குறிக்க வாய்ப்புள்ளது. இவர்கள் ஆலயங்களை சுத்தம் செய்து, இறைவனுக்கு மாலை தொடுப்பதுடன், விழாக்காலங்களில் பாடி, ஆடி மக்களை மகிழ்விக்கவும் செய்துள்ளனர்.

வழிபாடு

இனிய இசைபாடி இறைவனை வழிபட்டதை,

“அளகமதி நுதலார் ஆயிழையார் போற்றிசைப்ப

தெளி கொண்ட தில்லைச்சிற் றம்பலமே சேர்ந்தனையே”

(ஒன்.திரு.191:2-3)

எனும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. திருவாரூரில் உள்ள இறைவன் வீதி உலா வரும் நேரத்தில் பெண்டிரும் ஆடவரும் சேர்ந்து பல்லாண்டு பாடியதை,

“மழவிடை யாற்கு வழிவழி

யாளாய் மணஞ்செய் குடிப்பிறந்த

பழஅடி யாரொடுங் கூடி

எம்மானுக்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே” (ஒன்.திரு.299:3-4)

என்னும் பாடலடிகள் மூலம் அறியமுடிகிறது. தில்லையில் வாழும் பெண்கள் சிவபெருமானை ஆடிப் பாடி வழிபட்டு மகிழ்ந்ததை,

“அங்கோல் வளையார் பாடி யாடும்

அணிதில்லை அம்பலத்துள்” (ஒன்.திரு.202:3)

என்ற பாடலடி கூறுகின்றது.

கலை

தஞ்சையில் வாழும் மகளிர் இரவில் யாழ் மீட்டி இன்புற்றதை,

“யாமொலி சிலம்பும் இஞ்சிசூழ் தஞ்சை

இராசரா சேச்சரத் திவார்க்கே” (ஒன்.திரு.165:4)

என்ற பாடலடி உரைக்கின்றது.

பழக்கம்

மக்களின் பழக்கம் பிற்காலத்தில் மரபாக மாறுகிறது. மழைக்காலமான கார்காலத்தில் மகளிர் அனைவரும் ஒன்றுகூடி மழை வருவது போன்ற ஆரவாரமான ஒலி எழுப்பியுள்ளனர். இதனை,

“வாசநன் மலரணி குழல்மடவார்

வைகலும் கலந்தெழு மாலைப்பூசல்

மாசிலா மறைபல ஓது நாவன்

வண்புரு டோத்தமன் கண்டு ரைத்த” (ஒன்.திரு.267:2-3)

என்னும் பாடல் வழி உணரமுடிகிறது. மழை பெய்வது போல ஆரவாரம் செய்வதன் மூலம் மழை உண்மையாகப் பெய்யும் என்பது மக்கள் நம்பிக்கை. இன்றும் சிற்றூர்களில் எல்லைக் காவல் தெய்வங்களுக்கு ஊர் மக்கள் ஒன்றுகூடி பொங்கல் வைத்து, குலவையிட்டு, கும்மியடித்து மழை வேண்டி வழிபடும் மரபு உள்ளது.

உவமை

பெண்

பெண்ணுக்கு மான், இளங்கொடி ஆகிய இரண்டையும் உவமையாகக் கூறியுள்ளதை,

“மானேர் கலைவளையும் கவர்ந்துளம்

கொள்ளை கொள்ளவழக்(கு) உண்டே!” (ஒன்.திரு.66:1)

“இளவல்லி எல்லை கடந்தனள்” (ஒன்.திரு.67:2)

என்னும் பாடலடிகள் வழி காணமுடிகின்றது.

வாய்

கொவ்வைக்கனி போன்ற வாயினை உடையவள் என்றும், முள்ளு முருங்கை மரத்தின் பூப் போன்ற செந்நிற வாயினை உடையவள் என்றும், பவளம் போன்ற உதடுகள் உடையவள் என்றும், கிளியைப் போன்ற அழகிய வாயுடையவள் என்றும் கூறியதை,

“குணமணிக் குருளைக் கொவ்வையாய் மடந்தை” (ஒன்.திரு.73:1)

“கிஞ்சக மணிவாய் அரிவையர் தெருவில்” (ஒன்.திரு.106:3)

“பவளவா யவர்பனை முலையும்” (ஒன்.திரு.135:3)

“தத்தையுங் கணையார் தங்கள்மேல் வைத்த

தயாவைநூ றாயிரங் கூறிட்டு” (ஒன்.திரு.140:1)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன.

குரல்

பெண்ணின் குரலுக்குக் குயிலின் குரல் உவமையாகக் கூறப்பட்டதை,

“குருளும்வார் காதும் காட்டியான் பெற்ற

குயிலினை மயல்செய்வ(து) அழகோ” (ஒன்.திரு.167:2)

என்ற பாடலடி உரைக்கின்றது.

இடை

பெண்ணின் இடையானது பூங்கொடி போன்று மெல்லியதாக உள்ளதை,

“தொடியைக் கோமளச் சாதியைக் கொம்பிளம்” (ஒன்.திரு.285:1)

என்னும் பாடலடி கூறுகின்றது.

நடை

பெண்ணின் நடைக்கு அன்னத்தின் நடை உவமையானதை,

“அன்னநடை மடவாள் உனமகோள்அடி” (ஒன்.திரு.289:3)

எனும் பாடலடி சுட்டுகின்றது.

கண்

பெண்ணின் இரு கண்களும், சேல் மீனும், கயல் மீனும் ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்து திரிவது போல உள்ளதாகக் கூறுவதை,

“சேலும் கயலும் திளைக்கும்

கண்ணார் இளங் கொங்கையில் செங்குங்குமம்” (ஒன்.திரு.296:1)

என்ற பாடலடி உணர்த்துகின்றது.

திருமந்திரம்

உவமை

பெண்ணின் தனங்களுக்குச் சூதாடு காய் ஒப்புமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளதை,

“சூதொத்த மென்முலை யானுநற் சூதனுந்” (திரும.826:3)

என்ற பாடலடி கூறுகின்றது.

பெண்ணின் மீது கொண்ட ஆசைக்கு அரச இலை உவமையாகக் கூறப்பட்டதை,

“இலையா மிடையில் எழுகின்ற காம” (திரும.2141:1)

என்ற பாடலடி விளக்குகின்றது.

பவளம் போன்ற இதழ்களும், முத்துப் போன்ற பற்களும், பனி போன்ற மொழியும் உடையவர்கள் என்பதை,

“பவளத்து முத்தும் பனிமொழி மாதர்” (திரும.2832:3)

என்னும் பாடலடி கூறுகின்றது.

ஒப்பனை

பெண்கள் கண்ணுக்கு மையிட்டுக் கொண்டதை,

“மையிட்ட கண்ணாளும் மாடும் இருக்கவே” (திரும.151:3)

என்னும் பாடலடியும், கூந்தலில் புதுமலர்களைச் சூடுவதை,

“மதுவூர் குழலியும் மாடும் மனையும்” (திரும.155:1)

என்னும் பாடலடியும், முன் கையில் வளையல்களை அணிந்திருந்ததை,

“சரிவளை முன்கைச்சி சந்தனக் கொங்கை” (திரும.331:3)

என்னும் பாடலடியும், பெண்கள் கழுத்தில் ஆபரணங்கள் அணிந்திருந்ததை,

“சூரும்பொத்த மென்முலை ஆயிழை யார்க்குங்” (திரும.180:3)

என்னும் பாடலடியும் விளக்குகின்றன.

திருமண முறை

பெரியவர்கள் பலரும் சேர்ந்து பேசி நிச்சயம் செய்து திருமணம் நடத்தியதை,

“வாசந்தி பேசி மணம்புணர்ந் தப்பதி

நேசந் தெவிட்டி நினைப்பொழி வார்பின்னை” (திரும.150:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் உரைக்கின்றன.

பரத்தையர்கள்

பொருளுக்காக உடம்பை விற்கும் மாதர்கள் ஆடல், பாடல் முதலான கலைகளிலும் சிறந்திருந்ததை,

“பாட்டும் ஒலியும் பரக்குங் கணிகையர்

ஆட்டும் அறாத அவனியில் மாட்டாதார்” (திரும.56:1-2)

என்னும் பாடலடிகளும், ஆண்கள் பரத்தையர்களைச் சேர்தல் கூடாது என்பதை,

“முலைநலங் கொண்டு முறுவல்செய் வார்மேல்

விலகுறு நெறுசினை வெய்துகொள் ளீரே” (திரும.204:3-4)

என்னும் பாடலடிகளும் உணர்த்துகின்றன.

மருத்துவம்

ஆங்கில மருத்துவ உலகத்தால் 30 வருடங்களுக்கு முன்பாக அறியப்பட்ட பல உண்மைகளைச் சித்தர்கள் அன்றே கூறியுள்ளனர். இது எப்படி என்பது, இன்றும் விஞ்ஞான உலகிற்குப் புரியாத புதிராக உள்ளது. பெண்களுக்குத் தேவையான மருத்துவக் குறிப்புகள் திருமந்திரத்தில் நிறைந்து காணப்படுகின்றன. மாத சுழற்சி, கருவுருவாதல், கருவின் வளர்ச்சி போன்ற செய்திகள் திருமந்திரத்தில் கொட்டிக் கிடக்கின்றன. இதனை, “ஆங்கில மருத்துவத்தில் மட்டுமே இதுபோன்ற தகவல்கள் கிடைக்கும் என எண்ணியிருந்த என்னுடைய கருத்தைப் புரட்டிப்போட்டது அந்த பாடல்கள். ஆங்கில மருத்துவத்தில் கடந்த நூற்றாண்டில் கண்டறியப்பட்ட பிறப்பு ரகசியங்களை, சில ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே திருமூலர் தெளிவாக எழுதியிருப்பதைக் கண்டு பேரானந்தம் அடைந்தேன்.”²¹ என்ற மருத்துவர் ஜெயம் கண்ணனின் கருத்து மெய்ப்பிக்கின்றது.

யோக நெறியில் வாழ்பவர்கள், பெண்ணைக் கூடுவதற்குரிய காலம் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“மாயாள் வசத்தே சென்றிவர் வேண்டில்

ஓயா இருபக்கத் துள்வளர் பக்கத்துள்

ஏயாவெண் ணாளின்ப மேற்பனி மூன்றிரண்

டாயா அபரத்து ளாதிநாள் ஆறாமே.” (திருமந்.1939)

என்னும் பாடல் வழி அறியமுடிகிறது. பெண்ணின் பூப்புக் காலத்தின் முதல் எட்டு நாட்களும், பின் எட்டு நாட்களும் தவிர, இடைப்பட்ட பன்னிரண்டு நாட்களையும் கூடுவதற்குரிய காலமாகக் கூறியுள்ளார். புணர்ச்சிக்குரிய காலத்தை, “வளர்பிறையின்பின் ஆறு நாட்களும். தேய்பிறையில் முன்ஆறு நாட்களும் புணர்ச்சிக்குரிய நாட்களாகும். யோகியர், வளர்பிறையின் ஆறு நாட்களும், தேய்பிறையில் (சூரியனுக்கு உரிய 9 நாட்களில் 1, 8, 13 அமாவாசை ஆகிய இந்நாட்கள் நீங்கலாக) 5 நாட்களும் ஆக 11 நாட்கள் புணர்ச்சிக்குரிய நல்ல நாட்கள் என்று கருதுகின்றனர். இல்லற வாழ்க்கையர் பூப்பு எய்திய மூன்று நாட்கள் நீங்கலாக 27 நாட்களும் கலவி செய்யலாம்.”²² என்கிறார் தி. மகாலட்சுமி.

அன்பு செய்வோர் கூடுவதற்குரிய காலமாக, பூப்பு தொடங்கிய ஆறு நாட்களுக்குப் பின்னுள்ள இருபத்தொரு நாட்களும் சேரலாம் என்பதை,

“வேறன்பு வேண்டுவோர் பூவறிற் பின்னந்தோ

டேறும் இருபத் தொருநா ளிடைத்தோங்கும்

ஆறின் மிகுத்தோங்கும் அக்காலஞ் செய்யவே.” (திருமந்.1940:2-4)

என்னும் பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

இல்லறம் பேணும் கணவனும் மனைவியும் கூடும் கால அளவு கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“அஞ்சு கடிகைமேல் ஆறாம் கடிகையில்

துஞ்சுவது ஒன்றக் துணைவி துணைவன்பால்

நெஞ்சு நிறைந்தது வாய்கொளாது என்றது

பஞ்சு கடிகை பரியங்க யோகமே.” (திருமந்.830)

என்னும் பாடல் கூறுகிறது. இங்குக் கடிகை என்பது 24 நிமிடங்கள் என்பதாகும். ஐந்து கடிகை என்பது 2 மணி நேரத்தைக் குறிக்கின்றது. இரண்டு மணி நேரத்திற்கு மேல் கணவனும் மனைவியும் சேர்ந்திருக்க வேண்டாம் என்கிறார்.

புணர்ச்சி இன்பம் என்பது இரண்டு வகையாகக் கூறுவர். ஒன்று கலவி இன்பம், மற்றொன்று சந்ததி இன்பம். இரண்டிற்கும் தேவை பெண்ணின் குடல் சுத்தி என்கிறார். குடல் சுத்தி என்பதாகவது, பெண்ணின் வயிற்றில் மலம், நீர் எதுவும் இல்லாமை. இதனை,

“கலக்குநாள் முன்னாள் தன்னிடைக் காதல்

நலத்தக வேண்டில்அந் நாரி யுதரக்

கலத்தின் மலத்தைத்தண் சீதத்தைப் பித்தை

விலக்கு வனசெய்து மேலணை வீரே.” (திருமந்.1955)

என்னும் பாடல் உரைக்கிறது.

பெண்ணின் கருப்பப்பையிலிருந்து 300 நாட்களில் வெளிவரும் குழந்தையானது, 12 வருடங்களில் பருவம் அடைந்து, 70 வயதில் முதிர்ச்சி அடைந்து விடுகிறது. இதனை,

“முட்டை பிறந்தது முந்நாறு நாளினில்

இட்டது தானிலை ஏதேனும் ஏழைகள்

பட்டது பார்மணம் பன்னிரண் டாண்டினிற்

கெட்ட தெழுபதிற் கேடறி யீரே.” (திருமந்.163)

என்ற பாடலில் கூறியுள்ளார். இப்பாடலில் ‘முட்டை பிறந்தது முந்நூறு நாளில்’ என்பதற்கு, “இந்த மாதம் ஒரு பெண்ணுக்கு மாதவிலக்கு ஏற்படுகிறது. அந்த தினத்தில் இருந்து 15-வது நாள் கருமுட்டை வெளிப்படும். வெளிப்பட்ட கருமுட்டை கருவான பிறகு 265 நாள் கழித்து முழுமையான குழந்தையாக வெளிவரும். இந்த 265 நாளும், 15 நாளும் சேர்ந்து 280-ன்னு சொல்றோம். ஆனால் மாதவிலக்கு வெளிப்படும் அன்றுதான், முட்டை வெளியே வருகிறது என்று அர்த்தம் இல்லை... அதாவது கர்ப்பத்தின் 280 நாட்களும் முட்டை தயாராகும் 15 முதலான 20 நாட்களும் சேர்த்தால் 300 நாட்கள்.”²³ என்று விளக்கம் தருகிறார் ஜெயம் கண்ணன்.

பெண்ணின் கரு ஆண், பெண் மற்றும் இருபண்பும் ஒத்த குழந்தையாக (அலி) உருவாகக் காரணம் ஆண் என்கிறார். இல்லற இன்பத்தின் போது ஆணிடம் ஆண் பண்பு மிகின் குழந்தை ஆணாகவும், பெண் பண்பு மிகின் குழந்தை பெண்ணாகவும், இருபண்பும் சமமாகின் குழந்தை அலியாகவும் பிறக்கும் என்கிறார். மேலும், தான் என்னும் பெருமை உண்டாயின் தரணியாளும் குழந்தையாகவும், தாழ்ச்சி மனப்பான்மை எனில் குழந்தை இன்மையும் உண்டாகும் என்கிறார். இதனை,

“ஆண்மிகில் ஆணாகும் பெண்மிகிற் பெண்ணாகும்

பூணிரண் டொத்துப் பொருந்தில் அலியாகுந்

தாண்மிகு மாகில் தரணி முழுதாளும்

பாணவ மிக்கிடில் பாய்ந்ததும் இல்லையே.” (திருமந்.478)

என்னும் பாடல் வழி அறியமுடிகிறது. குழந்தையின் ஆயுளுக்கும் (திருமந்.479), குட்டை, நெட்டை போன்ற உடல் வளர்ச்சிக்கும் (திருமந்.480) பெற்றோரே காரணம் என்கிறார்.

பெண்ணின் கருப்பையில் கரு உருவாகியிருக்கும் பொழுது, தாயின் வயிற்றில் மலம் இருந்தால் அப்பொழுது உருவாகும் குழந்தை மந்த புத்தி உடையதாகவும், நீர் மிகுந்திருந்தால் அக்கரு ஊமையாகவும், மலம், நீர் இரண்டும் மிகுந்தால் அக்குழந்தை குருடாகவும் பிறக்கும் என்கிறார். இதனை,

“மாதா உதரம் மலமிகில் மந்தனாம்

மாதா உதரம் சலமிகில் மூங்கையாம்

மாதா உதரம் இரண்டொக்கில் கண்ணில்லை

மாதா உதரத்தில் வைத்த குழவிக்கே.” (திருமந்.481)

என்னும் பாடல் தெளிவுபடுத்துகிறது.

ஆண் பெண் கூட்டுறவின் போது ஆணின் மூச்சுக்காற்று வலது நாசியில் சென்றால் ஆண் குழந்தையும், இடது நாசியில் சென்றால் பெண் குழந்தையும், இரு நாசியிலும் சமமாக வெளிவந்தால் அலியாகவும், சுக்கிலத்தை எதிர்த்து மூச்சுக்காற்று வெளிவந்தால் இரட்டைக் குழந்தையாகவும் பிறக்கும் என்கிறார். இதனை,

“குழவியும் ஆணாம் வலத்தது வாகில்

குழவியும் பெண்ணாம் இடத்தது வாகில்

குழவியும் இரண்டாம் அபான னெதிர்க்கில்

குழவி அலியாகும் கொண்டகால் ஒக்கிலே.” (திருமந்.482)

என்னும் பாடல் கூறுகிறது. இப்பாடலுக்கு, “இந்த ‘ஓய்’ குரோமோசோம்கள் வலதுபக்கம் கருமுட்டை நோக்கி வேகமாக நீந்திச் சென்று உருவானால், பெருவாரியாக ஆண் குழந்தை உண்டாக வாய்ப்பு இருக்கும். அதுபோலவே ‘எக்ஸ்’ குரோமோசோம்கள் இடதுபக்கம் பாய்ந்து சென்று கருமுட்டையுடன் சேர்ந்தால் பெண் குழந்தை உருவாகிறது. எனவேதான் குழந்தை ஆணா... அல்லது பெண்ணா என்பதற்கு ஆண் மட்டுமே முதல் காரணமாக இருக்கிறான். இதையே திருமூலர் வலத்தது ஆண் என்றும், இடத்தது பெண் என்றும் சொல்லியிருக்கிறார்”²⁴ என்று பொருள் கூறுகிறார் ஜெயம் கண்ணன். குழந்தையின் ஆயுள் காலமும் இதனைப் பொறுத்தே அமைவதை, “பெற்றோருக்கு 5 மாத்திரை அளவு மூச்சுக்காற்று ஓடினால் பிறக்கின்ற குழந்தைக்கு ஆயுள் 100, 4 மாத்திரை அளவு ஓடினால் குழந்தைக்கு 80 ஆண்டு.”²⁵ என்கிறார் தி.மகாலட்சுமி.

இருவருக்கும் பிராணவாயு ஒத்து இயங்குமாயின் குழந்தை அழகாகவும், இருவருக்கும் பிராணவாயு தடுமாறினால் குழந்தை உண்டாகாது என்பதையும்

“கொண்டநல் வாயு இருவர்க்கும் ஒத்தொழில்

கொண்ட குழவியுங் கோமள மாயிடுங்

கொண்டநல் வாயு இருவர்க்குங் குழறிடில்

கொண்டதும் இல்லையாங் கோல்வளை யாட்கே.” (திருமந்.483)

என்னும் பாடலில் வழி கூறியுள்ளார்.

காக்கையின் கூட்டில் குயில் முட்டையிடுவதைக் காக்கை தன் முட்டைகளுடன் சேர்த்துப் பாதுகாப்பாய் அடைகாத்து, குஞ்சுகளையும் வளர்க்குமாம். அதுபோல, கருப்பப்பையானது கரு யாருடையது என்று ஆராயாது, தன்னிடத்தில் வரும் கருவைப் பாதுகாப்பாக வளர்க்கும் என்கிறார். இதனை,

“குயிற்குஞ்சு முட்டையைக் காக்கைக்கூட் டிட்டால்

அயிர்ப்பின்றிக் காக்கை வளர்க்கின் றதுபோல்

இயக்கில்லை போக்கில்லை யேனென்ப தில்லை

மயக்கத்தால் காக்கை வளர்க்கின்ற வாறே.” (திருமந்.488)

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது. இது முப்பது வருடங்களுக்கு முன்னால்தான் இன்றைய மருத்துவ உலகிற்கு அறிமுகமான செய்தி. ஆனால் திருமூலர் அன்றே இதனை அறிந்து கூறியுள்ளார். இதனை, “பெண் உடலில் இருக்கும் கர்ப்பப் பைக்குத் தேவை கருமுட்டை மட்டுமே. அது இயற்கையாக சினைக்குழாய் வழியாக வந்தது அல்லது செயற்கை முறையில் வந்தது என்றாலும் ஏற்றுக் கொள்ளவே செய்யும். செயற்கை குழாய் மூலம் உருவாக்கி வந்தது என்றாலும் கர்ப்பப்பை என்பது காக்கையின் கூட்டைப் போன்றே எந்த பாகுபாடும் காட்டாது.”²⁶ என்ற மருத்துவரின் கருத்து மெய்ப்பிக்கின்றது. இது இன்றைய மருத்துவ உலகம் பயன்படுத்தும் வாடகைத் தாய் முறையைக் குறிக்கின்றது.

திருமணத்திற்குரிய வயது

அரசாங்கம் ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் உரிய திருமண வயது 18 என்று சட்டம் இயற்றியுள்ளது. இதற்கு முன்பு திருமணம் செய்தல் சட்டப்படி குற்றமாகும். ஆணும், பெண்ணும் 18 வயதிற்கு மேல் முடிவெடுக்கும் பக்குவம் பெறுவர் என்பதால் இவ்வயதைக் கூறியுள்ளனர். ஆனால் திருமூலர் ஆண் மனதளவில் பக்குவப்பட 30 வயதும், பெண் உடலளவில் தகுதி பெற 20 வயதும் ஆகும் என்கிறார். இதனை,

“ஏய்ந்த பிராயம் இருபது முப்பதும்

வாய்ந்த குழலிக்கு மன்னர்க்கு மானந்தம்” (திருமந்.833:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. ஆணுக்கு 30 வயது, பெண்ணுக்கு 20 வயது என்னும் வயது வித்தியாசம் இயற்கையாகவே தேவையான ஒன்றாக உள்ளது. ஆண் 30 வயதில் சிந்திப்பதை, பெண் 20 வயதிலேயே சிந்திக்கும்

ஆற்றலைப் பெற்றுவிடுகிறாள். எனவே இருவரும் ஒற்றுமையுடன் வாழ இவ்வயது வித்தியாசம் தேவையாக உள்ளது.

பதினொராந் திருமுறை

உவமை

பெண்

பெண் பாவை என்னும் பொம்மை போல் அழகாக இருக்கிறாள் என்பதை,

“பதியார் பலிக்கொன்று வந்தார்

ஒருவர்க்குப் பாவைநல்லீர்” (பதினொ.திரு.199:1)

என்னும் பாடலடியும், என் தலைவி இளமையான மான் போன்றவள் என்பதை,

“மண்ணார் மலைமேல் இளமயி

லால்மட மான் அனைய” (பதினொ.திரு.272:3)

என்ற பாடலடியும், சிவபெருமான் குடியிருக்கும் திருவாருரைப் போன்ற சிறப்புடையவள் தலைவி என்பதை,

“சாரும் மிடற்றண்ணல் ஆரூர்

அனைய அணங்கினுக்கே” (பதினொ.திரு.275:4)

என்ற பாடலடியும், மடக்கொடி போன்றவள் என்பதை,

“மடக்கொடி மாதர்க்கு வலையாய்த் தோன்றிப்” (பதினொ.திரு.287:8)

என்ற பாடலடியும், பெஞ்ம்மைப் பருவம் கொண்ட பெண் கடலில் தோன்றிய அமுதம் போன்றவள் என்பதை,

“கடல்பட்ட இன்னமுதம் அன்னாள் - மடல்பட்ட” (பதினொ.திரு.91:2)

என்ற பாடலடியும், குளிர்ச்சியான மேகம் போன்றவள் என்பதை,

“தண்ணிளங் காரின் சவிகொண்டாள் - வண்ணஞ்சேர்”

(பதினொ.திரு.154:2)

என்ற பாடலடியும், பூங்கொம்பு போன்றவள் என்பதை,

“கோடாலம் கண்டணைந்த கொம்பு” (பதினொ.திரு.485:4)

என்ற பாடலடியும், தான் விரும்பும் தலைவியானவள் அன்னம் போன்றவள் என்பதை,

“லாமே மருதன் மருத

வனத்தன்னம் அனைவரைப்” (பதினொ.திரு.892:2)

என்ற பாடலடியும், ஓவியம் வரைபவரின் அழகிய ஓவியத்திற்கு ஒப்பானவள் தலைவி என்பதை,

“மொழிக்கே விரும்பி முளரிக்கு

அலமரும் ஓவியர்தம்

கிழிக்கே தரும்உரு வத்திவள்

வாடிடக் கீள்கின்றதே.” (பதினொ.திரு.1250:3-4)

என்ற பாடலடிகளும் எடுத்துரைக்கின்றன.

கண்

கண்ணுக்கு வேல், வான், பிளந்த மாவடு, கருங்குவளை மலர், மான், சேல்மீன், அம்பு ஆகியன உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இதனை,

“பிரான்பெரு வேல்நெடுங்கண்” (பதினொ.திரு.202:3)

“போயின வான்நிகர் கண்ணுறு” (பதினொ.திரு.226:2)

“வடிக்கண்ணி நின்னைத் தொழுவளை

கொண்டனை வண்டுண்கொன்றை” (பதினொ.திரு.241:2)

“காவிக்கண் சோரும்பொச் சாப்புங்

கறைமிடற் றானைக் கண்ணில்” (பதினொ.திரு.250:3)

“நவிக்கண் சிறுமியர் முற்றில்” (பதினொ.திரு.1229:3)

“சேல்கள் போலும் விழியும்” (பதினொ.திரு.1370:4)

என்னும் பாடலடிகள் வழி அறியமுடிகின்றது.

புருவம்

பெண்ணின் புருவம் வில் போன்று வளைந்திருந்ததை,

“பொலங்குழை மின்னப் புருவ வில்லிட்டு” (பதினொ.திரு.270:4)

என்ற பாடலடி கூறுகின்றது.

வாய்

இந்திர கோபப் பூச்சி போல சிவந்த வாயை உடையவள் என்பதை,

“இலங்கெழிற் செவ்வாய்க் கோபம் ஊர்தரக்” (பதினொ.திரு.270:5)

என்ற பாடலடியும், பவளத்தை உவமையாகக் கூறியதை,

“நோக்கிலும் நோய் நோக்கம் நோக்காள்தன் செவ்வாயின்”

(பதினொ.திரு.79:1)

என்ற பாடலடியும், முருக்கம் பூவின் இதழ் போன்ற உதடுகளை உடையவள் என்பதை,

“மாந்தளிர்மேனி முருக்கிதழ்வாய் ஆதலால்” (பதினொ.திரு.155:1)

என்ற பாடலடியும், கொவ்வைக் கனி போன்ற சிவந்த இதழ்கள் என்பதை,

“கொவ்வைக் கனிவாய்க் குறமகளிர் கூந்தல்சேர்” (பதினொ.திரு.436:1)

என்ற பாடலடியும், முள்ளு முருங்கைப் பூப் போன்ற வாய் என்பதை,

“வஞ்சி மருங்கும் கிஞ்சக வாயும்” (பதினொ.திரு.1337:12)

என்ற பாடலடியும் விளக்குகின்றன.

கை

பெண்ணின் கைகள் காந்தள் மலர், தாமரை மலர் போலும் இருந்ததை,

“கைத்தலம் என்னும் காந்தள் மலர்” (பதினொ.திரு.270:6)

“அங்கை கமலம் அடிகமலம் மான்நோக்கி” (பதினொ.திரு.300:101:1)

என்னும் பாடலடிகள் வழி அறியமுடிகின்றது.

பல்

பற்கள் முத்துப் போன்றிருந்ததை,

“முத்திலங்கு எயிறெனும் முல்லை யரும்பக்” (பதினொ.திரு.270:7)

என்ற பாடலடி உணர்த்துகின்றது.

அழகு

பெண்ணின் அழகிற்கு மயில் உவமையாகக் கூறப்பட்டதை,

“எழிலுடைச் சாயல் இளமயில் படைப்ப” (பதினொ.திரு.270:9)

என்ற பாடலடி விளக்குகின்றது.

கண்ணீர்

கார் காலத்தில் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவியின் கண்களில் வழியும் கண்ணீர் பெருமழை போல் உள்ளதை,

“கண்ணீர்ப் பெருமழை பொழிதலின் ஒண்ணிறத்து” (பதினொ.திரு.270:11)

என்ற பாடலடியும், கண்ணீருக்கு முத்து உவமையானதை,

“பொன்னு மாநல்தரள மும்மதன்

பொருக யற்கண் தனம்நி றைந்தாள்” (பதினொ.திரு.1369:3)

என்ற பாடலடியும் கூறுகின்றன.

முகம்

தாமரை மலர் போன்ற முகமுடையவள் தலைவி என்பதை,

“வளமலி கமல வாள்முகத்து” (பதினொ.திரு.276:15)

என்ற பாடலடி உணர்த்துகின்றது.

இடை

பெண்களின் இடைக்குக் கொடி, பாம்பு, உடுக்கை மற்றும் சம்பந்தரின் கழுமலம் ஆகியன உவமையாகக் கூறப்பட்டள்ளன. இதனை,

“எழுது கொடியிடையாய் ஏகான் - தொழுதமரர்” (பதினொ.திரு.280:2)

“பையார் அரவிடை ஆயிற்று

வந்து பரிணமித்தே” (பதினொ.திரு.923:3-4)

“பெறுகின்ற இன்பும் பிறைநுதல்

...

போலும் துடியிடைக்கே” (பதினொ.திரு.1231:2-4)

என்னும் பாடலடிகள் வழி அறிமுடிகின்றது.

பாதம்

கமல மலர் போன்ற பாதங்களை உடையவள் என்பதை,

“செய்வாளர் கமலச் சீறடிக்” (பதினொ.திரு.282:17)

என்னும் பாடலடியும், தாமரை மலர் போன்ற சிவந்த பாதங்களைக் கொண்டவள் பெண் என்பதை,

“பங்கையப் போதனைய சேவடியாள் - ஒண்கேழல்” (பதினொ.திரு.116:2)

என்ற பாடலடியும், தளிர் போன்ற பாதங்கள் என்பதை,

“வழாழப் பாற்சுரம் ஆற்றா

தளிரடி பூங்குழல்எம்” (பதினொ.திரு.973:3)

என்ற பாடலடியும் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

பேச்சு

குயில் போன்ற பேச்சினை உடையவள் என்றும், கிளி போன்று மழலை மொழி பேசுபவள் என்றும், தேன் போன்று இன்சுவை தரும் சொற்களை உடையவள் என்றும் கூறப்படுகின்றது. இதனை,

“கொவ்வைச் செவ்வாய்க் குயில்மொழிக் கொடியே” (பதினொ.திரு.283:18)

“சோலை இளங்கிளிபோல் தூமொழியாள் - சாலவும்” (பதினொ.திரு.92:2)

“தேறல் போலும் மொழியும்” (பதினொ.திரு.1370:4)

என்னும் பாடலடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

நெற்றி

சிவபெருமான் தன் தலையில் சூடியுள்ள பிறையைப் போன்ற நெற்றியை உடையவள் என்பதை,

“தடப்பாற் புனற்சடைச் சங்கரன்

தண்மதி போல் முகத்து” (பதினொதிரு.284:1)

என்ற பாடலடி உரைக்கின்றது. வில் போன்ற நெற்றியை உடையவள் என்பதை,

“சிலைநுதலி சீறிச் சினத்துக் - கலைபிரிய” (பதினொதிரு.461:2)

என்ற பாடலடி கூறுகின்றது.

பிற

சிவபெருமானின் திருவடியை வணங்காதவர்களின் பாவம் மிகுவது போல
பெண் தன் பாதம் நோவ நடந்தாள் என்கிறார். இதனை,

“படிமலர் மேனிப் பரமன்

அடிபர வாதவர்போல்

அடிமலர் நோவ நடந்தோ

கடந்ததுளம் அம்மனையே” (பதினொதிரு.287:3-4)

எனும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

கூந்தல்

பெண்ணின் கூந்தல் கரிய மணல் போன்ற ஒழுங்கு கொண்டிருந்ததை,

“கூந்தல் அறல்பவளம் செய்யவாய் அவ்வாயில்” (பதினொதிரு.300:103:1)

என்ற பாடலடியும், புயல் போன்ற கூந்தலை உடையவள் என்பதை,

“திங்களும் தாரகையும் வில்லும் செழும்புயலும்” (பதினொதிரு.134:1)

என்ற பாடலடியும் எடுத்துரைக்கின்றன.

கொப்பூழ்

கங்கை நீரில் தோன்றும் நீர்ச்சுழியைப் போன்று பெண்ணின் கொப்பூழ்
உள்ளதாக,

“கங்கைச் சுழியினைய உந்தியாள் - தங்கிய” (பதினொதிரு.300:100:2)

என்ற பாடலடி கூறுகின்றது.

பார்வை

மான் போன்ற மருட்சி கொண்ட பார்வையைப் பெண்ணுக்கு உவமையாகக்
கூறியதை,

“அங்கை கமலம் அடிகமலம் மான்நோக்கி” (பதினொதிரு.300:101:1)

என்ற பாடலடி உரைக்கின்றது.

மார்பு

பெண்ணின் மார்புக்கு உவமையாக தாமரை, கலசம் ஆகியன
கூறப்பட்டள்ளதை,

“கொங்கை கமலம் முகங்கமலம் – பொங்கெழிலார்”

(பதினொதிரு.300:101:2)

“கலச முலைக்கன்னி காதற்” (பதினொதிரு.1121:3)

என்னும் பாடலடிகள் வழி அறியமுடிகின்றது.

தோள்

பெண்ணின் தோள்களுக்கு மூங்கில் உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.
இதனை,

“இட்டிடையும் வஞ்சி இரும்பணைத்தோள் வேயெழிலார்

பட்டுடைய அல்குலுந் தேர்த்தட்டு – மட்டுவிர்” (பதினொதிரு.300:102)

என்ற பாடல் வழி காணமுடிகிறது.

அல்குல்

பெண்ணின் அல்குலுக்கு தேர்த்தட்டு, பாம்பின் படம் ஆகிய இரண்டும்
உவமையாகக் கூறப்பட்டதை,

“பட்டுடைய அல்குலுந் தேர்த்தட்டு – மட்டுவிர்” (பதினொதிரு.300:102:2)

“ஆடரவு அல்குல் அரும்பெறல் நுகப்பு” (பதினொதிரு.896:49)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

தொடை

தொடைக்கு வாழைத்தண்டு ஒப்புமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளதை,

“வாழைத்தண் டன்ன குறங்கினாள் வாய்ந்தசீர்

ஆழித்தேர்த் தட்டனைய அல்குலாள் – ஊழித்” (பதினொதிரு.300:117)

எனும் பாடல் சுட்டுகின்றது.

குரல்

பெண் யாழின் நரம்புகளிலிருந்து வரும் இசை போன்ற இனிய குரல்
வளத்தை உடையவள் என்பதை,

“நரம்புஆர்த் தன்ன இன்குரல் தொகுதியொடு” (பதினொதிரு.512:212)

என்ற திருமுருகாற்றுப்படை அடி கூறுகின்றது.

புன்னகை

நம்பியாண்டார் நம்பிகள் பெண்ணின் புன்னகைக்கு, மின்னலைப் போல தோன்றி மறையும் மென்னகை என்கிறார். இதனை,

“மீளுங் கருங்கண்ணி மின்புரி

யாவைத்த மென்னகையே” (பதினொதிரு.1259:4)

என்னும் பாடலடி உரைக்கின்றது.

காரைக்கால் அம்மையார்

திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகம் பாடிய காரைக்கால் அம்மையார், தனது முதல் திருப்பதிகத்தின் பதினொராவது பாடலில் தன்னைத் தானே ‘காரைக்கால் பேய்’ என்று கூறியுள்ளார். இதனை,

“அப்பனை அணிதிரு ஆலங்காட்டுள்

அடிகளைச் செடிதலைக் காரைக்காற்பேய்” (பதினொதிரு.12:3)

என்னும் பாடலடி வழி அறியமுடிகிறது. இதனைப் போன்றே தனது இரண்டாம் திருப்பதிகமான திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகத்தின் பதினொராவது பாடலிலும் கூறியுள்ளார்.

புனிதவதி என்னும் பெயர் கொண்டவர். காரைக்காலில் தனதத்தன் என்னும் வணிகனின் மகளாய் பிறந்து வளர்ந்தார். திருமணத்திற்குப் பிறகும் காரைக்காலிலேயே இல்லறம் நடத்தினார். சிவபெருமானை வழிபட கயிலை மலைக்குச் சென்ற காரைக்கால் அம்மையார், காலால் நடக்காமல், தலையால் நடந்து சென்றார். இதனைக் கண்ட சிவபெருமான் காரைக்காலம்மையாரை ‘அம்மையே’ என அழைத்துள்ளார். அன்று முதல் ‘காரைக்கால் அம்மையார்’ என்பதே அவர் பெயராயிற்று.

பரத்தையர்

வயது முதிர்ந்து, பிணி தொற்றியவுடன் இளமையில் நம்மை விரும்பியப் பரத்தையர்கள் கூட வெறுப்பார்கள் என்பதை,

“காளையர்கள் ஈளையர்கள் ஆகிக் கருமயிரும்

....

மாகாளங் கைதொழுது வாழ்த்து” (பதினொதிரு.157)

என்னும் பாடலும்,

“அஞ்சனங்சேர் கண்ணார் அருவருக்கும் அப்பதமாய்க்”

(பதினொதிரு.159:1)

என்னும் பாடலடியும் கூறுகின்றன.

தன் கணவனால் விரும்பப்படும் பரத்தை தனக்குத் தங்கை போன்றவள் என்று தலைவி கூறுவதை,

“திறமலி சின்மொழிச் செந்துவர்

வாயினர் எங்கையர்க்கே” (பதினொ.திரு.293:1)

என்னும் பாடலடி மூலம் அறியமுடிகிறது.

பரத்தையர்கள் அன்புடையவர்கள் போல பேசி தன்வயப்படுத்தும் திறமையுடையவர்கள் என்பதை,

“இல்லதும் உள்ளதும் சொல்லிக்கள்ள

வாசகம் வழாமல் பேச வண்மையில்

வாரைமகளிர் வான்பொருள் பெற்றனை அவரேல்” (பதினொ.திரு.484:6-8)

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

பொருளுக்கு இன்பம் தரும் பொதுமகளிரை விரும்பும் ஆண்கள் உண்மை, மானம், மேன்மை ஆகிய மூன்றையும் இழந்தவர்கள் என்கிறார். இதனை,

“மெய்யும் மானமும் மேன்மையும் ஓர்இத்

....

பொருளின் அளவைக்குப் போகம்விற் றுண்ணும்”

(பதினொ.திரு.884:12-19)

என்னும் பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

தன் கணவனால் விரும்பப்படும் பரத்தை, தன் மகனின் மீது கொண்ட அன்பை வெளிப்படுத்துவதை,

“வளைபடு தண்கடல் கொச்சை

...

வாயின் மணிமுத்தமே” (பதினொ.திரு.1286)

என்ற பாடலடிகள் கூறுகின்றன.

பரத்தையிடம் காலத்தைப் போக்கும் தலைவனைப் பற்றியப் பொய்யானப் புகழுரைகளை என்னிடம் கூறவேண்டாம் என பாணனிடம் தலைவி கூறுவதைக் (பதினொ.திரு.1383) காணமுடிகிறது.

இல்லப் பணிகள்

பெண் தன் மகளுக்கு அசலை மீனையும், கிழங்கையும் சேர்த்து உண்ணக் கொடுத்ததை,

“ஈன்ற குறமகளிர்க்கு ஏழை முதுகுறத்தி

நான்றகறிக் கேறசலை நற்கிழங்கு - ஊன்றவைத்து”

(பதினொ.திரு.409:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

குறிஞ்சி நிலப் பெண்கள் தினையை உரலில் இட்டு இடித்து மாவாக்கி, அதனை குறவன் கொண்டு வந்த தேனுடன் சேர்த்து உண்டதை,

“கருங்களிற்றின் வெண்கொம்பால் கல்லுரல்வாய் நல்லார்

பெருந்தினைவெண் பிண்டி இடிப்ப - வருங்குறவன்”

(பதினொ.திரு.421:1-2)

என்ற பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. வயல்களில் பெண்கள் வேலை செய்ததை,

“கழைவளர் குன்று கடத்தலும்

காண்டீர் கடைசியர்நீர்” (பதினொ.திரு.1245:2)

என்ற பாடலடி கூறுகின்றது. சுனை நீரில் நீராடி மகிழ்ந்த பெண்கள் அங்கிருந்த தேனை எடுத்து உண்டதை (பதினொ.திரு.446, 462) அறியமுடிகின்றது.

ஒப்பனை

பெண் கண்ணுக்கு மையிட்டதை,

“அஞ்சனஞ்சேர் கண்ணார் அருவருக்கும் அப்பதமாய்க்”

(பதினொ.திரு.159:1)

என்ற பாடலடியும், வண்டுகள் மொய்க்கும் புதுமலர்களைச் சூடியிருந்ததை,

“ஒதிநின் போல்வகைத் தேயிரு

பாலும் ஒழித்ததுவே” (பதினொ.திரு.190:4)

என்ற பாடலடியும், குராமலர் சூடியிருந்ததை,

“குரவம் கமழ்கோதைவே லோன்பின்” (பதினொ.திரு.286:1)

என்ற பாடலடியும் விளக்குகின்றன.

தலைவனைக் கண்டு வந்த தலைவியின் நிலையில் மாற்றங்கள் இருந்ததைப் பார்த்த தோழி, அவள் இட்டிருந்த பொட்டு இல்லாமல் இருந்ததைக் கூறுகிறாள். இதனை,

“மருள்புரி வண்டறை மாலையும் பரிந்தது

ஒண்ணுதல் திலகமும் அழிந்தது கண்ணும்” (பதினொ.திரு.279:2-3)

என்னும் பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. பெண்கள் நெற்றியில் சிவப்பு நிற குங்குமப் பொட்டினை இட்டுக்கொண்டதை,

“செங்கழுநீர்ப் பட்டுகுத்துச் செங்கங் குமம்எழுதி” (பதினொ.திரு.300:165:1)

என்ற பாடலின் மூலம் காணமுடிகின்றது.

நறுமணக் குழம்பு

பெண் தன் மேனி எங்கும் குங்குமக் குழம்பு பூசியிருந்ததை,

“மங்கைகொங் கைத்தடத் திங்குமக்

குங்குமப் பங்கநுங்கி” (பதினொ.திரு.200:1)

என்ற பாடலடியும், பரத்தையர்கள் உடம்பெங்கும் குங்குமக் குழம்பு பூசியிருந்ததை,

“எங்கையர் கொங்கைக் குங்குமம் தழீஇ” (பதினொ.திரு.484:9)

என்ற பாடலடியும் விளக்குகின்றன. குங்குமக் குழம்பு போலவே மேனியில் சந்தனம், அகில் ஆகிய நறுமணக் கலவையையும், பாதங்களில் செம்பஞ்சுக் குழம்பும், மாப்பில் மானின் மதக் கலவையும் பூசியுள்ளனர். இதனை,

“சந்தனை தோளியென் றார்தலை

யாய சலவர் என்றேன்” (பதினொ.திரு.214:2)

“அணிகிளர் அகிலும் ஆரமும் உரிஞ்சிக்” (பதினொ.திரு.270:14)

“கண்ணாடி மேற்பஞ்சு பெய்வார் கிளியென்றும்” (பதினொ.திரு.300:74:1)

“களளும் கடாமும் கலவையும் கைபோந்திட்டு” (பதினொ.திரு.300:120:1)

என்னும் பாடலடிகள் வழி உறுதிசெய்யமுடிகிறது.

பெண்கள் தன் கூந்தலுக்கு நல்ல மணம் தரும் பொருள்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதனைப் பெண்கள் ஒரு யோசனை தூரம் வாசனை வீசும் கூந்தலை உடையவள் என்று கூறுவதை,

“யோசனை நாறு குழலாள் ஒளிநுதல் மேல்” (பதினொ.திரு.300:185:1)

எனும் பாடலடி வழி அறியமுடிகிறது.

சரியானப் பக்குவத்துடன் போடப்பட்ட சீதாரி என்னும் புகையைப் பெண் அடி முதல் முடி வரை இட்டுக்கொண்டதை,

“சீதாரி கொண்டுதன் மெய்பகைத்தாள் - மாதார்ந்த”

(பதினொ.திரு.300:186:2)

என்ற பாடலடி கூறுகின்றது. சீதாரி என்பதற்கு, “சாம்பிராணி”²⁷ என்னும் பொருள் தருகிறது மெய்யப்பன் தமிழ் அகராதி.

அணிகலன்கள்

சங்கு வளையல்கள் அணிந்திருந்ததை,

“இழிகின்ற சங்கம் இருந்த” (பதினொ.திரு.220:2)

என்ற பாடலடி கூறுகின்றது.

இடையில் மேகலை என்னும் அணிகலன் பூண்டிருந்ததை,

“துயரும் தொழும் அழும் சோரும்

துகிலும் கலையும் செல்லப்” (பதினொ.திரு.205:1)

என்ற பாடலடி உணர்த்துகின்றது.

பெண்கள் பொன், மணி, வயிரம் ஆகியவற்றால் ஆன ஆபரணங்களை அணிந்திருந்ததை,

“மணியும் பொன்னும் மாசறு வயிரமும்” (பதினொ.திரு.270:13)

என்னும் பாடலடி தெளிவுறுத்துகின்றது.

பெதும்பைப் பருவப் பெண்கள் ‘ஐம்படைத் தாலி’ என்னும் அணிகலனை அணிந்திருந்ததை,

“தாலி கழுத்தணிந்து சந்தனத்தால் மெய்பூசி” (பதினொ.திரு.300:82:1)

என்ற பாடலடி வழி அறியமுடிகின்றது.

திருக்கயிலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானைத் தேவர்கள் காண வேண்டுமென அவா கொண்டனர். அவர்களின் வேட்கையைப் போக்க சிவபெருமான் சிறப்பான அலங்காரத்துடன் உலா வருகிறார். இதனைக் காண ஏழு வகைப் பருவப் பெண்களும் தன்னை ஒப்பனை செய்து கொண்டு உலாக் கண்டு இன்புறுகின்றனர்.

உலாக் காண வரும் பெண்கள் தங்களை முடி முதல் அடி வரை அணிகலன்கள் கொண்டு அலங்கரித்துக் கொண்டுள்ளனர். திருக்கலைய ஞான உலாவில், உலா வரும் சிவபெருமானைக் காணவரும் ஏழு பருவப் பெண்களும் தன்னைப் பல வகையான அணிகலன்களால் அலங்கரித்துள்ளனர். நெற்றியில் சுட்டியும், கையில் மணிகள் பதிக்கப்பட்ட ஒலியெழுப்பும் கிண்கிணியும், கழுத்தில் மணிகளால் கோர்க்கப்பட்ட மாலையும், விரல்களில் மோதிரமும், தோள்களில் கடகமும், கழுத்தில் கண்டியும், காதில் குண்டலமும், இடையில் மேகலையும், கழுத்தில் முத்துமாலையும், கால்களில் பாடகமும்,

முன்கையில் சூடகமும், தோளில் தொடியும், நெற்றியில் வாசிகையும், காலில் சிலம்பும் அணிந்துள்ளனர். இதனை,

“கங்கணம் சேர்ந்திலங்கு கையாள் கதிர்மணியின்
கிங்கிணி சேர்ந்த திருந்தடியாள் - ஒண்கேழல்” (பதினொ.திரு.300:89)
“மணியாரம் பூண்டாழி மெல்விரலிற் சேர்த்தி
அணியார் வளைதோள்மேல் மின்ன - மணியார்ந்த” (பதினொ.திரு.300:94)
“கண்டி கழுத்திற் கலின் சேர்த்திக் - குண்டலங்கள்”
(பதினொ.திரு.300:104:2)

“காதுக்கு அந்து கனமே கலைதிருந்தித்” (பதினொ.திரு.300:105:1)
“முத்தாரங் கண்டத்து அணிந்தாள் - அணிகலங்கள்
மொய்த்தார வாரம் மிகப் பெருகி” (பதினொ.திரு.300:119)
“பாடகங்கொண்டு பரிசமைத்தாள் பன்மணி சேர்
சூடகம் முன்கை தொடர்வித்தாள் - கேடில்சீர்ப்” (பதினொ.திரு.300:139)
“பூங்கச்சி னால் அடையப் பூட்டுநீஇப் பொற்றொடியால்
காம்பொத்த தோளிணையைக் காப்பேவி - வாய்ந்தசீர்”
(பதினொ.திரு.300:159)

“யோசனை நாறு குழலாள் ஒளிநுதல் மேல்
வாசிகை கொண்டு வடிவமைத்தாள் - மாசீல்சீர்ப்” (பதினொ.திரு.300:185)
“வண்ணச் சீலம்படி மாதரார் தாமுண்ட” (பதினொ.திரு.300:193:1)

என்னும் பாடலடிகள் வழி தெளியமுடிகிறது.

விளையாடல்

பெண்கள் கிளி, நாகணவாய்ப் பறவை ஆகிய இரண்டையும் வளர்த்து, அதற்குப் பேசவும் கற்றுக் கொடுத்து மகிழ்ந்துள்ளனர். இது பெண்களுக்கு விருப்பமான ஒன்றாக இருந்துள்ளது. உலா வந்த தலைவனைக் கண்டு மயங்கிய பெண், தான் விளையாடும் பந்தைக் கிளி என நினைத்து அதற்குப் பேசக் கற்றுக் கொடுத்ததை,

“கண்ணாடி மேற்பஞ்சு பெய்வார் கிளியென்றும்
பண்ணாடிச் சொற்பந்துக் குற்றுரைப்பார் - அண்ணன் மேல்”
(பதினொ.திரு.300:74)

என்ற பாடலடி கூறுகின்றது. நாகணவாய்ப் பறவையை வளர்த்து, அதற்குப் பேசக் கற்றுக்கொடுத்ததை,

“பொற்கூட்டிற் பூவையை வாங்கி அதனோடும்

சொற்கோட்டி கொண்டிருந்த ஏல்வைக்கண் - நற்கோட்டு”

(பதினொ.திரு.300:106)

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது.

பேதைப் பருவம் நீங்காத பெண், சொப்புக்கள் கொண்டு சிறுமணலில்
சோறாக்கி விளையாடியதை,

“பேதைப் பருவம் பிழையாதாள் வெண்மணலால்

தூதைச் சிறுசோறு சூடுதொழிலாள் - தீதில்” (பதினொ.திரு.300:76)

எனும் பாடல் வழி அறியமுடிகிறது. சிறுபெண்ணானவள் பூப்பந்தலின்கீழ் பாவை
என்னும் பொம்மைகள் கொண்டு விளையாடியதை,

“பந்தரில் பாவை கொண்டாடும்இப் பாவைக்குத்

தந்தையார் என்றொருத்தி தான்வினவ - அந்தமில்சீர்”

(பதினொ.திரு.300:83)

என்ற பாடல் உரைக்கின்றது.

பொன்னாலானத் தாயக்கட்டையும், வெள்ளிப் பலகையில் மணிகள் கொண்ட
சூதாடு காய்களையும் உருட்டி விளையாடியதை,

“பொற்கவற்றின் வெள்ளிப்பலவை மணிச்சூது

நற்சமைய நாட்டிப் பெரும் பொழுதில் - விற்பகரும்”

(பதினொ.திரு.300:166)

என்ற பாடல் கூறுகின்றது.

பெண்கள் அம்மானை விளையாட, தன் தாயிடம் அம்மானைக் காய் தா
எனக் கேட்பதை,

“அம்பவள வாய்மகளிர் அம்மனைக்குத் தம்மனையைச்

செம்பவளம் தாளன்னச் சீர்க்குறத்தி - கொம்பின்” (பதினொ.திரு.404:1-2)

என்ற பாடலடிகள் வழி உணரமுடிகிறது.

தலைவன் மீது கொண்ட காதலின் காரணமாக, தலைவி தான் வளர்த்த
கிளியையும், விளையாடும் பந்து, கழற் காய் ஆகியவற்றையும்
மறந்திருந்துள்ளாள். இதனை,

“தஞ்சொல் நலிய மெலிந்து கிளியொடு

பந்து கழல்கள் மறந்து தளிப்புரை” (பதினொ.திரு.836:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. தன் மகள் விளையாடும் கழற்காயையும், கைப்பந்தையும் விட்டுவிட்டுத் தலைவனுடன் உடன்போக்குச் சென்றுவிட்டாள் (பதினொ.திரு.977) எனச் செவிலித்தாய் வருந்துகிறாள். இதன் மூலம் அன்றைய பெண்களின் விளையாட்டுக்களில் கழற்காயும், பந்தும் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்ததை அறியமுடிகிறது.

சிறுபெண்கள் கூடி மணல் வீடுகட்டி விளையாடியுள்ளனர். இவ்விளையாட்டைச் சிற்றில் இழைத்தல் என்பர். இதனை,

“நவிக்கண் சிறுமியர் முற்றில்

முகந்துதம் சிற்றில் தொறும்” (பதினொ.திரு.1229:3)

என்ற ஆளுடையப் பிள்ளையார் திருவந்தாதி பாடலடி வழி உணரமுடிகிறது.

பெண்கள் அனைவரும் ஓரிடத்தில் சேர்ந்து விளையாடியுள்ளனர். குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழும் சிறு பெண்கள் அனைவரும் ஒன்றுகூடி வேங்கை மரத்தின் நிழலில் விளையாடியதை,

“கோங்கின் அரும்பழித்த கொங்கைக் குறமகமகளிர்

வேங்கைமணி நீழல் விளையாடி - வேங்கை” (பதினொ.திரு.438:1-2)

எனும் திருநங்கையம்மை எழுபது பாடலடி மூலம் அறியமுடிகின்றது.

ஆடை

சிவபெருமானின் கைலாய உலாவினைக் காண வந்த பெண்கள், அழகிய ஆடை அலங்காரத்துடன் வந்துள்ளனர். விளையாட்டுத் தவிர வேறொன்றும் அறியாத பேதைப் பெண் நீலநிறச் சிற்றாடை உடுத்தியிருந்ததை,

“நீல அறுவை விரித்துடுத்துக் - கோலஞ்சேர்” (பதினொ.திரு.300:82:2)

என்ற பாடலடியும், மங்கை, மடந்தை ஆகிய இரு பருவப் பெண்களும் இடையில் பட்டாடை உடுத்தியிருந்ததை,

“பட்டுடை அல்குலும் தேர்த்தட்டு - மட்டுவிரி” (பதினொ.திரு.300:102:2)

என்ற பாடலடியும்,

“காளிங்கம் சோதி கிடப்பத் தொடுத்தமைத்த

தாளிம்பத் தாமம் நுதல்சேர்த்தித் தோங்கும்” (பதினொ.திரு.300:121)

என்ற பாடலும், துகில் மட்டும் போதாது என எண்ணி, மேலாடையாக பூங்கச்சினையும் அணிந்திருந்ததை,

“அந்துகிலும் மேகலையும் சூழ்ந்தாள் அணிமுலைகள்

மைந்தர் மனங்கவரும் என்பதனால் - முந்துறவே

பூங்கச்சி னால் அடையப் பூட்டுறீஇப் பொற்றொடியால்
காம்பொத்த தோளினையைக் காப்பேவி - வாய்ந்தசீர்”

(பதினொ.திரு.300:158-159)

என்ற பாடல்களும் விளக்குகின்றன.

முருகனை வணங்கிய மகளிர் தழை ஆடை அணிந்திருந்ததை,

“சுரும்புஉணத் தொடுத்த பெருந்தண் மாத்தழை

திருந்துகாழ் அல்குல் திளைப்ப உடஇ” (பதினொ.திரு.512:203-204)

என்னும் திருமுருகாற்றுப்படை அடிகள் கூறுகின்றன. மலைவாழ் மக்கள் இயற்கையில் கிடைக்கும் மலர், இலை, தழைகளைப் பயன்படுத்தியதை, “மலைவாழ் மக்களாதலால் பல்வேறு மலர்களைத் தலையில் கண்ணியாகவும், மார்பில் மாலையாகவும் தழையை உடையாகவும் கொண்டனர். இயற்கையாக மலராது செயற்கையால் மலர்ந்ததால் ‘மணம் வேறுபட்ட மலர்’ என்றார்.”²⁸ என்கிறார் ர.பி.நடராசன்.

பெண்கள் மேலாடையாகக் கச்சு அணிந்திருந்ததை,

“கச்சார் முலைமலை மங்கை கண்

ணாரஎண் ணான்கு அறமும்” (பதினொ.திரு.989:1)

என்ற பாடலடியும்,

“பேரிளம் பெண் ஈறாகப் பேதை முதலாக

வாரிளங் கொங்கை மடநல்லார் - சீர் விளங்கப்” (பதினொ.திரு.1340:119)

என்னும் பாடலும் கூறுகின்றன.

விருந்து உபசரித்தல்

செந்தினையினை நன்கு இடித்து மாவாக்கி, அதில் பச்சைத் தேனை ஊற்றி குழைத்து தேக்கு இலையில் வைத்து விருந்தினருக்குப் பரிமாறியதை,

“செந்தினையின் வெண்பிண்டி பச்சைத்தே னால்குழைத்து

வந்தவிருந் தூட்டும் மணிக்குறத்தி - பந்தியாத்

தேக்கிலைகள் இட்டுச் சிறப்புரைக்கும் ஈங்கோயே” (பதினொ.திரு.445:1-3)

என்ற திருஈங்கோய்மலை எழுபதின் பாடலடிகள் உரைக்கின்றன.

மலைவாழ் பெண்களின் பழக்கம்

மான் கூட்டத்திலிருந்து பிரிந்து வந்த இளமானைக் குறமகள் எடுத்து வளர்த்துள்ளாள். சந்தன மரத்தின் இலைக் கொத்தைப் பாலில் நனைத்து மான்கன்றுக்கு உண்ணக் கொடுத்து வளர்த்ததை,

“அந்தஇள மாக்குழவி ஆயம் பிரிந்ததற்குக்

கொந்தவிழ்தேன் தோய்த்துக் குறமகளிர் - சந்தின்”

(பதினொ.திரு.403:1-2)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

நீராடல்

குறிஞ்சி நில மகளிர் சுனை நீரில் நீராடியதை,

“தடங்குடைந்த கொங்கைக் குறமகளிர் தங்கள்” (பதினொ.திரு.446:1)

என்னும் பாடலடி சுட்டுகின்றது.

தலைவியைக் காணாது வருந்திய தலைவன், அவள் எப்பொழுதும் நீராடும் நீர் நிலைகள், அருவிகள், பளிங்குப் பறைகளிடம் கேட்பதாய்க் கூறுகிறார் பட்டினத்துப் பிள்ளையார். இதனை,

“தயங்கு மலர்ப் பொழில் காய்தையல்

ஆடரு வித்தடங்காள்

முயங்கு மணியறை காள்மொழி

யீர்ஒழி யாதுநெஞ்சம்” (பதினொ.திரு.933:2-3)

என்னும் திருஏகம்பமுடையார் திருவந்தாதியின் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

குரவைக் கூத்து

திருமுருகாற்றுப்படையில் குரவைக் கூத்துப் பற்றி, “குறவர்கள் குரவைக் கூத்தாட, அவர்கள் முன்னே முருகன் எழுந்தருளி, அவர்கள் பாடலைக் கேட்டு அக்குறமகளிரோடு தானும் ஆடி, இன்பம் அடையும் விளையாட்டை உடையோன் முருகப் பெருமான். மெய்யன்பர்கள் நிலைக்குப் பொருந்த, அருள் விளையாட்டை நடத்தும் முருகப்பெருமான் பெருங்கருணையைக் குன்றுதோறாடலான இப்பகுதி குறிக்கும்.”²⁹ என்கிறார் ரா.பி.நடராசன். குரவைக் கூத்து கலைஞர்களுக்குரியது அல்ல, மக்களுக்குரியது என்பதை, “பத்துப்பாட்டில் குரவைக் கூத்து என்பது கலைஞர்களால் ஆடப்பெற்ற கூத்து அல்ல. இது பெண்கள் இறைவனிடத்தில் தங்கள் குறைகளை நீக்கும் பொருட்டு வேண்டிக் கொள்ளும் போது குரவை ஒலி எழுப்பி ஆடிக்கொள்ளும் கூத்து என்பதை ஆற்றுப்படை நூல்கள் அறிவுறுத்துகின்றன.”³⁰ என்ற த.புவனேஸ்வரியின் கூற்று வழி உறுதி செய்யமுடிகிறது.

சுனை நீரில் நீராடி, அங்குக் கிடைக்கும் தேனை உண்டு மகிழ்ந்த குறிஞ்சி நில மகளிர், ஒன்றுகூடி குரவைக் கூத்து ஆடியுள்ளனர். இதனை,

“மாக்குரவை ஆடி மகிழ்ந்துவரும் ஈங்கோயே” (பதினொ.திரு.446:3)

என்னும் திருஈங்கோய்மலை எழுபது பாடலடி வழி அறியமுடிகின்றது.

கலை

பெண்கள் பொழுதுபோக்கிற்காகப் பாட்டிசைத்து மகிழ்ந்ததையும், இறைவனை வழிபட இன்னிசை பாடியதையும் காணமுடிகிறது. பெண்கள் பாடுவது கேட்ட கிளிகளும் இசைப்பதாகக் கூறுகிறார் நக்கீரர். இதனை,

“சுடர்க் குழையார் பாட்டெழவு கேட்டு - மடக்கிளிகள்

கீதம் தெரிந்துரைக்கும் ஈங்கோயே ஆல்கீழ்நால்” (பதினொ.திரு.423:2-3)

என்னும் பாடலடி வழி தெளியமுடிகின்றது.

மலையின் மேல் பெண்கள் ஆட, அது கண்டு மயில்களும் ஆடியதாகக் (பதினொ.திரு.451:2) கூறுகிறார்.

இறைவனை எண்ணி வீணை மீட்டி, பாடல் பாடியதை,

“இன்னிசை வீணையை வாங்கி இமையவர்தம்” (பதினொ.திரு.300:141:2)

“பாடல் தொடங்கும் பொழுதில் பரஞ்சோதி” (பதினொ.திரு.300:142:1)

என்ற பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

விறலியர்கள் யாழ் இசைத்து இறைவனை வணங்கியதை,

“எழில் இன்னரம்பு இசைத்தனை

ஆறில் அமுதம் பயந்தனை ஐந்தில்

விறலியர் கொட்டும் அழுத்த ஏந்தினை” (பதினொ.திரு.487:29-31)

என்ற பாடலடிகள் கூறுகின்றன.

வெறியாட்டம்

குறிஞ்சி நிலத்தின் நடைபெறும் முருக வழிபாட்டில் குறத்தி குறி கூறுபவளாகவும், வேலன் வெறியாடுபவளாகவும் கூறப்படுவதுண்டு. ஆனால் திருமுருகாற்றுப்படையில் குறமகளான தேவராட்டி வெறியாடும் பதிவு கிடைத்துள்ளது. அதுபோல இவ்விலக்கியத்தில் வெறியாட்டத்தின் வழிபாட்டு முறைகள் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இவ்வெறியாட்டத்திற்குத் தலைவியின் உடலில் ஏற்படும் மாற்றம் காரணமாகக் கூறப்படவில்லை. பழமுதிர்ச்சோலையில் மக்கள் முருகனை வழிபட, குறமகளான தேவராட்டி வழிபாட்டிற்கானப் பூசைகளைச் செய்கிறாள்.

முருகனுடன் சேவல், கொடி போன்றவற்றையும் அலங்கரித்து, நெய்யுடன் வெள்ளைக் கடுகையும் அரைத்துத் தடவி, வழிபாட்டு மந்திரங்களைக் கூறி, பல

வகையான மலர்களைத் தூவி, இரண்டாடைகளை ஒன்றாகச் சேர்த்து முருகனுக்குச் சாத்தி, சிவப்பு நூலைக் காப்பாகக் கட்டி, வெண்மையான பொரிகளைத் தூவி முருகனை வழிபட்டு ஆடுக்கிடாவினை வெட்டினாள். பிறகு ஆட்டின் இரத்தத்துடன் அரிசியைக் கலந்து, அதனுடன் நறுமணப் பொருள்களையும், மலர்களையும் சேர்த்து முருகனையும், பிற மலைத் தெய்வங்களையும் வணங்கி, நறுமணப் புகையூட்டி, குறிஞ்சிப்பண் பாடி, இசைக்கருவிகள் ஒலிக்க சிவந்த நறுமணப் பொருள்களை முருகன் முன் பரப்பி வழிபட்டுள்ளனர். இதனை,

“மாண் தலைக் கொடியொடு மண்ணி அமைவர

...

குருதிச் செந்தினை பரப்பிக் குறமகள்” (பதினொ.திரு.512:227-242)

என்னும் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. இதுபோல பெண் தெய்வமேற்று ஆடுபவளாகவும், வெறியுற்று ஆடுபவளாகவும் இருந்ததை,

“அரிக்கூட்டு இன்னியம் கறங்க ஆடுமகள்

கயிறுஊர் பாணியில் தளருலும் சாரல்”³¹

என்னும் குறிஞ்சிப்பாடல் அடிகளும்,

“அறியா தூண்ட மஞ்ஞை, ஆடுமகள்

வெறியுறு வனப்பின் வெய்துற்று நடுங்கும்”³²

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடலடிகளும் உணர்த்துகின்றன.

திருமணம்

வீட்டில் இருக்கும் பெரியவர்கள் பார்த்து இப்பெண்ணுக்கு இவ்வாண் என அவர்கள் சொல்லியபடியே திருமணம் நிகழ்ந்துள்ளது. இதனை,

“தன்னைத் தேறி முன்னையோர் கொடுத்து

தன்மனைக் கிழத்தி யாகிய அந்நிலைச்” (பதினொ.திரு.884:13-14)

என்னும் திருவிடை மருதூர் மும்மணிக்கோவையின் மூலம் தெளியமுடிகிறது. இதன்மூலம் அன்றைய சமூக மக்களால் அதிகப்படியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது இத்திருமண முறை என்பதை அறியமுடிகின்றது.

திருநீலகண்ட நாயனார் மனைவி

திருநீலகண்ட நாயனார் ஒருநாள் பரத்தை வீடு சென்று வந்தார். இதனை அறிந்த அவர் மனைவி ‘நீர் எம்மைத் தீண்டாதீர்’ இது நீலகண்டன் மீது ஆணை என்றார். அன்று முதல் இருவரும் தீண்டாது இல்லறம் நடத்தி

வந்தனர். அன்றிலிருந்து நாயனார் தன் மனைவியை மட்டுமல்ல, பிற பெண்களையும் தீண்டாது வாழ்ந்தார். இவ்வாறே இருவரும் முதுமையடைந்தனர். ஒரு நாள் இறைவன் திருவிளையாடலால் இருவரும் முதுமை நீங்கி இளமையடைந்தனர். இதனை,

“சொல்லச் சிவன்திரு வானைதன்

...

குயவனாம் செய்தவனே.” (பதினொ.திரு.1110)

என்ற பாடல் வழி அறியமுடிகின்றது.

இவ்வரலாற்றை நினைவுபடுத்தும் கோவில் பற்றி, “சிதம்பரத்தில் இளமை ஆக்கினார் என்ற ஒரு கோவில் குளக்கரையிலுள்ளது. சிதம்பரம் மேற்குக் கோபுரவாயிலில் இடப்பக்கம் திரும்பி 100 அடி சென்றால் ஒரு குளக்கரையில் ஒரு கோவில் உள்ளது. அக்கோயிலே இளமையாக்கினார் திருக்கோயில். அக்குளத்தில்தான் ஒரு குச்சியின் இரு நுனிகளைப் பிடித்து இருவரும் மூழ்கி எழுந்திருக்கும் பொழுது முதுமை மூழ்கி இளமை திரும்ப எழுந்தனர். இதனை விளக்கும் திருவுருவம் ‘பனையபுரம்’ என வழங்கப்படும் திருப்புறவார் பனங்காட்டுர் திருக்கோயிலுள்ள 63வர் சந்நிதியில் திருநீலகண்டர் தம் துணைவியாருடன் சிறுகோல் பற்றிப் பிடித்த திருக்கோலத்தில் காட்சி தருவதை இன்றும் காணலாம்.”³³ என்கிறார் பி.ரா.நடராசன்.

இயற்பகை நாயனார் மனைவி

சிவனடியாராக வந்த சிவபெருமான், இயற்பகையாரிடம் ‘நின் மனைவியை எனக்குத் தா’ எனக் கேட்க, இயற்பகை நாயனாரும் தன் மனைவியை அவருக்குத் தந்தார். தன் கணவனின் சொல்லுக்கு மறுசொல் சொல்லாமல், மறுத்தும் பேசாமல், அவரின் பின்னே சென்றார். இதனை நம்பியாண்டார் நம்பிகள்,

“செய்தவர் வேண்டியது யாதும்

...

டினத்துள் இயற்பகையே.” (பதினொ.திரு.1111)

என்ற பாடல் மூலம் கூறியுள்ளார்.

இளையான்குடி மாற நாயனார் மனைவி

இளையான்குடியில் வேளாளர் குலத்தில் பிறந்தவர் மாறன் என்பவர். இவர் சிறந்த சிவபக்தர். இவரிடம் விளையாட எண்ணிய சிவபெருமான், அடியவராக மாறி திருவிளையாடலை நிகழ்த்தினார். ஒரு நாள் இரவு கொட்டும் மழையில்

மாறனாரின் வீட்டுக் கதவைத் தட்டினார். அடியவருக்கு உணவிட வீட்டில் ஒன்றும் இல்லாததால், வயலில் விதைத்த நெல்மணிகளை வாரி வருமாறு மாறனாரின் மனைவி கூற, அதன்படியே மாறனாரும் வாரிக் கொண்டு வந்து தந்தார். அதனை வறுத்து, குற்றி, உணவு சமைத்து அடியவரை அழைக்க, அவர் உமையொருபாகனாகக் காட்சி தந்துள்ளார். இதனை,

“இயலா விடைச்சென்ற மாதவற்கு

இன்னமு தாவிதைத்த

வயலார் முளைவித்து வாரி

மனைஅலக் கால்வறுத்துச்

செயலார் பயிர்விழுந் தீங்கறி

ஆக்கும் அவன் செழுநீர்க்

கயலார் இளையான் குடியுடை

மாறன்எங் கற்பகமே” (பதினொ.திரு.1112)

என்னும் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியின் பாடல் வழி அறியமுடிகின்றது.

அமர்ந்தி நாயனாரின் மனைவி

சோழ நாட்டுப் பழையாறையில் வணிகர் குலத்தில் பிறந்தவர் அமர்ந்தி நாயனார். இவர் சிவனடியார்களுக்குக் கோவணம் கொடுத்து உதவி வந்தார். சிவனடியார் ஒருவர் தன் கோவணத்தை இவரிடம் கொடுத்து ‘தாம் கேட்கும் போது கொடுக்க வேண்டும்’ எனக் கூறிச் சென்றார். திரும்பி வந்தவர் அக்கோவணத்தைக் கேட்க, கிடைக்கவில்லை. அதனை ஈடுசெய்ய தன்னிடம் இருக்கும் செல்வங்களைக் கொடுத்தும் தராசை நேர்செய்ய முடியவில்லை. எனவே அதில் அமர்ந்தியாரும், அவர் மனைவியும், பிள்ளைகளும் அமர்ந்து நேர்செய்தனர். இதனை,

“மிண்டும் பொழில்பழை யாறை

...

ஈந்த தொழிலினனே” (பதினொ.திரு.1115)

என்று நம்பியாண்டார் நம்பிகள் கூறுகிறார்.

குங்குலியக்கலய நாயனார் மனைவி

குங்குலியக்கலயனார் சோழ நாட்டிலுள்ள திருக்கடவூரில் பிறந்தவர். இவர் அந்தணர் குலத்தைச் சார்ந்தவர். தினமும் இறைவனுக்குக் குங்குலியப் பணி செய்வதையே தன் கடமையாகக் கொண்டவர். தன் குங்குலியப் பணியால்

செல்வமெல்லாம் தீர்ந்து போக, இல்லத் தேவைக்காக மனைவி கொடுத்தத் தாலியையும் விற்றுக் குங்குலியம் வாங்கி வந்தார். இதனை,

“ஏய்ந்த கமிறுதன் கண்டத்திற்

...

வூரில் கலயணையே” (பதினொ.திரு.1120)

என்ற பாடல் வழி காணமுடிகிறது.

மானக்கஞ்சாற நாயனார் மகள்

மானக்கஞ்சாறனார் கஞ்சாறூரில் வேளாளர் மரபில் தோன்றியவர். இவர் சேனாதிபதியாகப் பணிபுரிந்தார். தனது மகளின் திருமணத்தன்று மகளின் முடியைச் சிவனடியார் கேட்க, அப்பொழுதே அரிந்து கொடுத்தார். இதனை,

“கலச முலைக்கன்னி காதற்

...

சாறன் எனும் வள்ளலே.” (பதினொ.திரு.1121)

என்ற பாடல் விளக்குகிறது.

திருநீலநக்க நாயனார் மனைவி

சாத்தமங்கை என்னும் ஊரில் வாழ்ந்தவர் திருநீலநக்கர். இவர் வேதியர் மரபில் தோன்றியவர். இவர் தன் மனைவியுடன் கோவிலில் இறைவனுக்குத் திருமஞ்சனம் செய்யும் போது, இறைவன் மேல் சிலந்தி இருந்தது கண்டு வாயால் ஊதித் தள்ளினார் நீலநக்கரின் மனைவி. வாயால் ஊதியதால் எச்சில் விழுந்திருக்கும் என எண்ணிய நீலநக்கர் துணைவியாரை அங்கேயே இருக்கச் சொல்லி வீடு சென்றார். அன்றிரவு கனவில் வந்த இறைவன் திருமேனியில் அவர் மனைவி ஊதிய இடம் தவிர பிற இடமெல்லாம் கொப்பளங்கள் இருப்பதைக் கண்டார். உடனே கோவிலுக்குச் சென்று துணைவியாரை அழைத்து வந்துள்ளார். இதனை,

“பூதிப் புயத்தர் புயத்தில்

...

கன்னனும் வேதியனே.” (பதினொ.திரு.1138)

என்னும் பாடல் விளக்குகின்றது.

கலிக்கம்ப நாயனார் மனைவி

கலிக்கம்பர் பெண்ணாடகம் என்னும் ஊரில் வணிகர் குலத்தில் பிறந்தவர். சிவனடியார்களின் திருவடிகளை நீரிட்டு விளக்கி, அவர்களுக்கு உணவிட்டு

வந்தார். தன் வீட்டில் வேலை செய்தவர், சிவனடியாராக வந்தார். அவருக்கு நீர் வார்க்க மனைவி மறுத்தார். உடனே அவர் கையை வெட்டிவிட்டார். இதனை,

“பொய்யைக் கடிந்துநம் புண்ணியர்க்கு

...

கடந்துக் கலிக்கம்பனே” (பதினொ.திரு.1161)

என்ற பாடல் மூலம் விளக்குகிறார்.

கழற்சிங்க நாயனார் மனைவி

திருவாரூரில் உள்ள கோவிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனை, கழற்சிங்கன் என்னும் பல்லவ மன்னனும், அவன் மனைவியும் வணங்கச் சென்றனர். அரசி கோவிலில் கீழே விழுந்து கிடந்த மலரை எடுத்து மோந்து பார்த்தார். இதைக் கண்ட செருத்துணையார், அரசியின் மூக்கினை அரிந்தார். நடந்ததைக் கேள்வியுற்ற மன்னன் இது போதாது என்று, அரசியின் கையை வெட்டினான். இதனை,

“மாதவத் தோர்தங்கள் வைப்பினுக்கு

...

கோதைக் கழற்சிங்கனே” (பதினொ.திரு.1172)

என்னும் பாடல் வழி அறியமுடிகின்றது.

சங்கிலியார் திருமணம்

பெரியோர்களால் சங்கிலியாருக்குத் திருமணம் பேசிய ஆண் இறந்துபட, மணம் வருத்தமுற்று திருவொற்றியூர் கோவில் கன்னிமாடத்திலேயே தங்கினார். கோவிலில் இறைவனுக்குத் தொண்டு செய்து வாழ்ந்து வந்தார். அங்கு வந்த சுந்தரர் சங்கிலியாரைக் கண்டார். இருவருக்கும் இறையருளால் திருமணம் நிகழ்ந்தது. இதனை,

“தகுமகள் பேசினோன் வியவே

...

தான்நாவ லூர் அரசே.” (பதினொ.திரு.1177)

என்ற பாடல் வழி கூறுகிறார்.

மங்கையர்க்கரசியார்

பாண்டிய மன்னனுக்குத் தீச்சுரம் ஏற்பட, அதனைச் சமணர்களால் தீர்க்க முடியவில்லை. இதனை, பாண்டிமாதேவி திருஞானசம்பந்தருக்கு அறிவிக்க, அவர் இந்நோயைக் குணமாக்கி, பாண்டிய மன்னனைச் சைவனாக்கினார்.

இதனை அறிந்த சமணர்கள் திருஞானசம்பந்தருக்கு இன்னல்களை ஏற்படுத்தினர்.
அதனை வென்று தென்னாட்டையே சைவமாக்கியவர் திருஞானசம்பந்தர்.
இச்செய்தியை,

“பூசல் அயில்தென்ன னார்க்கு அன

...

தருக்குத்தென் னாட்டகத்தே.” (பதினொ.திரு.1187)

என்ற நம்பியாண்டார் நம்பிகளின் பாடல் புலப்படுத்துகின்றது.

பூம்பாவையை உயிர்ப்பித்தல்

திருமருகல் என்னும் ஊரில் அரவம் தீண்டி உயிர் விட்ட பூம்பாவை என்னும்
பெண்ணைத் திருஞானசம்பந்தர் உயிர் மீட்டார் என்பதை,

“வயலார் மருகில் பதிதன்னில்

...

தோன்றிடும் புண்ணியமே.” (பதினொ.திரு.1246)

என்னும் பாடல் கூறுகின்றது.

திலகவதியார்

திருநாவுக்கரசருக்குத் தீராத வயிற்றுவலி ஏற்பட்ட போது, சமணப்
பள்ளியிலிருந்து தமக்கை திலகவதியாரைக் காண வீடு திரும்பினார். தமக்கையின்
அறிவுரைப்படி நடக்க வயிற்றுவலி தீர்ந்தது. இறையருளைப் புரிந்து
திருநாவுக்கரசர் சைவன் ஆனார். இதனை,

“புனித நேசத் தொடுத மக்கையர்

...

சுடுவெ ணீறிட்டு அமண்அ கற்றிய” (பதினொ.திரு.1391:3-6)

என்ற பாடல் வழி தெளியமுடிகிறது.

பெரியபுராணம்

உவமை

முகம்

சோழ நாட்டின் வளத்தைக் கூற வந்த சேக்கிழார், தாமரை போன்ற முகம்
கொண்ட பெண்கள் வாழும் ஊர் என்பதை,

“பங்கய வதனம் எங்கும்

பண்களின் மழலை எங்கும்” (பெரிய.முத.80:2)

என்ற பாடலடி கூறுகின்றது. மகளின் முகம் குளிர்ச்சியுடைய சந்திரன் போன்றிருப்பதை,

“மங்கையர் வதன சீத

மதி இரு மருங்கும் ஓடிச்” (பெரிய.முத.147:3)

என்ற பாடலடி வழி அறியமுடிகிறது.

பெண்

சுந்தரர் கோவிலில் பார்த்த பரவையார் இலக்குமி போன்றிருந்ததை,

“செந்திரு அணையகன்னி

மணத்திறம் செப்பி விட்டார்” (பெரிய.முத.153:4)

என்ற பாடலடியும், இளங்கொடி போன்ற இப்பெண் யார்? என வினவியதை,

“இன் கொண்டைக் செங்கனி வாய்

இளங்கொடிதான் யார்என்ன” (பெரிய.முத.293:1-2)

என்ற பாடலடியும், பரவையார் நடந்து வந்தது, கொடி அசைந்தது போன்றிருந்ததாகக் கூறுவதை,

“வம்புமால செய்து வல்லியின் ஒல்கிஇன்று” (பெரிய.முத.299:3)

என்ற பாடலடியும் விளக்குகின்றன.

மெய்ப்பொருள் நாயனாரின் மனைவியை, சேக்கிழார் திருமகள் போன்றவள் என்பதை,

“திருமகள் என்ன நின்ற

தேவியார் தம்மை நோக்கிப்” (பெரிய.முத.480:1)

என்ற பாடலடியில் கூறியுள்ளார். அரிவாட்டய நாயனாரின் மனைவி அருந்ததியைப் போன்றவள் என்றதை,

“மனை மருங்கு அடகுமாளஸ

வடநெடு வானமீனே” (பெரிய.முத.920:1)

என்னும் பாடலடி வழி உணரமுடிகிறது.

சோழ மன்னனின் மகளும், பாண்டிய மன்னனின் பட்டத்தரசியுமான மங்கையர்க்கரசியார் சிவந்த தாமரை மலரில் அன்னம் இருப்பதைப் போன்றுள்ளாள் என்று சேக்கிழார் கூறுவதை,

“அன்னம் அணையார்க்கும் அமைச்சருக்கும் அன்பு அருளி”

(பெரிய.2847:2)

என்ற பாடலடி வழி காணமுடிகிறது. திருஞானசம்பந்தரால் சாம்பலில் இருந்து உயிர் பெறச்செய்த பூம்பாவை என்னும் பெண் தெய்வப் பெண் போன்று இருந்ததை,

“ஆற்று நாள்களில் அணங்கனார் கன்னி மாடத்தின்” (பெரிய.2958:1)

என்ற பாடலடி விளக்குகின்றது. திருஞானசம்பந்தருக்குத் திருமணம் செய்வதற்காகப் பார்த்து, அழைத்து வந்த பெண் மான் போன்றிருந்ததை,

“பெற்றவர் உடன் பிறந்தார்

பெருமணப்பிணை அன்னாரைச்” (பெரிய.3139:3)

என்ற பாடலடி வழி புலப்படுத்துகிறார். சங்கிலியாருக்கு மலர்கள் பூத்துள்ள கொடியையும், ஒளி கொண்ட விளக்கையும் உவமையாகக் கூறுவதை,

“கொண்ட உணர்வு தலைநிற்பக்

குலவு மலர்மென் கொடி அனையார்” (பெரிய.3382:2)

“தூண்டு சோதி விளக்கணையார்

தம்பாற் கனவில் தோன்றினார்” (பெரிய.3396:4)

என்னும் பாடலடிகள் வழி அறியமுடிகின்றன.

கண்

சுந்தரரின் திருமண ஓலையை ஏந்திவந்த பெண்கள் கயல்மீன் போன்ற கண்களைக் கொண்டவர்கள் என்பதை,

“அம்கயல் கண்ணினாரும்” (பெரிய.156:2)

என்ற பாடலடி கூறுகின்றது. நாட்டியப் பெண்கள் சிவந்த கயல் போன்ற கண்கள் பெற்றிருந்ததை,

“செங்கயல்கண் முற்று இழையார்” (பெரிய.268:2)

என்ற பாடலடி சுட்டுகின்றது.

சேக்கிழார் தமது பெரியபுராணத்தில் பெண்களின் கண்களுக்கு மீன், சிவந்த மீன், வேல், கெண்டை மீன், நீலமலர், நேராகப் பிளந்த மாவடு, தாமரை, குவளை மலர் ஆகியவற்றை (பெரிய.156, 268, 285, 288, 872, 873, 1117, 2894, 3285, 3427, 3475, 3500) உவமையாகக் கூறியுள்ளார்.

பிற உவமைகள்

கடல் அலையில் சங்குகள் ஒன்றுடன் ஒன்று உரசி எழுப்பும் ஒலி போல, பெண்கள் கையில் அணிந்திருக்கும் வளையல்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று உரசி ஒலி எழுப்புகிறது என்கிறார். இதனை,

“அரும்கடி எழுந்த போழ்தின்

ஆர்த்த வெள் வளைகளாலும்” (பெரிய.168:1)

என்ற பாடலடியில் கூறியுள்ளார்.

கடலில் திரியும் மகர மீன்கள் போல, பெண்கள் காதில் அணிந்துள்ள மகரக் குண்டம் உள்ளதாக கூறுவதை,

“இருங்குழை மகரத்தாலும்” (பெரிய.168:2)

என்ற பாடலடி வழி விளக்குகிறார்.

ஒப்பனை

காவிரி நாட்டின் வளம் கூறவந்த சேக்கிழார், காவிரியில் நீராடும் பெண்களின் மார்பில் பூசியிருந்த குங்குமம் கரைந்து ஓடுவதாய்க் கூறுகிறார். இதனை,

“வாசநீர்குடை மங்கையர் கொங்கையிர்

பூசுகுங்கமமும் புனை சாந்தமும்” (பெரிய.58:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன.

சுந்தரரின் திருமண நிகழ்விற்கு மார்பினில் குங்குமக் குழம்பு அணிந்த பெண்கள் கூடியிருந்ததை,

“குங்கும முலையினாரும்

பரந்து எழு கொள்கைத்து ஆகி.” (பெரிய.167:4)

என்னும் பாடலடி உரைக்கின்றது.

மகளிர் தங்களின் கூந்தலில் அன்று மலர்ந்த பூக்களை, வண்டுகள் மொய்க்கும் மணம் தரும் பூக்களைச் சூடியதையும், கூந்தலுக்கு அகிற் புகை இட்டு அலங்கரித்ததையும்,

“கரும்பு அடுகளமர் ஆலைக்

கமழ்நறும் புகையோ மாதர்

கரும்புழை அகிலால் இட்ட

தூபமோ யூப வேள்விப்” (பெரிய.77:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன.

பெண்கள் பாதங்களில் செம்பஞ்சுக் குழம்பு பூசியிருந்ததை,

“பண்தரு விபஞ்சி எங்கும்

பாத செம்பஞ்சி எங்கும்” (பெரிய.82:1)

“நஞ்சு சூழ்வன நயனியர் நளினமெல் அடிச்செம்

பஞ்சு சூழ்வன காளையர் குஞ்சியின் பரப்பு.” (பெரிய.316:3-4)

என்ற பாடலடிகளின் வழி அறியமுடிகிறது. கமலினியார் தன் பாதங்களில் செம்பஞ்சுக் குழம்பு பூசியிருந்ததை,

“அலத்த மெல்லடிக் கமலினி

யாருடன் அனிந்திதையார் ஆதி” (பெரிய.4283:3)

என்னும் பாடலடி வழி உணரமுடிகின்றது.

பெண்கள் மலராத மொட்டுக்களைக் கூந்தலில் சூடும் பழக்கம் கொண்டிருந்ததை,

“தோடு அலர்மென் குழல்மடவார்

துணைக்கலச வெம்முலைஉள்” (பெரிய.2234:3)

என்னும் பாடலடி விளக்குகின்றது. தலைவனுடன் உடன்போக்குச் சென்ற தலைவி, மணமுடைய மலர்களைச் சூடியிருந்ததை,

“நீள்இரவு புலர்காலை மாலைவாச

நெறிசூழலாள் நெடிதுஅயர்ந்து புலம்புகின்றாள்.” (பெரிய.2377:4)

என்ற பாடலடி கூறுகின்றது. பாண்டிய மன்னனின் பட்டத்தரசியான மங்கையர்க்கரசியார் குராமலரைத் தன் கூந்தலில் சூடியதை,

“சூரவஷதியார் குலச்சிறையார்உடன் கேட்டுச்” (பெரிய.2611:2)

எனும் பாடலடி சுட்டுகின்றது.

சங்கிலியார் தனங்களில் சந்தனத்தால் கோலம் வரைந்திருந்ததை,

“மாழைவிழி வனமுலையார் மணிஅல்குல் துறைபடிந்து” (பெரிய.3427:2)

என்ற பாடலடி வழி உணரமுடிகின்றது.

தொழில்

மருத நிலத்தில் வாழும் பெண்கள் உழத்தியர், கடைச்சியர் என்றழைக்கப்படுவர். இவர்களின் தொழில் நெல் அரிதல், களைபறித்தல் ஆகும். வயல்களில் பயிர்களின் தக்க பருவத்தில் அதன் களைகளைப் பறித்ததை,

“கண்டு உழவர் பதம்காட்டக்

களைகளையும் கடைசியர்கள்” (பெரிய.63:2)

என்ற பாடலடி விளக்குகின்றது. வயல்களில் நெற் பயிர்களின் நடுவில் இருந்த குவளைச் செடியை உழத்தியர் பறித்ததை,

“செங்குவளை பறித்து அணிவார்

கருங்குழல்மேல் சிறை வண்டை” (பெரிய.64:1)

என்ற பாடலடி தருகின்றது.

செல்வ வளம் கொண்ட வீடுகளில் குழந்தைகளை வளர்க்க, பெண்களை வேலைக்கு வைத்துள்ளனர். அவர்களைத் தாதியர், சேடியர் போன்ற பெயர்களில் அழைத்துள்ளனர். மானக்கஞ்சாற நாயனாரின் மனைவிக்குப் பெண் குழந்தை பிறந்த மகிழ்ச்சியை, குழந்தைகளைப் பேணி வளர்க்கும் தாதியர்கள் வாழ்த்துப்பாடி கொண்டாடியதை,

“புறந்தருவார் போற்றிசைப்பப்

பொன்கொடியை வளர்க்கின்றார்” (பெரிய.882:4)

என்ற பாடலடி கூறுகின்றது. அதுபோல அப்பெண் பேதைப் பருவத்தை அடைந்த போது, தாதியர்களின் நடுவில் விளையாடியதை,

“புனை மலர் மென் கரங்களினால்

போற்றிய தாதியர் நடுவன்

...

நகைமுகம்செய் முதல் பருவம்

நண்ணினள் அப்பெண் அமுதம்” (பெரிய.884)

என்னும் பாடல் உணர்த்துகின்றது.

பூம்பாவையை அரவம் தீண்டியவுடன், அவள் மயங்கிக் கீழே விழுந்த போது சேடிப் பெண் தாங்கிப் பிடித்தாள் என்பதை,

“தரையில் வீழ்தரச் சேடியர் வெருக்கொடு தாங்கி” (பெரிய.2962:1)

என்ற பாடலடி சுட்டிக்காட்டுகின்றது. தளர்நடை பயின்ற திருஞானசம்பந்தரைத் தாதியர்கள் வா! வா! என அழைத்ததை,

“குழவரும் பெருஞ்சுற்றத் தோகையரும் தாதியரும்

...

வாழவரும் அவர்தம்மை வருகவருகுகென அழைப்ப” (பெரிய.1951)

என்ற பாடலும், தாதியர்களின் கைபற்றி நடந்ததை,

“தாதியர்தம் கைபற்றித் தளர்நடையின் அசைவு ஒழிந்து” (பெரிய.1954:1)

என்ற பாடலடியும் எடுத்துரைக்கின்றன.

திருவொற்றியூரில் நம்பியாரூரரின் வருகைக்காக வாயில்கள் தோறும் வாழை, கமுகு ஆகிய மரங்கள் கட்டப்பட்டன. வீதிகள் தோறும் தோரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டது. பொன்னாலான நிறைகுடங்கள், தீபத்ராபம் ஏந்தி, மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்க வரவேற்றுள்ளனர். மேலும் அரங்கங்களில் ஆடல் மகளிர் நடனமாடி வரவேற்றுள்ளனர். இதனை,

“வரமங்கல நல்இயம் முழங்க

வாசமாலை அணி அரங்கில்

புரமங்கையர்கள் நடம் ஆடப்” (பெரிய.3360:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. இங்கு ஆடல் மகளிர் என்பது ஆடல் தொழில் செய்பவர்களைக் குறிக்கிறது.

வயல்வெளியில் வேலை செய்யும் பெண்கள் மருத மரநிழலில் தன் குழந்தைகளைத் தூங்க வைத்ததை,

“வன்சிறு தோல் மிசை உழத்தி

மகவு உறக்கும் நிழல்மருதும்” (பெரிய.1053:1)

என்ற பாடலடி வழி புலப்படுகின்றது.

மருத நிலத்தில் உழவுத் தொழில் வேலைகளைப் பெண்கள் வைகறைப் பொழுதில் செய்ததை,

“செறிவலித்திண் கடைஞர் வினைச்

செயல்புரிவை கறையாமக்

குறிஅளக்க உளைக்கும்செங்

குடுமிவாரணச் சேக்கை” (பெரிய.1054:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் இயம்புகின்றன.

நெய்தல் நிலத்தில் வாழும் பெண்கள் உப்பு, முத்து ஆகியன அளக்கும் பணியைச் செய்துள்ளனர். செருத்தி மலர்மாலைத் தொடுப்பதையும், உப்பளங்களில் உப்பு அளப்பதையும், முத்துக்கள் அளப்பதையும்,

“சேய நீள் விழிப் பரத்தியர் தொடுப்பன செருந்தி

ஆயபேர் அளத்து அளவர்கள் அளப்பன உப்பு

சாயல் மெல்லிடை அளத்தியர் அளப்பன தரளம்” (பெரிய.1116:2-4)

எனும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

நுளைச்சியர்கள் கடல் அலைகளால் கரையொதுக்கப்பட்ட பவளங்களைச் சேகரித்து விற்றதை,

“படுமணல் கரை நுளைச்சியர் கொடுப்பன பவளம்” (பெரிய.1117:2)

என்ற பாடலடி சான்றுகாட்டுகிறது.

கடற்கரையோரத்தில் மீன்களைப் பரப்பி வைத்து, அதற்கு விலை பேசி விற்றுள்ளனர். இதனை,

“தாம் பரப்பிய கயல்களின் விழிக்கயல் தவிரக்

காம்பின் நேர்வரும் தோளியர் விழிக்கயல் விலைசெய்” (பெரிய.1120:2-3)

என்னும் பாடலடிகள் வழி அறியமுடிகின்றது.

நெய்தல் நிலத்தில் வாழும் பரத்தையர்கள் முத்துக்களைக் கழுவி, சுத்தம் செய்து, துடைத்து உலர்த்தியதை,

“நீலி நித்திலம் பரத்தையர் உனக்குவ நெய்தல்” (பெரிய.1088:4)

என்ற பாடலடியின் மூலம் தெளியமுடிகிறது.

நெய்தல் நிலத்து சிறுமியர்கள் இடைச்சியர்களிடமிருந்து பெற்ற அவரைக்கும், திணைக்கும் ஈடாகப் பவளத்தையும், முத்தையும் கொடுத்துள்ளனர். இதனை,

“சிவலும் சேவலும் மாறியும் சிறுகழிச்சியர்கள்

அவரை ஏனலுக்கு எயிற்றியர் பவளம் முத்து அளந்தும்

உவரி நெய்தலும் கானமும் கலந்துள ஒழுக்கம்” (பெரிய.1126:2-4)

என்ற பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

திருமறைக்காடு என்னும் ஊரின் வளத்தைக் கூற வந்த சேக்கிழார், அங்குச் சிறுமியர்கள் முத்துக்களை முறத்திலிட்டுக் கொழிப்பதாகக் கூறுகிறார். இதனை,

“முன்றில் தோறும் சிறு மடவார்

முத்தம் கொழிக்கும் மறைக்காட்டும்” (பெரிய.1534:2)

என்னும் பாடலின் வழி அறியமுடிகிறது.

இல்லப்பணிகள்

மருத நிலத்தின் உணவான அரிசிச் சோறைச் சமைக்க, நெல்லை உரலிலிட்டுக் உலக்கை கொண்டு குற்றி, அதன் உம்மியை நீக்குவர். இவ்வாறு செய்யும் போது களைப்புத் தெரியாமல் இருக்க பாடிக் கொண்டே வேலை செய்ததை,

“நெற்குழல் புன் புலைமகளிர்

நெல்குறுபாட்டு ஒலிபரக்கும்” (பெரிய.1054:4)

என்ற பாடலடி விளக்குகின்றது. நெற் குற்றும் போது பாடும் பாடலை நெற்குறுபாட்டு என்று கூறியுள்ளனர்.

ஈரமான நெல்லையும் சமைத்து உணவு படைத்ததை இளையான்குடி மாறனார் வரலாறு கூறுகின்றது. ஈரம் போக நெல்லைப் பதமாக வறுத்து, உலக்கையில் குற்றி அரிசியாக்கி, அதனைச் சோறாக வடித்ததை,

“முறித்து அவை அடுப்பின் மாட்டி

முளைவித்துப் பதம்முன் கொள்ள

வறுத்தபின் அரிசி ஆக்கி

வாக்கிய உலையில் பெய்து

வெறுப்பு இல்லின் அடிசில் ஆக்கி” (பெரிய.459:1-3)

என்னும் பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

தோட்டத்தில் கிடந்த கீரையைப் பறித்து கறியாக்கி உணவுக்குப் படைத்ததை,

“குழி நிரம்பாத புன்செய்க்

குறும் பயிர் தடவிப் பாசப்

பழிமுதல் பறிப்பார் போலப்

பறித்து அவை கறிக்கு நல்க.” (பெரிய.460:3-4)

எனும் பெரியபுராணப் பாடலடிகள் தருகின்றன.

விளையாடல்

வயல்வெளிகளில் வேலை செய்யும் உழத்தியர்களின் பெண் குழந்தைகள் வயல் வரப்பில் ஆமை ஓடுகளை அடுப்பாக வைத்து, செவ்வாம்பல் மலர்களைத் தீயாக வைத்து, ஊனற்ற நத்தைக் கூட்டைச் சோறாக்கும் பாணைகளாக வைத்து, முத்துக்களை அரிசியாக்கி, பூவிலிருந்து எடுத்த தேனை நீராக ஊற்றி சமைத்து விளையாடியுள்ளனர். இதனை,

“கயல் பாய்ப்பைந் தடம் நந்து ஊன்

...

விளையாட்டு வரம்பு எல்லாம்.” (பெரிய.66)

என்னும் பாடல் விளக்குகின்றது. குழந்தைகள் தங்களின் வீடுகளில் அம்மானைக் காய் கொண்டு விளையாடியதை,

“பாடும் அம்மனைகள் எங்கும்

பயிலும் அம்மனைகள் எங்கும்” (பெரிய.83:2)

எனும் பாடலடியின் வழி அறியமுடிகிறது.

வேடர் குலச் சிறுமியர்கள் இளம் மான்களுடன் விளையாடி மகிழ்ந்ததை,

“அன்புஉறு காதல்கூர

அணையும் மான் பிணைகளோடும்

இன்புஉற மருவி ஆடும்

எயிற்றியர் மகளிர் எங்கும்.” (பெரிய.653:3-4)

என்று கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் கூறுகின்றது.

சிறு பெண்கள் சேர்ந்து மணல்வீடு கட்டி விளையாடும்போது திண்ணனார் காலால் உதைத்துக் களைத்ததை,

“பேதையர் இழைத்த வண்டல்

அடிச்சிறு தனிரால் சிந்தி” (பெரிய.673:2-3)

என்ற பாடலடி விளக்குகின்றது.

பேதைப் பருவமுடைய மானக்கஞ்சாறின் மகள் மணல்வீடு கட்டியும், கழற்காய், பந்து ஆகியன கொண்டும் விளையாடியதை,

“மனை அகத்து மணி முன்றில்

மணல் சிற்றில் இழைத்து மணிக்

கனைகுரல் நூபுரம் அலையக்

கழல்முதலாப் பயின்று முலை” (பெரிய.884:2-3)

என்ற பாடலடிகள் மூலம் தெளியமுடிகிறது.

பூம்பாவை என்னும் பெண் தன் சிறுவயதில் சிறுமியர்களுடன் கூடி கழங்கு, அம்மாணை, பந்து, சிற்றிலிழைத்தல், சொப்பு விளையாட்டு, ஊஞ்சலாடல், வண்டலாட்டு முதலான விளையாட்டுக்களை விளையாடி மகிழ்ந்துள்ளார். இதனை,

“அழகின் முன்இளம் பதம்என அணிவிளக்கு என்ன

...

மற்றும் இன்புறு வண்டலாட்டு அயர்வுடன் வளர்” (பெரிய.2950-2951)

என்னும் பாடல்கள் வழி உணரமுடிகிறது. இங்கு வண்டலாட்டு என்பது பெண்கள் விளையாடும் ஒரு வகை விளையாட்டு என்பது மட்டும் புலனாகின்றது. எவ்வகையான விளையாடல் என்பது அறியப்படவில்லை.

சங்கிலியார் இளம்பெண்களோடு ஒன்றாகச் சேர்ந்து விளையாடும் பருவத்தை அடைந்துவிட்டார் என்பதை,

“அவை ஆர்வேல் கண்சிறு மகளிர்

ஆயத்தோடும் விளையாட்டு” (பெரிய.3367:3)

எனும் பாடலடி விளக்குகின்றது.

பழக்கம்

குறவர் குலத்தைச் சேர்ந்த திண்ணனாருக்கு மாலைப் பொழுதில் குறத்தியர்கள் கடுகுப் புகையிட்டுக் கண்ணேறு கழித்துள்ளனர். இதனை,

“அலர்பகல் கழிந்த அந்தி

ஐயவிற்ப புகையும் ஆட்டிக்

குலமுது குறத்தி ஊட்டிக்

கொண்டு கண்துயிற்றிக் கங்குல்” (பெரிய.676:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

குழந்தையைக் காண்போரின் கண் படாமல் இருக்க, கண்ணேறு நீங்கிட காப்பு அணிவித்துள்ளனர். பெண் குழந்தைகள் பேதைப் பருவத்தை அடையும் முன்பு வரை இவ்வாறு கண்ணேறு கழித்ததை,

“காப்பு அணியும் இளங்குளவிப்

பதம்நீங்கிக் கமழ்சுரும்பின்” (பெரிய.883:1)

என்னும் பாடலடி கூறுகின்றது. ஆனால் காப்பாக கருப்புப் பொட்டு, கருப்பு வளையல், கயிறு என்று எதனை அணிவித்தனர் என்பது பற்றிய குறிப்புக் கிடைக்கவில்லை.

மரபு

குங்குலியக் கலயனாரை உண்ண அழைத்த அவரின் மனைவி, தீபம் ஏற்றி, கலயனாரின் பாதங்களைக் கழுவி, உணவிட்டதை,

“கதும் எனக் கணவனாரைக்

கண்ணுதற்கு அன்பரோடும்

விதிமுறை தீபம் ஏந்தி

மேவும் இன்அடிசில் ஊட்ட” (பெரிய.856:2-3)

எனும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. உணவிடும் முன்பு தீபம் ஏற்றும் மரபு இருந்துள்ளது.

ஆடை

பெண்கள் உடுத்தும் சேலையை இடையில் சுற்றி நான்கு, ஐந்து மடிப்புகள் எடுத்து அதை இடையில் சொருகி, மார்போடு சுற்றிக் கட்டுவர். மடிப்புகள் எடுத்து இடையில் சொருகுவதைப் பெரியபுராணம் கொசுவம் என்றுக் குறிப்பிடுகிறது. மருத நிலத்துப் பெண்கள் சேலையில் கொசுவம் வைத்துக் கட்டியிருந்ததை,

“நீவி நிதம்ப உழத்தியர் நெய்க்குழல் மைச்சுழல்” (பெரிய.932:1)

என்னும் பாடலடி விளக்குகிறது.

அணிகலன்

பெண்களுக்கு, “பாடகம், காதசரம், கிண்கிணியாரம், புனையாரம், பாதசாலச் சதங்கை, சிறுமணி. நூபுரம், பரிபுரம்”³⁴ ஆகிய ஒன்பது வகையான காலணி வகைகள் உள்ளதாக த.புவனேஸ்வரி கூறுகிறார். மானக்கஞ்சாறரின் மகள் பேதைப் பருவத்திலும் பால் மணிகள் கோர்க்கப்பட்டப் பாதச்சிலம்பு அணிந்திருந்ததை,

“கனைகுரல் நூபுரம் அலையக்

கழல்முதலாப் பயின்று முலை” (பெரிய.884:3)

என்னும் பாடலடி வழி தெளியமுடிகின்றது. நடனமாடும் பெண்களின் சிலம்பொலி தெருவெங்கும் கேட்க ஆடியுள்ளனர் (பெரிய.4257).

முத்துக்கள் பதிக்கப்பட்ட பூங்குழல் என்னும் அணிகலனைப் பெண்கள் கழுத்தில் அணிந்திருந்ததை,

“பூண்நிலவு முத்து அணிந்த

பூங்குழலார் முலைத்தடத்தும்” (பெரிய.2290:3)

என்னும் பாடலடி சுட்டுகின்றது. முத்தின் தன்மையை, “உடற் குளிர்ச்சிக்கு முத்து அணிவர். முலைத்தடம் வெம்மைக் காலத்துத் தண்மையையும், கர்காலத்தில் வெப்பமும் தரும் என்ப.”³⁵ என்கிறார் ரா.பி.நடராசன்.

வேட்டுவ குலப் பெண்ணான தத்தை, புலிப் பல்லின் இடையிடையே சங்குமணிகள் கோர்த்தத் தாலியை அணிந்திருந்ததை,

“இரும்புலி எயிற்றுத்தாலி

இடைஇடை மனவு கோத்துப்

பெரும்புறம் அலையப் பூண்டாள்

பீலியும் குழையும் தட்டச்” (பெரிய.658:2-3)

என்னும் பாடலடிகள் தருகின்றன. இதனைப் புலிப்பல் தாலி என்றும் கூறுவர். இது பற்றி, “நூலால் அல்லது பொன்னாலான வடத்தில் ஒன்று அல்லது இரண்டு புலிப் பற்களைக்கட்டி கழுத்தில் அணியாகவும் குடுதல் வழக்கு”³⁶ என்கிறது சிற்பச் செந்நூல்.

பெண்கள் காதில் அணியும் குழையைக் குண்டலம் என்றும் கூறுவர். இது மகரக் குண்டலம், சிம்ம குண்டலம், வியாழ குண்டலம் என்று மூன்று வகைப்படும். பெண்கள் காதில் குழை அணிந்திருந்ததை,

“வெயில் கதிர்வென் குழை மகளிர் விரவிய மாடமும் மேவி”
(பெரிய.1280:3)

“குழைமுகத்தவர் ஆடு அரங்கு
இமைவர் குழாமும்” (பெரிய.2408:2)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன.

மணிகள் பதிக்கப்பட்ட காஞ்சி என்னும் அணிகலனை அணிந்திருந்ததை,

“ஏங்குவன நூபுரங்கள்
இரங்குவன மணிக்காஞ்சி” (பெரிய.1283:2)

எனும் பாடலடி விளக்குகின்றது.

புலைச்சியர்

புலையர் என்பது இறந்த பிராணிகளின் இறைச்சி தொடர்புடையத் தொழில் செய்து அதனை உண்ணும் தன்மையுடையவர்கள் என்பதால் வந்த சாதிப்பெயர் என்பர். இக்குலத்தில் வாழும் பெண்கள் புலைச்சியர் எனப்படுவர். புலைச்சியர்கள் கள்ளினை உண்டு மகிழ்ந்து ஆடியதை,

“விள்ளும் பைங்குழல் கதிர் நெல்
மிலைச்சியபுன் புலைச்சியர்கள்
கள்உண்ட களி தூங்கக்

கறங்கு பறையும் கலிக்கும்” (பெரிய.1055:3-4)

என்னும் பாடலடிகளின் வழி அறியமுடிகிறது.

தேவராட்டி

திண்ணனார் கன்னி வேட்டைக்குச் செல்லும் முன்பு தேவராட்டியானவள் தேன், கள், ஊண், பொரி இன்னும் காட்டில் கிடைக்கும் பொருட்களையும் பலியாகக் கொடுத்து தேவராட்டி வழிபாடு நடத்தி, நல்ல சகுனம் பார்த்துத் திண்ணனாரை வேட்டைக்கு அனுப்பியுள்ளாள். இதனை,

“தேன்னல் தசைதேறல் சருப்பொரி மற்றும் உள்ள
கானப்பலி நேர்கடவுள் பொறையாட்டி வந்தாள்.” (பெரிய.714:3-4)

“சென்று அங்கு வள்ளல் திருநெற்றியில் சேடை சாத்தி

உன் தந்தை தந்தைக்கும் இந்நன்மைகள் உள்ளவல்ல” (பெரிய.715:3-4)
என்னும் பாடலடிகள் மூலம் தெளியமுடிகின்றது. தேவராட்டியானவன் வழிபாடு நடத்தி, வேடனுக்குத் திலகமிட்டு அனுப்பியுள்ளதை இவ்வடிகள் கூறுகின்றன.

ஐயாற்றில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனை வணங்க வந்த திருநாவுக்கரசர் அங்கு வழிபட வரும் ஆண்கள் தம் துணையுடன் சேர்ந்து வந்திருந்ததாகக் கூறியுள்ளார். இதனை,

“புடை அமர்ந்துதம் துணையொடும் பொலிவன கண்டார்” (பெரிய.1643:4)
என்னும் பெரியபுராண பாடலடி புலப்படுத்துகிறது.

சுந்தரர் வாழ்வில் பெண்

ஆதி சைவ குலத்தில் தோன்றி வழிவழியாகச் சிவனுக்குத் தொண்டாற்றி வரும் சடையனார்க்கும், இசைஞானியார்க்கும் மகனாகப் பிறந்தார் சுந்தரர். இதனை,

“வேதியர் குலத்துள் தோன்றி

மேம்படு சடையனார்க்கு

ஏதம் இல் கற்பின் வாழ்க்கை

மனை இசை ஞானியார்பால்” (பெரிய.149:2-3)

என்ற பாடலடிகள் வழி அறியமுடிகிறது.

சடையனார் தன் மகனுக்குச் சடங்கவி சிவாச்சாரியாரின் மகளை மணம் பேச வயதில் முதியோர்களை அவர்களிடத்தில் அனுப்பினார் (பெரிய.153). பூங்கோயிலில் பரவையாரைக் கண்ட சுந்தரர், அவர் மீது காதல் கொண்டு திருமணம் செய்து கொண்டார் (பெரிய.286). திருவொற்றியூரிலுள்ள கோவிலின் கன்னி மாடத்தில் இருந்த சங்கிலியாரைக் கண்ட சுந்தரர் விருப்புற்றுத் திருமணம் செய்து கொண்டார் (பெரிய.3424).

திருமணச் சடங்குகள்

சுந்தரருக்குப் புத்தூர் சடங்கவி சிவாச்சாரியாரின் மகளை மணம் பேசி வருமாறு சில பெரியோர்களை அனுப்பி வைத்தார் (பெரிய.153).

திருமணத்திற்கு மணமகனின் வீட்டுப் பெரியோர்கள் மணமகளின் வீட்டுப் பெரியோர்களிடம் வந்து மணம் பேசும் மரபு இருந்ததைச் சுந்தரர், சங்கிலியாரின் திருமணம் கூறுகிறது. சடையனார் தன் மகனுக்குப் புத்தூர் சடங்கவி சிவாச்சாரியாரின் மகளைப் பெண் கேட்டு வருமாறு முதியோர்களை அனுப்பி வைத்ததை,

“தந்தையார் சடையனார்தம்

தனித்திரு மகற்குச் சைவ

...

செந்திரு அனையகன்னி

மணத்திறம் செப்பி விட்டார்” (பெரிய.153)

என்னும் பாடலும், மானக்கஞ்சாற நாயனாரின் மகளைக் கலிக்காமருக்குப் பெண் பேச பெரியோர்கள் வந்ததை,

“திருமகட்கு மேல் விளங்கும்

செம்மணியின் தீபம் எனும்

...

பெருமகற்கு மகட்பேச வந்து

அணைந்தார் பெருமுதியோர்” (பெரிய.886)

என்னும் பாடலும் உணர்த்துகின்றன.

திருமணத்திற்கான நல்ல நாள் குறித்த சடையனார் அந்த நாளோலையைப் பெண் வீட்டாருக்குக் கொடுத்தனுப்பியதை,

“கொற்றவர் திருவுக்கு ஏற்பக்

குறித்து நாள் ஒலை விட்டார்.” (பெரிய.155:4)

என்னும் பாடலடி கூறுகின்றது. பெண்ணின் தந்தையாகிய சடங்கவி சிவாச்சாரியார் திருமணத்தின் முந்நாள் சுந்தரரின் கையில் காப்புக் கட்டியுள்ளார் (பெரிய.158). திருமணத்திற்காகச் சுந்தரர் புத்தூருக்குச் செல்லும் போது, இசைக்கருவிகள் முழங்க, தோத்திர ஒலி எழுப்ப, பெண்கள் பல்லாண்டிசைக்கச் சென்றதை,

“இயம்பல துவைப்ப எங்கும்

ஏத்து ஒலி எடுப்பமாதர்

நயந்து பல்லாண்டு போற்ற

நான்மறை ஒலியின் ஓங்க” (பெரிய.166:1-2)

என்னும் பாடல் உரைக்கின்றன. புத்தூர் வந்த சுந்தரரைப் பெண்கள் பூரண கும்பங்களையும், தீப, தூபங்களையும், முளைப்பாலிகையையும் ஏந்தி, மணமலர்கள், அறுகு, பொற்கண்ணப்பொடி, பொரி போன்ற மங்கலப் பொருள்களைத் தூவி, நறுமணச் சாந்தின் தெளிந்த நீரினை அனைவர் மேலும் தெளித்து வரவேற்றுள்ளனர். இதனை,

“நிறைகுடம் தூபம் தீபம்

நெருங்கு பாலிகைகள் ஏந்தி

...

மறையவர் மடவார் வள்ளல்

மணம் எதிர்கொள்ள வந்தார்” (பெரிய.170)

என்னும் பாடல் வழி தெளியமுடிகிறது. திருஞானசம்பந்தரின் திருமணத்தின்போதும் இவ்வாறு வரவேற்றதைத் (பெரிய.3130) திருஞானசம்பந்தர் புராணம் கூறுகிறது. இவை சுந்தரருக்கும், சடங்கவி சிவாச்சாரியாரின் மகனுக்கும் நிகழ்விருந்த திருமணச் சடங்குகளாகும். இச்சடங்குகள் ஆரிய மரபுப்படி நிகழ்ந்ததை அறியமுடிகிறது.

மணமகளின் பெற்றோர் திருஞானசம்பந்தரின் பாதங்களைத் தூய நீர், பால் கொண்டு கழுவி வரவேற்றதை,

“திருமகள் கொடுக்கப் பெற்ற

செழுமறை முனிவர் தாமும்

...

உரிமையால் வெண்பால் தூநீர்

உடனெடுத்து ஏந்தி வந்தார்” (பெரிய.3135)

என்னும் பாடல் வழி தெளியமுடிகிறது. மணமகளின் தந்தை கமண்டலத்திலுள்ள மணமுடைய நீரை ஊற்றி மணமகளை மணமகனுக்குக் கைப்பிடித்துக் கொடுத்ததை,

“மருவு மங்கல நீர்வாசக்

கரகம் முன்ஏந்தி வார்ப்பார்

...

அருநிதி பாவையாரைப்

பிள்ளையார்க்கு அளித்தேன் என்றார்.” (பெரிய.3138:2-4)

என்ற பாடல் கூறுகின்றது. சம்பந்தரும், மணமகளும் தீயை வலம் வரும் போது நெற்பொரியைத் தூவி வாழ்த்தியுள்ளனர். (பெரிய.3143). தீ வலம் வரும் போது மணமகளின் வலப்பக்கம் மணமகள் வருவது மரபு (பெரிய.3136). இதனை, “மணச்சடங்கில் எரிவலம் வரும் வரை மணமகள் மணமகனுக்கு வலப்பக்கம் இருத்தலும் பின்னர் இடப்பக்கம் அமர்தலும் மரபாம்.”³⁷ என்கிறார்.

களவுநெறி

பெரியபுராணத்தில் சுந்தரரின் திருமண வாழ்வு களவையடுத்து அமைந்த கற்பு வாழ்க்கையாகப் பாடப்பட்டுள்ளது. ஒத்த பருவம், உருவம் முதலான பத்துப் பொருத்தங்களும் பொருந்திய தலைவனும், தலைவியும் தாமே எதிர்ப்பட்டுக் கூடும் கூட்டம் களவு என்கிறார் தொல்காப்பியர். கற்பு நெறி என்பது களவு வாழ்க்கை வாழ்ந்த தலைவனும், தலைவியும் உலகோர் அறியத் திருமணம் செய்து வாழும் இல்லற வாழ்வு கற்பு வாழ்க்கையாகும்.

இறையருளால் சுந்தரர் சிவாலயத்தில் பரவையாரைக் கண்டு காதல் கொள்ளல், காதல் வெளிப்பாடு, இருவரின் பிரிவுத் துன்பம், பெரியோர்கள் ஒன்றுகூடி பரவையாரைச் சுந்தரருக்குத் திருமணம் முடித்து வைத்தது வரையிலானது சுந்தரரின் காதல் வாழ்வு ஆகியன சேக்கிழாரால் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. இதுபோலவே சுந்தரர் சங்கிலியாரின் வாழ்க்கை, களவில் தொடங்கிக் கற்பாக வளர்ந்தது.

கற்புநெறி

திருமண வாழ்வு கற்பு நெறியாக வரையறுக்கப்பட்டள்ளது. சுந்தரர் பரவையார், சங்கிலியார் இருவருடனும் கற்பு வாழ்க்கை வாழ்ந்துள்ளார். சங்கிலியாரைத் திருமணம் செய்து கொண்ட சுந்தரர் மீது பரவையார் ஊடல் கொண்டார். இருவரின் ஊடல் தீர்க்க இறைவனே தூதாச் சென்றுள்ளார். பெரியபுராணத்தில் இல்லறத்தில் இருந்த சிவனடியார்களுக்குத் தொண்டு செய்த அடியார்கள் அனைவரும் கற்பு நெறியில் வாழ்ந்தவர்கள். தன் கணவரின் பக்தி சிறக்க அவர்களின் உற்ற துணையாக இருந்துள்ளனர். இது அவர்களின் கற்பு வாழ்க்கையைக் காட்டுகிறது.

அகமணம்

மணமகளுக்கும், மணமகனுக்கும் உரியப் பொருத்தங்களாக,

“குடிமை பிறப்பே ஆண்மை ஆண்டொடு

உருவு நிறுத்த காமவாயில்

நிறையே அருளே உணர்வொடு திருவென

முறையறக் கிளந்த ஒப்பானது வகையே”³⁸

என்ற பத்தையும் பார்த்துச் செய்யும் திருமணம் அகமணம் ஆகும்.

கடற்கரைப் பட்டினமாகிய நாகப்பட்டினத்தில் வாழ்ந்த நிதிபதி என்பவரின் மகனுக்கு, ஒத்த குலத்தில் தோன்றிய பெண்ணை மணம் பேச காரைக்காலுக்குப்

பெரியோர்களை அனுப்பி மணம்பேசி திருமணத்தை முடித்தனர். மானக்கஞ்சாற நாயனார் தன் மகளுக்குச் செய்த திருமணமும், திலகவதியாருக்குப் பெற்றோர்கள் நிச்சயித்திருந்த திருமணமும் இவ்வகை மணத்தில் அடங்கும். ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனாருக்கும் மானக்கஞ்சாற நாயனாரின் மகளுக்கும் நடைபெற்றது அகமணமாகும்.

புறமணம்

தலைவனும், தலைவியும் மனம் ஒன்றுபட்டுத் திருமண உறவில் சேர்வது புறமணம் ஆகும். இதனைத் தமிழ் மரபு களவு வாழ்வு, கற்பு வாழ்வு என்று வகைப்படுத்தியுள்ளது. சங்க இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் புறமணம் பற்றியே பேசுகின்றன. சுந்தரர் பரவையாரின் திருமணம் புறமணமாக அமைகின்றது.

தனித்துப் பெயர் பெற்ற சிவனடியார்கள்

1. காரைக்கால் அம்மையார்,
2. மங்கையர்க்கரசியார்,
3. இசைஞானியார்

காரைக்கால் அம்மையார்

காரைக்காலில் தனதத்தன் என்னும் பெரும் வணிகனின் மகளாய்ப் பிறந்து, நாகப்பட்டினத்தில் பரமதத்தன் என்னும் வணிகனை மணந்து காரைக்காலிலேயே இல்லறம் நடத்தி வந்தார். இவர் சிறந்த சிவபக்தர். வீடு தேடிவரும் சிவனடியார்களுக்கு உணவிடும் மனம் கொண்டவர். இவரை ஒரு தெய்வப் பெண் என்றெண்ணி வேறொரு பெண்ணை மணந்து வாழ்ந்தான் பரமதத்தன். இதனை அறிந்த உறவினர்கள் புனிதவதியாரை அழைத்துக் கொண்டு சென்றனர். அப்பொழுது இவள் தெய்வப் பெண் என்று கூறி அவளைத் தன் குடும்பத்துடன் வணங்கி, உறவினர்களையும் வணங்கக் கூறினான். இந்நிலையில் கணவனுக்காகத் தாங்கிய தன் உடல் அழகை விடுத்து, இறை வழிபாட்டில் மூழ்கினார். இறைவனையன்றி வேறொன்றும் எண்ணாதவளாய் உடல் வடிவம் இழந்து வாழ்ந்தார். இவர் தன்னை 'காரைக்கால் பேய்' என்று அழைத்துக்கொண்டார்.

மங்கையர்க்கரசியார்

சோழ மன்னனின் மகள், பாண்டியன் நின்றசீர் நெடுமாறனின் மனைவி மங்கையர்க்கரசியார். தன் கணவனையும், நாட்டையும் சமண சமயத்திலிருந்து

மீட்டு, சைவமாக மாற்றப் போராடி வெற்றியும் கண்டவர். இவருக்கு அமைச்சர் குலச்சிறையார் உதவினார். இவரின் குடும்பத்தில் கணவன் சமண சமயத்தையும், மனைவி சைவ சமயத்தையும் தழுவும் சுதந்திரம் இருந்துள்ளது. அதுபோல அமைச்சர் ஒரு சமயமும், மன்னர் ஒரு சமயமும் பின்பற்றக் கூடிய சூழல் இவரின் அரசியலில் இருந்தை அறியமுடிகிறது.

திருஞானசம்பந்தர் பாண்டிய மன்னனுக்கு ஏற்பட்ட வெப்புநோயைக் குணப்படுத்தினார். யாராலும் செய்யமுடியாத செயலைச் செய்த ஞானசம்பந்தரின் பக்தியையும், சைவத்தின் பெருமையையும் உணர்ந்து பாண்டியன் நெடுமாறன் சைவரானார்.

இசைஞானியார்

சடையனாரின் மனைவியாய் வாழ்ந்து, திருஞானசம்பந்தரைப் பெற்றெடுத்தவர் இசைஞானியார். குடும்பத்தில் கணவன், மனைவி, பிள்ளை என மூவரும் நாயன்மார் என்னும் நற்பதம் பெற்றவர்கள். இவரின் புகழைப் பேசமுடியாத பெருமைக்குரியவர் என்கிறார் சேக்கிழார்.

இல்லற மகளிர்

1. திருநீலகண்டனாரின் துணைவியார்
2. இயற்கையாரின் துணைவியார்
3. இளையான்குடி மாறனாரின் துணைவியார்
4. மெய்ப்பொருளாரின் துணைவியார்
5. அமர்ந்தியாரின் துணைவியார்
6. மானக்கஞ்சாறரின் துணைவியார்
7. அரிவட்டாரின் துணைவியார்
8. குங்குலியக்கலயனாரின் துணைவியார்
9. அப்பூதியடிகளின் துணைவியார்
10. திருநீலநக்கனாரின் துணைவியார்
11. ஏயர்கோன் கலிக்காமனாரின் துணைவியார்
12. கலிக்கம்பனாரின் துணைவியார்

13. கலியனாரின் துணைவியார்

14. கழற்சிங்கனாரின் துணைவியார்

15. நமிநந்தியாரின் துணைவியார்

திருநீலகண்ட நாயனாரின் மனைவியார்

நீலகண்டர் தன் மனைவி இருக்கையில் பரத்தை வீட்டிற்குச் சென்று வந்தார். இதனை அறிந்த அவரது மனைவி அவருடன் ஊடல் கொண்டார். ஊடல் தீர்க்க வந்த தன் கணவரை “எம்மைத் தீண்டாதீர்” என்று விலக்கினார். தன் கணவருக்கு அனைத்துப் பணிவிடைகளையும் செய்து இல்லறத்தில் ஒரு துறவற வாழ்க்கையை இருவரும் வாழ்ந்தார்கள். இவர்கள் தன் குலத்தொழிலான குயவர் தொழிலால் வரும் திருஓட்டை, அடியார்களுக்குக் கொடுத்து வணங்குவர். இப்படி அடியவராய் வந்த சிவபெருமான் இவர்களின் ஊடலைத் தீர்த்து, இளமையையும் மீட்டுத் தந்து இவர்களின் புகழை உலகறியச் செய்தார் என்ற இவர்களின் வரலாற்றை,

“வாவியின் மூழ்கி ஏறும்

கணவரும் மனைவி யாரும்

மேவிய மூப்பு நீங்கி

விருப்பு உறும் இளமை பெற்றுத்” (பெரிய.398)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன.

இயற்பகை நாயனாரின் மனைவி

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வணிகர் குலத்தில் பிறந்த இயற்பகை நாயனார் சிவனடியார் மீது மிகுந்த பற்றுக் கொண்டவர். இவரிடம் சிவனடியார்கள் எது கேட்டாலும் கொடுக்கும் மனம் கொண்டவர். ஒருநாள் அவரிடம் வந்த சிவனடியார் ‘உன் மனைவியைக் கொடு’ எனக் கேட்க, சிறிதும் சிந்தியாமல் மனைவியின் கையைப் பிடித்துச் சிவனடியாரின் கையில் கொடுத்தார். தன் கணவரின் செயலுக்கு எந்த மறுப்பும் சொல்லாமல், கணவன் சொன்னதைச் செய்தார் இயற்பகையாரின் மனைவி. இதனை,

“இது எனக்குமுன்பு உள்ளதே வேண்டி

எம்பிரான் செய்த பேறுஎனக்கு என்னாக்

...

மது மலர்க்குழ் மனைவியார் கலங்கி

மனம் தெளிந்தபின் மற்று இது மொழிவார்” (பெரிய.411)

என்ற பாடல் கூறுகின்றது. அடியாரோடு துணைவியாரை அழைத்துக் கொண்டு தன் ஊரின் எல்லை வரை கொண்டு விட்டவர், இருவரையும் திரும்பியும் பாராமல் வந்ததை,

“பொய்தரும் உள்ளம் இல்லான்

பார்க்கிலன் போனான் என்று” (பெரிய.431:3)

என்ற பாடல் வழி உணரமுடிகிறது.

இளையான்குடி மாறனாரின் மனைவி

இளையான்குடி என்னும் ஊரில் செல்வமான வேளாளர் குலத்தில் பிறந்தவர் மாறனார். இவர் தன் வீட்டிற்கு வரும் சிவனடியார்களுக்கு உணவிட்டு உபசரிக்கும் சிறந்த சிவபக்தர். சிறிது காலம் செல்ல, செல்வம் குறைந்து வறுமையில் வாடினர். இருவரும் உண்பதற்கே வீட்டில் ஒன்றுமில்லாமல் உண்ணாமல் உறங்கினர். அன்று இரவு கொட்டும் மழையில் வீட்டிற்கு ஒரு சிவனடியார் வந்தார். இருவரும் அவரை வரவேற்று ஓய்வெடுக்கச் செய்தனர். அவருக்கு உணவிட ஒன்றுமில்லாமையென இரவரும் வருந்தினர். இந்த இரவில் யாரிடமும் சென்று கேட்கவும் முடியாது என்பதால், அன்று காலை வயலில் விதைத்த நெல்லை அரித்து வந்தால் சமைத்துப் படைக்கலாம் என்றார் மாறனாரின் மனைவி. இதனைக் கேட்டு மகிழ்ந்த மாறனார் நெல்லை அரித்து வந்து கொடுக்க, அதனை வறுத்து, குத்தி, உணவு சமைத்து, தோட்டத்தில் கிடந்த குப்பைக் கீரையைக் கறி செய்து உணவு படைத்தனர். மாறனார் மனைவியின் பெருமையை,

“செல்லல் நீங் கப்பகல் வித்தியசெந்நெல்

மல்லல் நீர்முளை வாரிக்கொடு வந்தால்

வல்லவாறு அமுது ஆக்கலும் ஆகும் மற்று

அல்லது ஒன்று அறியேன் என்று அயர்வுஉற.” (பெரிய.452)

என்னும் பாடல் கூறுகிறது.

மெய்ப்பொருள் நாயனாரின் மனைவி

சேதி நாட்டின் திருக்கோவலூரில் மலையமாநாட்டிற்கு அரசனாக இருந்தவர் மெய்ப்பொருள் நாயனார். இவர் சிவனடியார்களுக்கு மிகுந்த மதிப்புக் கொடுப்பவர். மெய்ப்பொருள் நாயனாரைப் போரில் வெல்ல முடியாத முத்தநாதன், சிவனடியார் போல வேடமிட்டு அரண்மனை வந்தார். மெய்ப்பொருள் நாயனார் தன்

மனைவியுடன் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருக்கும் போது, அனுமதியின்றி உள்ளே வந்த முத்தநாதன், உனக்கு நான் உபதேசிக்க வேண்டும் உன் மனைவியை வெளியே அனுப்பு என்றான். இதனைக் கேட்ட நாயனார், தன் மனைவியை அடுத்த அறைக்கு அனுப்பினார். இதனை,

“திருமகள் என்ன நின்ற

தேவியார் தமமை நோக்கிப்

...

இருநிலத்து இருந்து போற்றி

இனி அருள் செய்யும் என்றார்.” (பெரிய.480)

என்னும் பாடல் விளக்குகிறது.

அமர்ந்தி நாயனார் மனைவி

பழையாறை என்னும் ஊரில் வணிகர் குலத்தில் பிறந்தவர் அமர்ந்தியார். இவர் சிவனடியார்கள் மீது பற்றுக் கொண்டு அவர்களுக்குத் தேவையான கந்தை, கோவணம் போன்றவற்றைக் கொடுத்துவந்தார். மடம் ஒன்று கட்டி அடியார்களுக்கு உணவிட்டும் மகிழ்ந்தார். ஒரு நாள் அங்கு வந்த சிவனடியாரை உணவுண்ண அழைத்தார் நாயனார். தான் நீராடிவிட்டு வருவதாகக் கூறி, தன் கோவணத்தைக் கொடுத்து விட்டுச் சென்றார். நீராடி வந்தவர் தன் கோவணத்தைக் கேட்க, அதைக் காணாது தேடிய அமர்ந்தியார் புதிய கோவணம், பொன், பொருள் கொடுக்க எதையும் வாங்க மறுத்து, தனது கோவணத்திற்குச் சரியான நிறையுள்ள பொருளைத் தந்தால் போதும் என்றார். அதைக் கேட்டு மகிழ்ந்த அமர்ந்தியார், தராசுதட்டின் ஒருபக்கம் அடியாரின் கோவணத்தையும், மறுபக்கம் புதிய கோவணத்தையும் வைத்தார். இரண்டும் ஈடாகாததால் தன்னிடம் இருக்கும் கோவணங்கள், பொருள்கள், செல்வங்கள் என அனைத்தையும் வைத்தார். பிறகு தானும் தன் மனைவியும், பிள்ளையும் தராசில் ஏற சமமாது. இதனை,

“மண்டுகாதலின் மற்று அவர் மகிழ்ந்து உடன்ஏற

அண்டர் தம்பிரான் திருஅரைக் கோவணம் அதுவும்

கொண்ட அன்பினில் குறைபடா அடியவர் அடிமைத்

தொண்டும் ஒத்தலால் ஒத்துநேர் நின்றது அத்துலைதான்” (பெரிய.545)

என்னும் பாடல் வழி எடுத்துரைக்கிறார்.

மானக்கஞ்சாறனார் துணைவி

இவரும் மானக்கஞ்சாறனாரும் சிவபேறு அடைவதற்கு உதவும்படி பெண்ணைப் பெற்றவர். இவர் பெற்ற பெண்ணும் சிறந்த சிவபக்தர். இவரின் மருமகன் ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார்.

குங்குலியக் கலய நாயனார் மனைவி

திருக்கடவூரில் அந்தணர் குலத்தில் பிறந்தவர் குங்குலியக் கலயர். இவர் இறைவனுக்குத் தூபமிடுவதையே தன் இறைத் தொண்டாகச் செய்துவந்தார். தன் செல்வங்கள் குறைந்த போது, பொருள்கள், நிலங்கள் என அனைத்தையும் விற்று இறைவனுக்குத் தூபமிட்டார். தனக்கும் தன் குடும்பத்திற்கும் உணவில்லாத போது, உணவிற்காகத் தன் மாங்கலியத்தை விற்றுப் பொருள் வாங்கி வருமாறு கூறியனுப்பினார். அதனை மறந்த நாயனார், மாங்கலியத்தை விற்றுத் தூபமிட குங்குலியம் வாங்கி கோவிலுக்குச் செல்ல, வீட்டில் நாயனாரின் மனைவி உணவின்றி தூங்குவதை,

“மற்று அவர் மனைவி யாரும்

மக்களும் பசியால் வாடி

அற்றைநாள் இரவுடு தன்னில்

அயர்வுஉறத் துயிலும் போதில்” (பெரிய.850)

என்னும் பாடல் வழி அறியமுடிகிறது.

அரிவட்டாய நாயனார் மனைவி

வேளாளர் குலத்தில் பிறந்தவர் நாயனார். இவர் சிவனின் மீது தீராத பக்தி கொண்டவர். இதனால் தன் வயலில் விளையும் செந்நெல்லை எல்லாம் சிவனடியார்களுக்கே உணவிடுபவர். தினந்தோறும் சிவனடியார்களுக்குச் செந்நெல் அரிசிச்சோறும், கீரையும், மாவடுவும் கொண்டு உணவளித்து மகிழ்ந்தார். விளையும் நெல்லெல்லாம் செந்நெல்லாக விளைந்ததால் தங்களுக்கு உணவில்லாமல் தோட்டத்துப் பழம், கீரைகளை உண்டு வாழ்ந்தனர். ஒரு நாள் நாயனார் ஒரு கூடையில் செந்நெல் அரிசிச்சோறும், கீரை, மாவடுவும் கொண்டு முன் செல்கையில், பின்னால் அவரின் மனைவி பஞ்சகவ்வியங்களை எடுத்து வந்தார். உணவின்றி மயங்கி விழுந்த நாயனாரை அவரின் மனைவி தாங்கிப் பிடித்தார். உணவு நிலத்தில் சிதறி வீணானது. இதனை,

“வைகலும் உணவு இலாமை

மனைப் படப்பையினில் புக்கு

நைகரம் இல்லா அன்பின்

நங்கைகை அடகு கொய்து

பெய்கலத்து அமைத்து வைக்கப்

பெருந்தகை அருந்தித் தங்கள்* (பெரிய.919:1-3)

என்னும் பெரியபுராண பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

அப்பூதியடிகளின் மனைவி

திருநாவுக்கரசருக்கு உணவளித்து உபசரிக்கும் செயல் தடைபடக்கூடாது என்பதற்காக, அரவம் தீண்டி இறத்த தனது மகனை மறைத்தவர்.

திருநீலநக்கர் துணைவி

சிவனை வழிபடும் போது, சிவலிங்கத்தின் மீது சிலந்தி விழ, அதனை வாயால் ஊதி விலக்கினார். அதைக் கண்ட நீலநக்கர் தவறிழைத்துவிட்டதாக எண்ணி அவரைக் கோயிலிலேயே விட்டுச் சென்றார். பிறகு இறைவனின் ஆணைப்படி இல்லத்திற்கு அழைத்துவந்தார்.

ஏயர்கோன் கலிக்காமர் துணைவி

மானக்கஞ்சாற நாயனாரின் மகள். திருமணத்தின் முன்னாள் தன் கூந்தலை அறிந்து கொடுத்தவர். திருமணத்திற்குப் பிறகு தன் கணவனின் சிவத்தொண்டிற்கு உறுதுணையாக வாழ்ந்தார். சுந்தரர் வருகிறார் எனக் கேட்ட இவர், தன் கணவனின் இறப்பையும் மறைத்து வரவேற்றார் (பெரிய.3557).

கலிக்கம்பர் துணைவி

வீட்டிற்கு வரும் சிவனடியார்களின் பாதங்களை நீர் ஊற்றிக் கழுவி, அவர்களுக்கு உணவிட்டு மகிழ்வார் கலிக்கம்பர். இவர்களின் பாதங்களைக் கழுவ நீர் ஊற்றும் பணி இவரின் துணைவியாருடையது. தன் வீட்டில் வேலை செய்தவர் சிவனடியாராக வர, அவருக்கு நீர் ஊற்ற மறுத்ததால் கையையே வெட்டிவிடுகிறார்.

கலிய நாயனாரின் துணைவி

சிவன் கோவிலில் விளக்கேற்றும் பணியைத் தினந்தோறும் தவறாது செய்து வருபவர். இதற்காகப் பொருள் இல்லாத போது தன் மனைவியையும் விற்க எண்ணினார். தன் கணவரின் விருப்பத்திற்கு மறுப்புரை கூறாது இருந்தவர்.

கழற்சிங்கர் துணைவி

பல்லவ மன்னன் கழற்சிங்கனின் பட்டத்தரசி. சிவாலயத்தின் திருச்சுற்றில் கிடந்த பூவை முகர்ந்து பார்த்ததால் செருத்துணை நாயனாரால் மூக்கரியப்பட்டார். இதனை அறிந்த அரசன் பூவை எடுத்த கையை வெட்டினார்.

நமிநந்தியடிகளின் துணைவி

நமிநந்தியடிகள் இல்லறத்தில் இருந்து கொண்டு சிவத்தொண்டாற்ற துணையாக நின்றவர். சிவனடியார்களுக்கிடையில் பிறப்பில் வேறுபாடு இல்லை என்று உணர்த்த துணையாக இருந்தவர். இதனை,

“ஆதலாலேர குளித்து அடுத்த

தூய்மை செய்தே அகம் புகுந்து

...

காதல் மனையார் தாமும் அவை

கொண்டு மதற்குக் கடி தணைந்தார்” (பெரிய.1895)

என்னும் பாடல் உணர்த்துகின்றது.

பெயர் சுட்டப்படும் பெண்கள்

1. பரவையார்,	7. பகவதியார்,
2. சங்கிலியார்,	8. சிங்கடியார்,
3. தத்தை,	9. வனப்பகையார்,
4. மாதினியார்,	10. கமலவதியார்,
5. திலகவதியார்,	11. பவித்திரை,
6. பூம்பாவை,	12. மதங்குளாமணியார்

பரவையார்

கமலினி என்பரின் பிறப்பாக பரவையார் கூறப்படுகிறார். பதியிலார் குலத்தில் பிறந்த பரவையார் அந்தணர் குலத்தில் பிறந்த சுந்தரரைத் திருமணம் செய்து கொள்கிறார். இவருக்கும் சுந்தரருக்கும் நிகழ்ந்த ஊடலைத் தீர்க்க இறைவன் இரண்டு முறை தூது சென்றதாக சேக்கிழார் கூறுகிறார்.

சங்கிலியார்

ஏயர்கோனின் மகளாகவும், அருந்ததி என்பவரின் மறுபிறப்பாகவும் கூறப்படுபவர். சிவனடியார்களைத் தவிர வேறொருவரையும் மணக்கமாட்டேன்

என உறுதி கொண்டு கன்னி மாடத்தில் இருந்த சங்கிலியாரைக் கண்டு மணம் முடிக்கிறார் சுந்தரர்.

தத்தை

திண்ணன் என்னும் கண்ணப்ப நாயனாரின் தாய் ஆவார். இவரது கணவர் நாகன். வேடர் குலத் தலைவன். இவரை பெண் சிங்கத்தை ஒத்த தோற்றமுடையவர் என்று சேக்கிழார் இவரை அறிமுகப்படுத்துகிறார். நாகனும், தத்தையும் நீண்ட காலம் குழந்தையின்றி வருந்தி, இறைவனை வேண்டி திண்ணனைப் பெற்றனர்.

மாதினியார்

புகழனாரின் துணைவியார். திலகவதியார், திருநாவுக்கரசர் ஆகிய இருவரையும் பெற்றெடுத்தவர். கணவன் இறந்த செய்தி கேட்டுத் தானும் உயிர்விட்டவர்.

திலகவதியார்

திருநாவுக்கரசர் புராணத்தின் இடையிடையே அவரது தமக்கை திலகவதியாரின் வரலாறும் கூறப்படுகிறது. திருவாமூரில் வாழ்ந்த புகழனார், மாதினியாரின் மூத்த மகள் திலகவதியார். செல்வச் செழிப்புடன் வளர்ந்த திலகவதியாரை, கலிப்பகையாருக்கு மணம் பேசினர். பெற்றோரை இழந்து, திருமணத்திற்கு முன்பே நிச்சயித்த ஆணையும் இழந்து தம்பி திருநாவுக்கரசருக்காக உயிர் வாழ்ந்தார். தம்பி சமண சமயத்தைத் தழுவியதும், அவரைச் சமயம் மாற்ற எண்ணி, இறைவனிடம் வேண்டினார். திருநாவுக்கரசருக்கு வந்த சூலை நோயின் கொடுமைத் தாங்காமல் தமக்கைத் தேடி வந்தார். இறைவன் அருளால் திருநீரில் நோய் குணமானது கண்டு சைவனாக மாறினார்.

பூம்பாவை

சிவனேசன் என்பவரின் மகள் பூம்பாவை. இவரை அரவம் தீண்ட இறந்துபட்டார். குடத்தில் இருந்த இவரின் சாம்பலை, 'மட்டிட்டப்புன்னை' என்னும் பதிகம் பாடி திருஞானசம்பந்தர் உயிர்பித்ததாகக் கூறுவர். இவரைத் திருஞானசம்பந்தர் மணம் செய்ய மறுத்ததால் கன்னி மாடம் புகுந்தார்.

பகவதியார்

இவர் சிவனடியாரைப் பெற்றதனால் புகழ் பெற்றவர். திருஞானசம்பந்த நாயனாரின் தாயார் ஆவார். இவர் கணவரின் கருத்தையறிந்து செயல்படும் துணைவியாக இருந்ததை,

“பொற்புடைய பகவதியார் எனப்போற்றும் பெயருடையார்

கற்புமேம் படுசிறப்பால் கணவனார் கருத்தமைந்தார்” (பெரிய.1919:3-4)

என்னும் பாடில்கள் வழி கூறுகிறார்.

சிங்கடி, வனப்பகை

இவர்கள் சேனாதிபதியான கோட்புலி நாயனாரின் இரு மகள்கள். கோட்புலியார் சுந்தரரை அழைத்து உணவிட்டு உபசரித்து, தம் மக்கள் இருவரையும் அடிமையாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என வேண்டினார். சுந்தரர் இருவரையும் தம் மக்களாக ஏற்றுக் கொண்டார்.

சந்தனத்தாதி

இவர் சிறுத்தொண்டரின் மனைவியான திருவெண்காட்டு நங்கையின் தாதிப்பெண். சிறுத்தொண்டரின் வீட்டிற்கு வந்த சிவனடியார் பிள்ளைக்கறி உண்ட போது தலைக்கறியைத் தனியாக சமைத்தளித்தவர்.

கமலாவதி

இவர் சோழ மன்னன் சுபதேவனின் பட்டத்தரசி, கோச்செங்கண்ணனின் தாய் ஆவார். எதிர்காலத்தில் தன் பிள்ளை பார் புகழும் மிகச்சிறந்த அரசனாக வேண்டும் என்பதற்காகத் தன் உயிரைத் தியாகம் செய்தவர்.

மதங்க குளாமணியார்

இவர் திருநீலகண்ட யாழ்பாணரின் மனைவியாவார். இவர் தன் கணவருடன் சேர்ந்து திருஞானசம்பந்தரின் பாடல்களுக்கு இசையமைக்கவும், பாடவும் செய்துள்ளார்.

பெயர் சுட்டப்படாத பெண்கள்

1. சடங்கவி சிவாச்சாரியார் மகள்,
2. வைப்பூர் தாமன் மகள்,
3. கொல்லி மழவன் மகள்

சடங்கவி சிவாச்சாரியார் மகள்

புத்தூர் சடங்கவி சிவாச்சாரியாரின் மகளையே சுந்தரருக்கு முதலில் மணம் முடிக்கப் பேசினர். திருமணத்திற்கான அனைத்து ஏற்பாடுகளும் செய்தனர். திருமணத்தின் போது இறைவன் சுந்தரரைத் தடுத்தாட்கொண்டார்.

வைப்பூர் தாமன் மகள்

சோழ நாட்டிலுள்ள வைப்பூரில் வாழ்ந்தவர் தாமன். இவர் வணிகர் மரபைச் சார்ந்தவர். இவர் தன் மனைவியின் தம்பிக்குப் பெண் தருவதாகக் கூறி, தனது ஆறு பெண்களையும் வேறொருவருக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்தார். மாமன் மீது இரக்கம் கொண்ட கடைசிப் பெண் அவளோடு உடன்போக்குச் சென்றாள். செல்லும் வழியில் அவன் அரவம் தீண்டி இறந்தான். இதைப் பார்த்த திருஞானசம்பந்தர் இறையருளால் அவன் உயிரை மீட்டு, அவளோடு திருமணம் செய்துவைத்தார்.

கொல்லிமழவன் மகள்

இவர்கள் பற்றி, “கொல்லிமழவன் என்ற சிவத் தொண்டர், திருக்கொல்லி என்ற பெயர்களால் வழங்கப்படும் ஊரில் வாழ்ந்துள்ளார். மழவன், மழவர், மழவராயர் என்பவர்களால் பொம்மலாட்டம் நடத்தும் கலைஞர்களாவர். இவர் சைவப் புராணக் கதைகள், சிவனின் திருவிளையாடல்கள் போன்ற கதைகளைப் பொம்மலாட்டமாக மேடைகளில் நடத்தி வந்ததினால் கொல்லி மழவன் என அழைக்கப்பட்டுள்ளார் என்று கருதமுடிகின்றது.”³⁹ என்கிறார் பெ.வனிதா. கொல்லிமழவன் மகள் ‘முயலகன்’ என்னும் நோயால் துன்பப்பட்டபோது திருஞானசம்பந்தர் பதிகம் பாடி குணப்படுத்தியுள்ளார்.

தொகுப்புரை

- வைதீக சமயங்களில் வைணவத்தைவிட சைவத்தில் அதிக பெண்கள் இறைத்தொண்டாற்றியுள்ளனர். இவர்கள் தாயாக, மனைவியாக, மகளாக ஆண்களைச் சார்ந்து தங்களின் பக்தியை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.
- திருமுறைகளின் உவமைகள் கொண்டு பெண்களை அழகியல் நோக்கில் வெளிப்படுத்தியுள்ளது புலனாகிறது. சிவபெருமானின் மனைவியாகக் போற்றப்படும் பார்வதியின் அழகும், உறுப்பு நலனும் போற்றப்படுகிறது.

- மாணிக்கவாசகர் திருவாசகத்தில் பெண்களின் விளையாட்டையும், வேலையையும் கொண்டு ஒன்பது பதிகங்களைப் பாடியுள்ளார். இவற்றில் ஏழு விளையாடல் பற்றியும், இரண்டு வேலை பற்றியும் கூறுவன.
- திருமந்திரத்தில் பெண்களுக்கான அரிய மருத்துவச் செய்திகள் கிடைக்கின்றன. ஆண்கள் துறவத்திற்குப் பக்குப்படுவது பற்றியும், பெண்களின் கருப்பை, குழந்தை உருவாதல், பாதுகாத்தல், வளர்த்தல், ஆரோக்கியமான குழந்தையைப் பெறுதல் போன்ற மருத்துவக் குறிப்புகள் உள்ளன.
- இறைவன்மேல் அடியவர்கள் கொண்ட பக்திக்கும், காதலுக்கும் அதிக வேறுபாடு இல்லை. பக்தியின் அடுத்த படிநிலையாகக் காதல் மொழி பேசி வழிபடுகின்றனர். இதே இறைமையைப் பெண்கள் வெளிப்படுத்தியதாகச் சைவத்தில் குறிப்புகள் இல்லை. ஆண்கள் மட்டுமே கையாண்டுள்ளனர்.
- சைவ அடியார்களின் வரலாற்றைக் கூறும் சேக்கிழார், முடிந்தவரை செய்திகளைச் சேகரித்து, தனது காலச் சமுதாயப் பதிவுகளுடன் தந்துள்ளார். பெண்களின் காதல், கற்பு நிலை, இல்லப்பணிகள், சமயப் பணிகள், பொருளாதாரம் சார்ந்த பணிகள், விளையாட்டு, ஒப்பனைகள் போன்ற பல்வேறு பதிவுகள் கிடைத்துள்ளன.
- பெரியபுராணம் ஒட்டு மொத்தமாக சைவ சமயத்துடன் தொடர்புடைய பெண்கள் அனைவரைப் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றது. நாயன்மார்களின் தாய், மனைவி, மகள், சேடியர், பிற பெண்கள் என சுட்டப்படுகின்றனர்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. சிற்ப செந்நூல், பக்.100-101
2. கி.மஞ்சளா, திருவாசகத்தில் மகளிர் ஆடல், கி.மஞ்சளா, ப.6
3. மேலது, ப.11
4. பொருநராற்றுப்படை, அ.23-25
5. முனைவர் ச.இராசேந்திரன், தற்காலத் தமிழ்ச்சொற் களஞ்சியம், ப.112
6. தொ.பி.ரா.நடராசன் (உ.ஆ.), திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம், முதல் தொகுதி, ப.59
7. முனைவர் பழ.முத்தப்பன் (உ.ஆ.), திருக்கோவையார், ப.289
8. கலித்தொகை, பா.101:39-42
9. ம.பெ.சி. அறக்கட்டளைச் சொற்பொழிவு, சிலப்பதிகாரம், ப.16
10. மு.அண்ணாமலை, திருவாசகம், ப.192
11. ப.இராமநாதபிள்ளை, திருவாசகம், பக்.309-310
12. அ.ச.ஞானசம்பந்தம், திருவாசகம் சில சிந்தனைகள், ப.77
13. மு.அண்ணாமலை, திருவாசகம், ப.243
14. அ.ச.ஞானசம்பந்தர், திருவாசகம் சில சிந்தனைகள், ப.135
15. க.வெள்ளைவாரணன், பன்னிரு திருமுறை வரலாறு (இரண்டாம் பகுதி), ப.167
16. ந.சுப்புரெட்டியார், மாணிக்கவாசகர், ப.86
17. க.வெள்ளைவாரணன், பன்னிரு திருமுறை வரலாறு (இரண்டாம் பகுதி), ப.163
18. புலியூர்கேசிகன் (உ.ஆ.), சிலப்பதிகாரம், வஞ்சிக்., வாழ்த்து., வரி:23-24
19. மு.அண்ணாமலை, திருவாசகம், ப.207
20. ம.ரா.போ.குருசாமி, பாரதியார் பாடல்கள், குயில் பாட்டு:47

21. ஜெயம் கண்ணன், திருமந்திரத்தில் மருத்துவம், என்னுரை, ப.8
22. முனைவர் திமகாலட்சுமி, திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல் நெறிகள், ப.195
23. ஜெயம் கண்ணன், திருமந்திரத்தில் மருத்துவம், பக்.51-52
24. மேலது, ப.57
25. முனைவர் திமகாலட்சுமி, திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல் நெறிகள், ப.196
26. ஜெயம் கண்ணன், திருமந்திரத்தில் மருத்துவம், ப.63
27. மெய்யப்பன் தமிழ் அகராதி, ப.518
28. பிராநடராசன்(உ.ஆ.), பதினொராந் திருமுறை, ப.375
29. பிராநடராசன்(உ.ஆ.), பதினொராந் திருமுறை, ப.377
30. தபுவனேஸ்வரி, பத்துப்பாட்டில் தொழில்சார் கலைகளும் கலைஞர்களும் (ஆய்வேடு), ப.19
31. குறிஞ்சிப்பாட்டு, அ.193-194
32. குறுந்தொகை, பா.105:3-4
33. பிராநடராசன்(உ.ஆ.), பதினொராந் திருமுறை, ப.732
34. தபுவனேஸ்வரி, பத்துப்பாட்டில் தொழில்சார் கலைகளும் கலைஞர்களும் (ஆய்வேடு), ப.37
35. பிராநடராசன்(உ.ஆ.), பெரியபுராணம், ப.182
36. சிற்பச்செந்நூல், ப.93
37. பிராநடராசன் (உ.ஆ.), பெரியபுராணம் (பகுதி-3), ப.566
38. தொல்காப்பியம், நூ.1081
39. பெ.வனிதா, பெண்ணிய நோக்கில் பெரியபுராணம் (ஆய்வேடு), ப.140

தமிழகத்தில் பக்தி இயக்கத்தின் தோற்றத்திலும் வளர்ச்சியிலும் பெண்களின் பங்கு முக்கியமானதாகும். சைவ சமயத்தின் மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் காரைக்காலம்மையார், திலகவதியார், மங்கையர்க்கரசியார் போன்ற பெண்கள் சமயத்தின் வளர்ச்சிக்குப் பெருந்தொண்டாற்றியுள்ளனர். அதுபோல, வைணவ சமயத்தின் மறுமலர்ச்சி காலத்தில் ஆண்டாள், குமுதவல்லியார் போன்ற பெண்களும் வைணவ சமயம் தலைத்தோங்க அரும்பணியாற்றியுள்ளனர். பன்னிரு ஆழ்வார்களுள் ஆண்டாள் ஒருவர் மட்டுமே பெண் என்ற சிறப்பைப் பெற்றவர்.

திருமாலின் பெருமைகளையும், அவதாரங்களையும் எடுத்துக்கூறும் ஆழ்வார்களின் நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் காணலாகும் பெண் பற்றிய உவமை, வருணனை, ஒப்பனை, ஆடை, அணிகலன், நம்பிக்கை, பழக்க வழக்கம், வழிபாடுகள், மருத்துவம், தொடர்பான செய்திகளை ஆராய்வதாக இவ்வியல் அமைகின்றது.

நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்தின் நோக்கம் திருமாலின் பெருமைகளை எடுத்துரைப்பது மட்டுமல்லாமல், பக்தியின் வழி சமுதாயத்தை, மகளிரை முன்னேற்றமடையச் செய்வதாகும். சமுதாய மேம்பாட்டிற்குத் தேவையான நல்லறங்களைத் தங்களால் இயன்றளவு பாசுரங்கள் வழி தந்துள்ளனர். களப்பிரர் காலத்தில் அடிமைகளாக, தீண்டத்தகாதவர்களாக ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தப் பெண்களை, சைவ, வைணவ சமயத்தின் மறுமலர்ச்சி காலத்தில் இறைவழிபாட்டில் கலந்துகொள்ளச் செய்தனர். அவர்களுக்கும் இறையருள் உண்டு. அவர்களும் வழிபடத் தக்கவர்கள் என்பதையும் உலகிற்குப் பறை சாற்றினர். 'சக்தி இல்லையேல் சிவனில்லை' என்ற சைவ சமயக் கொள்கையும், 'திருமகள் குடியிருக்கும் திருமாலின் நெஞ்சம்' என்ற வைணவ சமயத்தவரின் வழிபாட்டு முறைகளும் இதனை மெய்ப்பிக்கின்றன. பெண்கள் பற்றிய நல்ல எண்ணங்களும் நற்சிந்தனைகளும் இன்றைய சமுதாயத்தினிடம் உருவானதற்கு அன்றைய பக்தி இயக்கங்கள் அடித்தளமிட்டன எனலாம்.

சமூகத்தைப் பொதுநிலையில் தாய்வழிச் சமூகம், தந்தை வழிச் சமூகம் என இருநிலைகளில் சுட்டுவர். தமிழ்ச் சமூகம் தாய்வழிச் சமூகமாகக் கருதப்படுகிறது. சமூகத்தில் சரிபாதியான பெண்களின் நிலை சமயத் தளத்தில் எவ்வாறெல்லாம் இருந்தது என்பதைக் கண்டறிவது தேவையாகின்றது.

பெண்களுக்கு, ஆண்களுக்கு இணையாகச் சம உரிமை கொடுத்தனர். பெண்களை முன்னிருத்திய வழிபாட்டு முறையை ஏற்றுக்கொண்டனர். சைவ,

வைணவ சமய அடியவர்களின் இத்தகைய வழிபாடு, அன்றைய சமுதாய மக்களின் மனத்தில் பரவிக்கிடந்த பெண் பழிப்பு, இழிவு, புறக்கணிப்பு போன்ற அனைத்தையும் ஆர்ப்பாட்டமின்றி, அவர்களின் ஆழ்மனதிலிருந்து அகற்ற வழிவகுத்துள்ளது.

பெண்கள் வழிபாட்டுக் கூட்டத்தில் மட்டுமல்ல, வழிபடும் கருவறையிலும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட வேண்டியவர்கள் என்றனர். சிவனுடன் உமையம்மை, உமையொருபாகன் வழிபாட்டையும், திருமாலுடன் திருமகள், சிகந்தன் வழிபாட்டையும் கொண்டு வந்தனர். இறைவழிபாட்டில் இல்லறம் புகுத்தப்பட்டது. இல்லற வாழ்க்கை இழிவன்று, அது மனித குல வாழ்க்கையில் இன்றியமையாத ஒன்று என்பதை உலகிற்கு உணர்த்தினர்.

‘மக்கள் தொண்டே மகேசன் தொண்டு’ என்னும் கொள்கையை இறையடியார்கள் பின்பற்றினர். இறைப்பணியையும், இறைவனின் அடியவர்களுக்குச் செய்யும் நற்பணிகளையும் தொடர்ச்சியாகச் செய்துள்ளனர். நெடுந்தூர பயணிகளுக்கும், ஏழைகளுக்கும் பயன்படுமாறு நீர் பந்தல், அன்னச் சத்திரம், ஆலயத்தில் தங்கும் விடுதி ஆகியன அமைத்து இறைத் தொண்டில் இடையறாது ஈடுபட்டுள்ளனர். திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சிறுதொண்டர், திருமங்கையாழ்வார், பெரியாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார் போன்றோர் மக்களுக்கு நேர்ந்த இடர்களைக் களைந்தும், ஊருக்கு இன்றியமையாப் பணிகள் செய்தும் தொண்டாற்றியுள்ளனர்.

பக்தி இயக்கக் காலத்தில் பெண் என்ற காரணத்திற்காக ஆலயங்களுக்குள் செல்லத் தடைவிதிக்கப்பட்டதாகவும், ஒதுக்கப்பட்டதாகவும் எங்கும் காணப்படவில்லை. ஆழ்வார்களுடன் சேர்ந்து அவர்களின் துணைவியாரும் இறைத் தொண்டும் சமுதாயத் தொண்டும் ஆற்றியுள்ளதை அறியமுடிகிறது. இக்காலத்திற்குப் பிறகே பெண்கள் திருமணம் செய்து கொள்ளாமல், தங்களை முழுமையாக இறைப்பணியில் ஈடுபடுத்திக்கொள்வதில் ஆர்வம் கொண்டனர். இதனைப் பிற்காலச் சமூகம் ஏற்றுக்கொண்டதுடன், அவர்களைத் தேவனின் அடியவர்கள் என்று மதித்துப் போற்றியுள்ளனர்.

அதனை அடுத்து வந்த அதிகார வர்க்கத்தினரும், செல்வந்தர்களும் பெண் இனத்திற்கு எதிரானவர்களாகச் செயல்பட்டுள்ளனர். இதற்குத் தக்க சான்று, ‘முழுமையாக இறைப்பணியில் தங்களை ஈடுபடுத்தி வாழ்ந்து வந்த பெண்களை, தங்களின் ஆசை நாயகிகளாக வைத்துக்கொண்டனர். அவர்களின் தெய்வீகமான

வாழ்க்கை முறைகளை அனைவரும் பழிக்கும் வாழ்க்கையாகவும், 'தேவரடியார்' என்னும் சிறப்புப் பெயரைக் கொச்சைச் சொல்லாகவும் சமுதாயம் மாற்றியது.

ஆழ்வார்கள்

ஆழ்வார்கள் பதின்மர் என்றும், பன்னிருவர் என்றும் இரு வேறு கருத்துக்கள் கூறப்படுகின்றன. இலக்கிய உலகிலும், இறை நிலையிலும் பன்னிருவர் என்பது நிலைத்துவிட்டது. தாய் வயிற்றை நோய் செய்யாது தோன்றியவர்களாகப் பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார் ஆகிய மூவரையும் கூறுவர். நம்மாழ்வார் உடைநங்கையார் என்ற பெண்ணின் வயிற்றில் தோன்றினார். திருமங்கையாழ்வார் குமுதவல்லி என்ற பெண்ணைக் காதல் கொண்டு, அவரால் வைணவராக மாறினார். தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் தேவதேவி என்ற விலைமாதிடம் மதிமயங்கி, பிறகு மீண்டு இறைத்தொண்டாற்றி வாழ்ந்தார்.

ஆழ்வார் தாங்கள் பாடிய பாசுரங்களை அடியவர்கள் என்ற நிலையில் மட்டும் நின்று பாடவில்லை. தாயாகவும், காதலியாகவும் எண்ணிப் பாடியுள்ளனர். குலசேகராழ்வார், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், மதுரகவியாழ்வார், நம்மாழ்வார் ஆகிய ஐவரும் பெண்கள் ஆண்களை மயக்குபவர்கள். அவர்களின் அழகு, அன்பு வார்த்தை, இன்பம், இளமை ஆகிய அனைத்தும் பொய்யானது. அவர்கள் ஆண்களிடம் உள்ள செல்வம், இளமை இரண்டை மட்டும் விரும்புபவர்கள். முதுமையான ஆண்களைக் கண்டால் எள்ளி நகையாடும் குணம் கொண்டவர்கள் என்று சாடுகின்றனர். தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், பெண்டிரால் சுகம் துய்ப்பவர் உடம்பைப் பற்றி மட்டுமே கவலை கொள்வார் என்பதை,

“பெண்டிரால் சுகங்கள் உய்ப்பான், பெரியது ஓர் இடும்பை பூண்டு”

(நாலாதிவ்.பிர.876:1)

என்னும் பாடலடி மூலம் கூறியுள்ளார்.

திருமங்கையாழ்வார் பெண்ணின்பமே பெரிதென வாழ்ந்து தான் தவறிழைத்துவிட்டதாக வருந்துவதை,

“வாடினேன் வாடி வருந்தினேன் மனத்தால்

பொருள் துயர் இடும்பையில் பிறந்து

கூடினேன் கூடி இளையவர் தம்மோடு

அவர் தரும் கலவியே கருதி

ஓடினேன் ஓடி உய்வது ஓர் பொருளால்,
 உணர்வு எனும் பெரும் பதம் தெரிந்து
 நாடினேன் நாடி நான் கண்டுகொண்டேன்,
 நாராயணா என்னும் நாமம்” (நாலாதிவ்விர.948)

என்னும் பாடல் சுட்டுகிறது.

குலசேகராழ்வார், பெருமாள் மீது பக்தி கொள்வதால் கிடைக்கும் இன்பம் தவிற, பிற எவற்றையும் யான் விரும்பேன் என்பதை,

“உம்பர் உலகு ஆண்டு, ஒரு குடைக்கீழ் உருப்பசிதன்
 அம்பொற் கலை அல்குல், பெற்றாலும் ஆதரியேன்”
 (நாலாதிவ்விர.886:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் மூலம் வெளிக்காட்டுகிறார்.

காதலியாய்த் தன்னைக் கருதி நின்று பாடிய நம்மாழ்வார், தான் செய்த தீவினைப் பயனாய் பெண்ணாகப் பிறந்துவிட்டேன் என்கிறார்.

நம்மாழ்வாரைக் காணும் வரை பொருளையும், பெண்ணையும் நம்பினேன். இனி நம்ப மாட்டேன் என்கிறார் மதுரகவியாழ்வார். இதனை,

“நம்பினேன், பிறர் நன்பொருள் தன்னையும்
 நம்பினேன், மடவாரையும் முன்எலாம்” (நாலாதிவ்விர.941:1-2)

என்னும் பாடல் விளக்குகிறது.

ஆண்டாள் தனது திருப்பாவையில், மார்கழி மாதத்தில் பெண்கள் கடைபிடிக்கும் பாவை நோன்பு, அதன் பலன்கள், அதன் நெறிமுறைகள், வழிபாடுகள் பற்றியும், நாச்சியார் திருமொழியில் திருமண முறைகள் பற்றியும் விவரித்துள்ளார்.

பெரியாழ்வார்

விட்ணுசித்தரான பெரியாழ்வார் அந்தணர் குலத்தில் பிறந்தவர். திருமால் மீது தீராத அன்பு கொண்டவர். தினமும் வடபெருங்கோயிலில் குடிக்கொண்டுள்ள பெருமானுக்குத் தான் அமைத்த நந்தவனத்திலிருந்து மலர்கள் பறித்து மாலை தொடுத்து அதனைச் சாற்றி வழிபட்டுவந்தார். தனது அன்றாட கடமைகளில் இதனையும் தவறாமல் செய்தார். தனது வாழ்நாளில் திருமாலை இறைவனாகவும், தன்னை அடியவனாகவும் வழிபட்டவர். தமது பாசுரங்களில் தன்னைத் தாயாக, தலைவியாக, காதலியாக, ஆயர்குலப் பெண்ணாகவும், இறைவனைக் குழந்தையாக, தலைவனாக, காதலனாக, கண்ணனாகவும் பாவித்துப் பல்வேறு

நிலைகளில் பாடல்கள் பாடியுள்ளார். தனது கற்பனை உலகில் நற்றாயாகவும் நின்று பாசுரங்களைத் தந்துள்ளார்.

வருணனை

படைப்பாளன் கவிதை, கதை, நாடகம் என இலக்கியத்தின் எந்த பகுதியைப் படைக்க முற்பட்டாலும், அவன் படைப்பில் கையாளப்படும் உத்திகளின் முக்கியத்துவத்தை அறிந்திருக்க வேண்டும். உள்ளதைக் கூறவேண்டியது படைப்பாளரின் கடமை என்றாலும், உத்திகளைக் கையாளுவது படைப்பாளரின் திறனாகும்.

படைப்பாளரின், படிப்பவரின் மகிழ்ச்சிக்காக, பெண்களும், பெண்களின் அங்கங்களும் வருணிக்கப்படுகின்றன. எந்தவொரு காட்சியின் வருணனையுடனும் உவமை, உருவகம் போன்ற அணிநலன்களையும் சேர்த்துத் தருவது படைப்பாளன் பயன்படுத்தும் உத்திகள். பெரியாழ்வார் தனது திருமொழியில் கண்ணனின் வரலாறு முழுவதையும் கூறியுள்ளார். கண்ணன் பிறந்த இன்பத்தை ஆயர்குலப் பெண்கள் கொண்டாடி மகிழ்கின்றனர். அப்பொழுது பிண்ணி வைக்கப்பட்ட அவர்களின் மென்மையான கூந்தல் அவிழ்ந்து, காற்றின் திசைகளுக்கு ஏற்ப அசைந்தாடுவதை,

“செறி மென் கூந்தல், அவிழத் திளைத்து எங்கும்

அறிவு அழிந்தனர் ஆய்ப்பாடி ஆயரே” (நாலாதிவ்.பிர.16:3-4)

என்னும் பாடலடிகள் வருணிக்கின்றன.

பெரியாழ்வார் பெண்களின் அங்கங்களை விழித்துப் பாடல்கள் பாடியுள்ளார். பெண்கள் சிரித்த முகமும், ஒளியுடைய நெற்றியும், சிவந்த உதடுடையவர்கள் என்கிறார். இதனை,

“பாதக் கமலங்கள் காணீரே! பவள வாயீர்! வந்து காணீரே!”

(நாலாதிவ்.பிர.23:4)

“ஒத்திட்டு இருந்தவா காணீரே, ஒண்ணுதலீர்! வந்து காணீரே!”

(நாலாதிவ்.பிர.24:4)

“முத்தம் இருந்தவா காணீரே, முகிழ்நகையீர்! வந்து காணீரே”

(நாலாதிவ்.பிர.28:4)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன.

இளம்பெண்கள் வளரும் இளம், குவிந்த முலையையும் உடையவர்கள் என்பதை,

“முந்தாள் இருந்தவா காணீரே, முகிழ்முலையீர்! வந்து காணீரே!”
(நாலா.திவ்விர.26:4)

என்றும்,

“குறங்குகளை வந்து காணீரே, குவிமுலையீர்! வந்து காணீரே!”
(நாலா.திவ்விர.27:4)

என்றும் பெண்களை விழித்துக் கூறுவதன் மூலம் அறியமுடிகிறது.

பெண்கள் சுருண்ட கூந்தலைப் பெற்றிருந்ததை,

“சோந்தம் பிரான் என்று இரந்தாலும் கொள்ளாய்,
சுரிசுமலாரொடு நீ போய்க” (நாலா.திவ்விர.143:1-2)

என்ற பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன. அலர் தூற்றும் இளம்பெண்கள் கருங்கூந்தலை
உடையவர்கள் என்பதை,

“வண்ணக் கருங்குழல், மாதர் வந்து அலர் தூற்றிடப்”
(நாலா.திவ்விர.231:1)

எனும் பாடலடி உரைக்கின்றது.

ஆயர்குலப் பெண்கள் மைதீட்டியப் பெரிய கண்களை உடையவர்கள்
என்பதை,

“அம்மைத் தடங்கண் மட ஆய்ச்சியரும்” (நாலா.திவ்விர.266:1-2)

எனும் பாடலடி தெளிவுறுத்துகின்றது.

குழந்தை பிறப்பும் வளர்ப்பும்

குழந்தை பிறப்பதை அனைத்து மக்களும் கொண்டாடி மகிழ்கின்றனர். இவ்விழா அவரவர் செல்வத்திற்குத் தக்கவாறு கொண்டாடப்படுகிறது. குழந்தை பிறந்த நாள் மட்டுமின்றி, ஒவ்வொரு ஆண்டும் இவ்விழா கொண்டாடப்படுகிறது. மன்னர்களின் பிறந்த தினத்தை அரண்மனையும், அந்நாட்டு மக்களும் ஆண்டுதோறும் கொண்டாடி களித்ததை, வரலாறு கூறுகிறது. அதுபோல தெய்வத்தின் அவதாரங்களாகக் கருதப்படும் கண்ணன், பலராமன், இராமன் போன்றோர் பிறந்த நாட்களைச் சிறப்பு வழிபாடுகளுடன் கொண்டாடுகின்றனர். இவர்களின் பிறப்பு இலக்கியங்களிலும் சிறப்பாகப் பாடப்பட்டுள்ளது. கண்ணனின் பிறப்பு, வளர்ப்பு, லீலைகள் அனைத்தையும் பெரியாழ்வார் பாடியுள்ளார்.

பழங்காலத்தில் ஊருக்கு ஒரு ‘மருத்துவச்சி’ இருப்பர். என்ன நோய் என்று கண்டுபிடித்து, அந்த நோயின் ஆழத்தையும் ஆராய்ந்து அதற்கேற்ப மருத்துவம் பார்க்கும் பெண்ணை ‘மருத்துவச்சி’ என்றழைப்பர். பெண்களுக்கு மகப்பேறு

பார்ப்பவர் 'மருத்துவச்சி'. பக்தி இலக்கிய காலத்தில் பெண்கள் மகப்பேறு பார்த்ததை,

“வாயுள் வையகம் கண்ட, மடநல்லார்
ஆயர் புத்திரன் அல்லன், அருந்தெய்வம்
பாய சீர் உடைப், பண்பு உடைப் பாலகன்
மாயன் என்று, மகிழ்ந்தனர் மாதரே” (நாலாதிவ்.பிர.19)

என்ற பாசரம் சுட்டுகிறது.

குழந்தை பிறந்தவுடன் குழந்தையைக் குளிப்பாட்டி, கைகளையும், கால்களையும் மெல்ல நீட்டியும், நிமிர்த்தியும் விட்டுப் பசுமையான மஞ்சள் சாந்தைக் குழந்தையின் நாவில் தடவி, நாவிலுள்ள கோழையை எடுத்துள்ளனர். இதனை,

“கையும் காலும் நிமிர்த்துக் கடார நீர்
பைய ஆட்டிப், பசுஞ்சிறு மஞ்சளால்
ஐய நா வழித்தாளுக்கு அங்காந்திட
வையம் ஏழும் கண்டாள், பிள்ளை வாயுளே” (நாலாதிவ்.பிர.18)

என்னும் பாடல் காட்டுகிறது.

பெண்ணானவள் குழந்தை பிறந்தவுடன் குழந்தைக்கு அமிழ்தினும் சிறந்த தாய்ப்பாலை ஊட்டி வளர்ப்பாள். கண்ணன் பிறந்தவுடன் அவனுக்குத் தாய்ப்பால் ஊட்டியதை,

“அதிரும், கடல்நிற வண்ணனை ஆய்ச்சி
மதுர முலை ஊட்டி, வஞ்சித்து வைத்துப்” (நாலாதிவ்.பிர.31:1-2)

என்னும் அடிகள் கூறுகின்றன.

குழந்தையை நீராட்டும் பொழுது மஞ்சள் சாந்தை நாவில் தடவி, நாவில் உள்ள கோழையை வழித்து நீராட்டுவதன் மூலம் குழந்தைக்குப் பேச்சு தெளிவாகும் என்பதை,

“நோக்கி யசோதை, நுணுக்கிய மஞ்சளால்
நாக்கு வழித்து, நீராட்டும் இந்நம்பிக்கு
வாக்கும் நயனமும், வாயும் முறுவலும்
மூக்கும் இருந்தவா காணீரே,
மொய்குழலீர்! வந்து காணீரே!” (நாலாதிவ்.பிர.37)

என்ற பாடல் சுட்டுகிறது. பிறந்த குழந்தைக்கு “12-ஆம் நாள் நாமகரணம் செய்வர்; குழந்தையின் நாக்கில் மாவு போலப் படிந்திருக்கும். மஞ்சளை அரைத்துத் தடவி அதை வழித்தெடுப்பர்.”¹ என்கிறார் இரா.வ.கமலக்கண்ணன்.

குழந்தைக்குப் பாலூட்டும் தாய், குறிப்பிட்ட நேர இடைவெளியில் குழந்தைக்குப் பாலூட்ட வேண்டும். இல்லை என்றால் பாலூரி தானாகவே சொட்டத் தொடங்கிவிடும். தாயின் நிலையில் நின்று பாடிய பெரியாழ்வார், கண்ணன் இரவு பாலுண்ணாமல் உறங்கிவிட்டான். காலை நெடும்பொழுது ஆகியும் எழுந்து பாலுண்ணவில்லை. எனவே தன் மார்பில் பாலூரித் தானாகச் சொட்டுகிறது என்கிறார். இதனை,

“இரவும் உண்ணாது உறங்கி நீ போய்,

இன்றும் உச்சி கொண்டதாலோ

வரவுங் காணேன் வயிறு அசைந்தாய்,

வன முலைகள் சோர்ந்து பாயத்” (நாலாதிவ்விர.128:2-5)

என்ற பாடல் உரைக்கின்றது.

குழந்தையை நீராட்டும் பெண்கள், அவர்களின் அழகிற்கும், ஆரோக்கியத்திற்கும் தேவையானவற்றைச் செய்துள்ளனர். குழந்தையை நீராட்டும் நீரில் மஞ்சள், செங்கழுநீர் மாலை, சந்தனம் ஆகியனவற்றைக் கலந்து நீராட்டியுள்ளனர். நீராட்டுதலை ‘மஞ்சனம் ஆட்டுதல்’ என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இவற்றை,

“மஞ்சனம் செங்கழுநீரின்,

வாசிகையும் நாறு சாந்தும்

அஞ்சனமும் கொண்டு வைத்தேன்,

அழகனே! நீராட வாராய்” (நாலாதிவ்விர.155:5-8)

“வண்ணம் அழகிய நம்பீ!

மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்” (நாலாதிவ்விர.157:7-8)

என்ற பாடல்கள் கூறுகின்றன. இதுபோல குழந்தையை நீராட்டும் நீரில் நெல்லிக்காயை இட்டுக் குளிப்பாட்டும் முறை இருந்ததை இரா.வ.கமலக்கண்ணன் குறிப்பிடுகிறார்.

கண்ணனை மஞ்சள் பூசிய உடம்போடு, பெண் குழந்தைகளுடன் விளையாட விடாமல், கன்றுகளின் பின்னே காட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டதாக தாய்

வருந்துகிறாள். இதன்மூலம் குழந்தைகளுக்கு உடம்பில் மஞ்சள் பூசி விடும் முறை இருந்ததை அறியமுடிகிறது. இதனை,

“பற்றுமஞ்சள் பூசிப், பாவைமாரொடு பாடியில்” (நாலாதிவ்.பிர.235:1)

என்னும் பாடல் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

சிறு குழந்தைகளுக்குக் கண்ணேறு கழித்தல் என்பது முக்கியமான ஒன்றாகும். இது நம்பிக்கை சார்ந்த சடங்காகும். ‘கல்லடி பட்டாலும் படலாம், கண்ணடி படக்கூடாது’ என்றொரு பழமொழி உண்டு. இதன் பொருள் கல்லால் அடிபட்டாலும் அக்காயம் பெரிய வலியைத் தந்திராது. பிறர் கண் பட்டு வரும் தொந்தரவு தீராதது என்பதாகும். பின்னால் வரும் தீங்கிலிருந்து குழந்தையைக் காக்க கண்ணேறு கழிப்பர். இதனைக் கண்ணேறு கழித்தல், திருஷ்டி கழித்தல், சுத்திப்போடுதல் என்று பலவாறு கூறுவதுண்டு. இதனைப் பெரியாழ்வார் திருமொழிக் காப்பிடுதல் என்று பத்துப் பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். “மாலை வேளையில் அந்திக் காப்பிட்டுத் திருஷ்டி கழிப்பர்.”² என்கிறார் இரா.வ.கமலக்கண்ணன். இதனை,

“மன்றில் நில்லேன் அந்திப் போது

...

நான் உன்னைக் காப்பிட வாராய்” (நாலாதிவ்.பிர.193:3-4)

என்றும்,

“பள்ளி கொள் போது இது ஆகும்

பரமனே! காப்பிட வாராய்” (நாலாதிவ்.பிர.198:4)

என்றும்,

“திருக்காப்பு நான் உன்னைச் சாத்த

உருக் காட்டும் அந்தி விளக்கு இன்று” (நாலாதிவ்.பிர.200:3-4)

என்றும் பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. இதன் மூலம் அந்தி மாலையில் கண்ணேறு கழித்ததை அறியமுடிகிறது.

உவமை

உவமை என்பது “புலன் அல்லாதன புலனாதலும் அலங்காரமாகிக் கேட்டார்க்கின்பம் பயத்தலும்”³ என்று தெளிவுபடுத்துகிறார் இளம்பூரணர். இலக்கியத்திற்கு அழகு சேர்ப்பதாகவும், வாசகர்களுக்கு இன்பம் தருவதாகவும் உவமை விளங்குகிறது.

இலக்கியத்திற்கு அழகூட்டும் அணிநலன்களில் முதலிடம் பெறுவது உவமையணியாகும். இதனைத் தாயணி என்றும் கூறுவர். இவ்வணி காலத்தால் முந்தியது. தொல்காப்பியர் உவமைக்குத் தனியாக ஓர் இயலே கூறியுள்ளார். மேலும் சங்கப் பாடல்களில் தொண்ணூறு விழுக்காடு உவமையணி இடம்பெற்றுள்ளது. கவிஞர்கள் தங்கள் புனைவுகளில் பெண்களைக் கூறாது விடுதலும், பெண்களுக்கு உவமை கூறாது விடுதலும் மிகவும் அரிதாகும்.

‘போலச்செய்தல்’ என்னும் உள்ளத்தின் எழுச்சியிலிருந்து பிறந்தவை கலைகள். இலக்கியம் என்பது வாழ்வைப் பார்த்து அவற்றில் உள்ளதையும், தேவையான இன்பங்களைப் புகுத்தியும் அவைபோலவே திரும்பவும் படைப்பதால் தோன்றும் ஒரு கலையாகும். இதனாலேயே இலக்கியத்தில் உவமைத் தன்மை ஒன்றியிருக்கிறது எனலாம். திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் காணப்படுகின்ற உவமைகள் யாவும் எளிமையாக அனைவரும் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் உள்ளன.

பேச்சு

பெண்களின் பேச்சின் ஓசைக்கு இசை உவமையாக்கப்பட்டதை,

“பண்ணேர் மொழியாரைக் கூவி முனை அட்டிப்

பல்லாண்டு கூறுவித்தேன்” (நாலாதிவ்விர.25:2)

என்ற பாடலடி கூறுகிறது.

பல்

பெண்களின் பல் வரிசைக்கு முல்லை அரும்பு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளதை,

“விண்ட முல்லை, அரும்பு அன்ன பல்லினர்” (நாலாதிவ்விர.17:3)

எனும் பாடலடி சுட்டுகின்றது.

இதழ்

பெண்களின் அழகை உயர்வாகக்கூற சிறந்த உவமைகளைப் பயன்படுத்துவது கவிஞரின் இயல்பு. பெண்களின் சிவந்த உதட்டிற்குக் கொவ்வைப் பழத்தை உவமையாகக் கூறியுள்ளதை,

“செந்தொண்டை வாய் வந்து காணீரே, சேமிழையீர்! வந்து

காணீரே!” (நாலாதிவ்விர.36:4)

என்னும் பாடல் உரைக்கிறது.

பவளம் போன்ற சிவந்த உதடுகளை உடைய பெண்களை, இளங்கண்ணனின் அழகைக் காணுமாறு அழைப்பதை,

“பாதக் கமலங்கள் காணீரே, பவள வாயீர்! வந்து காணீரே!”

(நாலாதிவ்.பிர.23:4)

என்ற பாடலடி உரைக்கின்றது.

இடை

மின்னல் போன்று கண்ணுக்குத் தெரிந்தும், தெரியாமலும் இருக்கும் இடையையுடைய பெண், தன் கூந்தலில் சூடியுள்ள மலரிலுள்ள தேனை உண்ண, கூந்தலில் புகுந்த வண்டுகள் இசைக்கும் சிறப்பை உடையது ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் என்னும் ஊர் என்பதை,

“மின் அனைய நுண் இடையார்

விரி குழல்மேல் நுழைந்த வண்டு

இன் இசைக்கும் வில்லிபுத்தூர்” (நாலாதிவ்.பிர.133:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் தெளிவுறுத்துகின்றன.

கொடி போன்ற இடையுடைய பெண்கள் கண்ணனின் குறும்புகளைக் கண்டு பழி தூற்றுவார்கள் என்கிறார் யசோதை. இதனை,

“வள்ளி நுடங்கு இடை, மாதர் வந்து அலர் தூற்றிடத்”

(நாலாதிவ்.பிர.240:1)

எனும் பாடலடி புலப்படுத்துகிறது.

தோள்

பெண்களின் அகன்ற தோள்களுக்கு மூங்கில் ஒப்புமையாக்கப்பட்டுள்ளதை,

“வேய்த் தடந்தோளார் விரும்பும் கருங்குழல்

விட்டுலே! நீ இங்கே வாராய்” (நாலாதிவ்.பிர.143:4)

“வேய்த் தடந்தோளினார், வெண்ணெய் கொள்மாட்டாது அங்கு”

(நாலாதிவ்.பிர.217:3)

என்னும் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

முலை

இளம் பெண்களின் மென்மையான முலைக்குப் பொற்கலசம் உவமையானதை,

“செப்பு இள மென்முலையாகள்

சிறுபுறம் பேசிச் சிரிப்பர்” (நாலாதிவ்.பிர.156:3)

என்ற பாடடி கூறுகின்றது.

நோன்பு

திருமணமான பெண்கள் நல்ல குணமான, பண்புள்ள குழந்தையைப் பெற வேண்டும் என்பதற்காக நோன்பினைக் கடைபிடித்துள்ளனர். இன்றும் பலரிடையே இவ்வழக்கம் உள்ளது. இது கட்டாயச் சடங்காக இல்லையென்றாலும், தேவையானவர்கள் பின்பற்றக்கூடிய சடங்காக உள்ளது. கண்ணன் செயலில் அழகைக் கண்டவர்கள், இவனைப் பெற இவன் தாய் செய்த நோன்பு என்னவோ? என்று வியப்பதை,

“இன் இசைக்கும் வில்லிபுத்தூர்,

இனிது அமர்ந்தாய்! உன்னைக் கண்டார்

என்ன நோன்பு நோற்றாள் கொலோ

இவனைப் பெற்ற வயிறு உடையாள்” (நாலாதிவ்விர.133:3-4)

என்னும் பாடலடிகள் தருகின்றன.

குணம்

அச்ச உணர்வு உள்ளவர்கள் ஒருவர் செய்யும் தவறை, அவரின் முகம் பார்த்துச் சொல்லமாட்டார்கள். ‘அச்சம், நாணம், மடம், பயிர்ப்பு’ என்று பழகிப்போன பெண்கள், ஒருவரின் முகம் பார்த்து அவர்களின் குற்றம் சொல்ல அஞ்சினர். கால மாற்றத்தால் அச்சம் தவிர்த்து வீரத்துடன் போராடும் பெண்கள் புறம் பேசுவதில்லை.

பெரியாழ்வார் தமது திருமொழியில் பெண்கள் புறம் பேசுவார்கள் என்பதை,

“செப்பு இள மென்முலையார்கள்

சிறுபுறம் பேசிச் சிரிப்பர்” (நாலாதிவ்விர.156:3)

என்ற பாடலடி மூலம் கூறுகிறார்.

விளையாட்டு

விளையாட்டுப் பற்றி, “விளையாட்டு என்பது வாழ்க்கைக்குப் பயிற்சியளிக்கும் களமெனக் கூறலாம்”⁴ என்கிறார் இரா.பாலசுப்பிரமணியம். இதனை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் பண்டைத் தமிழர்களின் விளையாட்டுக்களான பந்தாட்டம், கழங்கு, அம்மாணை, சொப்பு ஆகியன அமைந்துள்ளன. விளையாட்டில் பங்கு பெறுபவர்களின் அடிப்படையில்,

- தனிநபர் விளையாட்டு,
- இருவர் விளையாட்டு,

- குழு விளையாட்டு

என மூன்றாகப் பிரிக்கலாம்.

குழந்தைகள் Phone, Tap, Laptop, video games போன்றவற்றில் கை, கால்களில் தூசி படாமல் விளையாடுகின்றனர். வீட்டை விட்டு வெளியே செல்லுவதும் இல்லை. மணலைத் தொடுவதும் இல்லை. ஓடி, ஆடி உடல் சோர்வடைய விளையாடுவதில்லை. சிறுவயதிலிருந்தே மூளைக்கு மட்டுமே வேலை கொடுத்து உடலையும், மனதையும் நோய்க்குத் தள்ளிவிடுகிறோம். ஓர் அறைக்குள் தனி நபர்களாக விளையாடுகின்றனர். அன்றைய விளையாட்டுக்கள் பெரும்பான்மை இருவர் அல்லது இரண்டிற்கு மேற்பட்ட குழுவினர் சேர்ந்து விளையாடும் விளையாட்டாகவே இருந்தன.

பெண் குழந்தைகள் விளையாடும் இடத்திற்குச் சென்று, அவர்கள் மணல் கொழிக்கும் சுளகையும், சோறாக்கி விளையாடும் பாணையையும் எடுத்து, அவர்களின் கையில் இருந்த நாகணவாய்ப் பறவையையும் பறித்து விளையாடும் கண்ணைக் காணுமாறு யசோதை பிற பெண்டிரை அழைத்ததை,

“முற்றிலும் தூதையும் முன்கைமேல் பூவையும்

....

பற்றிப் பறித்துக் கொண்டுஓடும் பரமன்தன்

நெற்றி இருந்தவா காணீரே நேரிழையீர்! வந்து காணீரே!”

(நாலாதிவ்.பிர.41)

என்னும் பாடல் புலப்படுத்துகின்றது.

அன்று சிற்றில் இழைத்து, மணல் சோறாக்கி, புழுதியில் புரண்டு விளையாடியுள்ளதை,

“நன்மணி மேகலை, நங்கைமாரொடு நாள்தொறும்

பொன்மணி மேனி, புழுதியாடித் திரியாமே” (நாலாதிவ்.பிர.236:1-2)

என்ற பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

பெண்கள் வீட்டின் முற்றத்தில், ஆற்றங்கரையில் விளையாடியதையும் பெரியாழ்வார் பதிவுசெய்துள்ளார். ஆற்றங்கரையில் விளையாடிய பெண்களின் மீது கண்ணன் சேற்றை வாரி இறைத்ததை,

**“ஆற்றில் இருந்து விளையாடுவோங்களைச்
சேற்றில் எறிந்து வளை துகில் கைக்கொண்டு”**

(நாலாதிவ்விர.213:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

உந்தி பறத்தல் என்னும் விளையாட்டுப் பற்றியும் பேசப்பட்டுள்ளது. இது பெண்களால் விளையாடப்படும் விளையாட்டாகும். “உந்தி பறத்தலாவது விளையாடும் பருவத்து இளமகளிர் பாட்டுடைத் தலைவனது வெற்றியை வாயாற் புகழ்ந்து கொண்டு உயர எழுந்து குதித்தலாகும்.”⁵ என்று க.வெள்ளைவாரணன் கூறுகிறார். எனவே மகளிர் பறவை போல உயரக் குதித்துச் சுற்றிச் சுற்றி விளையாடுவர் எனத் தெளியலாம். இது குழு விளையாட்டாகும்.

பெரியாழ்வார் திருமொழியில் மூன்றாம் பத்தின் ஒன்பதாம் திருமொழியில் உள்ள 11 பாடல்களும் உந்தி பற என்றே முடிகின்றன. இதன் மூலம் கண்ணனைப் பாடிக்கொண்டே விளையாடியதை அறியமுடிகிறது. இவ்விளையாட்டை பல்வரிக் கூத்துள் ஒன்றாக சிலப்பதிகார உரையாசிரியரான அடியாருக்கு நல்லார் குறிப்பிடுகிறார். உந்தி பறத்தல் விளையாடும் முறையை, “இவ்விளையாட்டை ஆடும் மகளிர் பறவை போல் நிலத்தில் இருந்து பாதங்கள் மட்டும் படிய இரு கைகளையும் முடக்கியிருந்து, பின் விரைந்தெழுந்து இரண்டு கைகளையும் இரு பக்கங்களில் சிறகு போல் நீட்டிப் பறவைகள் பறப்பது போலப் பாவனை செய்து ஓடி வேறோர் இடத்தில் முன்போல் அமர்ந்து, பின்னும் அவ்வாறே ஆடப்படும் என்று கொள்ளல் பொருந்தும்.”⁶ என்று விளக்குகிறார் ந.சுப்புரெட்டியார்.

பெரியாழ்வார் கூறும் உந்தி பறத்தல் பற்றி, “பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (3-9) உந்தி பறத்தலாவது, தன் தலைவன் வெற்றியை வாயாற் புகழ்ந்து கொண்டு உயர எழுந்து குதித்தல் என்பர். இது இரண்டு மாதர்கள் இறைவன் தம்மை ஆட்கொண்ட திறத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு துள்ளிக் குதிப்பதாகும். இதனால் உந்தீபற என்பதை மகளிர் ஆடற்குரியது என்றும் விளக்குவர். திருவந்தியார், அவிரோத உந்தியார் என்னும் ஞான நூற்களும் இங்குக் கருத்தத்தக்கவை.”⁷ என்று கருத்துரைக்கிறார் ச.தண்டபாணி தேசிகர்.

திருமாலின் அவதாரங்களைப் பாடி உந்தி விளையாடியதை,

“என் நாதன் வன்மையைப் பாடிப் பற!

எம்பிரான் வன்மையைப் பாடிப் பற!” (நாலாதிவ்விர.307:4)

“தன் வில்லின் வன்மையைப் பாடிப் பற!

தாசரதி தன்மையைப் பாடிப் பற!” (நாலாதிவ்.பிர.308:4)

“சிரைத்திட்டான் வன்மையைப் பாடிப் பற!

தேவகி சிங்கத்தைப் பாடிப் பற!” (நாலாதிவ்.பிர.309:4)

என்னும் பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

இல்லப்பணிகள்

பெண்கள் அதிகாலை கண் விழித்தது முதல் இரவு உறங்கும் வரை பல்வேறு பணிகளைச் செய்துள்ளனர். சங்கப்பாடல்கள் பெண்கள் செய்த பத்தொன்பது வகையான பணிகளைப் பதிவுசெய்துள்ளன. அவை,

- “1. அதிகாலையில் எழுந்து இல்லப்பணி செய்தல்,
2. முற்றம் கூட்டல்,
3. கிணற்றில் நீர் எடுத்தல்,
4. கலங்கிய நீரைத் தெளிய வைத்தல்,
5. பாத்திரம் கழுவுதல்,
6. உணவுப் பொருட்கள் சேகரித்தல்,
7. புல்லரிசி எடுத்தல்,
8. நெல் குற்றல், உலக்கையில் அவல் இடித்தல்,
9. மரத்திரிகையில் திரித்தல்,
10. அடுப்பெரித்தல்,
11. சமைத்தல்,
12. தயிர்கடைதல்,
13. குழந்தைகளைப் பராமரித்தல்,
14. கணவருக்கு உணவு இடல்,
15. விருந்தினரை உபசரித்தல்,
16. விளக்கேற்றுதல்,
17. அந்தியில் விளக்கேற்றுதல்,
18. சோறு கொண்டு செல்லுதல்,
19. புண்பட்ட வீரரைக் காத்தல்”⁸

என்று வரிசைப்படுத்தியுள்ளார் கே.பி.அழகம்மை.

பெரியாழ்வார் தனது பாசரங்களில் பெண், ஆண் ஆகியோர் செய்த வேலைகளை, “ஆயர்பாடிப் பெண்கள் மோர் விற்பனைக்குச் செல்லுதல், ஆண்கள்

ஆநிரைகளை மேய்ச்சல் நிலங்களுக்கு ஒட்டிப் போதல், வீட்டில் இருக்கின்ற பெண்கள் பால் காய்ச்சுதல், அடுப்பு எரித்தல், பாலைத் தமிழாக்கி மறுநாள் காலைப் பொழுதில் கடைதல், ஆண்கள் கறந்த பாலைக் காவடி போலத் தோலில் சுமந்து வீட்டிற்குக் கொண்டுவருதல், மாலைப்பொழுதில் ஆயர்கள் ஆநிரைகளை ஒட்டி வருதல், ஆயர்களின் வீடுகளில் இருக்கும் பாலினாலான உணவுப் பொருட்கள், ஆயர்பாடிச் சிறுவர்களின் விளையாட்டு, வீட்டிற்குத் திரும்பும்போது கார்க்கோடப் பூக்களைக் குடையாகச் சுமந்து வருதல், இசைக் கருவியினை முழங்கிக்கொண்டு வருதல், மல்லிகை, முல்லை முதலிய மலர்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலைகளை அணிந்து வருதல், அவர்களுடைய தந்தையர்கள் அவர்களை எதிர்நோக்கிக் காந்திருத்தல், சிறுவர்கள் பால் உண்டு மகிழ்தல் போன்ற ஆயர்குல நிகழ்வுகளை மிக நயமாகப் பெரியாழ்வார் காட்டியுள்ளார்.”⁹ என்று வே.தேவகி பட்டியலிட்டுக் காட்டியுள்ளார்.

பக்தி இலக்கியங்களிலும் பெண்கள் செய்த இல்லப்பணிகளுக்கான சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. பெண்கள் மத்து கொண்டு தமிழ் கடைந்து வெண்ணெய் எடுத்ததையும், வெண்ணெயை உருக்கி நெய்யாக்கியதையும்,

“மத்து அளவும் தமிழும் வார்துழல் நன்மடவார்

வைத்தன நெய் களவாய் வாரி விழுங்கி ஒருங்கு”

(நாலாதிவ்.பிர.68:1)

என்னும் பாடலடி சுட்டுகிறது.

அதிகாலையில் எழுந்து தமிழ் கடைந்தால் வெண்ணெய் திரண்டு வரும் என்பதை,

“வெண்ணிறத் தோய் தமிழ் தன்னை

வெள்வரைப்பின் முன் எழுந்து

கண் உறங்காதே இருந்து

கடையவும் தான் வல்லன் கொலோ?” (நாலாதிவ்.பிர.305:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன.

பாலைக் காய்ச்ச அடுப்பு மூட்ட எண்ணிய ஆயர்குலப் பெண், மற்றொருவர் வீட்டிற்குச் சென்று நெருப்பு வாங்கி அடுப்பு மூட்டியதை,

“பாலைக் கந்து அடுப்பு ஏற வைத்துப்

பல்வளையாள் என்மகள் இருப்ப

மேலை அகத்தே நெருப்பு வேண்டிச்

சென்று இறைப்பொழுது அங்கே பேசி நின்றேன்”

(நாலாதிவ்.பிர.206:1-2)

எனும் பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

திருவோண நாளன்று செந்நெல் அரிசியும், சிறுபருப்பும், நெய்யும், பாலும் கொண்டு வகை வகையான உணவுகள் சமைத்ததை,

“செந்நெல் அரிசி சிறுபருப்புச்

செய்த, அக்காரம் நறுநெல் பாலால்

பண்ணிரண்டு திருவோணம் அட்டேன்” (நாலாதிவ்.பிர.208:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. இதன் மூலம் பெண் சமையல் செய்ததையும், நல்ல நாளன்று சிறப்பான உணவுகள் சமைக்கப்பட்டதையும் அறியமுடிகிறது.

பொருளாதாரப் பணிகள்

பெண்கள் அன்றாட வீட்டு வேலைகளோடு வீட்டிற்குத் தேவையானப் பொருளாதாரத்தை மேம்படுத்தவும் உழைத்துள்ளனர். தங்கள் இல்லங்களைச் செம்மையாக நடத்தவும், பேணிக்காக்கவும் பாடுபட்டுள்ளனர். முல்லை நிலத்தில் வாழும் பெண்கள் தங்களுக்குக் கிடைக்கும் பாலில் உறை ஊற்றி, மறுநாள் உறைந்த தயிரை மத்து கொண்டு கடைந்து மோராக்கியுள்ளனர். அதில் கிடைக்கும் வெண்ணெயையும், வெண்ணெயை உருக்கினால் கிடைக்கும் நெய்யையும், மோரையும் விற்று இல்லத்தின் பொருளாதாரத் தேவையைத் தங்களால் முடிந்தளவு நிறைவு செய்துள்ளனர். “மோருக்கு வெண்ணெய் பெற்றனர். நெய்க்கு மாற்றாகப் பொன் பெறாது எருமை, ஆன் கன்று இவற்றையே பெறுவர். என்று கூறப்படுவதினின்றும் பொருளாதார வளர்ச்சியில் இவர்களின் அக்கறை தெரிகிறது. எதிர்காலத்தில் தொழில் வளர்ச்சியில் இவர்களின் அக்கறை தெரிகிறது.”¹⁰ என்ற கே.பி.அழகம்மையின் கருத்து பொருத்தமுடையது.

ஒரு பெண் நாவற் பழங்களை விற்றுப் பொருள் தேடியதை,

“கொல்லையில் நின்றும் கொணர்ந்து விறற்

அங்கு ஒருத்திக்கு அவ் வளை கொடுத்து

நல்லன நாவற் பழங்கள் கொண்டு,

நான் அல்லேன் என்று சிரிக்கின்றானே!” (நாலாதிவ்.பிர.211:3-4)

எனும் பாடலடிகளின் மூலம் அறியமுடிகிறது. நாவற் பழங்களுக்கு வளையல் பெற்றதன் மூலம் பண்டமாற்று முறை இருந்ததையும் அறியமுடிகிறது.

முதல் நாள் பாலில் உறை ஊற்றினால், மறுநாள் அது தயிராகும். அதனை மத்தினால் நன்கு கடைந்து மோராக மாற்றி அதைக் கொண்டு விற்றுப் பொருள் தேடியதை,

“தாய்மார் மோர் விற்கப் போவர், தமப்பன்மார்

கற்றா நிரைப் பின்பு போவர்” (நாலாதிவ்விர.231:1)

என்னும் பாடல் கூறுகின்றது.

முல்லை நில மகளிர் தான் கொண்டு சென்ற தயிரைக் குறிஞ்சி நிலத்தில் கொடுத்து, அதற்குப் பதிலாக குறிஞ்சி நிலத் தலைவன் வேட்டையாடி வந்த மான் கறியினைப் பெற்றுவந்ததை,

“... ஆய்மகள்

தயிர் கொடு வந்த தசம்பும்”¹¹

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடல் குறிப்பிடுகின்றது.

குறிஞ்சி நில மகளிர்

குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழும் பெண்கள் காட்டில் வலை கட்டி அதில் சிக்கும் மான் குட்டிகளைப் பிடித்து வளர்த்துள்ளனர். மான் குட்டிகளுக்குப் பஞ்சுச் சுருளில் பாலைத் தோய்த்து கொடுத்து வளர்த்ததை,

“வட்டத் தடங்கண் மட மான் கன்றினை,

வலைவாய்ப் பற்றிக் கொண்டு குறமகளிர்

கொட்டைத் தலைப் பால் கொடுத்து வளர்க்கும்

கோவாத்தனம் என்னும் கொற்றக் குடையே”

(நாலாதிவ்விர.264:3-4)

என்னும் பாடலின் மூலம் அறியமுடிகிறது. இப்பாடலில் ‘கொட்டை’ என்பதற்குப் “பஞ்சுச் சுருள். அதைப் பாலிலே தோய்த்து அதனுடைய தலையை - நுனியைத் தாய் முலை போலே உண்ணக் கொடுப்பது. இப்போது கண்ணாடிப் புட்டியில் ரப்பர் வைத்துக் குழந்தைகளுக்கு வாயில் கொடுப்பது அக்காலத்தில் பால் தோய்த்த பஞ்சை உருட்டிக் கொடுப்பதாயிருந்தது.”¹² என்று விளக்கம் தருகிறது நாலாயிரத் திவ்யப் பிரபந்த அகராதி.

ஆடை

பழங்காலத்தில் தழைகளையும், விலங்குகளின் தோல்களையும் ஆடையாக அணிந்திருந்த மக்கள், வெயில், குளிர் போன்ற பருவநிலை மாற்றத்திற்கு ஏற்பப் பருத்தி, கம்பளி போன்ற துணிகளைக் கண்டறிந்து, அதனை ஆடையாக உடுத்தினர். அழகை மேலும் அழகுபடுத்துவதற்கும், செல்வ வளமையை வெளிப்படுத்துவதற்கும் ஆடையைப் பயன்படுத்தினர்.

“ஆதிமனிதன் உடை உடுக்கத் தொடங்கியது முதலில் தட்ப வெப்பங்களிலிருந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கேயாகும். அதன்பின் உடையானது மானத்தைக் காப்பதற்கும், தன்னை அழகுபடுத்திக் கொள்வதற்கும் பயன்படலாயிற்று.”¹³ என்கிறது கலைக்களஞ்சியம்.

பெண்கள் ஆடையில் ‘கச்சு’ முக்கியமானதாகக் கூறப்படுகிறது. ‘கச்சு’ என்பது பெண்கள் அணியும் மேலாடையாகும். இதனை ‘வார்’ என்றும் இலக்கியங்கள் சுட்டுகிறது. கச்சு என்பதற்கு “மார்பில் கட்டும் துணி அல்லது மார்பிலிருந்து இடைவரைக்குமான ஆடை”¹⁴ என்று பொருள் தருகிறது க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி.

சங்க இலக்கியம் ‘கச்சு’ என்ற ஆடையை ஆண், பெண் இருவரும் அணிந்திருந்ததாகக் குறிப்பிடுகிறது. ஆண்கள் இடுப்பில் கட்டும் கீழாடையையும் ‘கச்சு’ என்று அழைத்துள்ளனர். “கச்சு-அரைப்பட்டிகை-தலைவன் கச்சினை வரிந்து கட்டிவருதல் ஐங்.206:5, கச்சு-தோட்பட்டிகை-ஒள்வாள் வைத்திருப்பது முல்.46-48, அகம்-376”¹⁵ என்று சங்க இலக்கியப் பொருட் களஞ்சியம் தரும் சான்று இதனை மெய்ப்பிக்கின்றது.

பெண்கள் மற்றும் ஆண்கள் அணியும் ஆடைகளை, “இருபது வகையான ஆடைகளில் தழை, பூங்கரை நீலம், உடுக்கை ஆகிய மூன்றும் பெண்களுக்கே உரிய ஆடைகளாகக் காணப்படுகின்றன. ஆடை, துகில், கலிங்கம், காழகம், கச்சு ஆகிய ஐந்தும் பெண்களோடு ஆண்களும் பயன்படுத்தும் ஆடைகளாகப் பதிவாகியுள்ளன.”¹⁶ என்று கே.பி.அழகம்மை கூறியுள்ளார். இதிலிருந்து கச்சு ஆண்களும் பெண்களும் பயன்படுத்திய ஓர் உடை என்று அறிய முடிகிறது.

ஆயர்குலப் பெண்கள் மேலாடையாகக் கச்சு அணிந்திருந்ததை,

“வார் அணிந்த கொங்கை ஆய்ச்சி” (நாலாதிவ்.பிர.138:1)

என்றும்,

“வார் ஆரும் முலைமடவாள் வைதேசி தனைக் கண்டு”

(நாலாதிவ்விர.327:1)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன.

கலிங்கம் என்னும் ஆடை பட்டாலும், பருத்தியாலும் செய்யப்பட்டுள்ளது. பெண்கள் கச்சின் மேல் கலிங்கம் அணிந்தும் பட்டாடை உடுத்தியும் தம்மை அலங்கரித்துள்ளனர். மேலும் கச்சின் மேல் துகில் உடுத்தியதை,

“மச்சொடு மாளிகை ஏறி,

மாதர்கள்தம் இடம் புக்கு

கச்சொடு பட்டைக் கிழித்து,

காம்பு துகில் அவைகீறி” (நாலாதிவ்விர.184:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன.

துகில் என்பது இன்று பெண்கள் அணியும் சேலையைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். சேலையில் கொச்சம் (கொசுவம்) வைத்தும் கட்டுவர். ஆயர்குலப் பெண்கள் கொச்சம் வைத்துச் சேலை உடுத்தியதை,

“மைஆர் கண் மட ஆய்ச்சியர் மக்களை,

மையன்மை செய்து அவர் பின்போய்

கொய்ஆர் பூந்துகில் பற்றித் தனிநின்று” (நாலாதிவ்விர.226:1-2)

என்னும் பாசுர அடிகள் உரைக்கின்றன.

அணிகலன்கள்

சங்க இலக்கியம் பெண்கள், ஆண்கள், குழந்தைகள் அணியக்கூடிய அணிகலன்கள் பற்றியும் குறிப்புத் தருகின்றது. இதனை, “சங்க இலக்கியத்தில் மாந்தர் அணியக் கூடியனவாக 30 வகையான அணிகலன்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. இவற்றில் பெண்கள் மட்டும் அணியக்கூடியனவாக 14 அணிகலன்கள் காணப்படுகின்றன. ஆண்கள் மட்டும் அணியக்கூடியவனாக கடகம், கழல், கோற்றொடி, நித்தில மதாணி (திருமால்), பொலம்பூந் தும்பை, மணிவடம் ஆகிய 7 காணப்படுகின்றன. குழந்தைக்கு மட்டுமே உரியதாக முஞ்சம் பதிவாகி உள்ளது. கிங்கிணி, பெண்களுக்கும், குழந்தைகளுக்கு முரிய அணிகலனாகக் காணப்பெறுகிறது. இவை தவிர, தாலி, குழை, தொடி, வளை, மகரப்பகுவாய், பூண், முத்துமாலை ஆகியவற்றைப் பெண்டிரும் அணிந்த செய்தி காணப்படுகிறது.”¹⁷ என்று அணிகலன்கள் பற்றி கே.வி.அழகம்மை கூறியுள்ளார்.

பெண்கள் மின்னும் அழகிய அணிகலன்களை அணிந்திருந்ததை 'ஒளியிழைமீர்', 'ஒளிவளையீர்' என்று பெண்களை விழித்துக் கூறுவதன் மூலம் அறியமுடிகிறது.

பெண்கள் அணிந்திருந்த அணிகலன்கள் நேர்த்தியான அழகைப் பெற்றிருந்ததை,

“நெற்றி இருந்தவா காணீரே, நேரிழைமீர் வந்து காணீரே!”

(நாலாதிவ்.பிர.41:4)

எனும் அடிகளும்,

காதில் குழை என்னும் குண்டலம் பூண்டிருந்ததை,

“கைத்தலங்கள் வந்து காணீரே, கனங்குழைமீர் வந்து காணீரே!”

(நாலாதிவ்.பிர.34:4)

என்னும் அடியும், கையில் பொன் வளையல் அணிந்திருந்ததை,

“கண்கள் இருந்தவா காணீரே, கனவளையீர் வந்து காணீரே!”

(நாலாதிவ்.பிர.38:4)

“சேற்றில் எறிந்து, வளை துகில் கைக்கொண்டு”

(நாலாதிவ்.பிர.213:2)

என்னும் பாடலடிகளும் உரைக்கின்றன. இங்குக் கனங்குழை, கனவளை என்பன பொன்னாலான காதணியையும், வளையலையும் சுட்டுகிறது.

பெண்ணொருத்தி கழுத்தில் முத்துவடம் அணிந்திருந்ததை,

“தொத்தார் பூஞ்சுழற் கன்னி ஒருத்தியைச்

சோலைத் தடம் கொண்டு புக்கு

முத்தார் கொங்கை புணர்ந்து இரா நாளிகை

மூவேழு சென்றபின் வந்தாய்” (நாலாதிவ்.பிர.232:1-2)

என்ற பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

கண்ணனைத் தன் காதலனாக எண்ணி, தன்னை ஒப்பனை செய்து கொண்ட பெண் கழுத்தில் கழுத்தணியும், கையில் குலுங்கும் அளவிற்கு ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட வளையல்களையும் அணிந்திருந்ததை,

“காறை பூணும் கண்ணாடி காணும், தன்

கையில் வளை குலுக்கும்

கூறை உடுக்கும் அயர்க்கும், தன்

கொவ்வைச் செவ்வாய் திருத்தம்

தேறித் தேறி நின்று ஆயிரம் பேர்த்,

தேவன் திறம் பிதற்றும்

மாறில் மாமணிவண்ணன்மேல், இவள்

மால் உறுகின்றாளே” (நாலாதிவ்.பிர.293)

எனும் பாடல் கூறுகின்றது. இப்பாடலில் ‘காறை’ என்பது கழுத்தணியைக் குறிப்பதாகும்.

குரவைக்கூத்து

“குரவைக்கூத்து, வெறியாடல், விளக்குநிலை, துணங்கை முதலியவை பெரும்பாலும் தெய்வ வழிபாடு பற்றிய ஆட்டங்கள்”¹⁸ என்கிறார் வீ.ப.கா.சுந்தரம்.

குரவைக் கூத்து என்பது ஆண்களும், பெண்களும் கைகோர்த்து வட்டமாக நின்று ஆடும் கூத்து வகையாகும். கண்ணன் பெண்களோடு கைகோர்த்து குரவைக் கூத்து ஆடியதை,

“சோத்தம் பிரான்! என்று இரந்தாலும் கொள்ளாய்

சுரிசுமலாரோடு நீ போய்க்” (நாலாதிவ்.பிர.143:1)

என்னும் பாடலடி கூறுகின்றது. ஆயர்குலப் பெண்கள் குரவைக் கூத்து ஆடும் போது, முல்லை நில ஆண்களின் வீரம் பற்றிப் பாடி ஆடுவர். முல்லை நில பெண்கள் “குரவை ஆடி முடிந்ததும் அனைவரும் ஆற்றுக்குச் சென்று நீராடித் திரும்புதல் வழக்கமாகும்.”¹⁹ என்கிறது கலைக்களஞ்சியம்.

ஒப்பனை

பெண்கள் ஆடை, அணிகலன்கள், நறுமணப் பொருட்கள், கூந்தல் அலங்காரம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு தங்களை அழகுபடுத்திக் கொண்டனர். இவை அனைத்தையும் செய்வதன் நோக்கம் அழகுபடுத்துதல் மட்டுமல்ல. நேர்த்தி, ஆரோக்கியம், சுத்தம், கலை உணர்வு போன்ற பல்வேறு செயல்பாடுகளின் ஒட்டு மொத்த வெளிப்பாடாக ஒப்பனை கலை முகிழ்த்துள்ளது எனலாம். தொடக்கக் காலத்தில் உடல் பராமரிப்பிற்காக இயற்கையாகக் கிடைக்கும் இலை, தழை, மலர், மகரந்தம், பால், சந்தனம் போன்றவற்றைப் பயன்படுத்தினர். இவை உடலை மட்டுமின்றி, உள்ளத்தையும் நல்ல நிலையில் பராமரித்தது. ஆனால் இன்று ஆரோக்கியம் தரும் இந்த அழகை விடுத்து, ஆபத்துத் தரும் வேதிப்பொருள்களால் ஆன அழகுசாதனங்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

சங்க இலக்கியம், பெண்கள் பயன்படுத்திய ஆடை, அணிகலன்களின் ஒப்பனையை நான்கு வகையில் கூறுகின்றது. இதனை, “முதல்வகை மலரையும் தளிரையும் அப்படியே அணிவது. அடுத்தது சிறிது கலையுணர்வோடு மாலைகளாகவும், கண்ணிகளாகவும் தழை ஆடைகளாகவும் புனைந்து கொண்டது. சங்கு, முத்து ஆகியவற்றாலான அணிகலனை அணிவது மூன்றாவது வகை. நான்காவதாக அமைவது பொன் போன்ற அணிகலன்களைப் பயன்படுத்திய நிலையாகும்.”²⁰ என்கிறார் கே.பி.அழகம்மை.

நாகரிக வளர்ச்சிக்கு முன்பே மனிதன் தன் உடலை மறைக்க வண்ணச் சாயங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டதை, “வரலாற்றுக்கு முந்திய காலத்தில் மனிதன் ஆடையின்றி வாழ்ந்து வந்தான். அந்த நிலையில் கூட அவன் தன் உடலைப் பலவகையான இயற்கைச் சாயங்களைக் கொண்டு பூசி அலங்கரித்துக் கொண்டான்.”²¹ என்கிறது வாழ்வியற் களஞ்சியம்.

பெண்கள் தம்மை அழகுபடுத்திக் கொள்வதற்கு இயற்கையான பொருட்களைப் பயன்படுத்தி, ஆரோக்கியமான முறையில் செய்துள்ளனர். உடம்பிற்குக் குளிர்ச்சி தரக்கூடிய சந்தனத்தைப் பூசி அலங்கரித்ததை,

“அற்புதம் உடைய ஐராவத மதமும்,

அவர் இளம்படியர் ஒண் சாந்தும்” (நாலாதிவ்.பிர.377:3)

என்னும் பாடலடி குறிப்பிடுகின்றது. சங்ககாலத்துப் பெண்கள் ஒரு யோசனை தூரம் மணங்கமழும் நறுமணப்பொருட்களைப் பயன்படுத்தியிருந்ததை,

“வாச மணத்துவர் வாய்க் கொள்வோரும்

இடு புணர் வளையொடு தொடு தோள்வளையர்,

கட்டு வடக் கழலினர், மட்டு மாலையர்,

ஓசனை கமழும் வாச மேனியர்”²²

என்னும் பரிபாடல் அடிகள் கூறுகின்றன.

பெண்கள் தங்கள் கூந்தலில் அன்று மலரும் புதுமலர்களையே சூடியுள்ளனர். இதனைப் பெண்களின் கூந்தலில் உள்ள தேன் கொண்ட மலர்களை, வண்டுகள் மொய்த்துக் கொண்டிருப்பதாக,

“வண்டு அமர் பூங்குழல், ஆய்ச்சி மகனாகக்” (நாலாதிவ்.பிர.35:1)

“மூக்கும் இருந்தவா காணீரே, மொய்குழலீர்! வந்து காணீரே!”

(நாலாதிவ்.பிர.37:4)

“வண்டு உலாம் பூங்குழலினார் உடன்

வாயமுதம் உண்ண வேண்டிக்” (நாலாதிவ்.பிர.134:3-4)

என்னும் பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன.

முல்லை நிலத்தில் வாழும் ஆயர்குலப் பெண்கள் கண்ணுக்கு மை இட்டதை,

“அம்மைத் தடங்கண் மட ஆய்ச்சியரும்” (நாலாதிவ்.பிர.266:1-2)

என்னும் பாடலடி சுட்டுகிறது.

கொவ்வைப் பழம் போன்ற சிவந்த இதழ்களையுடைய பெண் தன் இதழ்களுக்குச் செவ்வண்ணம் பூசுவதை,

“கொவ்வைச் செவ்வாய் திருத்தும்” (நாலாதிவ்.பிர.293:2)

என்னும் பாடலடி கூறுகிறது.

பெண்கள் கண்ணாடி முன் நின்று மணிக்கணக்காகத் தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்கிறார்கள் என்றும், அழகுக்கும் அலங்காரத்துக்கும் அடிமையாகிப் போனார்கள் என்றும் வருத்தம் தெரிவிக்கின்றது இன்றைய சமுதாயம். ஆனால் இந்நிலை இன்று மட்டுமல்ல, எல்லாக் காலத்திலும் இருந்துள்ள ஒன்றாகும். கண்ணனைக் காதலனாக எண்ணிய பெண், கண்ணாடி முன் நின்று கழுத்திற்குக் காறை பூட்டி, கைகளில் குலுங்கும் அளவிற்கு வளையல்களை அணிந்து, தன் காதலனுக்குப் பிடித்தவாறு உடை உடுத்தி, இதழ்களுக்குச் சாயம் பூசி தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டதை,

“காறை பூணும் கண்ணாடி காணும், தன்

கையில் வளை குலுக்கும்

கூறை உடுக்கும் அயர்க்கும், தன்

கொவ்வைச் செவ்வாய் திருத்தும்” (நாலாதிவ்.பிர.293:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன.

குலசேகராழ்வார்

உவமை

நூல் போன்ற இடையையுடைய பெண்கள் தரும் இன்பத்தில் உலக மக்கள் சிக்கியுள்ளதை,

“நூலின் நேர் இடையார், திறத்தே நிற்கும்

ஞாலம் தன்னோடும், கூடுவது இல்லை யான்” (நாலாதிவ்.பிர.669:1-2)

எனும் பாடலடி வழி கூறுகின்றார். பெண்களின் இடை மின்னலைப் போன்றது என்பதை,

“மின்னொத்த நுண்ணிடையானைக் கொண்டு

வீங்கு இருள்வாய் என்தன் வீதியூடே” (நாலாதிவ்.பிர.702:1)

எனும் பாடலடி விளக்குகின்றது.

பெண்களின் இதழ்களுக்குக் கோவைக்கனி உவமையாகக் கூறப்பட்டதை,

“செய்ய உடையும் திருமுகமும்,

செங்கனிவாயும் குழலும் கண்டு” (நாலாதிவ்.பிர.704:3)

என்னும் பாடலடி சுட்டுகின்றது.

இல்லப்பணி

ஆயர்குலப் பெண் குளிர்ந்தத் தயிர் கடைந்ததை,

“கெண்டை ஒண் கண் மடவாள் ஒருத்தி,

கீழை அகத்துத் தயிர் கடையக்” (நாலாதிவ்.பிர.699:1)

என்னும் பாடல் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

ஒப்பனை

பெண்கள் தங்களின் நீண்ட கூந்தலில் மலர் அணிந்திருந்ததை,

“வண்டு அமர் பூங்குழல் தாழ்ந்து உலாவ” (நாலாதிவ்.பிர.699:3)

எனும் பாடலடியும், தன் கருமையான கூந்தலில் மலர் சூடியிருந்ததை,

“கருமலர்க் கூந்தல் ஒருத்திதன்னைக்” (நாலாதிவ்.பிர.1)

என்னும் பாடலடியும் விளக்குகின்றன.

மை அணிந்த ஒளியுடைய கண்களையுடைய பெண்கள், கண்ணனைக் கண்டு மயங்கியதை,

“மையரி ஒண் கண்ணினாரும் அல்லோம்” (நாலாதிவ்.பிர.704:2)

எனும் பாடலடி உரைக்கின்றது.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்

உவமை

பெண்களின் இதழுக்குக் கோவைக்கனி உவமையாகக் கூறப்பட்டதை,

“துவர்த்த செவ்வாயினார்க்கே, துவக்கு அறத் துரிசன் ஆனேன்”

(நாலாதிவ்.பிர.902:3)

எனும் பாடலடி சுட்டுகின்றது.

மான் போன்ற பார்வையுடைய பெண்களின் கண்களில் அகப்பட்டு ஆசையில் சிக்குதல் கூடாது என்பதை,

“உழைக்கனறே போல நோக்கம், உடையவர் வலையுள் பட்டு”

(நாலாதிவ்.பிர.907:2)

என்னும் பாடல் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

திருமங்கையாழ்வார்

உவமை

பெண் இன்பத்தையே விரும்பி வாழ்ந்த திருமங்கையாழ்வார் தனது பாசுரங்களில் பெண்ணுக்கும், பெண் அங்கங்களுக்கும் உவமை கூறத் தவறவில்லை. பெண்களின் கண், இதழ், பல், இடை, நெற்றி என்று உறுப்புகளுக்கு உவமை கூறியுள்ளார். பெண்ணின் பண்புகள் போற்றப்படவில்லை. பெண்ணாசை கூடாது, பெண் இன்பம் வேண்டாம், பெண் இழிவானவள், பெண் ஆணை மயக்கக்கூடியவள், பொருள் கருதி ஆணை விரும்புவள் என்ற அவரின் எண்ணங்கள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

நெற்றி

பெண்களின் நெற்றிக்கு, வளரும் இளம்பிறை உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இளம்பிறையை ஒத்த நெற்றியையுடைய பரத்தையர்கள் நம் மீது கொண்ட ஆசையை விடுத்து, இகழ்வதற்கு முன் இறைவனை அடைவோம் என்று கூறியதை,

“பிறை சேர் நுதலார், பேணுதல் நம்மை இலாத முன்

நறை சேர் பொழில் சூழ், நறையூர் தொழு நெஞ்சமே! என்ற

கறை ஆர் நெடு வேல் மங்கையர்கோன், கலிகன்றி சொல்

மறவாது உரைப்பவர், வானவர்க்கு இன் அரசு ஆவரே”

(நாலாதிவ்.பிர.1487)

என்னும் பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன.

விழி

வேல் போன்ற விழியை உடைய பெண்ணை விரும்பி வீணாகக் காலத்தைக் கழித்தேன் என்பதை,

“வென்றியே வேண்டி வீழ் பொருட்கு இரங்கி,

வேல்கணார் கலவியே கருதி

நின்றவா நில்லா நெஞ்சினை உடையேன்” (நாலாதிவ்.பிர.951:1-2)

என்ற பாடல் அடிகள் கூறுகின்றன.

முல்லை நிலத்தில் வாழும் ஆய்ச்சியரின் விழிகளுக்கு வேலை
உவமையாகக் கூறியதை,

“வேல் நெடுங் கண் ஆய்ச்சியர்கள் வைத்த தமிழ் வெண்ணெய்”

(நாலாதிவ்.பிர.1234:2)

எனும் பாவடி சுட்டுகின்றது.

வேல் போன்ற விழியையுடையப் பெண்கள் வாழும் திருநறையூர் என்பதை,

“வேளும் சேயும் அனையாரும்

வேல் கணாரும் பயில் வீதி” (நாலாதிவ்.பிர.1508:1)

என்னும் பாடலடி கூறுகின்றது.

பெண்கள் தம் வில் போன்ற கண்களால் காதலரின் மனதைக்
கவரக்கூடியவர்கள் என்பதை,

“ஆடவரை மடமொழியாள் முகத்து இரண்டு

சிலை விலங்கி மனம் சிறை கொண்டு இருக்கும் நாங்கூர்”

(நாலாதிவ்.பிர.1282:6-7)

என்ற பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன.

தாய் தன் மகளின் அழகு நலன்களைக் கூறும்போது, குவளை மலர்
போன்ற கண்களைக் கொண்டிருப்பதாகக் (நாலாதிவ்.பிர.1108) கூறுகிறார்.
பெண்ணின் கண்களுக்குக் குவளை மலர்கள் உவமையாக்கப்பட்டதை,

“குளம் படு குவளைக் கண் இணை எழுதாள்” (நாலாதிவ்.பிர.1109:3)

என்னும் பாவடி சுட்டுகிறது.

பெருமாள் உறைந்திருக்கும் சீர்காழியில் வாழும் பெண்களின் கண்களானது
குவளை மலர்களைக் காட்டுவதாகக் குறிப்பிடுவதை,

“அவ்வாய வாள் நெடுங் கண் குவளை காட்ட”

(நாலாதிவ்.பிர.1182:5-8)

எனும் பாடலடி சுட்டுகிறது.

திருவழுந்தூரின் சிறப்பைக்கூறும் பொழுது, அவ்வூரில் வாழும் பெண்களின்
கண்களுக்குக் கருமையான குவளை மலர் உவமையாக்கப்பட்டுள்ளதை,

“நெல்லில் குவளை கண் காட்ட, நீரில் குமுதம் வாய் காட்ட”

(நாலாதிவ்.பிர.1597:1)

என்ற பாடலடி கூறுகின்றது.

தலைவனைக் காணாத பிரிவுத் துயரில் தலைவியின் அழகு அழிவதைக் கண்டு தாய் கூறுவதாய், என் பெண்ணின் கயல் போன்ற கண்கள் உறங்காமல் வருந்தியதை,

“பொன் குலாம் பயலை பூத்தன மென் தோள்,

பொரு கயல் கண் துயில் மறந்தாள்” (நாலாதிவ்.பிர.1116:1)

என்னும் பாடல் உணர்த்துகின்றது. அதுபோல,

“கனை கழல் காணும் கொலோ, கயல் கண்ணி எம் காரிகையே?”

(நாலாதிவ்.பிர.1829:4)

என்னும் பாடலடியும் கயல் கண்ணியைக் குறிப்பிடுகின்றது. இப்பாடல்கள் பெண்ணின் கண்களுக்கு மீனை உவமையாகக் கூறுகின்றன. கெண்டை மீனைக் கண்களுக்கு உவமையாகக் கூறியதை,

“கேசவ நம்பி தன்னைக், கெண்டை ஒண் கண்ணி காணும்

கொலோ?” (நாலாதிவ்.பிர.1833:4)

என்ற பாடலடி உரைக்கின்றது.

பெருமாள் உறைந்துள்ள திருநறையூரின் சிறப்பைக் கூறவந்த திருமங்கையாழ்வார் அங்குள்ள பெண்களின் கண்கள் பானல் பூ போல உள்ளதாகக் கூறுகிறார். இதனை,

“பானல் ஒருபால் கண் காட்ட” (நாலாதிவ்.பிர.1509:6)

எனும் பாவடி உரைக்கிறது.

இளமையும், செல்வமும் இருக்கும் வரை மட்டுமே ஆண்களை விரும்பும் பரத்தைத் தொழில் புரியும் பெண்கள், வாள் போன்ற விழியை உடையவர்கள் என்பதை,

“வாள் ஒண் கண் நல்லார் தாங்கள், மதனன் என்றார் தம்மை”

(நாலாதிவ்.பிர.1485:1)

என்னும் பாடலடி தருகின்றது.

பெருமானை நினைத்து வாடியிருந்த தலைவியைக் கண்ட தாய், மான் போன்ற விழியை உடைய என் மகளின் அழகிய நிறத்தைக் கவர்ந்து சென்றுவிட்டான் என்று வருந்துவதை,

“மாழை மென்றோக்கி மணி நிறம் கொண்டு

வந்து, முன்னே நின்று போகாய்?

தோழி வெண்முட்டைக்கு என் செய்வது எந்தாய்

குறுந்தடி? நெடுங் கடல் வண்ணா!" (நாலாதிவ்விர.1938:3-4)

என்னும் பாடலடிகள் உரைக்கின்றன.

பார்வை

பெண்ணின் கண்களுக்கு, குவளை மலர், பானல் மலர், வேல், வில், கயல், கெண்டை மீன் போன்றவை உவமையாக்கப்பட்டுள்ளன. பெண்ணின் பார்வைக்கு மான் உவமையாகக் கூறியதை,

“மான்போலும் மென் நோக்கின் செய்ய வாயார்” (நாலாதிவ்விர.1283:6)

என்னும் பாடலடியும்,

“மான்ஆய மென் நோக்கி, வாள் நெடுங் கண்

நீர் மல்கும் வளையும் சோரும்” (நாலாதிவ்விர.1390:1-2)

என்னும் பாடலடியும் குறிப்பிடுகின்றன.

இதழ்

கண்ணன் இருக்கும் கோவிலில் உள்ள செவ்வாம்பல் மலர்கள் பெண்களின் இதழ்களைப் போல இருப்பதை,

“கொங்கை கோங்கு அவை காட்ட வாய் குழுதங்கள்

காட்ட, மா பதுமங்கள்” (நாலாதிவ்விர.1263:3)

என்னும் பாடலடி சுட்டிக்காட்டுகின்றது. அதுபோல, பெண்களின் இதழ்கள் கொவ்வைக் கனி போல சிவந்திருப்பதாக,

“கொவ்வை வாய் மகளிர் கொங்கைக், குங்குமம் கழுவிப்போந்த”

(நாலாதிவ்விர.1289:3)

என்னும் பாடலடியும்,

“கனி சேர்ந்து இலங்கு நல் வாயவர், காதன்மை விட்டிட”

(நாலாதிவ்விர.1486:)

என்னும் பாடலடியும் கூறுகின்றன.

அரக்காம்பல் மலர் போன்ற உதடுகளை உடைய பெண்கள் சிறுபுலியூரில் குடிகொண்டுள்ள திருமாலின் அடியைப் பற்றிக்கொண்டுள்ளனர் என்பதை,

“முழுநீலமும் மலர் ஆம்பலும், அரவிந்தமும் விரவிக்

கழுநீரோடு மடவார் அவர் கண் வாய் முகம் மலரும்”

(நாலாதிவ்விர.1633:1-2)

என்னும் பாடலடியும், குழுத மலர்கள் பெண்களின் வாயைக் காட்டுவதாக இருப்பதை,

“நெல்லில் குவளை கண் காட்ட, நீரில் குமுதம் வாய் காட்ட”

(நாலாதிவ்.பிர.1597:1)

என்னும் பாடலடியும் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

சீர்காழியில் வாழும் பெண்களின் உதடானது செவ்வல்லி மலரைப் போல சிவந்திருந்ததை,

“அவ்வாய வாய் நெடுங் கண் குவளை காட்ட

அரவிந்தம் முகம் காட்ட அருகே ஆம்பல்

செவ்வாயின் திரள் காட்டும் வயல் சூழ், காழிச்

சீராமவிண்ணகரே சேர்மின் நீரே” (நாலாதிவ்.பிர.1182:3-4)

என்னும் பாடலடிகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. குமுதம் மலர் பெண்ணின் இதழ்கள் போன்று இருப்பதை,

“நெல்லில் குவளை கண் காட்ட, நீரில் குமுதம் வாய் காட்ட”

(நாலாதிவ்.பிர.1597:1)

என்னும் பாடலடி கூறுகின்றது.

முறுவல்

மகிழ்ச்சியால் சிரிப்பு, நகைப்பு, முறுவலிப்பு போன்றவை வெளிப்படும். சிரிப்பும், நகைப்பும் ஏறத்தாழ ஒரே பொருளைத் தரும். வாய்விட்டுச் சிரித்தல், பற்கள் தெரிய சிரித்தல், சத்தம் கேட்குமாறு சிரித்தல் ஆகியவை இதில் அடங்கும். முறுவல் என்பது சத்தம் கேட்காமல், பற்கள் வெளியே தெரியாமல், முகமலர்ச்சியை மட்டும் வெளிப்படுத்துவது.

மாதுளை போன்று சிரிக்கும் இப்பெண், திருமாலின் மீது கொண்ட காதல் மயக்கத்தில் தன் தோழியர்களோடு சிரிப்பதில்லை, தன் மேனியில் சந்தனம் பூசவில்லை, கண்ணுக்கு மை எழுதவில்லை, கூந்தலில் பூச்சூடுவில்லை என்று தாய் வருந்துவதை,

“துளம் படு முறுவல் தோழியர்க்கு அருளாள்,

துணை முலை சாந்து கொண்டு அணியாள்

குளம் படு குவளைக் கண் இணை எழுதாள்,

கோல நல் மலர் குழற்கு அணியாள்” (நாலாதிவ்.பிர.1-2)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. துளம்படு முறுவல் என்பதற்கு “மாதுளை போன்ற புன்சிரிப்பு”²³ என்று பொருள் தருகிறது நாலாயிரத் திவ்யப் பிரபந்த அகராதி.

பெண்களின் புன்சிரிப்பு முல்லைப் பூ மலர்வது போன்று இருப்பதை,

“நளிர்வாய் முல்லை முறுவலிக்கும்,” (நாலாதிவ்.பிர.1511:7)

எனும் பாடலடி சுட்டுகின்றது.

பற்கள்

பெண்கள் முல்லை அரும்பு போன்று பற்களைக் கொண்டுள்ளதாக திருமங்கையாழ்வார் தனது பாசுரத்தில் கூறியுள்ளார். இதனை,

“பனி சேர் முல்லை பல் அரும்பு” (நாலாதிவ்.பிர.1509:5)

என்னும் பாடலடி கூறுகின்றது.

பேச்சு

பெண்களின் பேச்சிற்குக் கிளியின் பேச்சு உவமையாகக் கூறப்படுவது இயல்பு. இனிமைக்கும், மென்மைக்கும் இவ்வுவமை பயன்படுத்தப்படுகிறது. இதனை,

“ஏய் வாய மரதகம் போல் கிளியின் இன் சொல்
அனம்மேவு நடை மடவார் பயிலும் செல்வத்து,”

(நாலாதிவ்.பிர.1622:6-7)

என்னும் பாடலடிகளும்,

“மை வைத்து இலங்கு கண்ணார் தங்கள், மொழி ஒப்பான்
கொவ்வைக் கனி வாய்க் கிள்ளை பேசும் குறுங்குடியே”

(நாலாதிவ்.பிர.1802:3-4)

என்னும் பாடலடிகளும் உரைக்கின்றன.

முகம்

தாமரை, நிலவு போன்று மென்மையும், ஒளியும், வடிவமும் வாய்ந்தவை. இதனைப் பெண்களின் முகத்திற்கு உவமையாகக் கூறுவர். ஆனால் திருமங்கையாழ்வார் பாடல்களில் பெண்களின் முகத்திற்குத் தாமரை மலர் மட்டுமே உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“காட்ட, மா பதுமங்கள்
மங்கைமார் முகம் காட்டிடும் நாங்கூர்
வண்புருடோத்தமமே” (நாலாதிவ்.பிர.1876)

என்றும்,

“முழுநீலமும் மலர் ஆம்பலும், அரவிந்தமும் விரவிக்
கழுநீரோடு மடவார், அவர் கண் வாய் முகம் மலரும்”
(நாலாதிவ்ஹிர.1633:1-2)

என்றும்,

“நனி சேர் கமலம் முகம் காட்டும்” (நாலாதிவ்ஹிர.1509:3)
என்றும் முகத்திற்குத் தாமரை உவமையாகி வருவதைக் காட்டுகின்றன. இங்குத்
தாமரையை கமலம், அரவிந்தம், பதுமம் என்று வெவ்வேறு பெயர்களில்
சுட்டப்பட்டுள்ளன.

முலை

கோங்கு மரத்தின் அரும்புகள் பெண்களின் முலைகளுக்கு உவமையாகி
வந்துள்ளதை,

“கொங்கை கோங்கு அவை காட்ட குமுதங்கள்”
(நாலாதிவ்ஹிர.1289:1)

எனும் பாடலடி தருகின்றது.

இடை

தலைவனைக் காணாதப் பிரிவுத் துயரில் தலைவியின் மின்னலை ஒத்த
இடை இன்னும் சுருங்குவதாகத் தாய் வருந்துவதை,

“மின் குலாம் மருங்குல் சுருங்க மேல் நெருங்கி”
(நாலாதிவ்ஹிர.1116:5)

என்னும் பாடலடி விளக்குகின்றது. மின்னலை ஒத்த இடையை உடைவர்கள்
பெண்கள் என்பதை,

“மின்னின் மன்னும் நுடங்கு இடை, மடவார்தம்”
(நாலாதிவ்ஹிர.1191:1)

என்னும் பாடலடி சுட்டுகின்றது.

பெண்ணின் இடைக்கு உடுக்கை உவமையாக்கப்பட்டதை,

“துடி இடையார் முகக் கமலச் சோதி தன்னால்” (நாலாதிவ்ஹிர.1183:3)

என்னும் பாவடி கூறுகின்றது.

பாம்பு படம் எடுப்பது போன்ற இடையைப் பெண் கொண்டுள்ளால்
என்பதை,

“பலங்கனிகள் தேன் காட்டப் பட அரவு ஏர் அல்குல்”

(நாலாதிவ்.பிர.1240:3)

என்னும் பாடலடியும்,

“படஅரவு அல்குல் பாவை நல்லார்கள்” (நாலாதிவ்.பிர.1340:3)

என்னும் பாடலடியும் உரைக்கின்றன.

பெண்ணின் இடைக்கு மின்னல், கொடி, அரவம், உடுக்கை போன்றவை உவமையாகக் கூறப்படுவது இயல்பு. இங்கு மின்னல், வல்லிக்கொடி, வஞ்சி ஆகியவற்றைவிட மெல்லிய இடையை உடைய பெண் என்கிறார். இதனை,

“மின்னு மா வல்லியும் வஞ்சியும் வென்ற, நுண் இடை நுடங்கும்”

(நாலாதிவ்.பிர.1809:1)

என்னும் பாடலடி விளக்குகின்றது.

விரல்

காந்தள் மலர் சிவப்பு நிறமும், ஐந்து இதழ்களும், விரல்களைக் குவித்தது போன்ற அமைப்பும் உடையது. இதன் மென்மை, அமைப்பு ஆகியன கொண்டு பெண்களின் விரல்களுக்கு உவமையாகக் கூறப்படுவதுண்டு. சங்க இலக்கியங்களில் இந்த உவமையை மிகுதியாகக் காணமுடியும். திருமங்கையாழ்வாரும் இவ்வுவமையைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். இதனை,

“காந்தள் விரல், மென் கலை நல் மடவார்

கூந்தல் கமழும் கூடலூரே.” (நாலாதிவ்.பிர.1358:3-4)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

நிறம்

பெண்ணிற்கும், பெண்ணின் கண், இதழ், முகம், விரல், இடை போன்ற உறுப்புகளுக்கும் சங்க இலக்கியங்கள் முதல் இக்கால இலக்கியங்கள் வரை எண்ணிலடங்க உவமைகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

உனது அடியவர்கள் அனைவரும் அவனை வழிபடச் செல்வதைக் கண்ட என் மகளும் உன்னை வழிபட வந்தாள். அப்படி வந்தவள் உன் மீது காதல் கொண்டு, உன் பிரிவைத் தாங்காதவளாய், அவளின் மணி போன்ற நிறத்தை இழந்து பசலை படர்ந்திருக்கிறாள் என்று தாய் திருமாலிடம் கூறி இரங்குவதாய் அமைந்துள்ளது. இங்குப் பெண்ணின் நிறத்திற்குச் சிவப்பு மணி உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“வண்டு உலாம் கோதை என் பேதை, மணி நிறம்
கொண்டு தான் கோமின்மை செய்வது தக்கதே?”

(நாலாதிவ்.பிர.1665:3-4)

என்னும் பாடலடிகள் உரைக்கின்றன.

வடிவம்

‘கொல்லியம் பாவை’ என்னும் சொல்லுக்கு “கொல்லி மலையிலே ஒரு பாவை யுண்டு, உரு வகுப்புக்குத் தமிழர் சொல்லுவ தொன்று”²⁴ என்று திவ்யப் பிரபந்த அகராதி பொருள் தருகின்றது. கொல்லி மலைப்பாவை போன்ற வடிவழகை உடையவள் என் மகள் என்று தாய் கூறுவதை,

“குவை அம் கண்ணி கொல்லி அம் பாவை,

சொல்லு நின் தாள் நயந்திருந்த

இவளை உன் மனத்தால் என் நினைந்து இருந்தாய்?”

(நாலாதிவ்.பிர.1108:5-7)

என்னும் பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன.

நடை

திருமங்கையாழ்வாரின் பாடல்களில் பெண்களின் நடை ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட இடங்களில் உவமையாக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் அனைத்து இடங்களிலும் அன்னம் மட்டும் உவமையாகக் கூறப்பட்டள்ளது. அன்னம் போன்ற நடையை உடைய பெண் என்பதை,

“அனம்மேவு நடை மடவார் பயிலும் செல்வத்து”

(நாலாதிவ்.பிர.1622:7)

என்றும்,

“அன்ன மென் நடையினார் கலவியை அருவருத்து அஞ்சினாயேல்”

(நாலாதிவ்.பிர.1810:2)

என்றும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

திருமால் வாழும் திருக்கண்ணபுரத்தின் பொய்கையில் வாழும் அன்னங்கள் அங்கு வாழும் பெண்களிடம் நடை பயின்றவை என்பதை,

“நயம்உடை நடை அனம், இளையவர் நடை பயில்

கயம்மிடை கணபுரம், அடிகள் தம் இடமே” (நாலாதிவ்.பிர.1708:3-4)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன.

அணிகலன்கள்

சிலம்பு

பெண்கள் காலில் அணியும் அணிகலன் சிலம்பு. இதற்குச் சான்றாக 'சிலப்பதிகாரம்' என்னும் காப்பியத்தைக் கூறலாம். காப்பியத் தலைவியான கண்ணகியின் காற் சிலம்பை மையமாகக் கொண்ட கதை என்பதால் இத்தலைப்பைப் பெற்றுள்ளது. சிலப்பதிகார காலத்தை அடுத்தடுத்து வந்த காலங்களிலும் பெண்கள் காலில் சிலம்பு அணிந்திருந்ததை இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன. பாடகம் என்ற அணிகலனையும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். சங்க இலக்கியங்கள் பெண்கள் திருமணத்தின் போது சிலம்பு அணியாதிருந்ததை, 'சிலம்புகழி நோன்பு' மூலம் அறியமுடிகிறது.

சிலம்பு என்பதற்கு, "கால்பெருவிரல் அகலம் கொண்டதும் குழாய் போன்றதும், நீண்ட வட்ட வடிவினதும் முத்து அல்லது மணிகளைப் பரர்களாக உட்கொண்டதும் மேல் மட்டத்தில் முன்னும் பின்னும் முகப்பு அணிகளைக் கொண்டதும் வரிசையாக முத்துகள் பதிக்கப்பெற்றதும் ஆன கால் அணிக்குச் சிலம்பு என்று பெயர்"²⁵ என்று சிற்பநூல் விளக்கம் தருகின்றது.

சிலம்பின் அமைப்பையும், அதனை அணியும் விதத்தையும், "நீண்ட வட்டமான இவ் வணி முன்புறத்திலும், பின்புறத்திலும் சிறிது தூக்கம் உடையதாக மேல் நோக்கி வளைவுற்று இருக்கும். மேலும் மற்றொரு வகையில் நீண்ட வட்ட வடிவமுடையதாகவும் பக்கங்களில் சிறிது உள் அழுந்தியும் இருக்கும். இலை, பூக்கருக்கு ஆகியன கைவினைகள் முற்றியதாகவும் இஃது அமைக்கப்படும். இத்தகைய சிலம்பணி பாதத்தில் இருந்து கழன்று விடாமல் இருப்பதற்கு அதன் முன்புறத்தை ஒரு சங்கிலித் தொடரோடு இணைத்து அச்சங்கிலியானது விரல் மோதிரத்தோடு இணைக்கப்படும். பின்புறத்தில் அங்ஙனமே காந்தண்டையோடு சங்கிலியால் பிணைக்கப்படும்."²⁶ என்று அன்றைய காலத்தில் சிலம்பின் பயன்பாட்டையும் சிற்பநூல் கூறுகின்றது.

பெண்களின் கால்களில் அணிந்திருந்த சிலம்பானது நன்கு ஒலி எழுப்புவதாக இருந்ததை,

“அருமறையின் ஒலியும் மடவார் சிலம்பின் ஒலியும்”

(நாலாதிவ்.பிர.1242:6)

“இருஞ் சிறைய வண்டு ஒலியும் நெடுங் கணார்தம்
சிறற்றடிமேல் சிலம்பு ஒலியும் மிழ்ற்றும் நாங்கூர்த்”

(நாலாதிவ்.பிர.1279:6-7)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன.

பெண்கள் அணிந்திருந்த சிலம்பிலிருந்து வரும் ஒலியானது, அவர்கள் நடக்கும் வீதி எங்கும் பேரொலியை எழுப்பியதை,

“பஞ்சி அன்ன மெல் அடி, நல் பாவைமார்கள் ஆடகத்தின்
அம்சிலம்பின் ஆர்ப்பு ஓலா, அணி ஆர் வீதி அழுந்தூரே”

(நாலாதிவ்.பிர.1595:3-4)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன.

பாடகம்

பெண்கள் காலில் அணியும் தண்டையைப் பாடகம் என்றும் கூறுவர். பாடகத்தின் அமைப்புப் பற்றி, “காற்பரட்டுக்கு மேல் மூன்று, அல்லது ஐந்து அடுக்குகள் கொண்ட தண்டைகளை ஒன்றன் மீது ஒன்றாக இணைத்து அமைத்த அணிக்கும் பாடகம் என்று பெயர். இதனைப் பாதகடகம் என்றும் சொல்வர். ஒற்றையாக அணியப்படும் போது இது தண்டை எனப்படும்.”²⁷ என்று சிற்பநூல் கூறுகின்றது.

பெண்கள் காலில் சிலம்பு என்னும் அணிகலனைத் தவிர, பாடகம் என்னும் அணிகலனையும் பூண்டிருந்ததை,

“பாடகம் மெல் அடியார் வணங்கப்

பல் மணி முத்தொடு இலங்கு சோதி” (நாலாதிவ்.பிர.1759:3)

எனும் பாடலடி உரைக்கிறது.

வளையல்

பெண்கள் கைவளையல்களாக வெண்மையான சங்கை அறுத்து அணியத் தொடங்கியுள்ளனர். இதனை, “வளை என்ற சொல்லே சங்கிலிருந்து பிறந்ததுதான்”²⁸ என்ற சிற்பநூலின் வழி அறியமுடிகிறது. அதன் பிறகு பொன், வெள்ளி போன்ற உலோகங்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டிய நெடுஞ்செழியனின் அரசி, தன் கைகளில் பொன், வலம்புரிச் சங்கு வளையல்களை அணிந்திருந்ததை,

“பொலந்தொடி நின்ற மயிர்வார் முன்கை

வலம்புரி வளையொடு கடிகைநூல் யாத்து”²⁹

என்னும் பாடலடிகள் சான்று பகர்கின்றன.

பெண்கள் கைகளில் பொன், வெண்மையான சங்கிலிருந்து
உருவாக்கப்பட்ட வளையல்கள் இருந்துள்ளதை,

“எழில் கொள் பந்து அடிப்போர் கை

வளையின் நின்று ஒலி மங்கிய நாங்கூர்” (நாலாதிவ்.பிர.1264:3-4)

என்ற பாடலடிகளும்,

“முருக்கு இதழ் வாய்ச்சி முன் கை வெண் சங்கம்

கொண்டு, முன்னே நின்று போகாய்” (நாலாதிவ்.பிர.1937:3)

என்ற பாடலடியும் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

குழை

பெண்கள் காதில் அணியும் அணிகலனில் குழையும், குதம்பையும்
முக்கியமானதாகும். குழையைக் குண்டலம் என்றும் கூறுவர். குண்டலத்தை
மகர, சிம்ம, வியாழ குண்டலம் என்று மூவகையாகக் கூறுவர்.

பெண்கள் குழை என்னும் குண்டலம், பொன்னால் செய்யப்பட்ட மகரந்தக்
கற்கள் பதிக்கப்பட்ட காதணிகள் பயன்படுத்தியுள்ளதை,

“மாற்றரசர் மணிமுடியும் திறலும் தேசம்

மற்று அவர்தம் காதலிமார் குழையும் தந்தை”

(நாலாதிவ்.பிர.1278:1)

“கைவளையும் மேகலையும் காணேன், கண்டேன்

கன மகரக் குழை இரண்டும் நான்கு தோளும்”

(நாலாதிவ்.பிர.2073:3)

என்னும் பாடலடிகள் சான்று காட்டுகின்றன.

மேகலை

பெண்கள் இடையில் அணியும் ஆடையை இறுகப் பிடிப்பதுடன்,
இடையின் அழகை இன்னும் அழகாகக்காட்டவும் மேகலை
பயன்படுத்தப்படுகிறது. இதனை இன்றைய மக்கள் ‘ஒட்டியாணம்’ என்று கூறுவர்.

பெண்கள் அல்குல் அணிகலனாக மேகலையைப் பயன்படுத்தியதை,

“கைவளையும் மேகலையும் காணேன், கண்டேன்

கன மகரக் குழை இரண்டும் நான்கு தோளும்”

(நாலாதிவ்.பிர.2073:3)

என்ற பாடலடி கூறுகிறது. பொன்னாலான மேகலையில் மணிகள் பதித்து அலங்கரித்து அணிந்ததை,

“கலை இலங்கும் அகல் அல்குல் கமலப் பாவை,

கதிர் முத்து வெண் நகையாள் கருங் கண் ஆய்ச்சி

முலை இலங்கும் ஒளி மணிப் பூண் வடமும் தேய்ப்ப,”

(நாலாதிவ்.பிர.1282:1-2)

என்ற பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன.

மரபு

குழந்தை பிறந்தவுடன் சேயுடன், தாயையும் நீராட்டுதல் வழக்கமாக இருந்துள்ளது. இம்முறை சில வகையில் நன்மை தந்தாலும், அது தாய்க்குப் பல துன்பங்களை ஏற்படுத்தவும் செய்தது. எனவே தாயின் நலன் கருதி குழந்தையை மட்டும் நீராட்டினர். பிரசவத்தின் பின் தாயை நீராட்டாமல், தாய்க்குப் பதிலாக ஒரு மரக் கட்டையை நீராட்டும் மரபு இருந்துள்ளது. இன்று இம்மரபு வழக்கிழந்துவிட்டது. இன்றும் பிரசவித்தபின் குழந்தையை மட்டுமே நீராட்டுவதுண்டு.

இம்முறை அன்றைய மலை நாட்டு மக்களிடமும் மரபாக இருந்ததை, “பெண்கள் பிரசவித்தவுடன் அத்தாயையும், பிறந்த சிசுவையும் குளிப்பாட்டுதல் மலை நாட்டு வழக்கமாக முற்காலத்தில் இருந்ததாம். பிரசவித்தவுடனே தாயை நீராட்டுவது பலவகைத் துன்பங்களுக்குக் காரணமாவதால் அத்தாய்க்குப் பதிலாக, ஒரு மனைக் கட்டையை நீராட்டுவிப்பது இடைக் காலத்து வழக்கமாக நடந்து வருகிறதாம்.”³⁰ என்ற இரா.வ.கமலக்கண்ணனின் கருத்து உணர்த்துகின்றது.

குழந்தை பெற்ற தாய் இருக்க, மனைக் கட்டையை வெந்நீரில் நீராட்டிப் பராமரித்ததை,

“தாய் இருக்க மனை வெந்நீர் ஆட்டுதிரோ?

மாட்டாத தகவு அற்றீரோ?” (நாலாதிவ்.பிர.2007:4)

என்னும் பாடலடி கூறுகின்றது. இச் செய்தியை நம்மாழ்வாரின்,

“ஓஓ! உலகினது இயல்வே! ஈன்றோள் இருக்க

மனை நீராட்டி படைத்து இடந்து உண்டு உமிழ்ந்து”

(நாலாதிவ்.பிர.2583:1-2)

எனும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

குரவைக் கூத்து

குரவைக் கூத்து என்பது ஆண்களும் பெண்களும் சேர்ந்து ஆடும் ஒரு வகையானக் கூத்து. இதற்கு, “இது காதலையோ, போர் வெற்றியையோ பொருளாகக் கொண்ட குரவைச் செய்யுட்களைப் பாடிக்கொண்டு எழுவரோ அல்லது ஒன்பதின்மரோ வட்டமாக நின்று, கைகோத்துக் கொண்டு ஆடுவது.”³¹ என்று விளக்கம் தருகிறது கலைக்களஞ்சியம்.

பாரதப் போரில் பாண்டவர்களுக்காக அர்ச்சுனனின் தேர்ப்பாகனாய்ச் சென்று போரில் வெற்றி பெற்றவன், இடையர்குலப் பெண்களோடு குரவைக் கூத்து ஆடும் கண்ணன் என்பதை,

“பார்த்தற்கு ஆய் அன்று பாரதம்

கைசெய்தி, வென்ற பரஞ்சுடர்

கோத்து அங்கு ஆயர்தம் பாடியில்

குரவை பிணைந்த எம் கோவலன்” (நாலாதிவ்விர.1021:1-2)

என்ற பாடல் அடிகளில் உரைக்கிறார். கண்ணன் மதம் பொருந்திய யானையின் தந்தங்கள் ஒடிய அதனை அடக்கியவன். இளமையான இக்கண்ணன் பெண்களோடு சேர்ந்து குரவைக் கூத்து ஆடி மகிழ்வான் என்பதை,

“கும்பம்மிகு மதவேழம் குலையக் கொம்பு

பறித்து, மழ விடை அடர்த்துக் குரவை சேர்த்து”

(நாலாதிவ்விர.1625:1)

என்னும் இப்பாடலடி கூறுகின்றது.

குறமகளிர்

ஐவகை நிலத்திற்கும் முதற், கரு, உரிப்பொருள்கள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழ்பவர்களைக் குறவன், குறத்தி, வெற்பன் என்றழைப்பர். குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய பண் குறிஞ்சிப்பண் ஆகும். திருவேங்கடமலையில் வாழும் குறமகளிரோடு சேர்ந்து அந்நில வண்டுகளும் குறிஞ்சிப் பண் இசைப்பதாக,

“குறவர் மாதர்களோடு, வண்டு

குறிஞ்சி மருள் இசை பாடும் வேங்கடத்து

அறவன் நாயகற்கு, இன்று அடிமைத் தொழில் பூண்டாயே’

(நாலாதிவ்விர.1049:3-4)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன.

விளையாட்டு

விளையாட்டின் இடம் நோக்கி, அதனை இரண்டாகக் கூறுவர். வீட்டிற்குள் இருந்து விளையாடுவதை அக விளையாட்டு என்றும், வீட்டிற்கு வெளியே சென்று விளையாடுவதைப் புற விளையாட்டு என்றும் கூறுவர். பெண்கள் அக விளையாடல்கள் மட்டுமல்ல, புற விளையாட்டிலும் ஈடுபட்டுள்ளனர். பெண்கள் தன் தோழிகளுடன் சேர்ந்து புனலாடியதையும், பந்தாடியதையும் சங்க இலக்கியம் கூறுகின்றது.

பெண்கள் பந்து அடித்து விளையாடியதை,

“இளைய மங்கையர் இணைஅடிச் சிலம்பினோடு

எழில் கொள் பந்து அடிப்போர் கை” (நாலாதிவ்.பிர.1264:3)

என்னும் பாடல் அடிகள் விளக்குகின்றது.

விளையாடும் பருவத்தில் இருக்கும் தலைவி விளையாட்டை மறந்து முழுவதும் திருவரங்கனின் நினைவிலேயே மூழ்கியிருப்பதை,

“பந்தோடு கழல்...” (நாலாதிவ்.பிர.1396)

எனும் பாடலடி சுட்டுகின்றது.

பெண்கள் பலரும் ஒன்று சேர்ந்து விளையாடியுள்ளனர். குழு விளையாட்டின் நன்மைகள் பற்றி, “குழுவாகக் கூடியாடும் விளையாட்டுகள் குழந்தைகளுக்கு மட்டுமல்லாது யாவர்க்கும் பயன்நல்கும். விளையாட்டால் ஒருவருக்கு உடலுரம், உள்ளக்கிளர்ச்சி, மறப்பண்பு, மதிவன்மை, கூட்டுறவுத் திறம், வாழ்நாள் நீட்டிப்பு முதலியன உண்டாகின்றன”³² என்கிறார் பாவாணர்.

ஆயர்குலத்தில் வாழும் கண்ணன், அங்கு வாழும் பெண்களிடம் பல வம்புகள் செய்கிறான். அதில் ஒன்றாக, ஆயர்குலப் பெண்கள் பந்தாடும் இடத்திற்கும் சென்று, அவர்கள் பந்தை எடுத்தும், ஆடையைப் பற்றியும் வம்பு செய்ததை,

“பந்து பறித்துத் துகில் பற்றிக் கீறி,

படிநன் படிறுசெய்யும்” (நாலாதிவ்.பிர.1912:3)

என்னும் பாடலடி உரைக்கின்றது.

சாழல் என்பது பழந்தமிழர் விளையாட்டுக்களில் ஒன்று. இது மகளிர் விளையாட்டாகும். இவ்விளையாட்டைப் பாடிக்கொண்டே விளையாடுவர். சாழல் பாடும் முறையை, “அவ்வாறு அவர்கள் பாடி விளையாடுகின்ற பொழுது முதல் இரண்டடிகள் வினா அமைப்பிலும் இறுதியில் வருகின்ற அடிகள் அதற்குப்

பதில் கூறும் வகையிலும் அமைகின்றன. அவற்றின் இறுதியில் சாழலோ என்று கூறி முடிக்கின்றனர். முதலிரண்டடி சமயத் தத்துவம் பற்றிய ஐயத்தை எழுப்புவதாகவும் பின்னிரண்டடிகள் அவ்வையத்தைத் தெளிவுறுத்துவதாகவும் அமையும்.”³³ என்று மா.தமிழ்ச்செல்வி விளக்குகிறார். இது பெண்கள் ஒன்றுகூடிகைகொட்டி விளையாடும் விளையாட்டு என்பதை அறியமுடிகிறது. நாட்டுப்புற ஆடலான கும்மியை ஒத்தது என்பர். ஆனால் இதில் பெண்கள் இரண்டு பிரிவாக விளையாடுவர்.

திருமங்கையாழ்வாரின் பெரிய திருமொழியில் பத்துப் பாடல்கள் சாழல் பாடுவதாய் அமைந்தள்ளன. இதில் பெண்கள் இரு அணிகலாகப் பிரிந்து ஒருத்தி திருமாலின் புகழ் பாட, மற்றொருத்தியும் அவனின் சிறப்பைக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. இதனை,

“மான் அமரும் மென் நோக்கி, வைதேவி இன் துணையா
கான் அமரும் கல் அதர் போய்க், காடு உறைந்தான் காண் ஏட!
கான் அமரும் கல் அதர் போய்க், காடு உறைத்த பொன் அடிகள்,
வானவர்தம் சென்னி மலர், கண்டாய் சாழலே!” (நாலா.திவ்விர.1992)

என்னும் பாடல் கூறுகின்றது. பத்துப் பாடல்கள் சாழலே என்ற சொல்லுடன் முடிந்துள்ளது.

ஆடை

பெண்கள் உடுத்தும் சேலையைப் பல பகுதிகளாகப் பிரித்து, ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் ஒவ்வொரு பெயரிட்டுச் சுட்டியுள்ளனர். சேலையின் கீழுள்ள ஒரு பகுதியைக் கொசுவம் என்றும், மேலுள்ள ஒரு பகுதியை முந்தானை என்றும் கூறுவர். வெண்ணெய் உண்பதற்காக இடைச்சியரின் முந்தானையைக் கண்ணன் இழுத்ததை,

“அடல்அடர்ந்த வேல் கனார் தோக்கை பற்றி,
அலாந்தலைமை செய்து உழலும் ஐயன் கண்டீர்”
(நாலா.திவ்விர.1280:3)

என்னும் பாடலடி கூறுகின்றது.

பெண்கள் மார்பகத்தில் கச்சு என்னும் ஆடை அணிந்திருந்ததை,

“வார் கொள் நல்ல முலை மடவாள்” (நாலா.திவ்விர.1327:3)

எனும் பாடலடி கூறுகின்றது.

நறுமணப் பொருள்கள்

திருமால் குடிகொண்டுள்ள திருநாங்கூரில் வாழும் பெண்கள் தங்கள் மார்பகங்களில் பூசியுள்ள குங்குமத்தைக் கழுவுவதால் அவ்வூரில் உள்ள தண்ணீர் அனைத்தும் மணம் பரப்புவதாக உள்ளதை,

“கொவ்வை வாய் மகளிர் கொங்கைக் குங்குமம் கழுவிப் போந்த
தெய்வ நீர் கமழும் நாங்கூர்த், திருமணிக்கூடத்தானே”

(நாலாதிவ்விர.1289:4-5)

என்னும் பாடலடிகள் உரைக்கின்றன.

பெண்கள் குங்குமம் தவிர, மணம் பரப்பும் சந்தனத்தையும் தங்கள் மார்பில் பூசியுள்ளனர். இதனை,

“தையல் நல்லார் குழல் மாலையும், மற்று அலர் தடமுலை
செய்ய சாந்தும் கலந்து இழிபுனல் சூழ் தென் அரங்கமே”

(நாலாதிவ்விர.1379:3-4)

என்ற பாடல் அடிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. தலைவனின் பிரிவை எண்ணி தலைவி, அணிகலன்கள் பூணாமல், பூ சூடாமல், கண்ணுக்கு மை தீட்டாமல், மார்புக்குச் சந்தனம் பூசாமல் இருப்பதை,

“பூண் முலை மேல் சாந்து அணியாள்” (நாலாதிவ்விர.1392:1)

எனும் பாடலடி கூறுகின்றது.

மார்பில் சந்தனம் பூசியிருந்த பெண்களின் இன்பத்தில் மயங்கி, பல காலத்தை வீணாய் கழித்துவிட்டேன் என்று திருமங்கையாழ்வார் வருந்துவதை,

“சாந்து ஏந்து ஒண் முலையார்,

தடந்தோள் புணர் இன்ப வெள்ளத்து

ஆழ்ந்தேன் அருநர கத்து

அழுந்தும், பயன் படைத்தேன்” (நாலாதிவ்விர.1711:1-2)

என்னும் பாடலடிகளும்,

“சந்து சேர் வெண்முலைப் பொன்மலர்ப் பாவையும் தாமும் நாளும்”

(நாலாதிவ்விர.1815:3)

என்னும் பாடலடியும் சுட்டுகின்றன.

மை எழுதுதல்

மக்களின் உடம்பை மறைக்க அடிப்படைத் தேவையாக இருந்த ஆடை, அணிகலன்கள் கால ஓட்டத்தாலும், மாற்றத்தாலும் ஆடம்பரமாயின. இன்று

பருத்தி, பட்டாலான ஆடை வகைகளும், தங்கம், வெள்ளி போன்ற உலோக வகைகளும், சந்தனம், குங்குமம் போன்ற நறுமணப் பொருள்களும், கண்ணுக்கு மையிடுதல், உடம்பில் தொய்யில் எழுதுதல், பச்சை குத்துதல் போன்ற ஒப்பனை முறைகளும் அழகுடன் ஆரோக்கியத்தைத் தருகின்றன.

திருமாலைத் தலைவனாக எண்ணிய தலைவி, அவனைப் பிரிந்த துயரில் கண்ணுக்கு மை தீட்டாமல் வருந்தியிருந்ததை,

“குளம் படு குவளைக் கண் இணை எழுதாள்” (நாலாதிவ்விர.1109:3)
என்னும் பாடலடியும்,

“பூண் முலைமேல் சாந்து அணியாள், பொரு கயல் கண்
மை எழுதாள் பூவை பேணாள்” (நாலாதிவ்விர.1392:1)
என்னும் பாடலடியும் கூறுகின்றது.

பெருமாள் உறைந்துள்ள திருக்குறுங்குடியின் சிறப்புகளுள் ஒன்றாகக் கிளி மொழி பேசும் மை அணிந்த மகளிரையும் சுட்டியுள்ளதை,

“மை வைத்து இலங்கு கண்ணார் தங்கள், மொழி ஒப்பான்”
(நாலாதிவ்விர.1802:3)

என்னும் பாடலடி கூறுகின்றது.

கூந்தல்

பெண்கள் உடலைப் பேணியது போலவே, தங்கள் கூந்தலையும் பேணிப் பாதுகாத்துள்ளனர். கூந்தலுக்கு நெய் தடவியும், நறுமணப் புகையிட்டும் பராமரித்ததை இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. மேலும் பெண்கள் தங்கள் கூந்தலில் பூச்சூடியும் மகிழ்ந்துள்ளனர். பெண்கள் குடும் மலர்கள் அன்றலர்ந்த புதுமலர்களாக இருப்பதை, வண்டுகள் மொய்க்கும் கூந்தலையுடைய பெண்கள் என்று கூறுவதன் மூலம் அறியமுடிகிறது. பெண்கள் நீண்ட கூந்தலைக் கொண்டிருந்ததை,

“தங்கு பேடையோடு ஊடிய மதுகரம்

தையலார் குழல் அணைவான்

திங்கள் தோய் சென்னி

மாடம் சென்று அணை” (நாலாதிவ்விர.1373:3)

என்னும் பாடல் சுட்டுகின்றது. பெண்கள் தங்கள் கூந்தலில் அன்று மலர்ந்த புதுமலர்களைச் சூடியதால், வண்டுகள் தேனையுண்ண மொய்ப்பதை,

“வண்டு உலாம் கோதை எம்

பேதை, மணி நிறம்” (நாலாதிவ்.பிர.1665:3)

என்னும் பாடலடி கூறுகின்றது. பெண்கள் அன்று மலர்ந்த புதுமலர்களுடன் மணம் தரும் மலர்களும் அணிந்துள்ளதை,

“ஆடுஏறு மலர்க் குழலார் பயிலும் செல்வத்து,

அணி அழுந்தூர் நின்று உகந்த அமரர் கோவே”

(நாலாதிவ்.பிர.1626:4)

என்னும் பாடலடி உரைக்கின்றது.

திருவழுந்தூரின் புகழ் கூற வந்த திருமங்கையாழ்வார், வானளந்து பறக்கும் கொடிகளும், தேர் ஓடுவதால் எழுந்த மணல் துகளும், பெண்கள் தங்களின் கூந்தலுக்கிடும் அகில் புகையும் இது மண்ணுலகமா? அல்லது விண்ணுலகமா? என எண்ணத் தோன்றுகிறது என்கிறார். இதனை,

“பகலும் இரவும் தானே ஆய், பாடும் விண்ணும் தானே ஆய்

நிகரில் கடர் ஆய் இருள் ஆகி, நின்றார் நின்ற ஊர்போலும்

துகிலின் கொடியும் தேர்த் துகளும், துன்னி மாதர் கூந்தல்வாய்

அகிலின் புகையால் முகில் ஏய்க்கும், அணி ஆர் வீதி அழுந்தூரே”

(நாலாதிவ்.பிர.1592)

என்னும் பாடல் கூறுகின்றது.

பரத்தை

சங்க காலத்தில் பெண்களை எட்டு வகையினராகப் பிரித்துக் கூறியுள்ளனர். அவை,

1. “குல மகளிர்
2. மூதின் மகளிர்
3. பரத்தையர்
4. உரிமைச் சுற்றம்
5. தொழில் புரியும் மகளிர்
6. கல்வி பெற்ற மகளிர்
7. கலை மகளிர்

8. ஏவல் மகளிர்³⁴ என்பனவாகும். இதனைப் பெண்கள் செய்யும் தொழிலின் அடிப்படையில் பிரித்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

பரத்தமை தொழில் புரியும் பெண்கள் வயதான ஆண்களையும், நோய் கொண்டவர்களையும் எள்ளி நகையாடுவார்கள் என்கிறார். இதனை,

“கொங்கு உண் குழலார். கூடி இருந்து சிரித்து நீர்

இங்கு என் இருமி எம்பால் வந்தது? என்று இகழாத முன்”

(நாலாதிவ்.பிர.1479:1-2)

எனும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன.

பரத்தமைப் பெண்கள் பேசும் மொழி பொய் மொழியாகவே இருக்கும். எனவே அவர்களை நம்பி வருந்த வேண்டாம் என்பதனை,

“பூண் உலாம் மென்முலைப் பாவைமார்,

பொய்யினை மெய் இது என்று

பேணுவார் பேசும் அப் பேச்சை,

நீ பிழை எனக் கருதினாயேல்” (நாலாதிவ்.பிர.1810:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன.

பெண்கள் மேல் கொள்ளும் பற்று, வாழ்வில் நிகழும் தடுமாற்றம். எனவே அதனை விடுத்து இறைவன் மேல் பற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்கிறார். இதனை, “மணம் வாய்ந்த குழலையுடைய மங்கையருடன் கொள்ளும் கலவியாகிய தடுமாற்றத்தை விட்டுவிடு, ஏழு தீவுகளும், அலைகள் அடர்ந்த ஏழு கடல்களும் உடலாக உடைய, நம் இறைவனுடைய புனித தேயமான திருமாலிருஞ்சோலையை வணங்குவோம்” (நாலாதிவ்.பிர.1818) என்னும் பாடல் குறிப்புத் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

குறி கூறுதல்

தலைவி தலைவனைக் கண்டு காதல் கொள்கிறாள். அவனின் பிரிவால் தலைவியின் உடலில் பசலை படர்கிறது. உடல் மெலிகிறது. தலைவியின் உடலில் ஏற்படும் இம்மாற்றங்கள் எல்லாம் ஏன் என்று அறியாத தாய் கட்டுவிச்சியிடம் குறி கேட்கிறாள். தலைவியின் மாறுபட்ட நிலைக்குக் காரணம் அறிய, சங்கப் பாடல்கள் முதல் பக்திப் பாடல்கள் வரை இம்முறையே கையாளப்பட்டுள்ளது.

கட்டுவிச்சி குறி கூறும் முறை பற்றி சிறிய திருமடல் தெளிவாகக் கூறுகிறது. கட்டுவிச்சி இறைவனை வணங்கி, ஆவேசம் கொண்டு முறத்தில் ஒரு கைபிடி நெல்லை எடுத்து வீசுவாள். வியர்ப்பாள், மெய் சிலிர்ப்பாள், கை முகர்ந்து தனது குறியைக் கூறுவாள். இதனை,

“கார் ஆர் குழல்கொண்டை, கட்டுவிச்சி கட்டேறி

சீர் ஆர் சுளகில், சில நெல் பிடித்து எறியா

வேரா விதிர்விதிரா, மெய் சிலிரா கை மோவா

பேர் ஆமிரம் உடையான் என்றாள் பெயர்த்தேயும்” (நாலாதிவ்.பிர.2682)

என்னும் பாடல் வழி அறியமுடிகிறது.

மடலூர்தல்

மடல் என்னும் சொல் இதழ் என்ற பொருளையும் குறித்து நிற்கின்றது. இலக்கியங்கள் கூறும் மடல் என்பது பனைமடலைக் குறிக்கின்றது. மடல் பற்றி, “மடல் என்பது பனை முதலியவற்றின் ஏடு, பனங்கருக்கு, தான் காதலித்த தலைவியைப் பெறாவிடத்துத் தலைவன் ஏறுதற் பொருட்டுப் பனங்கருக்காற் குதிரைப் போல் செய்த ஊர்தி, கலிவெண்பா யாப்பில் அமையும் உலா மடல் எனும் இலக்கியம், பூவிதழ், கிளை, கண்ணிமை, திருநீறும் சந்தனமும் வைக்கும் கலம், சோளக்கதிர் முதலியவற்றின் மேலுறை, காதுச்சுனை, தோண்மேலிடம், ஆயுதவலகு, கை, ஏற்றக்கழி, சிறு வாய்க்கால், கடிதம் போன்ற பல பொருண்மைகளை உடையது.”³⁵ என்ற கருத்தைத் தருகிறார் ச.வே.சுப்பிரமணியன்.

தலைவனும், தலைவியும் விரும்பிய நிலையில், தான் விரும்பிய தலைவியை அடைய முடியாத போது, தலைவன் மடலூர்ந்து பெருவான். இங்கு ‘மடலூர்தல்’ என்பதாவது, பனங்கருக்காகவுள்ள மடலில் குதிரை போலச் செய்து, அதன் மேல் தலைவன் அமைர்ந்து, கையில் தலைவியின் படம் வரையப்பட்ட துணியைப் பிடித்தபடி தலைவியின் ஊரை வலம் வருவான். இதனைக் கண்ட ஊர்மக்கள் தலைவியின் மீது அன்பு கொண்ட தலைவனுக்கே அவளைத் திருமணம் செய்து வைப்பர். இதுவே தலைவன் மடலூர்வதால் அவனுக்குக் கிட்டும் பலனாகும்.

மடலூர்தலுக்குத் தொல்காப்பியர் வரையறை கூறியுள்ளார். பெண்கள் மடலேறக் கூடாது என்பதை,

“எத்திணை மருங்கினும் மகடுஉ மடன்மேல்

பொற்புடை நெறிமை இன்மை யான”³⁶

என்னும் நூற்பா கூறுகிறது. ஆண்களுக்கு மடலேறும் உரிமை உண்டு என்பதை,

“... அயர்ப்பின னவ்வழி மருங்கில்

கேடும் பீடுங் கூறலும், தோழி

நீக்கலி னாகிய நிலைமையும் நோக்கி

மடல்மா கூறும் இடனுமாருண்டே”³⁷

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா உணர்த்துகின்றது.

சங்க இலக்கியங்களில் மடலேறுதல் பற்றியப் பாடல்கள் பரவலாகக் காணக் கிடக்கின்றன. தலைவன் தான் செய்த மடலாலான குதிரைக்கு, எருக்கம் பூவினையும், சிறிய மணிகளையும் கோர்த்துக் கட்டியதை,

“சிறுமணி தொடர்ந்து பெருங்கச்சு நீறிஇ

குறுமுகிழ் எருக்கங் கண்ணி குடி

உண்ணா நல்மாப் பண்ணி”³⁸

என்னும் நற்றிணைப் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. நான் மடலூர்ந்து என் தலைவியின் அழகை ஊருக்குக் கூறுவேன் என்று தலைவன் கூறுவதை,

“நணி நிலைப் பெண்ணை மடல் ஊர்ந்து ஒருத்தி

அணி நலம் பாடி வரற்கு”³⁹

என்ற கலித்தொகை பாடலடிகள் கூறுகின்றன.

திருமங்கையாழ்வார் ‘மடல்’ என்பதைத் தனி இலக்கிய வகையாகப் பாடியுள்ளார். இவர், சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல் என்னும் இரு மடல் இலக்கியங்களைத் தந்துள்ளார். இந்த இரு மடல் இலக்கியங்களும் திருமாலிடத்துக் காதல் கொண்ட தலைவியின் கூற்றாகப் பாடப்பட்டதாகும். பாடலின் தொடக்கத்தில் இன்பத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறும் தலைவி, முடிவில் மடலூறும் தனது துணியைக் கூறுகிறாள். அக இலக்கியங்களில் தலைவன் மடலூரத் துணிவான். ஆனால் பக்தி இலக்கியத்தில் பெண் மடலூறுவதாகக் கூறுகிறாள். இவ்விலக்கியங்களில் ஆழ்வார்கள் தன்னைத் தலைவியாகவும், திருமாலைத் தலைவனாகவும் கொண்டு பாடியுள்ளனர். பெண்கள் மடலூர்வது தமிழ்ப் பண்பாகாது என்பதைப் பெரிய திருமடலின்,

“அன்ன நடையார், அலர் ஏச ஆடவர்மேல்
மன்னும் மடல் ஊரார், என்பது ஓர் வாசகமும்
தென் உரையில் கேட்டு அறிவது உண்டு
அதனை யாம் தெளியோம்” (நாலாதிவ்.பிர.2732-5)

என்னும் பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. அன்பு மிகுதியால், இதனைப் பின்பற்றலாகாது என்று கூறுகின்றனர்.

திருமால் எழுந்தருளியிருக்கும் திருவேங்கடம், திருக்கோவலூர், திருவூரகம், திருப்பேரகம், திருவெள்ளறை, திருவெஃகா, திருவாலி என பல ஊர்களுக்கும் சென்று மடலூர்வேன் என்று தலைவி கூறுவதை,

“சீர் ஆர் திருவேங்கடமே, திருக்கோவ
லூரே மதிள் கச்சி ஊரகமே பேரகமே

....

ஊரார் இகழிலும், ஊராது ஒழியேன் நான்

வார் ஆர் பூம் பெண்ணை மடல்” (நாலாதிவ்.பிர.2706-2710)

என்னும் பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. ஊரார் என்னைப் பழித்தாலும் நான் மடலூறத் தயங்கமாட்டேன் என்கிறாள் தலைவி. பெரிய திருமடலில் உலகோர் அறிய மடலூர்வேன் என்பதை,

“உன்னி உலவா உலகு அறிய ஊர்வன் நான்
முன்னி முளைத்து எழுந்து, ஓங்கி ஒளி பரந்த
மன்னிய பூம் பெண்ணை மடல்.” (நாலாதிவ்.பிர.2790)

என்ற பாடல் தெளிவுறுத்துகின்றது.

திருமங்கையாழ்வார் பெரியதிருமடலில் வேறு சில பெண்களும் மடலூர்ந்ததாகக் கூறுகிறார். காடு செல்லும் இராமனைப் பிரிந்திருக்க முடியாமல் பிடிவாதமாக அவன் கூடவே சென்ற சீதையும், காதலனைப் பிரிந்த நிலையில் பதறிப் போய் அவனிருந்த போர்க்களத்திற்குச் சென்று அவனை நகரத்திற்கு அழைத்து வந்து சேர்ந்து வாழ்ந்து மகிழ்ந்த உலாபிகை என்னும் நாக கன்னிகையும், தோழி சித்திரலேகை மூலமாக அநிருத்தனைத் தவத்தின் வலிமையால் பெற்ற உஷையும், கடுந்தவம் செய்து சிவனைச் சேர்ந்த உமையும் மடலூர்ந்தவர்கள் (நாலாதிவ்.பிர.2741-2750). இவர்கள் போல இன்னும் பலர் உள்ளனர் என்கிறார். இவர்களைப் போல நானும் மடலூர்ந்து பெறுவேன் என்கிறார்.

பொய்கையாழ்வார்

வழிபாடு

களப்பிரர் காலத்தில் தமிழகத்தில் பரவியிருந்த சமண, பௌத்த சமயங்கள் பெண் பிறவிக்கு முக்தி இல்லை. இப்பிறவியில் பெண்ணாகப் பிறந்துவிட்டால், அடுத்த பிறவியில் ஆணாகப் பிறந்தாலே முக்தி பெறமுடியும் என்ற கொள்கையைக் கொண்டிருந்தனர். மக்களிடம் பரவியிருந்த இவ்வெண்ணம், அதனை அடுத்து எழுந்த பல்லவர்கள் ஆட்சியின் இடைக்காலத்தில் மாறியது. இதற்கு முக்கியக் காரணம் மறுமலர்ச்சி பெற்ற சைவ, வைணவ சமய அடியவர்களான நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் ஆவார்கள். இக்காலக் கட்டத்தில் பெண்கள் பூ மாலையும், பாமாலையும் குட்டி இறைவனை வழிபட்டதை, ஆண்டாள் வரலாறும், அவர்தம் பாசுரங்களும் உணர்த்துகின்றன. இதற்குப் பொய்கையாழ்வாரும் சான்று தருகிறார். வாள் போன்ற கூரிய விழியையுடைய பெண்கள், திருமாலை வணங்குவதற்கு அவனுக்குச் சிறப்பான நாளான துவாதசி அன்று, பூமாலை அணிவித்து, தூபமிட்டு வணங்கியதை,

“படை ஆரும் வாள் கண்ணார், பாரசி நாள் பைம் பூந்
தொடையலோடு, ஏந்திய தூபம் இடை இடையில்
மீன் மாய, மாகுணும் வேங்கடமே மேல் ஒரு நாள்
மான் மாய எய்தான் வரை.” (நாலா.திவ்.பிர.2163)

என்னும் பாடல் உரைக்கின்றது.

பேயாழ்வார்

குறமகள்

திருமால் குடியிருக்கும் மலையில் வாழும் குறத்திகள் மலையில் வளர்ந்திருக்கும் மூங்கில் மரங்களைத் தங்களின் வளையல் அணிந்த கரங்களால் வளைத்து வானிலுள்ள இராகுவை விலக்கி, நிலவை விடுவிப்பர் என்கிறார் பேயாழ்வார். இதனை,

“குன்று ஒன்றின் ஆய, குற மகளிர் கோல் வளைக் கை
சென்று விளையாடும் தீம் கழை போய் வென்று”

(நாலா.திவ்.பிர.2353:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

நம்மாழ்வார்

உவமை

காதலனைப் பிரிந்த தலைவியின் வருத்தத்தில் நீர் நிறைந்த குளத்தில் மீன்கள் மிதப்பது போல, கலங்கிய கண்ணீரில் தலைவியின் கண்கள் அலைகின்றன என்கிறாள் தோழி. இதனை,

“செழு நீர்த் தடத்துக், கயல் மிளிர்ந்தால் ஒப்ப சேயரிக் கண்
அழு நீர் துளும்ப, அலமருகின்றன வாழியரோ”

(நாலாதிவ்விர.2479:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

பெண்ணை எமனுக்கும், பெண்ணின் உறுப்புகள் எமனின் தொழிற் கருவிகளுக்கும் ஒப்புமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. அழகிய இப்பெண் வளைந்த புருவங்களை எமன் கையில் இருக்கும் அம்பாகக் கொண்டு உயிர் பறிக்கும் எமனாக இருக்கிறாள் என்று கூறும் ஒப்புமை புதிதாக உள்ளது. இதனை,

“தடாவிய அம்பும், முரிந்த சிலைகளும் போகவிட்டு
கடாமின கொண்டு ஒல்கும் வல்லி ஈது ஏனும் அசுரர் மங்கக்
கடாவிய வேகப் பறவையின் பாகன் மதன செங்கோல்
நடாவிய கூற்றம் கண்டீர் உயிர் காமின்கள் ஞாலத்துள்ளே!”

(நாலாதிவ்விர.2483)

எனும் பாடல் கூறுகின்றது.

குறி கூறல்

குறி என்பதற்கு “முன்னறிந்து கூறும் நிமித்தம்”⁴⁰ என்று மெய்யப்பன் தமிழ் அகராதி பொருள் தருகின்றது. “எதிர்கால நிகழ்ச்சியை அல்லது காணாத பொருளின் இருப்பை ஏதேனும் ஓர் அடையாளத்தின் அடிப்படையில் கூறும் அறிவிப்பு. Sing reading; prediction; fortune telling, கை பார்த்துக் குறி சொன்னார்.”⁴¹ என்று குறி பற்றி க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி விளக்கம் தருகின்றது.

குறம் என்பதற்கு, “குறம் என்னும் சொல் குறச்சாதி, குறத்தி சொல்லும் குறி, குறவர் கூற்றாக வரும் கலம்பக உறுப்புகளுள் ஒன்று, பிரபந்த வகை ஆகிவற்றைக் குறிக்கப் பயன்படுகிறது.”⁴² என்கிறார் ச.வே.சுப்பிரமணியன். குறம் என்ற சொல், குறி பார்த்தல் என்னும் பொருளில் நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழி,

திருவிருத்தம், திருமங்கையாழ்வாரின் சிறிய திருமடல், திருநெடுந்தாண்டகம் ஆகியவற்றில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

பெண்ணின் உடலில் ஏற்படும் மாற்றங்களைக் கண்ட தாய், அவளின் இந்நிலைக்கு யார் காரணம்? என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள கட்டுவிச்சியை அழைத்துக் குறி கேட்பாள். சங்க இலக்கியங்களில் கையாளப்பட்டுள்ள 'குறி கேட்டல்' என்னும் மரபு நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்திலும் காணப்படுகின்றது.

தலைவியின் உடலில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களைக் கண்ட தாய், இது தெய்வத்தால் ஏற்பட்டது என்று எண்ணி கட்டுவிச்சியை அழைத்துக் குறி கேட்டதை,

“இது காண்மின் அன்னைமீர்!, இக் கட்டுவிச்சி சொல் கொண்டு நீர்”
(நாலாதிவ்விர.3288:1)

என்னும் பாடலடி சுட்டுகின்றது.

கட்டுவிச்சி குறி சொல்லும் முன்பு தன் தெய்வத்தின் முன் நின்று உடுக்கையடித்து, அணங்கு வந்தவளாய் வெறியாடி, குறி கூறுவாள். குறி கூறிய பிறகு, பெண்ணிற்கு வந்த நோயைத் தீர்க்க, ஆட்டைப் பலி கொடுத்து, அதன் புலால், கள் ஆகியவை கொண்டு இறைவனுக்குப் படைத்து, துணங்கைக் கூத்து ஆடி வழிபட்டுள்ளனர். இதனை, தலைவியின் நோய் இவ்விதமாகச் செய்வதால் தீர்வதில்லை. அதற்குக் காரணம் கண்ணன் என்று கூறுவதனை,

“எதுவானும் செய்து, அங்கு ஓர் கள்ளும் இறைச்சியும் தூவேன்மின்”
(நாலாதிவ்விர.3288:2)

**“கருஞ் சோறும் மற்றைச் செஞ் சோறும், களன்
இழைத்து என் பயன்?”** (நாலாதிவ்விர.3289:2)

“தணியும் பொழுது இல்லை, நீர் அணங்கு ஆடுதிர் அன்னைமீர்!”
(நாலாதிவ்விர.3291:1)

**“அணங்குக்கு அரு மருந்து என்று, அங்கு ஓர்
ஆடும் கள்ளும் பராய்
துணங்கை எறிந்து, நும் தோள் குலைக்கப்படும் அன்னைமீர்!”**
(நாலாதிவ்விர.3292:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

வினையாட்டு

இன்று ஆண்களும், பெண்களும் வினையாடும் பந்து வினையாட்டுக்கள், சங்க காலத்தில் பெண்களுக்கு மட்டும் உரித்தான ஒன்றாக இருந்துள்ளது. பாண்டிய மன்னன் மதுரைக் கோட்டையின் வாயிலில் தன் மீன் கொடிக்கு அருகில் பந்தையும், பாவையையும் கட்டித் தொங்கவிட்டுள்ளான். இதன் பொருள் எங்கள் மீது படையெடுத்து வரும் பகைவர்களைப் போரில் வீழ்த்தி, அவர்களைப் பெண்ணாகக் கருதி, பாவையும், பந்தும் கொடுத்து வினையாட விடுவோம் என்பதாகும். இதனை,

“செருப்புக்கள் றெடுத்த சேணுயர் நெடுங்கொடி

வரிப்புனை பந்தொடு பாவை தூங்கப்

பொருந்தத் தேய்த்த போரரு வாயிற்

றிருவீற் றிருந்த தீதுதீர் நியமத்து

மாடமலி மறுகிற் கூடல்”

(திருமுரு.67-71)

என்னும் திருமுருகாற்றுப்படைப் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

மகளிரைத் தன்னை விரும்பும் படிச் செய்த தலைவன், அவர்களின் பந்தையும், கழங்கையும் எடுப்பதை,

“என்னுடைய பந்தும், கழலும், தந்து போகு நம்பீ!” (நாலாதிவ்.பிர.3462:4)

என்ற பாடலடி கூறுகின்றது.

பந்துகள் பட்டுத் துணியாலும், நூலாலும் கட்டப்பட்டுள்ளது. இவ்வினையாட்டு பெண்களின் கால்களுக்கு உரமூட்டுவதாக இருந்துள்ளது. அவர்கள் பந்துகளைக் காலால் உதைத்து வினையாடியதை,

“தமனியப் பொற்சிலம் பொலிப்ப வுயர்நிலை

வான்றோய் மாடத்து வரிப்பந் தசைஇக்”⁴³

என்னும் பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

ஆண்டாள்

பெரியாழ்வாரால் வளர்க்கப்பட்ட ஆண்டாள், கண்ணனின் மீது மிகுந்த அன்புடையவள். பெருமாளின் மீது தீவிர பக்தியுடையவள். திருமாலின் கண்ணன் அவதாரத்தில் அளவுகடந்த ஈடுபாடு உடையவள். இது பெரியாழ்வாரிடமிருந்து ஆண்டாளுக்கு வந்தது. பெரியாழ்வார் ஆண்டாளுக்குத் தந்தையாக மட்டுமல்ல, ஆன்மீக ஆசானாகவும் இருந்துள்ளார். “பெரியாழ்வார், கோதைக்குத் தந்தையாக மாத்திரமிருக்கவில்லை. ஆசானாகவும் விளங்கினார்.

அவர் கண்ணன் கதைகளோடு மற்றும் உயர்ந்த தத்துவ ஞானக் கொள்கைகளையும் போதிப்பார்.”⁴⁴ என்கிறார் கே.ஏ.மணவாளன்.

ஆண்டாளின் திருப்பாவை, கண்ணன் மீது தான் கொண்டிருந்த அன்பை வெளிப்படுத்துவதாகப் பாடப்பட்டுள்ளது. இதில் மார்கழி நோன்பு, நோன்பின் பயன்கள், நோன்பின் நெறிமுறைகள் ஆகியன பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளன. நாச்சியார் திருமொழி, ஆண்டாள் திருமால் மீது கொண்ட உள்ள, உடல் வேட்கையைக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

ஆண்டாள் பாடல்களில் வழிபாட்டு மரபுகள்

ஆண்டாள் இருபெரும் பக்தி நூல்களை அருளிச் செய்துள்ளார். இதில் திருப்பாவையைத் தன்னை ஆயர்பாடியில் வாழும் கோபிகையாக நினைத்துப் பாடியுள்ளார். இத்திருப்பாவை நாட்டின் தென்கலை மற்றும் வடகலையைப் பின்பற்றும் அனைத்து வைணவத் தலங்களிலும் வைணவர்களின் இல்லங்களிலும் ஒதப்படக்கூடியதாகும். வைணவத் தலங்களில் நடைபெறும் முக்கிய விழாக்களாயினும், இல்ல விழாவாயினும் வடமொழி மறைகளுக்கு நிகராக ஒதப்படுகின்றது.

ஆண்டாள் பாடல்களில் இறைவனை வழிபடும் முறைகளையும், அதனால் தனக்குக் கிடைக்கும் பயனையும், இவ்வுலகிற்குக் கிடைக்கும் பயனையும் கூறியுள்ளார். இதன் மூலம் மார்கழி மாதத்தின் சிறப்புக்களையும், மார்கழி நீராடலின் சிறப்பினையும். பாவை நோன்பின் மேன்மையினையும் அறிய முடிகின்றது. அக வழிபாடு, புற வழிபாடு, கூட்டு வழிபாடு, பாவை நோன்பிற்கான விதிகள் என பல்வேறு செய்திகளை ஆண்டாள் தனது பாடல்களில் பதிவு செய்துள்ளார்.

திருப்பாவை என்ற பக்தி இலக்கியம் பாவை நோன்பிற்காகப் பாடப்பட்ட இலக்கியம் என்பதால், இதில் கூறப்பட்டுள்ள வழிபாட்டு முறைகள் அனைத்தும் பாவை நோன்பின் போது மேற்கொள்ளப்படும் வழிபாட்டு முறைகளாகவே அமைகின்றன.

நீராடல்

சங்க காலத்தில் 'தைந்நீராடல்' என்பதை விழாவாகக் கொண்டாடி மகிழ்ந்துள்ளனர். பண்டைய காலத்தில் தமிழர் வழிபாடு தனியொருவர் வழிபாடாக இல்லாமல் ஒட்டு மொத்த சமுதாயத்தின் நலங்கருதிய கூட்டு வழிபாடாகவே விளங்கியது. சிலப்பதிகாரத்தில் அமைந்துள்ள வரிப்பாடல்களும், குரவைப்

பாடல்களும் இதற்குச் சான்றாகும். அதுபோல, சங்க காலம் தொட்டுத் தமிழகத்தில் நீராடல் தொடர்புடைய வழிபாடுகள் சிறப்பாக நிகழ்ந்துள்ளன. புதுப்புனல் ஆடல், தைநீராடல் போன்ற விழாக்களுக்கான சான்றுகள் சங்க இலக்கியங்களில் காணக் கிடக்கின்றன. இதில் தைநீராடலை, மார்கழி நீராடலுடன் தொடர்புபடுத்துவர் அறிஞர்கள். ஆனாலும் இவை இரண்டிற்கும் அதிக வேறுபாடுகள் உண்டு. தைநீராடல் என்பது சமுதாய விழா. இதற்குக் கட்டுப்பாடுகள் இல்லை. மார்கழி நீராடல் என்பது சமய விழா. இதற்கு விதிமுறைகள் உண்டு.

“வான்யெர் நனைந்த புறந்த நோன்பியல் தையுன்
இடுக்கையின்”⁴⁵

“நறுவீ ஐம்பால் மகளிர் ஆடும் தைஇத் தண்கயம் போலப்
பலர் படிந்து”⁴⁶

“தைஇத் திங்கள் தண்கயம் படியும் பெருந்தோட் குறுமகள்”⁴⁷

என்னும் சங்கப் பாடல் அடிகள் தைநீராடல் என்ற பெயரில் கன்னியர் நீராடி வழிபட்டதை விளக்குகின்றன. திருமணம் என பெண்கள், தலைவன் தன்னைப் பிரியாமல் இருக்க தை மாதம் நீராடி நோன்பு மேற்கொண்டதை,

“கழுத்தமை கைலாங்காக் காதலர்ப் புல்ல

விழுத்தகை பெறுகென வேண்டுதும் என்மாரும்”⁴⁸

என்ற பரிபாடல் அடிகள் கூறுகின்றன.

தலைவன், தலைவி ஆகிய இருவரும் மேற்கொண்ட ‘தைநீராடல்’ நோன்பும், திருமணமாகாத கண்ணிப் பெண்கள் ஒன்று சேர்ந்து அதிகாலையில் நீராடி மேற்கொள்ளும் ‘மார்கழி நீராடல்’ நோன்பும் ஒன்றாய் இருக்க வாய்ப்பில்லை.

‘அம்பா ஆடல்’ என்றொரு நீராடல் வகையும் இருந்ததாகக் கூறுகின்றனர். இதனை அம்பாவை ஆடல் என்றும் கூறுவர். குழந்தைகள் தன் தாயுடன் சென்று நீராடுவதால், அம்மையுடன் செல்லும் பாவையின் நீராடலை ‘அம்பாவை ஆடல்’ என்றாகியிருக்கலாம். இதனை, “பாவை போல ஒரு பெண் பிள்ளையின் – தாய்க் கடவுளின் – வடிவை அமைத்து வணங்கி வழிபட்டுப் பின் நீராடுவர்”⁴⁹ என்கிறார் தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தனார். ‘அம்பா ஆடல்’ என்னும் சொல் பரிபாடலில் ஆளப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

“அம்பா வாடலின் ஆய்தொடிக் கன்னியர்

முனித்துறை முதல்வியர் முறைமை காட்ட”⁵⁰

என்னும் பாடலடிகள் கன்னியர் மேற்கொண்ட அம்பாவாடல் பற்றிக் கூறுகின்றன.

கூட்டு வழிபாடு

பாவை நோன்பு என்பது தனித்த ஒரு பெண்ணின் வழிபாடு அன்று. அது கூட்டமாகச் செய்யும் கூட்டு வழிபாடு ஆகும். இது தனி மனித மனம் மாசு நீங்கிச் சுத்தமாதலை விடக் கூட்டமாக எல்லோருடைய மனமும் சுத்தமாக இருத்தலை வற்புறுத்துகின்றது. கூட்டு வழிபாட்டிற்கு வலிமை அதிகம். இதை அன்றைய மக்கள் நன்கு அறிந்துள்ளனர். இன்றும் பெரும்பாலான கோயில்களில் திருவிழா, தேர், தெப்பம் என கூட்டு வழிபாடுகள் நடைபெறுகின்றன. கூட்டு வழிபாட்டில் மிகவும் முக்கியமானது அனைவரின் எண்ணமும் ஒன்றாக இருத்தல். இதைப் பாவை நோன்பு மேற்கொள்ளும் பெண்கள் பின்பற்றியுள்ளனர். திருப்பாவைப் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் 'எம்பாவாய்' என்றே முடிகின்றது. இதன் பொருள் ஆண்டாள் ஒவ்வொரு பெண்ணையும் விளித்து அழைக்கின்றாள். பெண்கள் அனைவரும் ஒன்றாகச் சென்று நீராடி பின் கண்ணனைத் துயிலெழுப்பி வழிபடுகின்றனர்.

“கீழ்வானம் வெள்ளென்று எருமை சிறுவீடு

மேய்வான் பரந்தனகாண் மிக்குள்ள பிள்ளைகளும்

போவான்போ கின்றாரைப் போகாமல் காத்து உன்னைக்

கூவுவான் வந்துநின்றோம்.”

(நாலாதிவ்.பிர.481)

என்ற அடிகள் பொழுது விடிந்துவிட்டது உன்னைத் தவிர பிற பெண்கள் எல்லோரும் நீராடுவதற்குச் செல்லுகின்றனர். நான் அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்திவிட்டு உன்னை அழைக்கின்றேன். நீ விரைவாக எழுந்துவா! என்று அழைக்கிறாள். இது பெண்கள் எல்லோரும் ஒன்றாக நீராடி வழிபாட்டிற்குச் செல்வதைக் கூறுகின்றது.

“பங்கமாய் வந்துநின் பள்ளிக் கட்டிற்கீழே

சங்கமிருப் பார்போல் வந்து தலைப்பெய்தோம்” (நாலாதிவ்.பிர.495:2-3)

என்ற பாடல் பெண்கள் அனைவரும் கூட்டமாக வந்து வழிபடுவதைக் கூறுகின்றது. மேலும் உறவினர்களான எல்லாத் தோழிகளும் திரண்டு வந்து வழிபட்டதையும் திருப்பாவை (பா.11) குறிப்பிடுகின்றது.

பாவை நோன்பு

பாவை நோன்பு என்பது தமிழ்நாட்டில் தொன்று தொட்டுக் கடைபிடிக்கப்படும் நோன்பாகும். இது கன்னியர்கள் தங்கள் இல்லங்களில் நீங்காத

செல்வம் நிறைந்து, நல்ல மணவாளனைப் பெற வேண்டும் என்று கருதிப் பாவைக்களம் சென்று மகிழ்ச்சியுடன் செய்யப்படும் கன்னிச் சிறுமியர்களின் நோன்பாகும். 'பாவை பாடிய பாவை' என்று ஓர் அடைமொழி திருப்பாவைக்கு உண்டு. திவாகர நிகண்டு,

“ஐங்கணைக் கிழவனை ஆர்வமொடு நோற்றலும்

பனிநீர் தோய்தலும் பாவை யாடலும்”⁵¹

என்று பாவை நோன்பைப் பற்றி குறிப்பிடுகின்றது.

கல்வெட்டில், முதல் இராஜராஜ சோழன் மார்கழித் திருநாளில் 'அக்காரடவில்' நிவேதனம் செய்வதற்கு ஏற்படுத்திய திட்டம் ஒன்று காணப்படுகின்றது. அக்காரடவில் எனும் சொல் இன்று வைணவர் இல்லங்களில் வழங்கப்படுகின்றது. அக்காரடவில் எனும் சொல்லே அக்கார அடிசில் என்று மருவியதாகக் கூறுவர். மார்கழி மாதம் 27 ஆம் நாள் அக்கார அடிசில் எனும் சர்க்கரைப் பொங்கல் செய்து இறைவனுக்குப் படைப்பது இன்றும் வழக்கில் உள்ளது. இது இராஜராஜசோழன் காலத்தில் பாவை நோன்பு மார்கழி மாதத்தில் கொண்டாடப்பட்டதற்குச் சான்றாகும்.

திருப்பாவைத் தனியனில் கூறப்படும் 'தொல்பாவை' என்னும் சொல் பண்டைய காலமாய் வழங்கப்பட்டு வரும் பாவை நோன்பு என்ற பொருளைத் தருகின்றது. அதுபோல சங்க இலக்கியங்களில் பாவைத் தெய்வம் என்ற சொல்லையும் காண முடிகின்றது. இதன்மூலம் பாவை நோன்பு என்பது சங்க காலம் முதல் வழக்கிலிருந்ததை அறியமுடிகிறது. எனவே தைநீராடல் போல, பாவை நோன்பும் சங்க கால மக்களால் பின்பற்றப்பட்டுள்ளது எனலாம்.

நோன்பின் விதிகள்

பாவை நோன்பின் போது இறைவனை வழிபடுவதற்கு முன்பு சில விதிமுறைகளைப் பின்பற்ற வேண்டும். உடலை வருத்துதலையே தம் குறிக்கோளாகக் கொண்ட புறச் சமயங்களான சமண, புத்த சமயத்தாரினின்று இந்நோன்பில் பின்பற்றப்படும் விதிகள் சிறிது வேறுபட்டன. முல்லை நிலப் பெண்கள் அகமும், புறமும் தூய்மை பெறத் தங்களுக்குத் தாங்களே விதித்துக் கொண்ட விதிகள் இவை எனலாம். இந்தக் கட்டுப்பாடுகளை 'விரதம் அனுட்டித்தல்' என்றும் கூறுவர்.

திருமணம் ஆகாத வைணவ இளம் பெண்கள் ஒன்று சேர்ந்து மார்கழி மாதம் முப்பது தினங்களும் திருமாலை எண்ணி விரதம் இருப்பர். இதனைப்

பக்தி இலக்கியங்கள் 'பாவை நோன்பு' என்று கூறுகிறது. இது போன்ற நோன்புகள் பற்றிச் சங்கப்பாடல்களிலும், திருவெம்பாவையிலும் சான்றுகள் கிடைக்கின்றன. பாவை நோன்பை மேற்கொள்பவர்கள் பின்பற்ற வேண்டிய விதிமுறைகளும் திருப்பாவையில் கூறப்பட்டுள்ளன. அவை,

1. நோன்பு மேற்கொள்ளும் அனைவரும் ஒன்றாகாச் சேர்ந்து நீராடி, வழிபட வேண்டும்,
2. அதிகாலையில் எழுந்து நீராடுதல்,
3. பால் குடிக்கக் கூடாது,
4. நெய் உண்ணக் கூடாது,
5. கண்ணுக்கு மையிடுதல் கூடாது,
6. கூந்தலுக்குப் பூசுக்குடுதல் கூடாது,
7. புறம்கூறல், பிறர் பற்றி தவறாகப் பேசுதல் போன்ற தகாத செயல்களைச் செய்யக் கூடாது,
8. இல்லை என்று வந்தவர்களுக்குப் பிச்சையிடுதல் வேண்டும்,
9. தவம் செய்வோருக்குத் தானம் இடுதல் வேண்டும்,
10. அகமும், புறமும் தூயவர்களாய் இருத்தல் வேண்டும்.

என்பனவாகும். இதனை,

“பையத் துயின்ற பரமன் அடிபாடி

நெய்யுண்ணோம் பாலுண்ணோம் நாட்காலே நீராடி

மையிட்டு எழுதோம் மலரிட்டு நாம்முடியோம்

செய்யா தனசெய்யோம் தீக்குறளைச் சென்றோதோம்

ஐயமும் பிச்சையும் ஆந்தனையும் கைகாட்டி”

(நாலா.திவ்விர.475:3-8)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

பாவை நோன்பின் வழிபாட்டு முறைகள்

திருப்பாவையின் பல பாடல்களில் 'பாவை' என்ற சொல் கையாளப்பட்டுள்ளது. இது அனைத்தும் 'பாவை நோன்பு' என்ற பொருளில் கையாளப்பட்டுள்ளது. இப்பாவை நோன்பு, கன்னிப் பெண்களால் இதற்கென ஒரு

தனி இடத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. பாவை நோன்பிற்கென தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இடத்தில் விதானம் கட்டி, கொடிகள் நட்நு, இறைவன் அருள் புரிய பீடம் அமைத்து, விளக்கேற்றி, பறை, சங்கு முதலிய இசைக் கருவிகள் இசைக்க, பல்லாண்டு இசைப்போர் பாட, பாவை நோன்பு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இச்செய்தியை ஆண்டாள் பாடல்களில் காணமுடிகின்றது.

“பிள்ளைகள் எல்லாரும் பாவைக் களம்புக்கார்”

(நாலாதிவ்.பிர.486:3)

என்ற பாடலடியின் மூலம் பாவை நோன்பிற்கு என்று தனி இடத்தை அமைத்துக் கொண்டதை அறிய முடிகின்றது.

“கோயில்நின்று இங்ஙனே போந்தருளி கோப்புடைய

சீரிய சிங்கா சனத்திருந்து யாம்வந்து

காரியம் ஆராய்ந்து அருளேலோர் எம்பாவாய்” (நாலாதிவ்.பிர.6-8)

என்ற பாடலடிகள் இறைவன் கோயிலிலிருந்து பாவை நோன்பிற்காகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இடத்திலுள்ள சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து அக்கன்னியருக்கு அருள் புரிவதைக் கூறுகின்றது.

“பாலன்ன வண்ணத்துன் பாஞ்ச சன்னியமே

போல்வன சங்கங்கள் போய்ப்பாடு உடையனவே

சாலப் பெரும்பறையே பல்லாண்டு இசைப்பாரே

கோல விளக்கே கொடியே விதானமே” (நாலாதிவ்.பிர.499:4-7)

என்ற பாடலடிகளில் வழிபாட்டிற்குத் தேவையான, பால் போன்ற நிறமுடைய இறைவனின் பாஞ்சசன்னியம் போன்ற சங்குகளையும், பெரும் ஓசை தரக்கூடிய பறையையும், பல்லாண்டு பாடுபவர்களையும், விளக்கும், கொடியும், விதானமும் தந்து அருளும்படி இறைவனை வேண்டுகின்றனர். இதன் மூலம் விளக்கேற்றி வழிபடுவதையும் அறியமுடிகின்றது.

மேலும் பாவை நோன்பின் வழிபாட்டிற்குத் தேவையென விசிறியும், கண்ணாடும் கூறப்பட்டுள்ளன. இதனை,

“உக்கமும் தட்டொளியும், தந்து உன் மணாளனை

இப்போதே, எம்மை நீர் ஆட்டு ஏலோர் எம்பாவாய்”

(நாலாதிவ்.பிர.493:7-8)

என்னும் பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. ஆனால் கண்ணாடியும், விசிறியும் கொண்டு என்ன செய்தனர் என்று கூறப்படவில்லை.

திருப்பாவையின் பல பாடல்களில் பறை என்ற இசைக் கருவி பயின்று வந்துள்ளது. 'பறை தருவான்', 'பறை தொண்டு', 'பறை தரும்', 'பறை கொள்வான்' எனப் பல இடங்களில் இடம்பெற்றுள்ளது. இதை எப்பொழுது எதற்காக பயன்படுத்தினர் என்பதற்கானக் குறிப்புகள் கிடைக்கவில்லை. சங்கு ஊதி வழிபட்டதை அறிய முடிகின்றது.

“திருக்கோயில் சங்கிடுவான்”

(நாலாதிவ்.பிர.487:4)

என்ற அடியின் மூலம் திருமால் கோயிலில் சங்கு ஊதி வழிபட்டதை உணர முடிகின்றது.

நீராடுதல்

நீராடுதல் என்பது புறத் தூய்மையைக் குறிக்கின்றது. பாவை வழிபாட்டில் நீராடுதல் சிறப்பானதாகவும் முதன்மையானதாகக் கருதப்பட்டுள்ளது. தூய்மையான மனத்துடன் மட்டுமல்ல தூய்மையான உடலுடனும் இறைவனை வழிபடச் செல்லுதல் அவசியம் என்பதைப் பல பாடல்களில் ஆண்டாள் வலியுறுத்தியுள்ளார்.

“மார்கழி திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாளால்

நீராடப் பேதுவீர் போதுமினோ நேரிழையீர்”

(நாலாதிவ்.பிர.474:1-2)

என்ற பாடலடிகள் நீராடிய பின் இறைவனை வழிபடுதல் வேண்டும் என்ற செய்தியுடன் நல்ல நாளில் வழிபட வேண்டும் என்பதற்கானச் சான்றாகவும் அமைகின்றது.

“நாட்காலே நீராடி”

(நாலாதிவ்.பிர.475:4)

என்ற பாடலடி அதிகாலையில் நீராடுதல் பற்றி பேசுகின்றது.

“குள்ளக் குளிரக் குடைந்து நீராடாதே

பள்ளிக் கிடத்தியோ பாவாய்நீ நன்னாளால்”

(நாலாதிவ்.பிர.486:6-7)

என்ற பாடலடிகள் உடலும் உள்ளமும் குளிர நீராடுதல் பற்றிக் கூறுகின்றது.

மார்கழி மாதத்தில் பெண்கள் ஒன்று சேர்ந்து மேற்கொள்ளும் இந்நோன்பினை,

“மார்கழி நீராட மகிழ்தேலோர் எம்பாவாய்”

(நாலாதிவ்.பிர.477:8)

என்ற பாடலடி மகிழ்ச்சியாக மார்கழி நீராடச் செல்லுதலைக் குறிக்கின்றது.

நோன்பின் பயன்கள்

தன் நலனும், உலக நலனும் வேண்டி மேற்கொள்ளப்படுவதே பாவை நோன்பு. பெண்கள் தான் விரும்பியவாறு வாழ்க்கைத் துணைவனை அடைய இந்நோன்பினை மேற்கொள்கின்றனர். நாட்டில் மாதம் மூன்று முறை நன்கு மழை பொழிந்து நாடு செழித்திருக்க, அனைவரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து நீராடி, மகிழ்ந்தனர். இதுபோல மகிழ்ச்சியாய் நோன்பு மேற்கொள்ள, மழை வேண்டுமென வேண்டினர். இதனை, “பல நாடுகளிலும் மழைத் திருவிழா நடக்கக் காண்கிறோம். வேண்டியதோர் இயற்கை நிகழ்ச்சியை மனிதன் சாயல் பிடிப்பதால், உண்மையாகவே அந்த இயற்கை நிகழ்ச்சியே நடந்துவிடுமென மக்கள் நம்பினர். மழை பெய்வதுபோல நீரை வாரி இறைத்தல் மழையே ஏதோ ஒரு வகையாற் கட்டுப்பட்டுப் பெய்துவிடுகிறதாம். போலி நிகழ்ச்சி உண்மை நிகழ்ச்சியினை இவ்வாறு விளைக்குமென்பது பழங்கால மக்களின் நம்பிக்கை”⁵² என்கிற தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரனாரின் கருத்து சான்றாகிறது.

“மழைக்குத் தலைவனே! நீ உன் வள்ளன்மை ஒன்றையும் மறைக்காதே. கடலுள் ஆழப் புகுந்து, நீரை முகந்து பெரு முழக்கமொடு, உலகுக்குக் காரணமான உன் மேனி போல் கறுத்து, மேகங்கள் வானில் ஏறவேண்டும். வலிய தோள்களையும் உந்தியில் தாமரையையும் உடைய உன் வலக்கையிலுள்ள சக்ராயுதம் போல் மின்னல் ஒளிவிட்டு, இடக்கையிலுள்ள வலம்புரிச் சங்கு போல் இடி முழங்கி, உலகிலுள்ளார் அனைவரும் வாழும்படி நோன்பு நோற்கும் நாங்களும் நீராடவும், காலம் கடத்தாமல் உன் கையிலுள்ள சார்ங்க வில்லில் ஏவிய அம்பு மழைபோல் மழை பெய்யச் செய்ய வேண்டும்.” (நாலா.திவ்.பிர.477) என்று பெண்கள் அனைவரும் வேண்டுகின்றனர்.

பாவை நோன்பு மேற்கொண்டு திருமாலை வழிபட்டால், மழை பெய்து நாட்டில் வேளாண்மை செழித்து, செல்வம் பெருகும் என்பதை,

“தீங்கு இன்றி நாடு எல்லாம் திங்கள் மும்மாரி பெய்து

ஒங்கு பெருஞ் செந்நெலுடு கயல் உகளப்

பூங்குவளைப் போதில், பொறிவண்டு கண்படுப்பத்

தேங்காதே புக்கு இருந்து, சீர்த்த முலை பற்றி

வாங்கக் குடம் நிறைக்கும் வள்ளற் பெரும் பசுக்கள்

நீங்காத செல்வம் நிறைந்து ஏலோர் எம்பாவாய்”(நாலா.திவ்.பிர.476:3-8)

என்னும் பாடல் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

இதுவரையில் தெரிந்தும், தெரியாமலும் செய்த தவறுகளால் சேர்ந்த பாவங்களும், இனி சேரும் பாவங்களும் நம்மைவிட்டு விலகிப்போகும் என்கிறது. இதனை,

“வாயினால் பாடி, மனத்தினால் சிந்திக்க
போய பிழையும், புகுதருவான் நின்றனவும்
தீயினில் தூசு ஆகும், செப்பு ஏலோர் எம்பாவாய்”

(நாலாதிவ்.பிர.478:3-4)

என்னும் பாடல் அடிகள் கூறுகின்றன.

நோன்பு முடிந்தபின் செய்வன

பாவை நோன்பு மேற்கொள்ளும் பெண்கள் ஒப்பனைகள் செய்து கொள்ளாமல், கூந்தலுக்குப் பூச்சூட்டாமல், பால், நெய் போன்றவை உண்ணாமல் இருக்க வேண்டும். அதேபோல நோன்பு முடிந்தபின் திருமாலுக்குக் கைவளை, தோள்வளை, காதுக்குத்தோடு, காலுக்குப் பாடகம் போன்ற அணிகலன்கள் அணிவித்து, பெண்களும் பல அணிகலன்களையும் அணிந்து தங்களை அலங்கரித்துக்கொண்டு, புத்தாடை அணிந்தும் வழிபட்டுள்ளனர். பிறகு பால்சோறு மூழ்குமாறு நெய் ஊற்றி உண்டு மகிழ்ந்ததை,

“குடகமே தோள்வளையே, தோடே செவிப் பூவே
பாடகமே என்று அணைய, பல் கலனும் யாம் அணிவோம்
ஆடை உடுப்போம், அதன் பின்னே பாற் சோறு
மூட நெய் பெய்து, முழங்கை வழிவாரக்
கூடியிருந்து, குளிர்ந்து ஏலோர் எம்பாவாய்” (நாலாதிவ்.பிர.500:4-8)

என்னும் பாடலடிகளின் வழி அறியமுடிகிறது.

இல்லப்பணி

முல்லை நிலப் பெண்கள் தமிழ் கடைதலைத் தன் இல்லப் பணிகளுள் ஒன்றாகச் செய்துள்ளனர். முதல் நாள் இரவில் நன்கு காய்ச்சிய பாலில் உறை ஊற்றி, மறுநாள் உறைந்துள்ள தமிழரை மத்துக் கொண்டு கடைந்து வெண்ணெய் எடுத்துள்ளனர். அதிகாலையில் சூரியன் புலரும் முன் பெண்கள் தமிழ் கடைந்ததை,

“வாச நறுங் குழல் ஆய்ச்சியர் மத்தினால்
ஓசை படுத்த, தமிழ் அரவம் கேட்டிலையோ?” (நாலாதிவ்.பிர.480:4-5)

எனும் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. முல்லை நிலப் பெண் தமிழ் கடைந்ததை

“பல்லூழ் தமிழ் கடையத் தாஅய புள்ளிமேல்”⁵³

எனும் கலித்தொகையின் பாடலடியும் கூறுகின்றது.

உறவு

தொடக்கத்தில் ‘உறவு’ என்பது இரத்த உறவு, மண உறவு இவை இரண்டை மட்டும் குறித்து நின்றது. தலைமுறைகளைத் தொடர்ந்து வருவது இரத்த உறவாகவும், திருமணத்தில் இணையும் இருவருக்கும் கிடைக்கும் புதிய உறவுகள் மண உறவாகவும் அமையும். இந்த வரையறைக்குள் அடங்காத மற்றவர்களை உறவுச் சொற்கள் கொண்டு அழைப்பர். இது ‘போலி உறவு’ என்று கூறுவர். அனைத்துச் சமூகத்தினரிடமும், இனத்தாரிடமும் ஒன்றுபட்டு வாழும் இன்றைய கால மக்களின் உறவினைப் ‘போலி’ என்று சொல்வது பொருத்தமாகாது. இவை இரத்த மற்றும் மண உறவில் அடங்காது என்று கூறலாம்.

பக்தி இலக்கிய காலத்தில் இல்லப் பெண்கள் தங்கியிருக்கும் இடம் விட்டு அதிக தூரம் செல்லாதிருந்ததால், தன் அருகில் உள்ளவர்களிடத்திலேயே நட்பு கொண்டுள்ளனர். அவர்களிடம் இன்ப, துன்பங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் நெருங்கிய நட்புடையவர்களாக இருந்துள்ளனர். இப்படிப்பட்ட நட்புகள் பெரும்பாலும் சேர்ந்திருப்பதையும், அவர்களுக்கான உறவுச் சொல்லையும்,

“சுற்றத்துத் தோழிமார் எல்லாரும் வந்துநின்

முற்றம் புகுந்து முகில்வண்ணன் பேர்பாட” (நாலா.திவ்விர.484:5-6)

என்னும் பாடலடிகளின் கூறுகின்றன. இவ்வடியிலுள்ள ‘சுற்றம்’ என்ற சொல் உறவு என்பதற்குச் சமமான சொல்லாகும்.

தன் திருமணக் கனவைத் தோழிகளிடம் கூறுவதாய் நாச்சியார் திருமொழியில் பத்துப்பாடல்கள் பாடப்பட்டுள்ளன. ஆண்டாள் திருமால் மீது கொண்ட திருமண வேட்கையைத் தன் தோழியிடம் கூறுவதை,

“தோரணம் நாட்டக் கணாக் கண்டேன், தோழி! நான்”

(நாலா.திவ்விர.556:4)

“காப்பு நான் கட்டக், கணாக் கண்டேன், தோழி! நான்”

(நாலா.திவ்விர.559:4)

“மஞ்சனம் ஆட்டக் கணாக் கண்டேன், தோழி! நான்”

(நாலா.திவ்விர.565:4)

என்னும் பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

விளையாடல்

பெண்கள் மணல் வீடு கட்டியும், சொப்பு, முறம் கொண்டு மணலில் சோறாக்கியும் தங்கள் வீட்டின் முற்றத்திலேயே விளையாடினர். இதனை,

“முற்றத்து ஊடு புகுந்து, நின் முகம்

காட்டிப் புன்முறுவல் செய்து

சிற்றிலோ எங்கள் சிந்தையும் சிதைக்கக்” (நாலா.திவ்விர.522:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. நுண்மையான வண்டல் மணலில் சிற்றில் இழைத்து விளையாடியதை,

“வண்டல் நுண் மணல் தெள்ளி, யாம் வளைக்

...

சிற்றில் வந்து சிதையேலே” (நாலா.திவ்விர.516:3-4)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. சிற்றிலின் நுட்பத்தை,

“வெள்ளை நுண் மணல் கொண்டு சிற்றில்” (நாலா.திவ்விர.518:1)

எனும் பாடலடி மூலம் அறியமுடிகின்றது.

சிறிய மண் பாணைகளும், முறமும் கொண்டு மணல் சோறாக்கி விளையாடியதை,

“வட்ட வாய்ச் சிறு தூதையோடு

சிறுகளாகும் மணலும் கொண்டு

இட்டமா விளையாடு வோங்களைச்

சிற்றில் ஈடழித்து என் பயன்?” (நாலா.திவ்விர.521:1-2)

என்னும் பாடலடி விளக்குகின்றன.

அணிகலன்கள்

ஆண்டாளின் பாடல்களில் பெண்களின் கையில் அணியக்கூடிய வளையல் அதிக இடங்களில் சுட்டப்பட்டுள்ளன. ஆயர்பாடி பெண்கள் நேர்த்தியாகச் செய்யப்பட்ட அணிகலன்கள் அணிந்திருந்ததை ‘நேரிழையீர்’ என்னும் விளிச்சொல் கூறுகின்றது.

ஆயர்குலப் பெண்கள் அதிகாலையில் எழுந்து தமிழ் கடையும் பொழுது, அவர்கள் கழுத்தில் காசு போன்றும், மலர் மொட்டு போன்றும் வடிவுடைய தாலிகள் ஒன்றுடன் ஒன்று உரசுவதால் ஏற்படும் ஒலியை,

“காசும் பிறப்பும், கலகலப்பக் கைபேர்த்து

வாச நறுங் குழல் ஆயச்சியர் மத்தினால்” (நாலா.திவ்விர.480:3-4)

என்னும் பாடலடிகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இப்பாடலில் வரும் 'காகம், பிறப்பும்' என்னும் சொற்களுக்கு, "அச்சுத்தாலி-அச்சடித்த காக கோத்த தாலி, முளைத்தாலி-முளை முளையாக மல்லிகை மொட்டு முதலியவை கோத்த தாலி."⁵⁴ என்று பொருள் தருகிறது நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்த அகராதி.

பெண்கள் தங்கள் கைகளில், ஒலிக்கும் வளையல்கள் அணிந்திருந்ததை,

"செந்தாமரைக் கையால் சீர் ஆர் வளை ஒலிய" (நாலாதிவ்யிர.491:7)

எனும் பாடலடி தெளிவுறுத்துகின்றது. பெண்கள் தன் வளையல் கரங்களால் சிற்றில் இழைத்து விளையாடியதை,

"வண்டல் நுண் மணல் தெள்ளி, யாம் வளைக்

கைகளால் சிரமப் பட்டோம்" (நாலாதிவ்யிர.516:3)

என்னும் பாடலடி சுட்டுகிறது. திருமால் கையில் ஏந்தியுள்ள சங்கு போன்று பெண்கள் வளையல் அணிந்திருந்ததை,

"தாம் உகக்கும் தம் கையில் சங்கமே போலாவோ?

யாம் உகக்கும் எம் கையில் சங்கமும்? ஏந்திழையீர்!"

(நாலாதிவ்யிர.607:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் மூலம் தெளியமுடிகின்றது.

பெண்கள் நோன்புக் காலத்தில் அணிகலன்கள் அணியாது இயல்பாய் இருந்துள்ளனர். நோன்பு காலம் முடிந்த பிறகு கைவளை, தோள்வளை, காதுக்குத்தோடு, காலுக்குப் பாடகம் ஆகியவை அணிவித்து, தாங்களும் பல்வேறு அணிகலன்கள் அணிந்து கொண்டதை,

"குடகமோ தோள்வளையோ, தோடே செவிப்ப பூவே

பாடகமே என்று அனைய, பல் கலனும் யாம் அணிவோம்"

(நாலாதிவ்யிர.500:4-5)

என்னும் பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன.

திருமணச் சடங்குகள்

சடங்குகள் நம்பிக்கை சார்ந்தும், நலன் கருதியும் அமையும். திருமணத்திற்குப் பெண் பார்த்தவுடன், நல்ல நாள் பார்த்தல், நல்ல நேரம் குறித்தல், வீட்டை அலங்கரித்தல், மணப்பந்தலை அலங்கரித்தல் ஆகியன நிகழும். திருமண நிகழ்வுகளாக, காப்புக் கட்டுதல், மணமகளும், மணமகனும் கைசேர்த்தல், தீ வலம் வருதல், அம்மி மிதித்தல், அருந்ததி பார்த்தல், மெட்டி

போடுதல், அச்சதை தூவி வாழ்த்துதல், பறை, சங்கொலியுடன் திருமணம் நிகழ்தல் போன்றனவும் நிகழ்த்தப்பெறும்.

தனக்கும், திருமாலுக்கும் திருமணம் நடப்பதாகக் கனவு கண்ட ஆண்டாள், பல்வேறு திருமணச் சடங்குகளைப் பதிவுசெய்துள்ளார். நல்ல நேரம் பார்த்துத் திருமணம் செய்ததை,

“நாளை வதுவை, மணம் என்று நாள் இட்டு” (நாலாதிவ்.பிர.557:1)
என்னும் பாடலடியும், மணப்பந்தலில் தோராணங்களும், பாக்கு மரங்களும் கட்டி அலங்கரித்திருந்ததை,

“தோரணம் நாட்டக் கனாக் கண்டேன் தோழீ! நான்”

(நாலாதிவ்.பிர.556:4)

என்னும் பாடலடியும், மணமகன் வீட்டுச் சுற்றத்தார், பெண் வீட்டிற்கு வந்து புத்தாடையும், புதுமலரும் சூட்டியதை,

“வந்திருந்து என்னை, மகள் பேசி மந்திரித்து

மந்திரக் கோடி உடுத்தி, மணமாலை,” (நாலாதிவ்.பிர.558:2-4)

என்னும் பாடலடிகளும் விளக்குகின்றன.

மணமகளின் கையில் ‘கங்கணம்’ கட்டுவர். இதனைக் ‘காப்புக் கட்டுதல்’ என்றும் கூறுவர். இதனை,

“காப்பு நாண் கட்டக் கனாக் கண்டேன், தோழீ! நான்”

(நாலாதிவ்.பிர.559:4)

எனும் பாடலடி உரைக்கின்றது.

திருமணமான மணமக்களை, பெண்கள் விளக்கேந்தியும், பொற்கலசம் கொண்டும் வரவேற்றதை,

“கதிர் ஒளித் தீபம், கலசம் உடன் ஏந்திச்

சதிர் இள மங்கையர் தாம் வந்து எதிர்கொள்ள”

(நாலாதிவ்.பிர.560:1-2)

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. முத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பந்தலின் கீழ், மத்தளமும், சங்கும் இசைக்கத் திருமணம் நிகழ்ந்ததை,

“மத்தளம் கொட்ட வரிசங்கம் நின்று ஊத

முத்துஉடைத் தாமம் நிறை தாழ்ந்த பந்தற் கீழ்”

(நாலாதிவ்.பிர.561:1-2)

என்ற பாடலடிகள் கூறுகின்றன. மணப்பந்தலில் மணமகளின் கால்விரல்களைப் பிடித்து அம்மி மீது வைத்ததை,

“செம்மை உடைய, திருக்கையால் தான் பற்றி
அம்மி மிதிக்கக் கனாக் கண்டேன், தோழீ! நான்”

(நாலாதிவ்.பிர.563:3-4)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

மணமக்களின் கைகள் ஒன்றாகச் சேர்க்கப்பட்டதுடன், இருவரின் மீதும் நெற்பொறிகள் தூவப்பட்டதை,

“அரிமுகன் அச்சுதன் கைம்மேல் என் கை வைத்துப்
பொரிமுகத்து அட்டக் கனாக் கண்டேன், தோழீ! நான்”

(நாலாதிவ்.பிர.564:3-4)

என்னும் பாடலடிகள் சான்று தருகின்றன.

குங்குமத்தையும், குளிர்ச்சி பொருந்திய சந்தனத்தையும் உடம்பெல்லாம் பூசி, மணநீரால் மணமக்கள் இருவரையும் மஞ்சனம் செய்ததை,

“குங்குமம் அப்பிக் குளிர் சாந்தம் மட்டித்து

...

மஞ்சனம் ஆட்டக் கனாக் கண்டேன், தோழீ! நான்”

(நாலாதிவ்.பிர.565)

எனும் பாடல் விளக்குகின்றது.

நம்பிக்கை

கூடலிழைத்தல்

கூடலிழைத்தல் என்பது நம்பிக்கை சார்ந்த செயல்முறையாகும். இது தனக்குத் தானே குறி கூறிக்கொள்ளும் ஒரு முறையாகும். கண்களை மூடிக்கொண்டு மணலில் வட்டமாகக் கீறுவர். வட்டத்தின் இரண்டு முனைகளும் சேர்ந்திருந்தால், தான் எண்ணியது கைகூடும் என்று நம்பினர்.

கூடலிழைத்தல் என்பதற்கு, “தலைவனைப் பிரிந்த மகளிர் அவன் வரும் நிமித்தமறிய தரையில் சுழிக்கும் சுழிக்குறி”⁵⁵ என்று தமிழ்ப்பேரகராதியும், “தலைவனைப் பிரிந்து ஆற்றியிருக்கும் தலைவி, அவன் மீண்டும் வருவானோ என்று அறிதல் வேண்டித் தன் முன் மணலைப் பரப்பி அம்மணலில் கண்ணை மூடிக்கொண்டு ஒரு விரலால் வளையம் வளையமாகக் கோடிழுப்பாள். வளையத்தின் முடிவானது தானாகவே வந்து கூடுவான் என்பது கருத்து.

தொடக்கத்தோடு பொருந்தாமற் போனால் தலைவன் வந்து கூடமாட்டான் என்பதாம்”⁵⁶ என்று அம்பிகாபதிக்கோவையும், பொருள் தருகின்றன.

ஒரு பெரிய வட்டத்திற்குள் சிறு சிறு வட்டங்களாகப் போட்டு, அவை இரட்டைப் படையாக முடிந்தால் தான் எண்ணியது நிறைவேறும் என்றும் கூறுவர். இவ்வாறு இரண்டிற்கும் மேற்பட்ட வகைகளில் கூடலிழைத்தலுக்கு விளக்கம் தருகின்றனர். இதனைக் கூடல், கூடலிழைத்தல், ஆழி, ஆழியிழைத்தல் என்ற பெயர்களிலும் குறிப்பிடுவர்.

பெண்கள் தான் மனத்தில் நினைத்த செயல் நிறைவேறுமா? இல்லையா? என்று கூடலிழைத்துப் பார்த்துள்ளனர். இந்நம்பிக்கை சார்ந்த செயல் சங்கப்பாடல்களிலும், பக்திப்பாடல்களிலும் பரவலாகக் காணப்படுகின்றது. திருமால் மீது காதல் கொண்ட ஆண்டாள், அவரையே திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென எண்ணி, அவர் தன் கரம் பற்றுவாரா? இல்லையா? என்பதைக் கூடலிழைத்துப் பார்ப்பதாக 4-ஆம் திருமொழியின் பத்துப் பாடல்களும் அமைந்துள்ளன.

“கூட்டு மாகில், நீ கூடிடு கூடலே” (நாலாதிவ்.பிர.535:4)

“கோமகன் வரில் கூடிடு கூடலே” (நாலாதிவ்.பிர.536)

“கூத்தனார் வரில், கூடிடு கூடலே” (நாலாதிவ்.பிர.537:4)

என்னும் பாடலடிகள் கூடலிழைத்தல் பற்றிப் பேசுகின்றன.

தொகுப்புரை

- நாலாயிரத் திவ்யப் பிரபந்தம் திருமாலின் பெருமைமையைக் கூறுவதுடன், வைணவ தத்துவங்கள், சடங்குள் இலக்கிய வகைகள் தோன்றவும், தமிழின் வளர்ச்சிக்கும் பாலமாய் இருந்துள்ளன.
- இத்தொகுப்பில் பெண் பதிவுகள் உவமை, வருணனை, ஒப்பனை, ஆடை, அணிகலன், விளையாட்டு, வழிபாடு, தொழில், பழக்க வழக்கம் என பல்வேறு நிலைகளில் காணப்படுகின்றன.
- பெண்களின் நெற்றி, கண், புருவம், உதடு, பல், தோள், மார்பு, இடை, நிறம் போன்ற அங்கங்களுக்கும், பார்வை, சிரிப்பு, பேச்சு, நடை போன்ற செயல்களுக்கும் உவமை கூறப்பட்டுள்ளன.

- ◆ நாலாயிரத் திவ்யப் பிரபத்தத்தில் பெண் பற்றிய உவமைகள் அதிகமாகப் பயின்றுவந்துள்ளன. திருமங்கையாழ்வார் பாசுரங்களில் அதிகமான உவமைகள் உள்ளன.
- ◆ குழந்தைப்பேறு நிகழ்ந்தவுடன் சேயுடன், தாயையும் சேர்த்து நீராட்டும் வழக்கம் இருந்ததையும், பிற்காலத்தில் தாய்க்குப் பதிலாக ஒரு மரக்கட்டையை நீராட்டும் பழக்கம் இருந்ததும் தெளிவாகிறது.
- ◆ பெண்கள் பந்து, கழங்கு, அம்மாணை, சாழல், சிற்றிலிழைத்தல், நீராடல், சொப்பு, பாவை ஆகிய விளையாட்டுக்களை ஆடியுள்ளனர். பெண்கள் ஒன்று சேர்ந்து வீட்டின் முற்றத்திலும், சோலையிலும் விளையாடியுள்ளனர்.
- ◆ இல்லப் பணிகளாக அடுப்பு மூட்டுதல், பால் காய்ச்சுதல், பாலுக்கு உறை ஊற்றுதல், சமைத்தல், தமிழ் கடைதல், வெண்ணெய் எடுத்தல் ஆகிய வேலைகளைச் செய்துள்ளனர்.
- ◆ வீட்டின் பொருளாதாரத் தேவையை நிறைவு செய்வதற்காக, மோர், நாவல் பழம் விற்பல் போன்ற வேலைகளைச் செய்துள்ளனர். பண்டம் மாற்றும் முறையும் இருந்துள்ளது. செல்வந்தர்களின் இல்லங்களில் வீட்டு வேலையும் செய்துள்ளனர்.
- ◆ பெண்களிடம் தன் தலைவனின் வரவை எண்ணி, கூடலிழைத்தல் என்னும் நம்பிக்கை சார்ந்த செயலைச் செய்யும் பழக்கம் இருந்துள்ளது.
- ◆ ஆண்டாள் திருப்பாவையில் விரும்பிய திருமண வாழ்விற்கான நோன்பு முறை பற்றியும், நாச்சியார் திருமொழியில் விரும்பிய திருமண வாழ்வின் கனவையும் கூறியுள்ளார். இதில் திருமண முறைகளும் கூறப்பட்டுள்ளன.
- ◆ தலைவனின் பிரிவில் வாடிய தலைவியின் மாறுபாட்டை அறிய தாய்க்கு குறி கேட்கும் பழக்கம் இருந்துள்ளது. குறி கூறுபவனைக் கட்டுவிச்சி என்பர்.
- ◆ முறத்தில் நெல்லைத் தூவி தெய்வமேறியும், தெய்வமேற்று ஆட்டைப் பலி கொடுத்தும் இருவேறு முறைகளில் குறி கூறியுள்ளனர்.

- திருமங்கையாழ்வாரின் சிறிய திருமடலும், பெரிய திருமடலும் பெண்கள் மடலேறுதல் பற்றிப் பேசுகின்றன.
- தலைவி தலைவனைச் சேர தான் மடலேறுவேன் எனக்கூறியதைக் காணமுடிகிறது. ஆண்டாள் சீதை, உஷை, உமையம்மை போன்றோரும் மடலேறியவர்கள் என்கிறார்.
- பாவை நோன்பு பற்றித் திருப்பாவை விளக்கமாகக் கூறுகின்றது. பாவை நோன்பு போன்ற வேறு சில நோன்பினைக் குழந்தைகளும், திருமணமாகாத பெண்கள் மற்றும் திருமணமான பெண்கள் என அனைத்துத் தரப்பினரும் மேற்கொண்டுள்ளனர். இதனைச் சங்க இலக்கியங்களான பரிபாடல், கலித்தொகை, நற்றிணை, ஐங்குறுநூறு போன்றவையும் கூறுகின்றன.
- ஆண்டாள் தனது திருமணக் கனவில் திருமணச் சடங்குள் பற்றிக் கூறியுள்ளார். மணமகளுக்குக் காப்புக் கட்டுதல், அம்மி மிதித்தல், மணமக்களின் மீது பொரி தூவி வாழ்த்துதல், மணநீராட்டல் போன்ற சடங்குகள் செய்யப்பட்டுள்ளன.
- பெண்களின் நம்பிக்கை சார்ந்த செயலாகக் கூடலிழைத்தல் இருந்துள்ளது. தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி, அவன் வரவை எண்ணி கூடலிழைத்துள்ளாள்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. இரா.வ.கமலக்கண்ணன், பன்முக நோக்கில் நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தம், ப.187
2. மேலது, ப.188
3. இளம்பூரணர் (உரை.), தொல்.பொரு.உவமை.ப.35
4. இரா.பாலசுப்பிரமணியம், பண்டைத் தமிழர் சிறுவர் விளையாட்டுக்கள், ப.448
5. க.வெள்ளைவாரணன், பன்னிரு திருமுறை வரலாறு (இரண்டாம் பகுதி), ப.163
6. ந.சுப்புரெட்டியர், சில நோக்கில் நாலாயிரம், ப.266
7. ச.தண்டபாணி தேசிகர், திருவாசகப் பேரொளி, ப.43
8. கேபி.அழகம்மை, சமூக நோக்கில் சங்க மகளிர், ப.141
9. வே.தேவகி, பெரியாழ்வார் பாசுரங்களில் கண்ணன், ஆய்வேடு, பக்.35-36
10. கேபி.அழகம்மை, சமூக நோக்கில் சங்க மகளிர், ப.141
11. புறநானூறு, பா:33:3-4
12. பார்த்த ஸாரதி அய்யங்கார், நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்த அகராதி, ப.392
13. கலைக்களஞ்சியம், ப.
14. க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி, ப.225
15. மேலது. ப.129
16. கேபி.அழகம்மை, சமூகநோக்கில் சங்க மகளிர், ப.130
17. மேலது, ப.131
18. வீ.ப.கா.சுந்தரம், தமிழிசைக் கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி 2, ப.197
19. கலைக்களஞ்சியம், ப.62
20. கேபி.அழகம்மை, சமூகநோக்கில் சங்க மகளிர், ப.125

21. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி 4, ப.790
22. பரிபாடல், 12:19-22
23. பார்த்த ஸாரதி அய்யங்கார், நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்த அகராதி, ப.528
24. மேலது, ப.396
25. சிற்பநூல், ப.104
26. மேலது, ப.104
27. மேலது, ப.104
28. மேலது, ப.100
29. நெடுநல்வாடை, பா.141-142
30. இரா.வ.கமலக்கண்ணன், பன்முக நோக்கில் நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தம், ப.194
31. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி-4, ப.61
32. கி.மஞ்சளா, திருவாசகத்தில் மகளிர் ஆடல் (மேற்கோள்), ப.4
33. மா.தமிழ்ச்செல்வி, நாலாயிரத்திவ்யப் பிரபந்தத்தில் இலக்கியக் கொள்கை, ப.764
34. மு.செ.தனலக்குமி, சங்க கால மகளிர், பக்.33-34
35. ச.வே.சுப்பிரமணியன், தமிழ் இலக்கிய வகையும், வடிவம், ப.405
36. தொல்.பொருள்.நூ.38
37. மேலது, நூ.39
38. நற்றிணை, பா.220:1-3
39. கலித்தொகை, பா.141:5-6
40. மெய்யப்பன் தமிழ் அகராதி, ப.276
41. க்ரியாவின் தற்கால தமிழ் அகராதி, ப.339
42. ச.வே.சுப்பிரமணியன், தமிழ் இலக்கிய வகையும், வடிவமும், ப.338

43. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.333-334
44. கே.ஏ.மணவாளன், இந்திய இலக்கியச் சிற்பிகள், ப.14
45. நற்றிணை, பா.22
46. ஐங்குறுநூறு. பா.84
47. கலித்தொகை, குறிஞ்சிக்கலி (59), பா.14, ப.247
48. பரிபாடல், வையை (11), பா.116-117, ப.316
49. சமயத் தமிழ் தெ.பொ.மீ. களஞ்சியம் 4, ப.670
50. பரிபாடல், வையை (11), பா.81-82, ப.314
51. ச.வே.சுப்பிரமணியன் (பதிப்.), தமிழ் நிகண்டுகள் (தொகுதி-1),
திவாகரண நிகண்டு, நூ.2469:4-5
52. மாணிக்கம் (தொகு.), சமயத் தமிழ் (தெ.பொ.மீ. களஞ்சியம்-4), ப.650
53. கலித்தொகை, பா.106:37
54. பார்த்த ஸாரதி அய்யங்கார், நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்த அகராதி, ப.54
55. தமிழ்ப்பேரகராதி, தொகுதி-11, பாகம்-1, ப.1068
56. மு.அருணாசலம் (ப.ஆ.), அம்பிகாபதிக்கோவை, மூலமும் குறிப்புரையும்,
ப.126

சமுதாயத்தின் ஒரு முக்கியப் பகுதியாக சமயம் உள்ளது. சமய இலக்கியங்களைப் பக்தி நோக்கில் மட்டுமல்லாமல், அவை எழுந்த சமூகம், வரலாறு, பொருளாதாரம், அரசியல், பண்பாடு, பெண்ணியம் போன்ற பின்புலங்களிலும் பல்துறை நோக்கிலும் ஆராய்வது அவசியமாகிறது. சைவ, வைணவ சமயத்தின் நூல்களான பன்னிரு திருமுறை, நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம் இரு தொகுப்புகளிலும் பெண் பதிவுகள் காணக்கிடக்கின்றன. இதனைக் கொண்டு பெண்களின் நிலையைச் சமயத்தளத்தில் மட்டுமல்லாமல் தனிமனிதன் குடும்பம், சமுதாயம், அரசியல், பெண்ணியம் போன்ற தளங்களில் ஆராய்வது தேவையாகிறது.

சைவ, வைணவ பக்தி இலக்கியத் தொகுப்பானது கி.பி.5 ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கி கி.பி.12 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான நீண்ட வரலாற்றுப் பின்னணியையுடையது. இவ்விரு சமயங்களும் கிட்டத்தட்ட ஒரே காலகட்டத்தில் மறுமலர்ச்சியுற்று வளர்ச்சியைப் பெற்றிருந்தாலும், இரு சமயங்களிலும் பெண்களின் பங்களிப்பு வேறுபடுகிறது. அரசியல் பின்னணியை அடிப்படையாகக் கொண்டு, சமுதாயம், சமூகம், பண்பாடு, காலம் காலமாகக் கற்பிக்கப்படும் பெண் ஒடுக்குமுறை ஆகிய நிலைகளில் பெண் பதிவுகளை ஆராய்வதாக இவ்வியல் அமைந்துள்ளது. பெண்களின் சமயப்பணியைக் குழந்தைப் பருவம், திருமணப் பருவம், மனைவி, தாய், தனிமனிதம் என்ற நிலைகளில் ஆராயும் போது கிடைக்கும் தெளிவு, பெண்களின் நிலையை நோக்க வழிவகுக்கிறது.

ஒரே பண்புடைய இலக்கியங்கள் பல ஒப்புமைப் பண்புகளையும், கால மாற்றத்திற்கேற்ப பல்வேறு வேற்றுமைக் கூறுகளையும் கொண்டிருக்கும். இவற்றை வெளிக்கொணர ஒப்பியல் துறை துணைபுரிகின்றது. ஒப்பீடு என்பது, “முக்கியமாக வெவ்வேறு இலக்கியங்களிடையே ஒன்றொற் கொன்றுள்ள உறவுகளை ஆராய்வது ஒப்பிலக்கியக் குறிக்கோளாகும்.”¹ என்று வான்தீகம் என்பவர் தரும் விளக்கம் பொருத்தமானதாகும்.

சைவமும், வைணவமும்

சிவநெறியும், வைணவமும் தொடக்க காலத்திலேயே தமிழகத்தில் இருந்தாலும், அவை சமயங்களாக உருவெடுக்கவில்லை. இதற்கு, “சைவம், வைணவம் என்பன சங்க காலத்தில் சமய தத்துவங்களாகத் தோன்றவில்லை. எனின், பிறை மதி போல் விளங்கும் இவ்விரண்டும் பல்லவர், சோழர் காலங்களில் நிறைமதி போல் தத்துவங்களாக வளர்ச்சி பெற்று ஒளிர்ந்தன.”² என்ற

சோந.கந்தசாமியின் கருத்து சான்றாகிறது. சைவ, வைணவ சமயங்களுக்கிடையே பிற்காலத்தில் எழுந்த பூசல்களைப் முற்காலத்தில் பார்க்க இயலாது. சங்க காலத்தில் சிவனையும், பெருமாலையும் ஒன்றாகப் பார்த்ததை,

“வேருவரு கடுந்திறல் இருபெருந்தெய்வத்து

உருஉடன் இயைந்த தோற்றம் போல

அந்தி வானமொடு கடலணி கொளாஅ

வந்த மாலை பெயரின் மற்றுஇவள்”³

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

தமிழகத்திற்குச் சமணமும் பௌத்தமும் களப்பிரர் காலத்தில் புதிதாக வரவில்லை. சங்க காலத்திலேயே இச்சமயங்கள் தமிழகத்தில் இருந்ததை,

“நீர்நாப் பண்ணு நிலத்தின் மேலு

மேமாப்ப வினிது துஞ்சிக்

கிளைகலித்துப் பகைபேணாது

வலைஞர்முன்றின் மீன்பிறழவும்

வலைஞர்குரம்பை மாவீண்டவுங்

கொலைகடிந்துங் களவுநீக்கியும்”⁴

என்னும் பட்டினப்பாலை அடிகள் கூறுகின்றன.

சங்க காலத்தில் சைவ, வைணவ சமயங்களுக்கும், சமண, பௌத்த சமயங்களுக்குமிடையே எந்தவித பூசல்களும் எழவில்லை. சமண, பௌத்த சமயங்களும் தமிழரின் சமயங்கள் போலவே பெண்களை முழுமையாக ஏற்றுக் கொண்டுள்ளன. இதனை, “பௌத்த சமயம் பெண்களுக்குப் புதிய வழிகளைக் காட்டியது. பெண்களும் ஆண்களைப்போல் சமமாக நடத்தப்பட்டனர். பெண்டிர் ஆராக்களாகக்கூட (சமயத்தலைமை) நியமிக்கப்பட்டுக் கல்வியும் கற்றிட அனுமதிக்கப்பட்டனர். பௌத்த பிக்குனிகளில் கேமா, பட்டாசாரா, தமனாதின்னா முதலியவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் ஆவர். இருப்பினும் பெண்களுக்கு எனச் சில விதிமுறைகளும் பௌத்தத்தில் புத்தரால் விதிக்கப்பட்டன. பெண்கள் அறிவு வளர்ச்சி பெறும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது.”⁵ என்ற வரலாற்றுக் குறிப்பின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

தமிழகத்தில் வேத காலத்தில் நுழைந்த ஆரியர்களால் பெண்ணடிமையின் தாக்கம், அதன்பிறகு பரவிய சமண, பௌத்த சமயங்களில் ஊடுருவியுள்ளது

எனலாம். எனவேதான் பெண்களை முழுவதும் வெறுத்தும், பெண்களுக்கு முக்தி இல்லை என்றும் கூறினர் என ஆராய இடம்தருகிறது.

காலம்

வைணவ சமய இலக்கியங்கள் தோன்றி வளர்ந்த காலம் கி.பி.ஆறாம் நூற்றாண்டு தொடங்கி கி.பி.ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு வரையாகும். இவ்விலக்கியங்கள் பல்லர் காலத்தின் இறுதியிலும், சோழர் காலத்தின் தொடக்கத்திலும் தோன்றியுள்ளன. இவை இருவேறு பின்னணியைக் கொண்டதாகவும், பல்வேறு சமூக, சமுதாய மாற்றங்களைக் கொண்டதாகவும் உள்ளன. வலிமை குன்றியிருந்த சோழர்களிடமிருந்து நாடு களப்பிரர்கள் வசமானதை, “பூம்புகாரின் அழிவிற்குப் பிறகு சோழமன்னர்கள் வலிமை குன்றினர். சோழநாடு களப்பிரர் வசமாயிற்று. பின்னர் கி.பி.6, 7-ஆம் நூற்றாண்டில் சோழநாட்டின் சில பகுதிகள் பல்லவர்களின் ஆளுகைக்குட்பட்டது. நலிந்திருந்த சோழப் பேரரசு கி.பி.850-இல் விசயாலயன் என்ற சோழ மன்னனால் புத்துயிர் பெற்று ஒளி விடத் தொடங்கியது.”⁶ என்னும் சான்றும், ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் மீண்டும் சோழர்கள் ஆட்சிக்கு வந்ததை, “கி.பி.850-இல் தொடங்கிய இச்சோழ ஆட்சி கி.பி.1279 வரை விசயாலயன், ஆதித்தன், முதல் பராந்தகன்... மூன்றாம் இராசேந்திரன் என்ற மன்னர்களால் தொடர்ந்து செங்கோல் செலுத்தப்பட்டது.”⁷ என்னும் சான்றும் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

அரசியல்

300 ஆண்டுகள் தமிழத்தை ஆட்சி செய்த களப்பிரர்களும், பல்லவர்களும் தமிழினம் சாரா மரபினர். இந்த சூழ்நிலையில் தமிழரின் மரபுகள், பண்பாடுகள், கலாச்சாரம், பழக்க வழக்கம் போன்றவை மறைக்கப்பட்டிருந்தது என்பது திண்ணம். இக்காலகட்டத்தில் தோன்றிய சைவ, வைணவ சமய பற்றாளர்கள் சமயத்தை மட்டும் மீட்டெடுக்கவில்லை. அதோடு சேர்த்துத் தமிழரின் மரபு சார்ந்த வாழ்வியலையும் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளனர்.

களப்பிரர்கள் ஆட்சியில் நீதி நூல்கள் அதிகமாகத் தோன்றின. இவர்களின் காலத்தில் அக இலக்கியங்களும், புற இலக்கியங்களும் அருகிவிட்டன. இவர்களின் ஆட்சி மொழியாக பாலி, பிராகிருதம் போன்றவைப் பயன்படுத்தப்பட்டன. இவர்கள் 300 ஆண்டு காலம் தமிழகத்தை ஆட்சி செய்துள்ளனர். இக்காலத்தில் சோழரும், பாண்டியரும் சிற்றரசர்களாக இருந்து நாட்டை ஆண்டனர்.

களப்பிரர்கள் ஆட்சி ஆண்டு

1. தொண்டை நாடு - கி.பி.200-225
2. சோழ நாடு - கி.பி.225-575
3. பாண்டிய நாடு - கி.பி.250-550

பல்லவர்கள் ஆட்சி ஆண்டு

1. முற்காலப் பல்லவர்கள் - கி.பி.250-340
2. இடைக்காலப் பல்லவர்கள் - கி.பி.340-578
3. பிற்காலப் பல்லவர்கள் - கி.பி.575-900

களப்பிரர்களை அடுத்துப் பல்லவர்கள் நாட்டைக் கைப்பற்றினர். பல்லவர்களின் ஆட்சியைத் தொடக்க கால பல்லவர்கள், இடைக்காலப் பல்லவர்கள், இறுதிகால பல்லவர்கள் என மூன்று வகையாகப் பிரிப்பர். பல்லவர்களை அடுத்து வடக்கே சோழர்களும், தெற்கே பாண்டியர்களும் ஆட்சிக்கு வந்தனர். பல்லவர்களின் ஆட்சி காலமே இலக்கியத்தில் சமய இயக்கக் காலம். இக்கால கட்டத்தில் சைவ, வைணவ சமய இலக்கியங்கள் தோன்றியதுடன், இச்சமயங்கள் மறுமலர்ச்சியுற்று நாடெங்கும் பரவின. களப்பிரர்கள் காலத்தில் சமண, பௌத்த சமயங்கள் செழித்து வளர்ந்தன. இவர்களை அடுத்து ஆட்சிக்கு வந்த பல்லவர்களின் தொடக்க காலத்திலும் இச்சமயங்களே போற்றப்பட்டன.

இடைக்காலத்தில் பல சமய மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. இறுதிகாலப் பல்லவர்கள் சைவ, வைணவ சமய வளர்ச்சியில் பங்கு கொண்டவர்கள். பல்லவர்கள் தமிழகத்திற்கு வந்து சில காலம் கழித்துத் தமிழரின் மொழியையும், சமயத்தையும் போற்றியதை, “தமிழரின் நாகரிகத்துக்கும், பண்பாட்டுக்கும் புறம்பானவர்களான பல்லவர்கள் தமிழகத்துக்கு வந்த பிறகு நாளடைவில் தாமும் தமிழராகவே மாறிவிட்டனர்.”⁸ என்கிறார் கே.கே.பிள்ளை. இதன் மூலம் பல்லவர்கள் வடக்கிலிருந்து வந்தவர்கள் என்பது உறுதியாகிறது. இவர்களை அடுத்து ஆட்சிக்கு வந்த சோழர்கள் சமயத் தொண்டில் பெரிதும் தம்மை ஈடுபத்திக் கொண்டனர்.

பல்லவ மன்னர்கள் சைவ, வைணவ சமயங்களைப் பின்பற்றினாலும், தமிழர்களின் வழிபட்டு முறைகளைப் பின்பற்றவில்லை. வடக்கிலிருந்து

வேதியர்களை வரவழைத்தனர். இதனை, “இங்குள்ள வேதியர்களையும் பல்லவர்கள் நம்பவில்லை என்பதை அவர்கள் வடக்கே இருந்து இறக்குமதி செய்து இங்குக் குடியேற்றின வேதியர் கூட்டத்தால் அறிய முடிகிறது.”⁹ என்று பெரியபுராண ஆய்வு கூறுகிறது.

பொருளாதாரம்

சமய இலக்கிய காலத்தில் பெண்கள் சிறிய அளவிளானப் பொருளாதாரப் பணிகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இல்லறத்திற்குத் தேவையான பெரும்பாலானப் பொருளாதாரம் ஆண்களாலேயே கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது. இல்லத்தைப் பராமரிப்பதும், குழந்தைகளைப் பேணுவதும், சுற்றம் ஒம்பலும் பெண்களின் பணியாக இருந்துள்ளது. கணவனுடன் சேர்ந்து இறைப் பணியும், இறைவனுக்குச் செய்வதாக எண்ணி உணவிடுதல், அன்னச்சத்திரம் அமைத்தல், நீர்ப்பந்தல் அமைத்தல், கிணறு வெட்டுதல் போன்ற சமூகப் பணிகளும் செய்துள்ளனர்.

பொருளாதாரத்தில் வளம் பெற்றிருந்த பெண்ணான புனிதவதியார் தானாக எந்தச் செயலும் செய்யும் உரிமையின்றி இருந்ததை வரலாறு புலப்படுத்துகிறது. புனிதவதியார் தன் பிறந்த வீட்டிலிருந்து பெரும் பொருள் கொண்டு வந்தும் ஆணுக்குப் பயந்து நடக்கும் பெண்ணாகவே வாழ்ந்துள்ளார். குறிஞ்சி நிலத்துப் பெண்கள் குறி பாத்தல், தினைப் புனம் காத்தல், முல்லை நிலத்தில் வாழும் பெண்கள் மோர் விற்றல், நெய் விற்றல், மருத நிலத்து பெண்கள் களை எடுத்தல், கதிர் அறுத்தல், நெய்தல் நிலத்துப் பெண்கள் மீன் விற்றல் போன்ற தொழில்களையும் செய்துள்ளனர். நாவல் பழம் விற்றல், பண்டமாற்றுதல் போன்ற தொழில்கள் நடந்ததையும் சமய இலக்கியங்கள் மூலம் அறியமுடிகிறது. வீட்டிற்குத் தேவையானப் பொருளாதாரத்தைத் தேடுவதில் பெண்கள் முக்கியப் பங்காற்றவில்லை.

சோழர் காலத்தைச் சேர்ந்த பெண்களான நாட்டிய மகளிர், தேவரடியார்கள், பாண் மகள் போன்றோர் பெரும் அன்பளிப்பு பெற்றிருந்ததை, இவர்கள் இறைவனுக்களித்த அன்பளிப்பின் மூலம் தெளியமுடிகிறது. சோழர் காலத்திற்கு முன்பு இந்நிலையைக் காணமுடியவில்லை.

நாடு வறுமையுற்று, வளம் குன்றிய காலத்தில் நாட்டில் பல குற்றங்கள் நடந்துள்ளன. அப்பொழுது பெண்களுக்கு எதிராகப் பல குற்றங்களும் நிகழ்ந்துள்ளன. பல்லவர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் போரால் சீர்குலைந்து,

வறுமையுற்றது. இதனை, “பல்லவ மன்னர்கள் முதலாம் மகேந்திரவர்மன், முதலாம் நரசிம்மவர்மன் (கி.பி.610-668) ஆகியோர் சாளுக்கிய வேந்தர் இரண்டாம் புலிகேசியுடன் தொடர்ந்து போர் புரிந்தனர். அப்போரில் பல்லவர் வெற்றி பெற்றனர். எனினும் பொருளியல் நிலையில் பெரும் வீழ்ச்சி அடைந்தனர். அவ்வீழ்ச்சிக்கு இயற்கையும் காரணமாகியது. சோழ பாண்டிய நாடுகள் பகைவர் கொடுமையால் வெந்துயர் உற்றன: மங்கையர் பலர் சீரழிக்கப்பெற்றனர்: வேள்விகள் குன்றின: களஞ்சியங்கள் கரைந்தன: தோட்டங்களும், மரங்களும் அழிக்கப்பெற்றன: பலர் வீடுகளிலிருந்து விரட்டப்பெற்றனர்.”¹⁰ என்னும் கல்வெட்டு உணர்த்துகிறது. இச் சமுதாய சீரழிவிற்குப் பொருளாதாரமே முக்கியக் காரணமாகக் கூறப்படுகிறது.

சோழர்கள் காலத்தில் பெண்களும் பொருளாதாரம் கொண்டவர்களாகவே இருந்துள்ளனர். திருமணத்தின் போது பெற்றோர்களால் மகளுக்குக் கொடையாகப் பொருள்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இதை ஆளும் உரிமை அப்பெண்ணிற்கே உரியதாக இருந்துள்ளது. இதனை, “திருமணத்தின்போது தந்தையால் மகளுக்கு அளிக்கப்படும் நிலக்கொடை ‘சிறீதனம்’ எனப்பட்டது. இவ்வாறு அளிக்கப்பட்ட நிலங்களுக்கு அப்பெண்ணே முழு உரிமையுடையவள். பெண்களின் சிலர் தமக்குரிமையான சிறீதன நிலத்தை மற்றவர்களுக்கு விற்றுள்ளனர். சிலவிடங்களில் நிலவிற்பனைப் பரிவர்த்தனைகளில் பெண்களும் ஈடுபட்டுள்ளனர்.”¹¹ என்னும் சான்றின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

சமுதாயம்

பல்லவர்களின் ஆட்சி காலத்தில் கி.பி.ஏழாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு சமுதாயத்தில் பல்வேறு மாற்றங்கள் ஏற்பட்டதை, “கி.பி.ஏழாம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட பல்லவ மன்னர்கள் தமிழ் மொழியில் பயிற்சி இல்லாதவர் என்பதை அவர்களுடைய கல்வெட்டுகளும் செப்பேடுகளும் உணர்த்துகின்றன.”¹² என்னும் சான்று உரைக்கின்றது.

சமுதாயத்தில் வாழும் மக்கள் தம் சுற்றத்தில் ஒருவருக்கு நிகழும் நிறை, குறைகளைத் தனக்கு வருவதாக எண்ணி களைய முற்பட்டுள்ளனர். இயற்பகையார் தன் மனைவியைச் சிவனடியாருக்கு ஈந்தார் என்பதையறிந்த சுற்றத்தார் ஒன்றுகூடி தடுக்க முற்பட்டனர். தங்கள் உயிரையும் பொருட்படுத்தாது இயற்பகையாரின் மனைவியை மீட்க முயன்றனர். திருமணமான பெண் மற்றொரு ஆணுடன் செல்வது பெண்களின் கற்புக்கு இழுக்கு என எண்ணினர். இயற்பகை நாயனார் செய்ததை மக்கள் ஏற்றுக் கொண்டால், திருமணத்திற்குப்

பிறகு பெண்ணை மணமுடித்தவன் பிடித்துக் கொடுத்தோ அல்லது அவளாகத் தேர்ந்தெடுத்தோ மற்றொரு ஆணுடன் செல்லும் போது காலம் காலமாக பெண்ணுக்குரியதாகக் கற்பிக்கப்பட்ட 'கற்பு' காணாமல் போகும் என அஞ்சினர். இதனை "ஒருவருக்கொருவர் உண்மையாகவே இருப்பதெல்லாம் மனிதர்களுக்கு அத்தனை சுலபமாக வரவில்லை. அதைக் கற்றுத்தர வேண்டியிருந்தது."¹⁸ என்கிறார் ஷாலினி. இதன் காரணமாகவே இயற்கை நாயனாரின் செயலுக்குச் சமுதாயம் எதிர்ப்பு தெரிவித்துள்ளது.

புனிதவதியாரை விட்டுப் பாண்டியநாடு சென்று வேறொரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்து வாழ்ந்த பரமதத்தனைப் பற்றி அறிந்த புனிதவதியாரின் சுற்றத்தார்கள் அவளை அழைத்துக் கொண்டு பரமதத்தன் வாழ்மிடம் சென்றனர். இவளை விடுத்து வேறொரு பெண்ணை மணக்க காரணம் என்ன? என வினவினர்.

சுந்தரரை இறைவன் தடுத்தாட்கொள்ள வரும் போது அந்தணருக்கு அந்தணர் அடிமையில்லை என்று கூறிய சமுதாயம். ஆனாலும் சைவராகிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பரவையாரைத் திருமணம் செய்துகொள்ள விரும்பியதன் காரணமாக பரத்தையர் குலத்தில் பிறந்த பரவையாருக்கும் சுந்தரருக்கும் மணம் முடித்து வைத்தனர்.

வேளாளர் குலத்தைச் சேர்ந்த திருநாவுக்கரசரின் தந்தை இறந்த செய்தி கேட்டவுடன் தாயும் இறந்தார். தனக்கு மணம் பேசிய கலிப்பகையார் போரில் இறந்தார் என்ற செய்தி கேட்டு உயிர்விடத் துணிந்தார் திலகவதியார். இந்நிலையில் திலகவதியாரை சுற்றமும், நட்பும் தடுக்கவில்லை. சமுதாயத்தில் இல்லாத வழக்கை திலகவதியார் செய்ய வாய்ப்பில்லை. எனவேதான் யாரும் தடுக்கவும் முன்வரவில்லை.

தன்னைத் திருமணம் செய்து கொண்ட ஆண் இல்லாத உலகத்தில் பெண்ணுக்கான இடமும் மறுக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் வளர்ச்சியே திலகவதியாரின் தாய் இறந்தார். திலகவதியார் இறக்க முயற்சித்தார். சோழர் காலத்தில் உச்சநிலையை அடைந்திருந்ததை, "கி.பி.1173-இல் இரண்டாம் இராசராசன் இறந்தபோது அவனது நான்கு தேவியாகும் உடன் இறந்தனர். ஐவரின் உடல்களையும் எரியூட்டிய பின்னர் எலும்புகள் புதைக்கப்பட்டு, அவற்றின் மீது சிவன் கோயில்கள் கட்டப்பட்டன. அவை முறையே பள்ளிப்படை இராசகம்பீர ஈசுவரமுடையார், புவனம் முழுதும் உடையாள் ஈசுவரமுடையார், ஏழ் உலகம்

உடையாள் ஈசுவரமுடையார், திரிபுவனம் முழுதும் உடையாள் ஈசுவரமுடையார், உலகுடைய முக்கோக்கிழானடிகள் ஈசுவரமுடையார் பள்ளிப்படைக் கோயில்களென்று அழைக்கப்பட்டன.”¹⁴ என்னும் கல்வெட்டு குறிப்பு உணர்த்துகின்றது. இங்கு பெண்கள் கொல்லப்பட்டு, பெண் தெய்வங்கள் வணங்கப்பட்டதை அறியமுடிகிறது.

பல்லவர்கள் காலத்தில் குழந்தைப் பிறப்பு கொண்டாடப்பட்டுள்ளது. மானாக்கஞ்சாற நாயனாருக்குப் பெண் குழந்தை பிறந்ததை மகிழ்ந்து கொண்டாடியதையும், பூம்பாவையின் பிறப்பைப் பெற்றோர்கள் பத்து நாட்கள் கொண்டாடியதையும் பெரியபுராணம் கூறுகிறது.

சோழர் காலத்தில், “சமூகத்தில் மகளிர்நிலை இழிந்திருந்ததோடு, மேலும், மேலும் இழிந்து கொண்டேயும் வந்தது. கணவனை யிழந்தோர் சதிகளாயினர். பராந்தகச் சுந்தரசோழரின் மனைவியரான வானவன்மாதேவி என்பவர் அவ்வாறு சதிகளாயினவர்களில் ஒருவர்.”¹⁵ என்கிறார் ந.சுப்ரமணியம். இந்தச் சதி நிலை பல்லவர்களின் காலத்தில் பழக்கத்திற்கு வந்து சோழர்கள் காலத்து மக்களிடம் தவிர்க்கப்படாத சடங்காக உருவெடுத்தது.

பக்தி இலக்கியங்கள் சிவனடியாருக்கு யாம் அடிமை, சிவனடியாருக்குத் தம் மனைவியை அடிமையாகக் கொடுத்தல் போன்ற செயல்கள் மூலம் செல்வந்தர்களுக்கு ஏவல் வேலை செய்ய அடிமைகளைப் பயன்படுத்தியதை அறியமுடிகிறது. சோழர்களின் காலத்தில் இந்நிலை மிக்கிருந்ததை, “அடிமை நிலை அச் சமுதாயம் அறியாத தன்று. பரம ஏழைகளும். கடன் வாங்கித் திருப்பிக் கொடுக்கமுடியாத நிலையில் இருந்தவர்களும் அடிமைகளாயினர்.”¹⁶ என்கிறது இந்திய வரலாறு.

பக்தி இலக்கிய காலத்தில் இயற்பகை நாயனார் தன் மனைவியைச் சிவனடியாருக்கு மனமுவந்து கொடுத்தார். இதன் வளர்ச்சியாக சோழர் காலத்தில் அடிமைத் தொழில் இருந்ததைக் கொள்ளலாம். பெண்களைக் கோவிலுக்கும் செல்வந்தர்களுக்கும் விற்றுள்ளனர். ஆனால் இவர்கள் மனதளவிலோ, உடலளவிலோ துன்பப்படுத்தியதற்கான சான்று கிடைக்கவில்லை. இதன் மூலம் சோழர் காலத்தில் பெண்களுக்கு நல்மதிப்பு இருந்ததையும், நல்ல முறையில் அவர்கள் நடத்தப்பட்டதையும் அறியமுடிகிறது.

சமூகம்

பல்லவர்களின் ஆட்சி காலத்தில் குறிப்பிட்ட சமூகங்களுக்குள் பூசலும், வேறுபட்ட பல சமூகங்களுக்கிடையே பூசல்களும் நிகழ்ந்துள்ளன. வலங்கை, இடங்கைப் பிரிவுகளுக்கிடையே பலமுறை பூசல்கள் நடந்துள்ளன.

தேவரடியார் என்னும் பணியின் தொடக்க காலத்தில் உயர்ந்த குடியைச் சேர்ந்தவர்கள் மட்டுமே இறைப்பணி செய்ய அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளனர். இதனை, “தேவரடியார் பணி மிகவும் பொறுப்பு வாய்ந்த ஒன்றாகும். இத்தகைய பணிக்கு உயர்ந்த குடியில் பிறந்த கல்வியில் சிறப்புப் பெற்றவர்களே தகுதி பெற்றவராவர். இவர்களுக்குக் கலைகளில் தனித் தேர்ச்சியும், திறனும் இருத்தல் வேண்டும்.”¹⁷ என்னும் கருத்து உறுதிப்படுத்துகிறது. பல்லவர் ஆட்சி காலத்திலேயே பெண்கள் கோவில்களில் பணி செய்ததை, “இரண்டாம் நந்திவர்ம பல்லவ மன்னன் காலத்துக் காஞ்சிபுரக் கல்வெட்டு நடனப் பெண்டிர் கோவில்களுடன் இணைக்கப் பெற்றிருந்ததை அறிய உதவும் இன்றியமையா முதல் சான்றுடைய கல்வெட்டாகும்.”¹⁸ என்னும் சான்று கூறுகிறது.

பக்தியால் பெண்கள் இறைவனுக்குப் பணி செய்ய விடப்பட்டது போல, வறுமையால் செல்வந்தர்களுக்குப் பணி செய்யவும் விற்க்கப்பட்டனர். பெண்கள் தம்மைத் தானும், பிறரால் பெண்களும், அடிமையாய் வேலைப் பார்த்தவர்களிடமிருந்து பிறிதொருவருக்கும் விற்க்கப்பட்டுள்ளனர். தேவரடியாராகக் கோவிலில் பணி செய்ய விற்பதை “வயிராதராயர் என்னும் நிலக்கிழாரும் அவருடைய மனைவியும் தங்கள் பணிகளைச் செய்ய அடிமைகளாகப் பலரைப் பெற்றிருந்தனர். அவர்களுள் பெண்கள் மற்றும் மழலைகள் உள்பட முப்பத்தியாறு பேர் கோவில் மடம் போன்றவைகளுக்கு விற்கப்பெற்றனர்.”¹⁹ என்னும் கல்வெட்டுச் செய்தியை அகிருட்டினன் கூறுகிறார்.

300 ஆண்டுகளாகப் பெண்களுக்குள் திணிக்கப்பட்ட உடன்கட்டை ஏறுதல், சோழர்களின் ஆட்சி காலத்தில் தானாக நடைப்பெறத் தொடங்கியுள்ளது. இதனை மூன்றாம் குலோத்துங்கசோழனின் ஆட்சிக்காலத்தில் இராசராச மலைய குலராயன் என்னும் சிற்றரசன் மனைவி உடன்கட்டை ஏறியதை எலவானாகூரில் கிடைத்த கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுகின்றது.

சமயம்

சங்க காலத்தில் சமயத்தைச் சார்தலில் அல்லது வழிபாட்டில் ஈடுபடுவதில் பெண்களுக்கு எந்த கட்டுப்பாடும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

சங்கம் மருவிய காலத்தில் பெண்கள் சமயம் சார்தலில் பெரும் மாற்றம் நிகழ்ந்துள்ளது. பௌத்த சமயத்தில் பெண்களைச் சேர்க்க மறுத்ததை, “புத்தர் பெண்களைப் புத்த சங்கத்தில் சேர்த்துக் கொண்டால், ஒழுக்கம் கெட்டுவிடுமென்று எண்ணினார். அதனால் பெண்களைச் சங்கத்தில் சேர்த்துக்கொள்ள முதலில் சற்றுத் தயங்கினார். ஆனால் அவரது சிற்றன்னை மகாபிரஜாதிகோதமி போன்றோரின் வற்புறுத்தலின்பேரில் பெண்களைச் சங்கத்தில் சேர்த்துக் கொள்ள நேரிட்டது.”²⁰ என்ற கருத்தும், பெண்களைப் பார்க்கத் தடை விதித்திருந்ததை, “பெண்களைப் பார்த்தல் கூடாது, அவ்வாறு பார்த்தாலும் அவர்களுடன் பேசுதல் கூடாது, ஒதுங்கி சென்றுவிட வேண்டுமென்று புத்தர் கூறினார்.”²¹ என்ற கருத்தும் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

பிற்காலத்தில் பெண்கள் புத்த சமயத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளப் பட்டதுடன், இசை, நடனம் போன்ற கலைகள் கொண்டு அவர்கள் சமயத்தை வளர்த்துள்ளதை, “அமராவதிச் சிற்பங்களில் புத்த சமய வழிபாட்டில் பெண்கள் கலந்துகொள்ளுதல், அவற்றில் பங்கேற்றல், இசைக் கருவிகளை வாசித்தல், இசை, நடனம் ஆகியவற்றைச் சுவைத்தல், விருந்தினரை வரவேற்றல் முதலிய செயல்கள் வடிக்கப்பட்டுள்ளன.”²² என்ற செய்தி உறுதிப்படுத்திகிறது. சமண, பௌத்த சமயத்திலிருந்து மக்களை இந்து சமயத்திற்கு மாற்ற, சைவ, வைணவ சமயக் கொள்கைகளில் பல மாற்றங்கள் கொண்டுவந்ததை, “சமணமும், பௌத்தமும் செல்வாக்குப் பெறத் தொடங்கின. அவை சூத்திரர்களையும், பெண்களையும் சேர்த்துக்கொண்டமையால், இந்துக்கள் பலர் அச்சமயங்களைப் பின்பற்றத் தலைப்பட்டனர். எனவே, இந்துக்களைத் தடுத்துநிறுத்தவேண்டி, இந்து சமயத்தில் மாறுதல்கள் செய்யப்பட்டன. முக்திபெற எளிய வழிகள் கூறப்பட்டன. பிற்காலத்தில் தோன்றிய பக்திமார்க்கம் முதலிய பக்திவழி காட்டப்பட்டது.”²³ என்னும் சான்றின் வழி அறியமுடிகிறது.

பெண்கள் நிலை

ஆழ்வார்களில் துணைவியார், தாய், மகள் போன்ற பெண்களுடன் சேர்த்துப் பேசப்படுபவர்கள் நால்வர். ஒருவர் பெரியாழ்வாரின் மகள் ஆண்டாள், மற்றொருவர் திருமங்கையாழ்வாரின் மனைவி குமுதவல்லியார், மூன்றாவதாக தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாருடன் வாழ்ந்த விலைமாது தேவதேவி, நான்காவதாக நம்மாழ்வாரைப் பெற்றெடுத்த தாய் உடைநங்கை. இது ஆழ்வார்களின் வரலாறு

கொண்டு அறியப்படும் செய்தியாகும். நாலாயிரத் திவ்யப் பிரபந்தம் ஆண்டாளை மட்டுமே குறிப்பிடுகின்றது.

வைணவ சமய அடியவர்கள் திருமாலைப் போற்றுவதுடன் பெண்களைத் தூற்றுகின்றனர். இங்கு “பெண்ணுடல் வெறுப்பு என்பது பாலியலை வெற்றி கொள்ள முடியாத ஆணின் இயலாமையின் வெளிப்பாடே ஆகும்.”²⁴ என்ற தே.ஞானசேகரனின் கருத்து மற்றும் பொருந்துகிறது. ஆழ்வார்கள் பெண்களின் உடல், உறுப்புகள் ஆண்களைக் கவரக் கூடியது என்றும், பெண்ணைச் சேர்வது பாவம் என்றும் கூறுகின்றனர். சமண, பௌத்த சமயங்களில் வெளிப்பட்ட பெண்ணின் வெறுப்பு, பழிப்பு வைணவ சமயத்தில் காணப்படுகிறது. ஆசைகளைத் துறந்த அடியவர்களால் உடல் சார்ந்த பாலியல் உந்துதலைத் துறக்கமுடியவில்லை. இவ்விச்சைகள் பெண்களாளே தூண்டப்படுகிறது என்றெண்ணி பெண்களைத் தூற்றியுள்ளனர்.

ஆண்டாளின் தொடக்க கால வாழ்க்கையில் சாதியப் பாகுபாடும் துன்புறுத்தலும் இல்லை. பெரியாழ்வார் தன் குல மரபுப்படி வளர்த்துள்ளார். சிறுவயதில் திருமணத்தில் ஆசை கொண்ட ஆண்டாள், திருமண வயதில் குலம் அறியப்படாத ஆண்டாளை மணக்க மறுத்த சமூகத்தால் திருமாலையே தன் கணவனாக எண்ணி காதல் கொண்டாள். பெரியாழ்வாரின் மகளாக இருந்த ஆண்டாள் விதிமுறைகளுக்கு உட்பட்டுத் திருப்பாவையைப் பாடியுள்ளார். மணப்பருவத்தில் மணமாகாத நிலையில் கட்டுப்பாடுகள் இன்றி நாச்சியார் திருமொழியில் தனது காதலன் மீது கொண்ட ஆசைகளை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். சமூகத்தால் அவமதிக்கப்பட்ட ஆண்டாள், சமூகம் கற்பித்த வரைமுறைகளை மீறியிருக்கிறார் என்று கூறுவது பொருந்தும். எனவே ஆண்டாளின் நாச்சியார் திருமொழி அன்றைய சமுதாயத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாத இலக்கியமாக இருக்கவும் வாய்ப்புள்ளது.

சைவ சமயத்தில் நாயன்மார்களின் இறைப்பணிக்குத் தாய், துணைவி, தமக்கை என பல்வேறு பெண்கள் துணைசெய்துள்ளனர். இல்லற வாழ்க்கை சைவ சமயத்தில் முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. துறவு வாழ்க்கையும் இச்சமயத்திற்கு மறுப்பில்லை என்பதைத் திருநாவுக்கரசர், திலகவதியார், காரைக்காலம்மையார் ஆகியோரின் வாழ்வு கொண்டு அறியமுடிகிறது. ஆனாலும் துறவு வாழ்க்கை சிறும்பான்மையே, இல்லற வாழ்வே முழுமையாகப் போற்றப்பட்டது. இதில் இல்லறம் முழுமையாக இறைவனுக்கே

அற்பணிக்கப்பட்டது. மாணிக்கவாசகர் தனது திருவாசகப் பாடல்களில் பெண்களின் அங்க அழகில் தான் சிக்கித் தவிப்பதாகவும், இம்மாய வலையிலிருந்து தன்னை மீட்டு அருளுமாறு வேண்டுகிறார். இதனை,

“முதலைச் செவ்வாய்ச்சியர் வேட்கை வெந்நீர் கடிப்பமூழ்கி
விதலைச் செய்வேனை” (திருவா.6.1-2,)

என்னும் பாடல் விளக்குகிறது.

திருமூலரின் திருமந்திரத்தில் பெண் பற்றிய செய்திகளைப் பரவலாகக் காணமுடிகின்றது. பெண்களுக்கான மருத்துவம், பரத்தை ஆகியனப் பேசப்படுகிறது. ‘சிவன் சக்தி’ என்னும் நிலையிலும், உடலின் ஆற்றல் என்ற பொருளிலும் சக்தி என்னும் சொல் திருமந்திரம் முழுவதும் காணக் கிடக்கின்றது. பெண்ணின் அவசியத்தை அறிந்த சித்தர்கள் உடலியக்கத்திற்குத் தேவையான ஆற்றலைச் சக்தி என்றனர், சிவனில்லையேல் சக்தியில்லை, சக்தியில்லையேல் சிவனில்லை என்பதையும் உலகிற்குக் கூறினர். முற்றும் துறந்த துறவிகள் அறிந்து கூறியதை, “அவளே ‘சக்தி’, ஆணுக்கும் அவளே சக்தி, குடும்பம் முழுதுக்கும் அவளே சக்தி, ‘பெண்ணின்றி ஆண் இல்லை’ ‘சக்தி இன்றிச் சிவனில்லை’. இது கடவுளைப் பற்றிய மொழி மட்டுமல்ல. மானுடகுல மந்திரம்.”²⁵ என்று கு.ம.இராமாத்தாள் பெண்ணியப் பார்வையில் கூறியுள்ளார்.

இறைத் தொண்டாற்றும் சிவனடியார்கள் தன் மனைவியும் முழுமையாகத் தன் எண்ணப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என எண்ணினர். தன் கருத்திற்கு மாறாக நடந்துகொண்ட போது கடுமையாகத் தண்டிக்கப்பட்டனர். பாண்டிய மன்னனைச் சைவனாக மாற்ற எண்ணிய மங்கையர்க்கரசியார் தக்க சூழ்நிலையை எதிர்பார்த்திருந்தார். நடக்கும் சூழ்நிலையைத் தனக்கு ஏற்றார் போல பயன்படுத்திக் கொண்டார். எந்த இடத்திலும் சமய மாற்றம் குறித்து வாதாடவும் இல்லை, அவருக்கு எதிராகப் பேசவும் இல்லை. அதுபோல திருநாவுக்கரசரைச் சைவனாக மாற்ற எண்ணிய திலகவதியாரும் சூழ்நிலையைத் தனக்கேற்ப பயன்படுத்திக் கொண்டார்.

மங்கையர்க்கரசியார், திலகவதியார் போல புனிதவதியார் தான் சார்ந்து வாழ்ந்த தன் கணவரைச் சிவனடியாராக மாற்ற முயற்சித்திருக்கலாம். ஆனால் அம்மையாரின் வரலாற்றில் அப்படி எந்தவொரு முயற்சியும் நடக்கவில்லை. இதற்குக் காரணம் பரமதத்தன் புனிதவதியாருக்குப் பேசும் சுதந்திரம்கூடத்தராது

இருந்திருக்கலாம். மற்றொரு மாங்கனியை எடுத்துவா என்றவுடன் நடந்ததைச் சொல்ல தைரியம் இல்லாதவளாக பேசாமல் உள்ளே சென்றுள்ளார். இதனை ஆராயும் போது புனிதவதியாருக்கு இருந்த பக்தி, பரமதத்தனுக்கு இல்லை என்பதும், திருமணத்திற்குப் பிறகு புனிதவதியாரின் பக்தி பரமதத்தனால் போற்றப்படவில்லை என்பதும் திண்ணம். இதனை, “அம்மையாருடைய கணவன் அம்மையாரைப் போன்று இறைவழிபாட்டில் ஊறித்திளைத்தவன் அல்லன், அவனுடைய இறை நம்பிக்கை உறுதியானதன்று.”²⁶ என்னும் சான்று மெய்ப்பிக்கின்றது.

அற்புதங்கள் நிகழ்த்திய ஆண் அடியவர்களுடன் பெண்கள் இல்லறம் பேணியுள்ளனர். ஆனால் மாங்கனி பெற்றார் என்ற காரணத்திற்காக புனிதவதியாரை விட்டு விலகி, வேறொரு திருமணம் செய்து வாழ்ந்ததன் மூலம், இருவரும் அன்பான இல்லறம் நடத்தவில்லை என்பதை அறியமுடிகிறது. இதனை, “அவரது கணவனார் சிவனடியார்களுக்குச் சேவை செய்வது சம்பந்தமாக அக்கறை காட்டவில்லை: ஆனால் அவரைத் தடுக்க வில்லை என்பதிலிருந்து அவர்களுக்கிடையே ஒருவித பொருந்தாமை பற்றிய குறிப்பு தென்படுகிறது.”²⁷ என்னும் திருச்சந்திரனின் கருத்து உறுதிப்படுத்துகிறது. பரமதத்தனால் புனிதவதியார் மதிக்கப்படவில்லை என்பதும் தெளிவாகிறது. பரமதத்தன் மறுமணம் செய்து வாழும் இடம் தெரிந்து புனிதவதியாரின் சுற்றத்தாருடன் அங்கு செல்லும் போது தன் தவறை மறைக்க புனிதவதியாரை அற்புதம் நிகழ்த்தும் இறையருளாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இதனை, “பரமதத்தன் தன் பலவீனத்தை மறைக்கவே தான் மட்டும் புனிதவதியின் காலில் விழாமல் தம் இரண்டாம் மனைவி, குழந்தை ஆகிய இருவரையும் சேர்த்து விழச் செய்கின்றான்.”²⁸ என்கின்றனர்.

திருமணமானது முதல் தன் கணவனுக்காகத் தாங்கியிருந்த உடல் அழகைத் துறந்து பேய்வுருவம் பெறுகிறார். இங்குப் புனிதவதியார் பெற்ற பேய்வுருவம் என்பது அவர் தமக்குத் தாமே தந்ததா? சமுதாயம் அவருக்குத் தந்ததா? என்பது ஆராய்ச்சிக்குரியது. கணவனாலும், சமுதாயத்தாலும் ஒதுக்கப்பட்ட புனிதவதியார் மனம் நொந்து உடல் உருக்குழைந்திருக்கலாம் அல்லது கணவனின் வெறுப்பை மறக்க முழுவதும் தம்மை வழிபாட்டில் ஈடுபடுத்திக் கொண்ட புனிதவதியார் உண்ணாது. உறங்காது உருவழிந்திருக்கலாம். இங்கு ஒரு பெண்ணின் உடல் என்பது ஓர்

ஆணுக்குரியது என்ற கற்பிதம் புனிதவதியாடித்தில் வெளிப்படுகிறது. சங்க காலத்து ஔவையார் திருமணமாகாதவர். அறிவிலும், அரசியலிலும் சிறந்து விளங்கினாலும், வயதானத் தோற்றமே அவரது அடையாளமாகக் கூறப்படுகிறது. இது காரைக்கால் அம்மையாரின் பேய்வுருவிற்கு ஒப்பானதாகும். குடும்பத்தில் சிறக்க முடியாத புனிதவதியார், துறவில் சிறந்து விளங்க காரைக்கால் பேயாகத் தன்னைக் காட்டிக்கொள்ள வாய்ப்புள்ளது. இறைவனை அடைய எந்த நாயன்மார்களுக்கும் இல்லாத நிலை காரைக்கால் அம்மையாருக்கு வந்துள்ளது. இந்நிலை கணவனாலும், மக்களாலும் அம்மையாருக்குக் கொடுக்கப்பட்டதை, “காரைக்கால் அம்மையார் வாழ்ந்த சமுதாயக் கட்டமைப்பே அவரை எலும்புக்கூடாக்கிக் கயிலாய மலைக்குத் தலைகீழாக நடந்துசெல்ல வைத்தது: அங்கிருந்து வந்து, திரு ஆலங்காடு என்னும் சுடுகாட்டில் நடனமிடும் சிவனின் பாதங்களில் அமரச் செய்தது. இது புனிதமாகப் போற்றப்பட வேண்டிய நிகழ்ச்சி அல்ல: புனிதவதி என்ற சாதாரணப் பெண்ணிற்குக் கணவனும் சமுதாயமும் கொடுத்த தண்டனை என்றே நாம் கருதலாம்.”²⁹ என்ற வாசகி, அயோத்தியின் கருத்தை உண்மை எனலாம்.

திருமணமானது முதல் நாளும், பொழுதும் தன் கணவனுடன் சேர்ந்து இறைத்தொண்டில் ஈடுபட்டு தன் கணவனின் மனம் மகிழுமாறு நடந்து கொண்ட கலிக்கம்பரின் மனைவியும், திருநீலநக்கரின் மனைவியும், கழற்சிங்கரின் மனைவியும் செய்த ஒரு தவறுக்காகக் கடுமையாகத் தண்டிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

சிறந்த அடியவர்களாகப் போற்றப்படும் பலர் பெண்களிடம் மனமில்லாதவர்களாக நடந்து கொண்டுள்ளது தெளிவாகிறது. சிவனடியாருக்கு இயற்பகையார் தன் மனைவியைத் தந்ததும், கட்டளையை நிறைவேற்றும் விதமாக பின்சென்றார் அவர் மனைவி. அங்குப் பெண்ணின் விருப்பம் கேட்கப்படவில்லை. கட்டளை விதிக்கப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டது.

கோவிலின் சுற்றுப் பிரகாரத்தில் கிடந்த மலரை எடுத்து நுகர்ந்து பார்த்த கழற்சிங்கர் மனைவியின் மூக்கை செருந்துணையார் அறிந்தார். இதுபற்றி செருந்துணையாரை ஏதும் வினவாமல் கழற்சிங்கர் மலரை எடுத்த தன் மனைவியின் கையை வெட்டினார் இங்கு இயல்பான ஒரு செயல் இறைவனுக்கு எதிராகப் பார்க்கப்பட்டது மட்டுமல்லாமல் தண்டனையும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் நடந்ததைக் கண்டவர் ஒரு தண்டனையும், கேட்டவர் ஒரு தண்டனையும் என அவரவருக்கு ஒரு நீதி கூறப்பட்டுள்ளது. இவை

அனைத்தையும் எதிர்த்துப் பெண் எந்த கேள்வியும் கேட்கப்படவில்லை. ஆண்கள் என்ன செய்தாலும், பெண்கள் கேள்வி கேட்காமல் அதனை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் எனும் ஒடுக்குமுறை இதில் வெளிப்படையாய்க் கிடைக்கிறது.

பெண்ணியம் என்னும் களம் குடும்பம், சமுதாயம், தொழில், சமத்துவம் என அனைத்து வகையானப் பெண்ணுரிமைக்காகவும் போராடக்கூடியதாகும். பக்தி இயக்க காலத்தில் பெண்ணுரிமை என்பது கற்பிக்கப்பட வில்லை, அவர்களால் அறியப்படவில்லை. பெண் ஒடுக்குமுறை என்பது காலங்காலமாகக் கற்பிக்கப்பட்டதன் விளைவாக பெண்களுக்கான சூழல் தானாகவே அடக்குமுறையாக அமைந்துள்ளது. பெண்களுக்கான உரிமை என்பது அவர்களால் சிந்திக்கப்படாத ஒன்றாக இருந்துள்ளது. சோழர் காலத்தில் பெண்கள் இறைப்பற்று காரணமாகக் குடும்பத்திலிருந்து சமுதாயம் என்னும் களத்திற்குள் வர சுதந்திரம் பெற்றனர். தந்தை அல்லது கணவன் இறைமை குணம் கொண்டிருக்க, குடும்ப பெண்களின் பக்தி மதிக்கப்பட்டுள்ளது.

உவமை

இலக்கிய வகைகள் அனைத்தும் பெண்களின் அழகை வருணிக்கவும், அழகிற்கு உவமை கூறவும் தயங்கவில்லை. உலா இலக்கியங்கள் மட்டுமே பெண்கள், ஆண்களைக் கண்டு அழகில் வியந்து மயங்கியதாகக் கூறுகின்றன. சங்க இலக்கியங்கள் முதல் இக்கால இலக்கியங்கள் வரை இம்முறை வெளிப்படையாக நடந்து வருகின்றன. உவமையை விமர்சிக்க முடியாத அளவிற்கு இலக்கியத்தின் முக்கியப் பகுதியாகிவிட்டது. ஆனாலும் பக்தி இலக்கியங்கள் என்ற நிலையில் பெண் தெய்வத்தின் உறுப்பு நலன்களும், தெய்வத்தை வழிபடும் பெண்களின் அழகு நலன்களும் வருணிக்கப்பட்டுள்ளது ஆராய்ச்சிக்குரியது.

பார்வதியின் உறுப்புக்களை வருணிக்கும் ஒரு பக்தரை இவர் பார்வதி மேல் பக்தி கொண்டவரா? இல்லை பார்வதியின் மேல் காதல் கொண்டவரா? என வினவத் தோன்றுகிறது. சிவனைத் தலைவனாகவும், தன்னைத் தலைவியாகவும் பாடும் அடியவரும், தலைவனைப் பிரிந்தால் தன் உடல் இழைத்து விட்டது, அழகு பாழ்பட்டு, பசலை படர்ந்தது என்று பாடுகின்றனர். இங்குப் பக்திக்கும், காதலுக்கும் அதிக வேறுபாடில்லை என்பதை அறியமுடிகிறது. ஆனாலும் பக்தி இலக்கியங்களில் கையாளப்பட்டுள்ள உவமை, உருவகம், வருணனை,

ஒப்புமைகள் கொண்டு பெண்ணை அழகின் அடையாளமாகக் கண்டதையும், தலைவியிடம் வேண்டிப் பெற்ற அவளின் காதலைத் திருமணத்திற்குப் பிறகு ஒரு பொருட்டாகக் கொள்ளாமல் பரத்தையை நாடிச் சென்ற தலைவன் மீண்டும் தலைவியைச் சமாதானப்படுத்துவதன் மூலம் பெண்ணை இன்பம் தரும் பொருளாகக் கண்டதையும் அறியமுடிகிறது.

பெண்ணுக்கு அணி கற்பு என வலியுறுத்தப்பட்ட காலத்தில், ஆண் பரத்தமை காரணமாகப் பிரிதலும், பதியிலார் குலம் செழித்து வாழ்வதும் ஆணுக்குக் கற்பு பேசப்படவில்லை என்பதை உணர்த்துகின்றது. பதியிலார் குலமும் பரத்தையர்களும் சமுதாயத்தின் ஒரு அங்கமாக வாழ்ந்ததும் எந்தவொரு இடத்திலும் அவர்களின் வறுமை பேசப்படாமல், செல்வ வாழ்வு பேசப்படுவதும் ஆண்களின் ஒழுக்கமற்ற வாழ்வுக்கு அடையாளமாகிறது.

தனிமனித பெண்ணியம்

தனிமனித பெண்ணியம் பற்றி ஆராய திலகவதியார் வரலாறும், காரைக்கால் அம்மையார் வரலாறும் துணைபுரிகின்றன. புனிதவதியார் குடும்பத்தில் அமைதியாய் இருந்ததன் காரணமாகக் குடும்பத்தைத் துறந்தபின் புரட்சிப் பெண்ணாக மாறினார். இது “பலவீனத்திலிருந்து பலம் எழும் நிலை உருவானது”³⁰ என்ற க.பஞ்சாங்கத்தின் கருத்துடன் பொருந்துகிறது.

இல்லறம் நடத்திய போது சிவனடியாருக்கு உணவளித்தேன் என்பதைக்கூடக் கணவரிடம் சொல்லத் தயங்கியவர் புனிதவதியார். குடும்பத்தை விடுத்துச் சிவனடியவராக மாறியபின் எந்த தயக்கமுமின்றி சிவபக்தியில் செயல்பட்டதை அறியமுடிகிறது. சிவ வழிபாட்டிற்காகத் தென்னகக் கோவில்கள் பலவற்றிற்குப் பயணித்தவர், வடக்கிலும் தொடர்ந்தார். இறைவன் இருக்கும் கையிலாய மலைக்குச் செல்லும் போது காலால் நடக்க அஞ்சி தலைகீழாகப் பயணிக்கிறார். எனவே திருமணத்திற்குப்பின் கணவனிடத்தில் ஒடுக்கப்பட்ட பெண், தனிமையில் சுதந்திரம் பெற்றதை உணரமுடிகிறது.

குடும்பப் பெண்ணியம்

ஒரு குடும்பத்திலிருக்கும் பெண்ணின் சமய சுதந்திரம் பற்றி தெரிந்துகொள்ள காரைக்கால் அம்மையார் வரலாறும், நாயன்மார்களின் துணைவியார் வரலாறும், ஆண்டாள் போன்றோரின் வரலாறும் உதவுகின்றன. நாயன்மார்களுக்குத் துணை நின்ற பெண்களுக்குக் கிடைக்கப்படாத சுதந்திரம் என்பது, “அதிகாரம் எப்பொழுதுமே தான் அதிகாரம் செலுத்துகின்ற பொருளின்

மொழியைப் பிடுங்கிக் கொள்கிறது அல்லது அடக்கி வைத்துவிடுகிறது”³¹ என்னும் பஞ்சாங்கத்தின் கருத்துப்படி அதிகாரத்தின் மூலம் அடக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆண்களின் அறிவுடன் ஊறிப்போன பெண் ஒடுக்குமுறையைத் தொடர இந்த சமய இயக்கம் புதிய வழி வகுத்துக் கொடுத்தது. பெண்களுக்கானக் கட்டுப்பாடுகளை மீறுவது இறைவனுக்கு எதிரானது, தண்டனைக்குள்ளானது என்றும், இறைவனடி சேரமுடியாது என்றும் பெண்களை அச்சுறுத்தியது. சமய வளர்ச்சி பெண்களை இன்னும் அடிமைப்படுத்தியது என்பதை, “வரலாற்று வளர்ச்சியில் சமயச் சாயங்கள், மேலும் பெண்களுக்கு இவ்விதிமுறைகளிலிருந்து வெளியேற முடியாத ஒரு இறுக்கமானச் சூழ்நிலையை உருவாக்கின.”³² எனும் சான்று உறுதிப்படுத்துகிறது.

சுந்தரர் பதியிலார் குலத்தைச் சேர்த்த பரவை நாச்சியாரைத் திருமணம் செய்து கொள்ள சமுதாயத்தில் எந்த எதிர்ப்பும் காட்டவில்லை என்று சுந்தரர் வரலாறு கூறுகிறது. ஆனால் பரத்தையர் குலத்தில் பிறந்த பெண் திருமணம் செய்து கொண்டால் ‘சாதி ஒழுக்கம் மீறினால்’ என்று கடுமையாகத் தண்டிக்கப்பட்டுள்ளால் என்கிறார் க.நெடுஞ்செழியன். இதனை, “இல்லற நெறியைத் தழுவினாள் என்பதற்காக அப்பெண்ணின் தலைமுடி நீக்கப்பட்டு, முகத்தில் கரும்புள்ளி, செம்புள்ளி குத்தப்பட்டு, மண்கட்டியைத் தலையில் சுமக்க வைத்து, அவளை கழுதைமேல் ஏற்றி ஊர்வலம் விட்டுள்ளனர்.”³³ என்னும் கல்வெட்டு செய்தி உறுதிப்படுத்துகிறது. பதியிலார் குலத்தில் பிறந்த பெண்கள் இல்லற வாழ்க்கை வாழ்தல் கூடாது என கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டு மீறியவர்களுக்குத் தண்டனையும் விதிக்கப்பட்டள்ளது.

தொகுப்புரை

- பக்தி இலக்கியங்களின் காலம் கி.பி.5 முதல் கி.பி.12 வரை ஆகும். வைணவ இலக்கியங்கள் கி.பி.6-9 க்குள்ளும், சைவ இலக்கியங்கள் கி.பி.5-12 க்குள்ளும் தோன்றியுள்ளன.
- இவ்விலக்கியங்கள் களப்பிரர், பல்லவர், பாண்டியர், சோழர்கள் என நான்கு வகையான ஆட்சியில் படைக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்விலக்கியங்களில் தமிழ் மரபைச் சாராத களப்பிரர்களின் கொல்லாமை, புலால் உண்ணாமை, துறவு போன்ற முறைகளும், பல்லவர்களின் இந்து சமய ஆரிய

வழிபாட்டு முறைகளும், தமிழரின் வழிபாட்டு முறைகளும் ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிக் காணப்படுகிறது.

- பல்லவர்களின் காலத்திலேயே இறைப்பணி செய்ய பெண்கள் கோவிலுக்குள் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளனர். பக்தியால் தானாக முன்வந்து இறைப்பணி செய்த பெண்களும் உள்ளனர். திருமணத்திற்கு முன்னும், பின்னும் தேவரடியாராக இறைத்தொண்டாற்றியதைக் கல்வெட்டுக்கல் மூலம் அறியமுடிகிறது.
- நாட்டின் பொருளாதாரச் சிக்கலால் ஏற்பட்ட அடிமை முறை, சமயத்திலும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. பெண்களையும், குழந்தைகளையும் கோவில்களுக்கும், செல்வந்தர்களுக்கும் அடிமைகளாக விற்றுள்ளனர்.
- சமண, பௌத்த சமயங்கள் பெண்களை வெறுத்து, ஒதுக்கவில்லை. இச்சமயங்கள் தமிழகத்தில் பரவும் போது வடநாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட ஆரியர்களின் பெண்ணிய ஒடுக்குமுறையின் பிரதிபலிப்பைச் சமண, பௌத்த சமயங்களிலும் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். பிறகு தம் சமயத்தை மீட்டெடுக்க வேண்டிய கட்டாயத்தால் பெண்களுக்கு வழிபாட்டில் சுதந்திரம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.
- சைவ, வைணவ சமயங்கள் பெண்களுக்கு அனைத்து உரிமைகளையும் கொடுப்பதாகக் கூறினாலும், மறைமுகமாகப் பல கட்டுப்பாடுகளையும், விதமுறைகளையும் விதித்துள்ளன. சமயப் பணியாற்றும் பெண்களின் இல்லற வாழ்வு போற்றப்பட்டாலும், அங்குக் கணவனுக்கு அடிமையாகவே நடத்தப்பட்டனர்.
- வேட்டைச் சமூகத்தில் தன்னை முன்னிருத்திக் கொண்ட ஆண்கள், பக்தி இயக்க காலத்தில் பிறப்பிலே உயர்ந்தவர்களாகவும், பெண்கள் தாழ்ந்த பிறப்புகளாகவும் கருதியுள்ளனர். பெண்கள் இறைவனடி சேர கற்ப்போடு வாழ வேண்டும். அதற்குக் கணவன் எண்ணியதைச் செய்து முடிப்பவராய் இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணங்களைப் புகுத்தினர்.

- பல்லவர்கள் காலத்தில் குடும்பப் பெண்களுக்கான சமயச் சுதந்திரம் மிகவும் ஒடுக்கப்பட்டுள்ளது. சோழர்கள் காலத்தில் பெண்கள் ஓரளவிற்குச் சுதந்திரம் பெற்றனர். பொருளாதாரச் சுதந்திரம் கொண்டவர்களாகவும், தனிச்சையாக இயங்கும் சுதந்திரம் பெற்றவர்களாகவும் இருந்தனர்.
- பெண்களின் தனிமனித சுதந்திரம் சோழர்களின் காலத்தில் நல்ல நிலையில் இருந்துள்ளது. தனக்கென்ற பொருளாதாரத்தைப் பெறும் வாய்ப்பைத் தரும் சமுதாயம் இருந்துள்ளது. ஆனால் பல்லவர்கள் காலத்தில் சமுதாயமே தனிமனித சுதந்திரத்திலும் பெரும் சிக்கல்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. தமிழண்ணல் (இராம.பெரியசுருப்பன்), ஒப்பிலக்கிய அறிமுகம், ப.58
2. சோ.ந.சுந்தராமன், இந்தியத் தத்துவக் களஞ்சியம், ப.213
3. அகநானூறு, பா:360:6-9
4. பட்டினப்பாலை, பா.194-199
5. கி.ர.அருமந்தன், ந.க.மங்களமுருகேசன், இந்திய வரலாறு (கி.பி.1206 வரை), பக்.161-162
6. குடவாயில் பாலசுப்ரமணியன், சோழ மண்டலத்து வரலாற்று நாயக்கரின் சிற்பங்களும் ஓவியங்களும், ப.3
7. மேலது, ப.4
8. கே.கே.பிள்ளை, தமிழக வரலாறு - மக்கள் பண்பாடு, ப.202
9. அ.ச.ஞானசம்பந்தன், பெரியபுராணம் - ஓர் ஆய்வு, ப.138
10. அ.கிருட்டினன், கல்வெட்டில் வாழ்வியல், ப.99
11. தமிழக வரலாற்றுக்குழு, தமிழ்நாட்டு வரலாறு (சோழப்பெருவேந்தர் காலம்), ப.198
12. தமிழ்நாட்டு வரலாற்றுக்குழு, தமிழ்நாட்டு வரலாறு, ப.161
13. ஷாலினி, பெண்ணின் மறுபக்கம், ப.109
14. குடவாயில் பாலசுப்ரமணியன், சோழ மண்டலத்து வரலாற்று நாயக்கரின் சிற்பங்களும் ஓவியங்களும், ப.22
15. ந.சுப்ரமணியன், இந்திய வரலாறு (கி.பி.1000-1707), ப.48
16. மேலது, ப.48
17. அ.கிருட்டினன், கல்வெட்டில் வாழ்வியல், ப.14 (மேற்கோள்)
18. மேலது, ப.172
19. மேலது, ப.174

20. மு.பிரகாஷ், இந்திய வரலாறு (முதல் பாகம்), ப.146
21. மேலது, ப.146
22. தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், இந்திய வரலாறு (கி.பி.1000-1707), ப.374
23. கி.ர.அநுமந்தன், ந.க.மங்களமுருகேசன், இந்திய வரலாறு (கி.பி.1206 வரை), ப.165
24. தே.ஞானசேகரன், பெண் வழக்காறுகள் பெண்ணியக் கோட்பாட்டுப் பார்வை, ப.65
25. கு.ம.இராமாத்தாள், பெரியாரியப் பெண்ணியம், ப.2
26. காரைக்கால் அம்மையார் வாழ்வும் வாக்கும், ப.17
27. செல்வி திருச்சந்திரன், தமிழ் வரலாற்றுப் படிமங்கள் சிலவற்றில் ஒரு பெண்நிலை நோக்கு, ப.43
28. இரா.ரெங்கம்மாள், சி.வாசுகி, பெண்ணியம் அணுகுமுறைகளும் இலக்கியப் பயன்பாடும், ப.98
29. சி.வாசுகி, சி.அயோத்தி, பன்முக நோக்கில் பெண்ணியப் பதிவுகள், பக்.117-118
30. க.பஞ்சாங்கம், பெண்-மொழி-புனைவு, ப.68
31. அன்னிதாமசு (பதிப்.), தமிழக மகளிரியல், ப.29
32. க.நெடுஞ்செழியன், இந்தியப் பண்பாட்டில் தமிழும் தமிழகமும், ப.132 (மேற்கோள்)

சைவ, வைணவ சமயத்தின் இலக்கியத் தொகுப்புகள் இரண்டும் சமயப் பற்றாளர்களின் பெரும் முயற்சியால் தேடித் தொகுக்கப்பட்டதாகும். சைவத் தொகுப்பை நம்பியாண்டார் நம்பிகளும், வைணவத் தொகுப்பை நாதமுனிகளும் தொகுத்துத் தந்தனர்.

சைவ சமய நாயன்மார்கள் அறுபத்தி மூன்று பேர், வைணவ சமய ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர். சமய இலக்கிய காலத்தில் வைணவ சமயம் பத்து ஆழ்வார்கள் பற்றிப் பேசுகிறது. மதுரகவியாழ்வாரையும், ஆண்டாளையும் வைணவ சமய அடியவர்களாக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

காலத்தால் முதலிலுள்ள காரைக்கால் அம்மையாரின் பாடல்கள், நம்பியாண்டார் நம்பிகளின் காலத்தில் திருமுறைகளுடன் சேர்க்கப்படவில்லை. பிற்காலத்தில் வந்தவர்களால் பதினொராந் திருமுறையாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. இவர் தமிழில் பக்தி இலக்கியம் தோன்றக் காரணமாக இருந்தவர்.

பெரியாழ்வாரால் வளர்க்கப்பட்டு, அவரின் மகளாக வாழ்ந்த ஆண்டாளையும் தொடக்கக் காலத்தில் வைணவ உலகம் அடியவராக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இது சைவ, வைணவ சமயங்கள் பெண்களுக்குத் தந்த மதிப்பைக் காட்டுகின்றது. பிற்காலத்தில் சமய வளர்ச்சிக்காக உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட முதல் பெண் அடியவர்களானார்கள்.

தொடக்கக் காலத்தில் புத்த சமயம் பெண்களை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தது. பெண்களைப் பார்க்க, பேசக் கூடாது என்றது. காலப்போக்கில் பெண்களையும் ஏற்றுக்கொண்டு, கலைகளின் வழி சமயம் வளர்த்துள்ளது.

சைவ, வைணவ சமய இலக்கியங்களில் பெண்களின் பங்கு மிக சிறிய அளவே உள்ளது. பிற நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள் தந்துள்ள பெண்கள் பற்றிய பதிவுகளும் சிறப்பானதாக இல்லை. மங்கையர்க்கரசியாரின் சிவத் தொண்டு போற்றப்பட்டுள்ளது.

பெண் நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள் தந்துள்ள பெண் பதிவுகளைவிட, ஆண் நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும் தந்துள்ள பெண் பதிவுகள் அதிகமாக உள்ளது.

பெண்களின் அழகு போற்றப்படுவதும், தூற்றப்படுவதும், வருணிக்கப்படுவதும் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. பெண்கள் விளையாடிய பந்தாட்டம், அம்மாளை போன்ற பொழுதுபோக்கு, சமைத்தல், குழந்தையைப் பேணுதல் போன்ற இல்லப்பணிகள், தயிர், மோர் போன்றவற்றிற்கு இறைச்சி, பசு போன்றவற்றைப் பெறும் பண்டமாற்று முறை, பிறர் இல்லங்களில் வேலை செய்தல் போன்ற பொருளாதாரப் பணிகளை மேற்கொண்டுள்ளனர்.

கச்சு, சேலை போன்ற ஆடைகள், காதணி, மேகலை, சிலம்பு, முத்து மாலை போன்ற அணிகள், திருமண நிகழ்வுகள், வரவேற்புப் போன்ற மங்கல நிகழ்வுகள் மற்றும் சடங்குகள், கூடலிழைத்தல், கண்ணேறு கழித்தல் போன்ற நம்பிக்கைகள், விருந்தோம்பல் போன்ற தமிழரின் பழக்க வழக்கங்கள், குரவைக் கூத்து, இசை, நாட்டியம் போன்ற கலைகள், பிள்ளைப்பேறு முடிந்ததும் தாயை நீராட்டும் பழக்கம் மாறி மனைக்கட்டையை நீராட்டும் மரபு மாற்றம் போன்ற பல்வேறு செய்திகள் காணக்கிடக்கின்றன.

திருமந்திரம் குடும்பப் பெண்களின் சிறப்பும், தாசி பெண்களின் இழிவும் கூறுகிறது. ஆண், பெண் கூடும் முறைகள் பற்றி விரிவாகவும், தாயின் கருவில் சேய் பற்றிய செய்திகளும் தரப்பட்டுள்ளன. இன்றைய மருத்துவ உலகிற்கு வியப்பைத் தரும் குழந்தைப் பேறு பற்றியச் செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியும், பெரியபுராணமும் காரைக்கால் அம்மையார் தவிர, இசைஞானியார், மங்கையர்க்கரசியார், பரவையார், சங்கிலியார், தத்தை, மாதினி, திலகவதி, கமலவதி போன்ற பெண்களையும், நாயன்மார்களின் துணைவியர்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளன.

சிவபெருமானுக்குத் தொண்டு செய்த நாயன்மார்களுக்கு அவர்களின் துணைவியார்கள் உற்ற துணையாக இருந்து உதவியுள்ளனர். அவர்களின் அற்ப்பணிப்புப் போற்றப்படவில்லை. கணவன் கூறாமல் அவர்களால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட இறைப்பக்தி ஏற்றுக்கொள்ளப்படாமல் தண்டிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

சைவ, வைணவ இலக்கியங்கள் இரண்டும் பெண் கல்வி கற்றது பற்றி எங்கும் பேசவில்லை. இல்லப் பொருளாதாரத் தேவையின் காரணமாகவும், பாரம்பரியமாகப் பின்பற்றப்படும் குலத் தொழில் காரணமாகவும் பெண்கள் சில பணிகளையும், தொழிலையும் செய்துள்ளனர். இதன் காரணமாக அவர்களின் மதிப்பு உயர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை.

மங்கையர்க்கரசியார் தன் கணவனையும், திலகவதியார் தன் தம்பியையும் சைவத்திற்கு மாற்றியது சுதந்திரமாக வாழ்ந்த பெண்ணும், தனி நிலையில் வாழ்ந்த பெண்ணும் செய்ததாகும். மங்கையர்க்கரசியாருக்குப் பொருளாதாரம், அதிகாரம் போன்றவையும், திலகவதியாருக்குத் தனிமையும் தடைகள் தராத பலமாக இருந்துள்ளன.

பெண்கள் கழங்கு, அம்மாணை, சாழல், சிற்றிழைத்தல், நீராடல், சொப்பு, பாவை, பந்து போன்ற விளையாட்டுக்களை ஆடியுள்ளனர். இவை பெரும்பாலும் பெண்கள் ஒன்று சேர்ந்து விளையாடும் விளையாட்டுக்களாக இருந்துள்ளன.

மார்கழி மாதத்தில் பெண்கள் கடைபிடித்த பாவை நோன்பு பற்றித் திருப்பாவை விளக்குகிறது. இதுபோல சங்க காலத்துப் பெண்கள் தை மாதத்தில் நோன்பிருந்ததைப் பரிபாடல், கலித்தொகை, நற்றிணை, ஐங்குறுநூறு போன்ற இலக்கியங்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

பெண்களிடம் தன் தலைவனின் வரவை எண்ணி கூடலிழைத்துப் பார்க்கும் நம்பிக்கை இருந்துள்ளது.

தலைவனைக் கண்ட தலைவியின் உடல் மாறுபாட்டின் காரணம் அறிய தெய்வத்திடம் குறி கேட்டுள்ளனர். ஒன்று முறத்தில் நெல்லைத் தூவி குறி சொல்லும் முறையும், மற்றொன்று தெய்வமேறி ஆட்டைப் பலி கொடுத்துக் குறி கூறும் முறையும் இருந்துள்ளது.

பெண்கள் நெற்றிச் சுட்டி, முத்துமாலை, குண்டலம், வளையல், ஒட்டியாணம், சிலம்பு, பாடகம், போன்ற பல்வேறு வகையான அணிகலன்களைப் பயன்படுத்தித் தன்னை உச்சி முதல் பாதம் வரை அலங்கரித்துக் கொண்டுள்ளனர். நறுமணப் பொருட்களான சந்தனம்,

குங்குமம், கஸ்தூரி சாந்து, நறுமணச் சாந்து போன்றவற்றையும் பயன்படுத்தித் தொயில் வரைந்துள்ளனர்.

✚ வைணவ சமய இலக்கியங்களிலும், வரலாற்றிலும் பெண்களுக்கான இடம் மிகச் சிறியதாக உள்ளது. தொடக்கக் காலத்தில் ஆழ்வாராக அங்கீகரிக்கப்படாதவள் ஆண்டாள். அவளின் பாசரங்களும், திருமால் மீது அவள் கொண்ட காதலும் வைணவ உலகத்தாரால் முன்பு ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை.

✚ திருமாலைத் தலைவனாகவும், தன்னைத் தலைவியாகவும் எண்ணித் தலைவனை அடையத் தான் மடலேறுவதாகத் திருமங்கையாழ்வார் பாசரங்கள் பாடியுள்ளார். இது மரபு மாற்றம் கண்ட இலக்கிய வகையாகும்.

✚ ஆண்டாள் திருமால் மீது கொண்ட திருமண வேட்கையை உணர்த்துவதாக நாச்சியார் திருமொழி உள்ளது. இதில் குறி கேட்டல், வெறியாடல், கூடலிழைத்தல் போன்ற நம்பிக்கை சார்ந்த முறைகளும் கூறப்பட்டுள்ளன.

✚ பாவை நோன்பு என்பது மார்கழி மாதத்தில் பெண்கள் அதிகாலையில் எழுந்து நீராடி விதிமுறைகளுடன் மாதம் முப்பது நாட்களும் வழிபடும் நோன்பாகும். சங்க காலத்தில் தை மாதம் அம்பா ஆடல் என்று வழிபட்டதாகவும் இலக்கியச் சான்று உள்ளது.

✚ வைணவ இலக்கிய உலகம் பெண்களுக்கு நல்ல, சிறப்பான எந்தவோர் இடமும் தரவில்லை என்பதை அறிய முடிகிறது.

✚ வீரம், செல்வம் போன்றவற்றால் தன்னை முன்தள்ளிய ஆண், அதனைத் தக்கவைத்துக் கொள்ள பெண் பிறப்பு கீழானது என்று பெண்களை நம்பவைத்தனர். அக்காலத்தில் பெண் தெய்வம் போற்றப்பட்டு, பெண் பிறப்பு தூற்றப்பட்டது. இதன் நீட்சியே அனைத்து நிலைகளிலும் பெண்கள் ஒடுக்கப்பட்டனர். வேட்டையாடி உண்டு, தன் சமூகத்தைப் பாதுகாத்த பெண்களைப் பலவீனமானவர்கள், வீரமில்லாதவர்கள், நாணத்திற்கும், குடும்பத்திற்கும் மட்டுமுரியவர்கள் என்று கூறியுள்ளனர்.

பெண்களுக்கான கட்டுப்பாடுகள், ஒடுக்குமுறைகள் ஆண்களால் வற்புறுத்தித் திணிக்கப்பட்டுள்ளன. இதுவே காலப்போக்கில் வழக்கமெனக் கூறப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ள வைக்கப்பட்டன. ஆண்களால் தந்திரமாகப் புகுத்தப்பட்ட இந்த ஒடுக்குமுறைகளைப் பிற்காலத்தில் பெண்களின் சிறப்புகளில் சேர்த்து, யாரும் மறுக்கமுடியாதபடி செய்துவிட்டனர். சான்றாக, “பெண்ணிற்கு அணி கற்பு” என்பதைக் கொள்ளலாம்.

சங்க காலத்தில் பெண் பழிப்பு இல்லை. பெண்களை அழகியல் நோக்கில் பார்த்துள்ளனர். சங்கம் மருவிய காலத்தில் இரு நிலைகள் இருந்தன. ஒன்று பெண்களைப் பழிக்கவும், தூற்றவும் செய்தனர். மற்றொன்று அழகான ஒன்றாகவும், இன்பம் தரும் பொருளாகவும் கொண்டனர். பக்தி இயக்கக் காலத்திலும் இந்நிலை மாறவில்லை. சித்தர்கள் காலத்தில் இந்நிலை மாறியது. பெண் இன்பத்தைத் துறக்க முடியாத சித்தர்கள் அவள் பேய், பிசாசு, இழிந்த பிறவி என்று தூற்றினர்.

பெண் ஒடுக்குமுறை ஒருபுறம் வளர, வரலாற்று மாற்றங்கள் மறுபுறம் நிகழ இரண்டும் பக்தி இயக்கக் காலத்தில் ஒன்று சேரும் போது பெண் தெய்வ வழிபாடு முற்றிலும் மறைக்கப்பட்டு உலக இயக்கத்திற்கு ஆண் முதன்மை என்பதைக் கூறும் விதமாக லிங்க வழிபாட்டைப் பரப்பினர்.

சமய இலக்கியங்களில் சாதி, பொருளாதாரம், தொழில் போன்ற பல்வேறு ஏற்றத்தாழ்வுகள் காணப்பட்டாலும் இவர்கள் அனைவரும் பெண்களைத் தங்களுக்குள் அடக்குவதை மாற்றிக்கொள்ளவில்லை.

சமண, பௌத்த சமயங்களை வீழ்த்திச் சைவ, வைணவ சமயங்கள் வளர்ச்சி பெற பெண்களின் வரவும், வழிபாடும் தேவைப்பட்டுள்ளன. பெண்கள் தன் குடும்பத்துடன் சேர்ந்தும், தனித்து நின்றும் இறைத் தொண்டு செய்தது மக்களைப் பெருமளவு ஈர்த்துள்ளது.

சைவ, வைணவ சமயங்களில் பெண்களின் வழிபாட்டு முறைகள், இறைப் பணிகள் ஆண்களின் அடக்குமுறைக்குள் நிகழ்ந்துள்ளன. இதனைத் திருமணத்திற்குப் பிறகு தன் கணவனுடன் சேர்ந்து இறைத்தொண்டு செய்த இயற்பகை நாயனார் மனைவி, அரிவட்டாய நாயனார் மனைவி,

அப்பூதியடிகளின் மனைவி, திருநீலநக்கர் மனைவி போன்றோரின் வாழ்க்கை உணர்த்துகிறது.

✚ பெண் சுதந்திரத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்காத பெண்கள் சைவ வைணவ சமயங்கள் பெண்களுக்குத் தந்த இடத்தைப் பற்றி ஆராயாது பின்பற்றத் தொடங்கினர். பெண்களின் பங்கு சமய மறுமலர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவியது.

✚ சைவ சமயம் பெண் அடிமைத்தனத்தை மறைமுகமாக நடத்தியது. வைணவ சமயத்தில் இது வெளிப்படை. சித்தர்கள் பெண்களைப் பேய் என்றும், பிசாசு என்றும் சாடுவது போல ஆழ்வார்களும் தங்கள் பாசரங்களில் பதிவுசெய்துள்ளனர்.

✚ பக்தி இலக்கிய காலத்தில் சமுதாயத்தில் பெண்கள் அடிமைகளாகவும், ஆண்களின் வார்த்தைகளுக்கு ஆடும் பொம்மைகளாகவும் இருந்துள்ளனர். சமுதாயத்தில் பெண்களுக்கு இருந்த நிலையே சமயத்திலும் பெண்களுக்கு இருந்துள்ளது.

✚ நாயன்மார்களுடன் சேர்ந்து அவர் மனைவியரும் உணர்வுகளுக்குள்ளும், உறவுகளுக்குள்ளும் சிக்காமல் இறைப்பணி செய்தனரா? செய்ய வைக்கப்பட்டனரா? என்பது ஆய்வுக்குரியதாகும்.

✚ சைவ சமயத்தில் காரைக்கால் அம்மையார், மங்கையர்க்கரசியார், இசைஞானியார், திலகவதியார், நாயன்மார்களின் மனைவி, மகள், பணிப்பெண் என முப்பதிற்கும் மேற்பட்டவர்கள் உள்ளனர். வைணவத்தில் ஆண்டாளைத் தவிர வேறு யாரும் குறிப்பிடப்படவில்லை.

✚ சைவ சமய இலக்கியங்கள் மகள், மனைவி, தாய், தனிநிலையில் பெண் என பெண்களின் பல்வேறு பரிணாமங்களையும் ஆராய இடம் தருகின்றன. ஆனால் வைணவ சமய இலக்கியம் பெரியாழ்வாரின் வளர்ப்பு மகளான ஆண்டாள் பற்றியக் குறிப்பை மட்டும் தருகின்றது.

பக்தி இலக்கிய காலத்தில் பெண்கள் போற்றப்பட்டுள்ளனர். பெண்கள் பிறந்த வீட்டில் குழந்தைப் பருவம், திருமணப் பருவம் இரண்டிலும் சிறப்பாக வாழ்ந்துள்ளனர். விழாக்கள், திருமணம் போன்ற சடங்குகளிலும் பெண்களை முதன்மைப்படுத்தியுள்ளனர். பெண்கள் மங்கலமாகப் பார்க்கப்பட்டனர். அவர்களுக்குச் சுதந்திரம் அளிக்கப்படவில்லை. இரத்த உறவிடம் கிடைத்த சிறிய சுதந்திரமும், திருமண உறவால் பரிசுக்கப்பட்டுள்ளது.

துணைநூற்பட்டியல்

முதன்மைச் சான்றாதாரங்கள்

1. அண்ணாமலை மு. (உ.ஆ.)

திருவாசகம்,

குமரன் பதிப்பகம்,

19, கண்ணதாசன் சாலை,

தியாகராய நகர்,

சென்னை-600 017.

ஏழாம் பதிப்பு-மே 2016.

2. கோவேந்தன் த. (உ.ஆ.)

நாலாயிரம் திவ்யப் பிரபந்தம்

(இரண்டு பாகம்)

அமராவதி

கதவு எண்.7:43, அமராவதிசாலை,

எம்.கருப்பம்பட்டி அஞ்சல்,

முசிறி வட்டம், திருச்சி-621 210

நான்காம் பதிப்பு-2013.

3. சிவஞானம் வீ. (உ.ஆ.)

தேவாரம் (7)

விஜயா பதிப்பகம்,

20, ராஜ வீதி,

கோயம்புத்தூர்-641 001.

இரண்டாம் பதிப்பு-2018

4. நடராசன் பி.ரா. (உ.ஆ.)

தேவாரம் (1,2,3)

(மூன்று பகுதிகள்)

உமா பதிப்பகம்,

171, (புதிய எண் 18),

பவளக்காரத்தெரு,

மண்ணடி, சென்னை-600 001.

மூன்றாம் பதிப்பு-ஜூன் 2013.

5. நடராசன் பி.ரா. (உ.ஆ.)

தேவாரம் (4,5,6)

(மூன்று பகுதிகள்)

உமா பதிப்பகம்,

171, (புதிய எண் 18),

பவளக்காரத்தெரு,

மண்ணடி, சென்னை-600 001.

முதல் பதிப்பு- 2003.

6. நடராசன் பி.ரா. (உ.ஆ.)

திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு,

உமா பதிப்பகம்,

171, (புதிய எண் 18),

பவளக்காரத்தெரு,

மண்ணடி, சென்னை-600 001.

மூன்றாம் பதிப்பு-ஆகஸ்டு 2012.

7. நடராசன் பி.ரா. (உ.ஆ.)

பதினொராந் திருமுறை,

உமா பதிப்பகம்,

171, (புதிய எண்.18)

பவளக் காரத் தெரு,

மண்ணடி,

சென்னை-600 001.

மூன்றாம் பதிப்பு-செப்டம்பர் 2011

8. நடராசன் பி.ரா. (உ.ஆ.)

பெரியபுராணம் (நான்கு பகுதி),

உமா பதிப்பகம்,

171, (புதிய எண்.18)

பவளக் காரத் தெரு,

மண்ணடி,

சென்னை-600 001.

மூன்றாம் பதிப்பு-ஜூன் 2012.

9. முத்தப்பன் பழ. (உ.ஆ.)

திருக்கோவையார்,

உமா பதிப்பகம்,

171, (புதிய எண்.18)

பவளக் காரத் தெரு,

மண்ணடி,

சென்னை-600 001.

மூன்றாம் பதிப்பு-செப்டம்பர் 2011.

10. வரதராஜன் ஜி. (உ.ஆ.)

திருமந்திரம் (தொகுதி-1,2,3)

பழனியப்பா பிரதர்ஸ்,

கோனார் மாளிகை,

25, பீட்டர்ஸ் சாலை,

சென்னை-600 014

ஒன்பதாம் பதிப்பு-2014.

துணைமைச் சான்றாதாரங்கள்

11. அண்ணங்காச்சாரியர் அ. (உ.ஆ.)

உபதேசரத்தின மாலை,

கிரந்தமாலா ஆபிஸ்,

சின்ன காஞ்சிபுரம்,

1947.

12. அருமந்தன் கி.ர.

மங்களமுருகேசன் ந.க.

இந்திய வரலாறு

(கி.பி.1206 வரை),

தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்,

இரண்டாம் பதிப்பு-1976.

13. அரங்கசாமி சா.

குலசேகர ஆழ்வார்,

நல்லமுத்துக்கவுண்டர் மகாலிங்கம்,

கல்லூரிப் பதிப்புத்துறை,

பொள்ளாச்சி,

2006.

14. அருணாசலம் மு.

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு,
காந்தி வித்யாசலம்,
திருச்சிற்றம்பலம்,
பதிப்பு-1973.

15. அழகம்மை கே.பி.

சமூக நோக்கில் சங்க மகளிர்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
31, சிங்கர் தெரு, பாரிமுனை,
சென்னை-108.
முதல் பதிப்பு-2001.

16. அன்னிதாமசு (பதிப்.)

தமிழக மகளிரியல்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
c.p.t. வளாகம், தரமணி,
சென்னை-600 113.
பதிப்பு-2002.

17. இராகவையங்கார் மு.

ஆழ்வார்கள் காலநிலை,
மணிவாசகர் நூலகம்,
சிதம்பரம்,
பதிப்பு-1981.

18. இராமாத்தாள் கு.ம.

பெரியாரியப் பெண்ணியம்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
இரண்டாம் முதன்மைச் சாலை,
மையத் தொழில்நுட்பப்
பயிலக வளாகம், தரணி,
சென்னை-600 113.

19. இராசமாணிக்கனார் மா.

சைவ சமய வளர்ச்சி,
ஒளவை நூலகம்,
4.141 பிராட்வே சென்னை-1,
பதிப்பு-1958.

20. இராஜகோபாலன் இரா.

நாலாயிரத் திவ்வியப்பிரபந்தத்தில்

சரணாகதி நெறி,

என்னெஸ் பப்ளிகேஷன்ஸ்,

உடுமலைப்பேட்டை-642 128.

இரண்டாம் பதிப்பு-2003.

21. இளம்பூரணர் (உ.ஆ.)

தொல்காப்பியம்,

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,

லிமிடெட்,

154, டி.டி.கே. சாலை,

சென்னை-600018.

22. எத்திராஜீலு நாயுடு ஜீ.

பக்திப் பூங்கா,

பக்தன் காரியாலயம்,

சென்னை-5,

1950.

23. எதிராஜன் ஆ.

ஆழ்வார்கள் வரலாறு,

ஸ்ரீ வைணவ சித்தாந்த

நூற்பதிப்புக் கழகம்,

கோட்டையூர் சாலை,

காரைக்குடி.

1998.

24. கமலக்கண்ணன் இரா.வ.

பன்முக நோக்கில் நாலாயிர

திவ்வியப் பிரபந்தம்,

வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,

21, இராமகிருஷ்ணா தெரு,

தியாகராய நகர்,

சென்னை-17,

முதல் பதிப்பு-2012.

25. கிருட்டினன் அ.

கல்வெட்டில் வாழ்வியல்

மணிவாசகர் பதிப்பகம்,

55 லிங்கி தெரு,

சென்னை-600 001.

முதற் பதிப்பு-1991.

26. குருசாமி ம.ரா.போ. (பதிப்)

பாரதியார் பாடல்கள்,

தமிழ்ப் பல்கலைக் கழக

மறுத்தோன்றி அச்சகம்,

தஞ்சாவூர்,

இரண்டாம் பதிப்பு-1989.

27. கோபாலகிருஷ்ணமாச்சாரியார் வை.மு.

கம்பராமாயணம் (பாலகாண்டம்),

உமா பதிப்பகம்,

171, (புதிய எண்.18)

பவளக் காரத் தெரு,

மண்ணடி,

சென்னை-600 001.

இரண்டாம் பதிப்பு-2011.

28. சீனிவாசன் ம.பெ.

திவ்வியப் பிரபந்த இலக்கிய

வகைகள்,

மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம்,

53, புதுத்தெரு,

சிதம்பரம்-608 001.

முதல் பதிப்பு-2001.

29. சுப்பிரமணியன் ச.வே.

தமிழிலக்கிய வகையும் வடிவும்

தமிழ்ப் பதிப்பகம்,

சென்னை,

1984.

30. சுப்பிரமணியன் ச.வே.

(உ.ஆ.)

31. சுப்பரெட்டியார் ந.

32. சுப்பரெட்டியார் ந.

33. சுப்ரமணியன் ந.

34. சுஜாதா

35. செந்துறைமுத்து

சங்க இலக்கியம்,

பத்துப்பாட்டு,

மாணிக்கவாசகர் பதிப்பகம்,

31, சிங்கர் தெரு,

பாரி முனை,

சென்னை-600108,

இரண்டாம் பதிப்பு-2010.

சில நோக்கில் நாலாயிரம்,

பாரி நிலையம்,

சென்னை,

1983.

சைவமும் தமிழும்,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்

கழகம் லிமிடெட்,

522, டி.டி.கே.சாலை, சென்னை-18.

முதல் பதிப்பு-2001.

இந்திய வரலாறு,

(கி.பி.1000-1707),

தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்,

முதல் பதிப்பு-1976.

ஆழ்வார்கள் ஓர் எளிய அறிமுகம்,

விசா பப்ளிகேஷன்ஸ்,

தி.நகர்.

சென்னை

2001.

திருமுறையும் திருக்கோயில்களும்,

மணிவாசகர் பதிப்பகம்,

8.7 சிங்கர் தெரு, பாரிமுனை,

36. செயராமன் பூ.

சென்னை-600 108.

திருத்திய பதிப்பு-1998.

தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வார்,

அநுராகம்,

சென்னை,

2004.

37. ஞானசம்பந்தன் அ.ச.

பெரியபுராணம் ஓர் ஆய்வு

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக

மறுதோன்றி அச்சகம்,

தஞ்சாவூர்,

மறு பதிப்பு-சனவரி 2016.

38. ஞானசம்பந்தன் அ.ச.

திருவாசகம் சில சிந்தனைகள் - 3,

கங்கை புத்தக நிலையம்,

13, தீனதயாலு தெரு, தி.நகர்,

சென்னை-600 017.

பதிப்பு-2000.

39. ஞானசேகரன் தே.

பெண் வழக்காறுகள்

(பெண்ணியக் கோட்பாட்டுப் பார்வை)

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,

41-B, சிடகோ இண்டஸ்டிரியல்

எஸ்டேட், அம்பத்தூர்,

சென்னை-600 098,

முதல பதிப்பு-2014.

சென்னை-19.

40. தண்டபாணி தேசிகர் ச.

திருவாசகப் பேரொளி,

தொல்காப்பியர் நூலகம்,

சென்னை-14,

இரண்டாம் பதிப்பு-1962.

41. தமிழ்நாட்டு வரலாற்றுக் குழு

தமிழ்நாட்டு வரலாறு,
(பல்லவர்-பாண்டியர் காலம்),
தமிழ் வளர்ச்சி இயக்ககம்,
குறளகம்,
சென்னை-600 108.
1990.

42. தமிழக வரலாற்றுக்குழு

தமிழ்நாட்டு வரலாறு -
சோழப்பெருவேந்தர் காலம்,
(இரண்டாம் பகுதி - கி.பி.900-1300)
தமிழ் வளர்ச்சிக் இயக்ககம்,
குறளகம்,
சென்னை-600 108.
முதற் பதிப்பு-2.

43. தமிழண்ணல் (பெரியகருப்பன் இரா.)

ஒப்பிலக்கிய அறிமுகம்,
சென்னை புக் ஹவுஸ்,
சென்னை-19.

44.திருச்சந்திரன் செல்வி

தமிழ் வரலாற்றுப் படிமங்கள்
சிலவற்றில் ஒரு பெண்ணிலை
நோக்கு,
குமரன் பதிப்பகம்,
கொழும்பு - சென்னை,
முதல் பதிப்பு-1997

45.தேவராஜன் தே.ந.ச.

வைணவமும் ஆழ்வார்களும்,
ஸ்ரீ செண்பகா பதிப்பகம்,
சென்னை,
2002.

46. நெடுஞ்செழியன் க.

இந்தியப் பண்பாட்டில் தமிழும்
தமிழகம்,
மனிதம் பதிப்பகம்,

47. பஞ்சாங்கம் க.

48. பரிமணம் அ.மா.

பாலசுப்பிரமணியன் கு.வெ.

47.(உ.ஆ.)

49. பரிமணம் அ.மா.

பாலசுப்பிரமணியன் கு.வெ.

(உ.ஆ.)

50. பரிமணம் அ.மா.

பாலசுப்பிரமணியன் கு.வெ.

(உ.ஆ.)

51. பரிமணம் அ.மா.

பாலசுப்பிரமணியன் கு.வெ.

(உ.ஆ.)

54. இராசராம் சாலை,
கலைஞர் கருணாநிதி நகர்,
திருச்சி-620 021.

பெண்-மொழி-புனைவு,
பெண்ணியக் கட்டுரைகள்,
காவ்யா,
பெங்களூர், 1999

குறுந்தொகை,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லி,
41-பி-சிட்கொ இண்டஸ்டிரியல்,
எஸ்டேட், அம்பத்தூர்,
சென்னை-600 098,
ஐந்தாம் பதிப்பு-2014.

நற்றிணை,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லி,
41-பி-சிட்கொ இண்டஸ்டிரியல்,
எஸ்டேட், அம்பத்தூர்,
சென்னை-600 098,
ஐந்தாம் பதிப்பு-2014.

புறநானூறு,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லி,
41-பி-சிட்கொ இண்டஸ்டிரியல்,
எஸ்டேட், அம்பத்தூர்,
சென்னை-600 098,
ஐந்தாம் பதிப்பு-2014.

கலித்தொகை,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லி,
41-பி-சிட்கொ இண்டஸ்டிரியல்,
எஸ்டேட், அம்பத்தூர்,

52. பரிமணம் அ.மா.

பாலசுப்பிரமணியன் கு.வெ.
(உ.ஆ.)

53. பரிமணம் அ.மா.

பாலசுப்பிரமணியன் கு.வெ.
(உ.ஆ.)

54. பரிமணம் அ.மா.

பாலசுப்பிரமணியன் கு.வெ.
(தலை.பதி.)

55. பரிமணம் அ.மா.

பாலசுப்பிரமணியன் கு.வெ. (தலை.பதி.)

சென்னை-600 098,
ஜந்தாம் பதிப்பு-2014.

ஜங்குறுநூறு,

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லி,
41-பி-சிட்கொ இண்டஸ்டிரியல்,
எஸ்டேட், அம்பத்தூர்,

சென்னை-600 098,
ஜந்தாம் பதிப்பு-2014.

அகநானூறு,

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லி,
41-பி-சிட்கொ இண்டஸ்டிரியல்,
எஸ்டேட், அம்பத்தூர்,

சென்னை-600 098,
ஜந்தாம் பதிப்பு-2014.

பரிபாடல்,

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லி,
41-பி-சிட்கொ இண்டஸ்டிரியல்,
எஸ்டேட், அம்பத்தூர்,

சென்னை-600 098,
முதல் பதிப்பு-2004.

பத்துப்பாட்டு,

(முதற் பகுதி, இரண்டாம் பகுதி)
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லி,
41-பி-சிட்கொ இண்டஸ்டிரியல்,
எஸ்டேட், அம்பத்தூர்,

சென்னை-600 098,
ஜந்தாம் பதிப்பு-2011.

56. பார்த்த ஸாரதி அய்யங்கார்

திவ்யப் பிரபந்த அகராதி

...

57. பாலசுப்பிரமணியம் இரா.

பண்டைத் தமிழ்ச் சிறுவர்

விளையாட்டுக்கள்,

செந்தமிழ்ச்செல்வி,

1980.

58. பாலசுப்பிரமணியன் எம்.கே.

சமய இலக்கியச் சிந்தனைகள்

திருவரசு புத்தக நிலையம்,

13, தீனதயாளு தெரு, தியாகராய நகர்,

சென்னை-600 017.

பதிப்பு-1997.

59. பாலசுப்ரமணியன்

சோழ மண்டலத்து வரலாற்று

நாயக்களின் சிற்பங்களும்

ஒவியங்களும்

(மறுதோன்றி அச்சகம்),

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,

தஞ்சாவூர்,

மறுபதிப்பு-செப்டம்பர் 2010.

60. புலியூர்கேசிகன் (உ.ஆ.)

கலிங்கத்துப்பரணி,

சென்னை-13,

பத்தாம் பதிப்பு-1998.

61. பிரகாஷ் மு.

இந்திய வரலாறு

(முதல் பாகம்-கி.பி.1206 வரை)

எண்-2, கடலங்குடி, மயூரம்,

பதிப்பு-1975.

62. பிள்ளை கே.கே.

தமிழக வரலாறு மக்களும்

பண்பாடும்,

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,

இரண்டாம் முதன்மைச் சாலை,

63. மகாலட்சுமி தி.

மையத் தொழில்நுட்பப்
பயிலக வளாகம், தரமணி,
சென்னை-600 113.
மறுபதிப்பு-2015

திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்
நெறிகள்,

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
இரண்டாம் முதன்மைச் சாலை,
மையத் தொழில்நுட்பப்
பயிலக வளாகம்,
தரமணி, சென்னை-600 113.
முதற் பதிப்பு-2014.

64. மஞ்சளா கி.

திருவாசகத்தில் மகளிர் ஆடல்,
ஸ்ரீ வித்யா பதிப்பகம்,
பு.எண்.21, ப.எண்.7யு,
கங்கையம்மன் கோவில் தெரு,
சூளைமேடு, சென்னை-600 094.
முதல் பதிப்பு-மார்ச் 2007.

65. மணவாளன் கே.ஏ

இந்திய இலக்கியச் சிற்பிகள்,
(ஆண்டாள்)
சாகித்திய அகாதெமி
இரவீந்திர பவன்,
35, பெரவோஸ்ஷா சாலை,
புது தில்லி, 110 001.

66. மாணிக்கவாசகன் ஞா. (உரை.)

சிலப்பதிகாரம்,
உமா பதிப்பகம்,
171, (புதிய எண் 18),
பவளக்காரத்தெரு,
மண்ணடி, சென்னை-600 001.

67. மிழலைத்தொண்டன்

68. ரெங்கம்மாள் இரா.

வாசுகி சி.

69. லலிதா து.

70. வாசுகி சி.

அயோத்தி சி.

71. வெள்ளைவாரணன் க.

ஆறாம் பதிப்பு-2010.

நாதனைப் பாடிய நால்வர்,

ரேவதி பதிப்பகம்,

சென்னை-35,

1984.

முதல் பதிப்பு-1989.

பெண்ணியம் அணுகுமுறைகளும்

இலக்கியப் பயன்பாடும்,

அறிவுப் பதிப்பகம்,

142, ஜானி ஜான்கான் ரோடு,

ராயப்பேட்டை, சென்னை-600 014.

நான்காம் பதிப்பு-2014.

பெரிய திருமொழி-ஒரு பார்வை

வீர ஓஷ பதிப்பகம்,

கோயம்புத்தூர்,

2002.

பன்முக நோக்கில் பெண்ணியப்

பதிவுகள்,

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்

41-ஈ, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல்

எஸ்டேட் அம்பத்தூர்,

சென்னை-600 098.

முதல் பதிப்பு-2007

பன்னிரு திருமுறை வரலாறு,

வரலாறு முதற்பகுதி,

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.

முதற்பதிப்பு-1972

72. வேங்கடராமன் கா.கோ.

தமிழிலக்கிய வரலாறு,

கலையக வெளியீடு,

நாமக்கல்,

2002.

73. ஜெயம் கண்ணன்

திருமந்திரத்தில் மருத்துவம்,

கர்ப்ப ரக்ஷாம்பிகை

மகப்பேறு மையம்,

யுனைட்டட் இந்தியா காலனி,

எண்,4, 6-வது குறுக்குத்தெரு,

கோடம்பாக்கம்,

சென்னை-600 024.

முதல் பதிப்பு-2008.

74. ஷாலினி

பெண்ணின் மறுபக்கம்

விகடன் பிரசுரம்,

757, அண்ணா சாலை,

சென்னை-600 002.

ஒன்பதாம் பதிப்பு-செப்டம்பர் 2016.

75. ...

சிற்பச்செந்நூல்

தொழில் நுட்பக் கல்வி இயக்கம்,

அடையாறு,

சென்னை-600 020,

முதற்பதிப்பு-1978.

ஆய்வேடுகள்

76. தமிழ்ச்செல்வி மா.

நாலாயிரத் திவ்வியப்பிரபந்தத்தில்

இலக்கியக் கொள்கைகள்,

தமிழ் உயராய்வு மையம்,

கணேசர் கலை அறிவியல் கல்லூரி,

மேலைச்சிவபுரி-622 403,

2011.

77. தேவகி வே.

பெரியாழ்வார் பாசுரங்களில் கண்ணன்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை.
2011.

78. புவனேஸ்வரி த.

பத்துப்பாட்டில் தொழில்சார்
கலைகளும் கலைஞர்களும்,
மனோன்மணியம் சுந்தரனார்
பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி.
2018.

79. வனிதா பெ.

பெண்ணிய நோக்கில் பெரியபுராணம்,
இலக்கியத் துறை,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்.
2016.

80. ஜெயந்தி ர.

ஆழ்வார் பாடல்கள் அடைவும்
ஓதும் மரபுகளும்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை,
1990.

அகராதிகள்

81. ஆசிரியர் குழு

நர்மதா தமிழ் அகராதி
நர்மதா பதிப்பகம்,
நல்ல நூல் வெளியீட்டாளர்கள்
10, நானா தெரு,
திருநகர்,
சென்னை-600 017,
பதிப்பு-2011.

82. சுப்பிரமணியன் ச.வே.

மெய்யப்பன் தமிழ் அகராதி,

மணிவாசகர் பதிப்பகம்,

31, சிங்கர் தெரு,

பாரிமுனை,

சென்னை-800 108,

மூன்றாம் பதிப்பு-2011.

83. சுப்பிரமணியன் ச.வே. (பதிப்.)

தமிழ் நிகண்டுகள் (தொகுதி-1),

மணிவாசகர் பதிப்பகம்,

31, சிங்கர் தெரு,

பாரிமுனை,

சென்னை-800 108,

மூன்றாம் பதிப்பு-2011.

84. ...

தமிழ்ப்பேரகராதி,

லிப்கோ ஸ்தாபகர் சர்மாஜி,

(நூற்றாண்டு வெளியீடு),

லிப்கோ பப்ளிஷர்ஸ் (பி)லிட்.

புதிய எண்:36,

வடக்கு சாலை,

மேற்கு சி.ஐ.டி.நகர்,

சென்னை-600 035

முதற்பதிப்பு-2008.

85. ...

க்ரியா தற்காலத் தமிழ் அகராதி,

புதிய எண்:2,

பழைய எண்:25,

17, கிழக்குதெரு,

காமராஜர் நகர்,

திருவண்மியூர்,

சென்னை-600 041,

முதற்பதிப்பு-1992.

86. ...

பேரகராதி,

தொகுதி-11, பாகம்-1,

சென்னைப் பல்கலைக்கழக

வெளியீடு,

சென்னை,

முதற்பதிப்பு 1936.

87.

தமிழ் லெக்சிகன்

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,

சென்னை,

1965.

கலைக்களஞ்சியம்

88. இராசேந்திரன் ச.

தற்காலத் தமிழ்ச் சொற்களஞ்சியம்,

தமிழ்ப் பல்கலைக் கழக வெளியீடு,

மாணிக்கம் பிரிண்டர்ஸ்,

தஞ்சாவூர்,

முதற்பதிப்பு-2001.

89. கந்தசாமி சோ.ந.

இந்தியத் தத்துவக் களஞ்சியம்,

....

90. சுந்தரம் வீ.ப.கா.

தமிழிசைக் கலைக்களஞ்சியம்,

(தொகுதி-1,2,3,4),

யுனெடெட் பைண்ட் கிராபிக்ஸ்,

101-னு, இராயப்பேட்டை

நெடுஞ்சாலை,

சென்னை-600 004,

முதற்பதிப்பு-1997.

91. தெ.பொ.மீ

சமயத் தமிழ் களஞ்சியம்

(தொகுதி-2),

காவ்யா,

16, இரண்டாம் குறுக்குத் தெரு,

டிரஸ்ட்டுரம், கோடம்பாக்கம்,
சென்னை-600 024,
முதல் பதிப்பு-2007.

92. ...

கலைக் களஞ்சியம் (தொகுதி-3,4,5,9)
தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம்,
தமிழ் வளர்ச்சிக் கழக வெளியீடு
கலைக்களஞ்சிய அலுவலகம்,
பல்கலைக்கழக கட்டடம்,
சென்னை-5,
முதற்பதிப்பு-1963.

93. ...

**சங்க இலக்கியப் பொருட்களஞ்சியம்,
(தொகுதி-1),**
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு,
தஞ்சாவூர்,
முதற்பதிப்பு-1988.

94. ...

வாழ்வியற் களஞ்சியம்,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
மறுபதிப்பு-1991.

பன்னிரு திருமுறைகளில் இடம்பெற்றுள்ள நூலாசிரியர்களின் குலமும், காலமும்

வ. எ.	நூலாசிரியர் பெயர்	நூலின் பெயர்	குலம்	காலம்
1.	திருஞானசம்பந்தர்	1,2,3, தேவாரங்கள்	அந்தணர்	கி.பி.7
2.	திருநாவுக்கரசர்	4,5,6, தேவாரங்கள்	வேளாளர்	கி.பி.7
3.	சுந்தரர்	7 தேவாரம்	ஆதி சைவர்	கி.பி.8
4.	மாணிக்கவாசகர்	1. திருவாசகம் 2. திருக்கோவையார்		கி.பி.9
5.	திருமாளிகைத்தேவர்	45 பாடல்கள் (திருவிசைப்பா தொகுப்பில் உள்ளன.)	அந்தணர் (அ) வேளாளர்	கி.பி.9
6.	கருவூர்த்தேவர்	103 பாடல்கள் (திருவிசைப்பா தொகுப்பில் உள்ளன.)	அந்தணர்	கி.பி.9, 10
7.	சேந்தனார்	47 பாடல்கள் (திருவிசைப்பா தொகுப்பில் 34 பாடல்களும், திருப்பல்லாண்டு தொகுப்பில் 13 பாடல்களும் உள்ளன.)	–	கி.பி.11
8.	பூந்துருத்தி காடவநம்பி	12 பாடல்கள் (திருவிசைப்பா தொகுப்பில் உள்ளன.)	அந்தணர்	கி.பி.10, 11
9.	கண்டராதித்தர்	10 பாடல்கள் (திருவிசைப்பா தொகுப்பில் உள்ளன.)	அரசர்	கி.பி.11
10.	வேணாட்டடிகள்	10 பாடல்கள் (திருவிசைப்பா தொகுப்பில் உள்ளன.)	அரசர்	–
11.	திருவாலி அமுதனார்	42 பாடல்கள் (திருவிசைப்பா தொகுப்பில் உள்ளன.)	வைணவ அந்தணர்	கி.பி.10, 11
12.	புருடோத்தம நம்பி	22 பாடல்கள் (திருவிசைப்பா தொகுப்பில் உள்ளன.)	அந்தணர்	–
13.	சேதிராயர்	10 பாடல்கள் (திருவிசைப்பா தொகுப்பில் உள்ளன.)	குறுநில மன்னர்	கி.பி.11, 12
14.	திருமூலர்	திருமந்திரம்	இடையர்	கி.பி.5
15.	காரைக்கால்	1. மூத்த திருப்பதிகம் –1	வணிகர்	கி.பி.5

	அம்மையார்	2. மூத்த திருப்பதிகம் -2 3. அற்புதத் திருவந்தாதி		
16.	ஐயடிகள் காடவர்கோன்	தோத்திர வெண்பா - 24	குறுநில மன்னர்	கி.பி.8
17.	சேரமான் பெருமாள் நாயனார்	1. பொன் வண்ணத் திருவந்தாதி 2. திருவாரூர் மும்மணிக்குகை 3. திருக்கலைய ஞான உலா	அரசர்	கி.பி.7
18.	சங்க கால நக்கீரர்	1. திருமுருகாற்றுப்படை	-	கி.பி.4
	சமய கால நக்கீரர்	2. கயிலை பாதி காளத்தி பாதித் திருவந்தாதி 3.திருங்கோய்மலை எழுபது 4.திருவலஞ்சுழி மும்மணிக்குகை 5.திருஎழுகூற்றிருக்கை 6.பெருந்தேவபாணி 7.கோபப் பிரசாதம் 8.கார் எட்டு 9.போற்றித் திருக்கலிவெண்பா 10.திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறம்	-	கி.பி.8
19.	கல்லாட தேவர்	1. திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறம்	-	கி.பி.9
20.	கபில தேவர்	1. மூத்த நாயனார் திருஇரட்டை மணிமாலை 2.சிவபெருமான் திருஇரட்டை மணிமாலை 3.சிவபெருமான் திருவந்தாதி	-	கி.பி.9
21.	பரண தேவர்	1. சிவபெருமான் திருவந்தாதி	-	கி.பி.9
22.	இளம்பெருமாள் அடிகள்	1.சிவபெருமான் திருமும்மணிக்குகை	-	கி.பி.10

23.	ஆதிராவடிகள்	1.மூத்தபிள்ளையார் மும்மணிக்கோவை	—	கி.பி.9
24.	பட்டினத்துப் பிள்ளையார்	1. கோயில் நான்மணிமாலை 2.திருக்கமூல மும்மணிக்கோவை 3.திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை 4.திருஏகம்பமுடையார் திருவந்தாதி 5.திருவொற்றியூர் ஒருபா ஒருப.:து	செல்வக் குடும்பம்	கி.பி.10
25.	நம்பியாண்டார் நம்பிகள்	1. திருநாரையூர் விநாயகர் 2.திரு இரட்டை மணிமாலை 3.கோயில் திருப்பண்ணியர் விருத்தம் 4.திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி 5.ஆளுடைய பிள்ளையார் திருசண்பை விருத்தம் 6.ஆளுடைய பிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை 7.ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவுலாமாலை 8.ஆளுடைய பிள்ளையார் திருக்கலம்பகம் 9.ஆளுடைய பிள்ளையார் திருத்தொகை 10.திருநாவுக்கரசு தேவர் திருவேகாதச மாலை	ஆதிசைவ அந்தணர்	கி.பி.11
26.	சேக்கிழார்	1. பெரியபுராணம்	வேளாளர்	கி.பி.12

பெரியபுராணத்தில் இடம்பெற்றுள்ள அடியார்களின் குலமும் காலமும்

வ.எ.	அடியார்கள்	ஊர்	குலம்	காலம்
1.	சுந்தர மூர்த்தி நாயனார்	திருநாவலூர்	ஆதி சைவர்	கி.பி.694 – 715
2.	தில்லை வாழந்தணர்	சிதம்பரம்	குயவர்	–
3.	திருநீலகண்ட நாயனார்	சிதம்பரம்	குயவர்	கி.பி.660 – 840
4.	இயற்பகை நாயனார்	பூம்புகார்	வணிகர்	கி.பி.660 – 840
5.	இளையான்குடி மாறனார்	இளையான்குடி	வேளாளர்	கி.பி.660 – 840
6.	மெய்ப்பொருள் நாயனார்	திருக்கோவிலூர்	குறுநில மன்னர்	கி.பி.660 – 840
7.	விறன்மீண்ட நாயனார்	செங்குன்றூர்	வேளாளர்	கி.பி.840 – 865
8.	அமர்நீதி நாயனார்	பழையாறை	வணிகர்	கி.பி.400 – 600
9.	எறிபத்த நாயனார்	கரூர்	வேளாளர்	கி.பி.400 – 600
10.	ஏனாதி நாயனார்	எயினூர்	சான்றார்	கி.பி.660 – 840
11.	கண்ணப்ப நாயனார்	உடுப்பூர்	வேடர்	கி.பி.400 – 600
12.	குங்கிலிக்கலய நாயனார்	திருக்கடவூர்	அந்தணர்	கி.பி.600 – 660
13.	மானக்கஞ்சாறர்	கஞ்சானூர்	வேளாளர்	கி.பி.840 – 865
14.	அரிவட்டாய நாயனார்	கணமங்கலம்	வேளாளர்	கி.பி.400 – 600
15.	ஆனாய நாயனார்	மங்கலவூர்	இடையர்	கி.பி.660 – 840
16.	மூர்த்தி நாயனார்	மதுரை	வணிகர்	கி.பி.400 – 600
17.	முருக நாயனார்	திருப்புகலூர்	அந்தணர்	கி.பி.600 – 660
18.	உருத்தி பசுபதி நாயனார்	திருத்தலையூர்	அந்தணர்	கி.பி.660 – 840
19.	திருநாளைப் போவார் நாயனார் (நந்தனார்)	ஆதனூர்	புலையர்	கி.பி.660 – 840
20.	திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனார்	காஞ்சி	ஏகாலியர்	கி.பி.660 – 840
21.	சண்டேசுர நாயனார்	சேய்ஞலூர்	அந்தணர்	கி.பி.400 – 600
22.	திருநாவுக்கரசு நாயனார்	திருவாய்மூர்	வேளாளர்	கி.பி.600 – 640
23.	குலச்சிறை நாயனார்	மணமேற்குடி	கணக்கர்	கி.பி.640 – 680
24.	பெருமிழலைக் குறும்ப நாயனார்	பெருமிழலையூர்	–	கி.பி.840 – 865

25.	காரைக்கால் அம்மையார்	காரைக்கால்	வணிகர்	கி.பி.400-600
26.	அப்பூதியடிகள் நாயனார்	திங்கனூர்	அந்தணர்	கி.பி.600-660
27.	திருநீலநக்கர் நாயனார்	சாத்தமங்கை	அந்தணர்	கி.பி.600-660
28.	நமி நந்தியடிகள் நாயனார்	ஏம்பேரூர்	அந்தணர்	கி.பி.400-600
29.	திருஞானசம்பந்தர் நாயனார்	சீர்காழி	அந்தணர்	கி.பி.600-660
30.	ஏயக்கோன் கலிக்காம நாயனார்	திருப்பெருமங்கலம்	வேளாளர்	கி.பி.840-865
31.	திருமூல நாயனார்	சாத்தனூர்	இடையர்	கி.பி.400-600
32.	தண்டியடிகள் நாயனார்	திருவாரூர்	அந்தணர்	கி.பி.400-600
33.	மூர்க்க நாயனார்	திருவேற்காடு	வேளாளர்	கி.பி.660-840
34.	சோமாசிமாற நாயனார்	அம்பர்	அந்தணர்	கி.பி.840-865
35.	சாக்கிய நாயனார்	திருச்சங்கமங்கை	வேளாளர்	கி.பி.400-600
36.	சிறப்புலி நாயனார்	ஆக்கூர்	அந்தணர்	கி.பி.660-840
37.	சிறுதொண்டர் நாயனார்	திருச்செங்காட்டாங் குடி	மாமாத்தி அந்தணர்	கி.பி.600-640
38.	சேரமான் பெருமாள் நாயனார்	கொடுங்கனூர்	அரசர்	கி.பி.840-865
39.	கணநாத நாயனார்	சீர்காழி	அந்தணர்	கி.பி.600-660
40.	கூற்றுவ நாயனார்	களந்தை	குறுநில மன்னர்	கி.பி.400-600
41.	பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்	-	-	-
42.	புகழ் சோழ நாயனார்	உறையூர்	அரசர்	கி.பி.400-600
43.	நரசிங்க முனையரைய நாயனார்	திருநாவலூர்	குறுநில மன்னர்	கி.பி.840-865
44.	அதிபத்த நாயனார்	நாகப்பட்டினம்	பரதவர்	கி.பி.660-840
45.	கலிக்கம்ப நாயனார்	பெண்ணாடம்	வணிகர்	கி.பி.660-840
46.	கலிய நாயனார்	திருவொற்றியூர்	செக்கார்	கி.பி.660-840
47.	சக்தி நாயனார்	வரிஞ்சையூர்	வேளாளர்	கி.பி.600-840
48.	ஐயடிகள் காடவர்கோன் நாயனார்	காஞ்சிபுரம்	குறுநில மன்னர்	கி.பி.400-600

49.	கணம்புல்ல நாயனார்	இருக்குவேனார்	அந்தணர்	கி.பி.400-600
50.	காரி நாயனார்	திருக்கடவூர்	அரசர்	கி.பி.660-840
51.	நெடுமாற நாயனார்	மதுரை	அரசர்	கி.பி.00-840
52.	வாயிலார் நாயனார்	மயிலாப்பூர்	வேளாளர்	கி.பி.660-840
53.	முனையடுவார் நாயனார்	திருநீடுர்	வேளாளர்	கி.பி.660-840
54.	கழற்சிங்க நாயனார்	காஞ்சிபுரம்	அரசர்	கி.பி.840-864
55.	இடங்கழி நாயனார்	கொடும்பாளூர்	அரசர்	கி.பி.600-840
56.	செருத்துணை நாயனார்	தஞ்சாவூர்	வேளாளர்	கி.பி.840-865
57.	புகழ்த்துணை நாயனார்	அரிசிற்கரைபுத்தூர்	ஆதி சைவர்	கி.பி.400-600
58.	கோட்புலி நாயனார்	நாட்டியத்தான்குடி	வேளாளர்	கி.பி.840-865
59.	பத்தராய்ப் பணிவார்	-	-	-
60.	பரமனையே பாடுவார்	-	-	-
61.	சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்	-	-	-
62.	திருவாரூர்ப் பிறந்தார்	-	-	-
63.	முப்பொழுதும் திருமேனி தீண்டுவார்	-	-	-
64.	முழுநீறு பூசிய முனிவர்	-	-	-
65.	அப்பாலும் அடி சார்ந்தார்	-	-	-
66.	பூசலார் நாயனார்	திருநின்றவூர்	அந்தணர்	கி.பி.685-720
67.	மங்கையர்க்கரசியார்	மதுரை	அரசர்	கி.பி.600-630
68.	நேச நாயனார்	காம்பீலி	சாலியார் (நெசவாளர்)	கி.பி.660-840
69.	கோச்செங்கட் சோழ நாயனார்	திருஆனைக்கா	அரசர்	கி.பி.400-600
70.	திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்	எருக்கத்தம்புலியூர்	பாணர்	கி.பி.600-660
71.	சடையனார் நாயனார்	திருநாவலூர்	ஆதி சைவர்	கி.பி.840-865
72.	இசைஞானியார்	ஆரூர்	ஆதி சைவர்	கி.பி.840-865

பன்னிரு ஆழ்வார்களின் குலமும் காலமும்

வ.எண்	ஆழ்வார்கள்	அவதாரம்	மரபு (குலம்)	காலம்
1.	பொய்கையாழ்வார்	சங்கு	—	கி.பி.6
2.	பூதத்தாழ்வார்	கதாயுதம்	—	கி.பி.6
3.	பேயாழ்வார்	வாள்	—	கி.பி.6
4.	திருமழிசையாழ்வார்	சக்கரம்	வேளாளர்	கி.பி.7
5.	நம்மாழ்வார்	ஆதிசேடன்	வேளாளர்	கி.பி.9
6.	மதுரகவியாழ்வார்	கருடாழ்வார்	—	கி.பி.9
7.	பெரியாழ்வார்		வேயர்	கி.பி.9
8.	ஆண்டாள்		வேயர்	கி.பி.9
9.	திருமங்கையாழ்வார்		குறுநில மன்னர்	கி.பி.9
10.	தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்	திருமரு	அந்தணர்	கி.பி.9
11.	திருப்பாணாழ்வார்	திருமரு	பாணர்	கி.பி.9
12.	குலசேகராழ்வார்		அரசர்	கி.பி.9

ஆழ்வார்களும் நூல்களும்

வ.எ.	ஆழ்வார்கள்	நூல்கள்
1.	பெரியாழ்வார்	1. திருப்பல்லாண்டு 2. பெரியாழ்வார் திருமொழி
2.	ஆண்டாள்	1. திருப்பாவை 2. நாச்சியார் திருமொழி
3.	குலசேகராழ்வார்	1. பெருமாள் திருமொழி
4.	திருமழிசையாழ்வார்	1. திருச்சந்த விருத்தம் 2. நான்முகன் திருவந்தாதி
5.	தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்	1. திருமாலை 2. திருப்பள்ளி எழுச்சி
6.	திருப்பாணாழ்வார்	அமலன் ஆதிபிரான்
7.	மதுரகவியாழ்வார்	கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு
8.	திருமங்கையாழ்வார்	1. பெரிய திருமொழி 2. திருக்கநற்தாண்டகம்

		3. திருநெடுந்தாண்டகம் 4. திருஎழுகூற்றிருக்கை 5. சிறிய திருமடல் 6. பெரிய திருமடல்
9.	பொய்கையாழ்வார்	1. முதல் திருவந்தாதி
10.	பூதத்தாழ்வார்	1. இரண்டாம் திருவந்தாதி
11.	பேயாழ்வார்	1. மூன்றாம் திருவந்தாதி
12.	நம்மாழ்வார்	1. திருவிருத்தம் 2. திருவாசிரியம் 3. பெரிய திருவந்தாதி

பன்னிரு திருமுறையில் பெண்கள்

1. காரைக்கால் அம்மையார்
2. மங்கையர்க்கரசியார்
3. இசைஞானியார்
4. திலகவதியார்
5. மெய்ப்பொருள் நாயனாரின் மனைவி
6. அமர்நீதி நாயனாரின் மனைவி
7. மானக்கஞ்சார நாயனாரின் மனைவி
8. கோட்புலி நாயனாரின் மனைவி
9. இயற்பகை நாயனாரின் மனைவி
10. இளையான்குடி மாறநாயனாரின் மனைவி
11. சிறுத்தொண்ட நாயனாரின் மனைவி
12. கலிக்கம்ப நாயனாரின் மனைவி
13. கலியநாயனாரின் மனைவி
14. கழற்சிங்க நாயனாரின் மனைவி
15. குங்குலியக்கலய நாயனாரின் மனைவி

16. அரிவாட்டாய நாயனாரின் மனைவி
17. அப்பூதிநாயனாரின் மனைவி
18. ஏயர்கோன் கலிக்கம்ப நாயனாரின் மனைவி
19. திருநீலகண்ட நாயனாரின் மனைவி
20. மதங்கஞ்ஞாமணி - திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரின் மனைவி
21. பரவையார் - சுந்தரரின் முதல் மனைவி
22. சங்கிலியார் - சுந்தரரின் இரண்டாவது மனைவி
23. திருநீலநக்க நாயனாரின் மனைவி
24. தத்தை - கண்ணப்ப நாயனாரின் தாய்
25. பவித்திரை - சண்டேச நாயனாரின் தாய்
26. மாதினி - திருநாவுக்கரசு நாயனாரின் தாய்
27. பகவதி - திருஞானசம்பந்த நாயனாரின் தாய்
28. கமலவதி - கோச்செங்கடச்சோழ நாயனாரின் தாய்
29. சிங்கடி - கோட்புலி நாயனாரின் மூத்த மகள்
30. வனப்பகை - கோட்புலி நாயனாரின் இரண்டாவது மகள்
31. சந்தனத் தாதி - சிறுத்தொண்டர் இல்லத்தில் பணிபுரிந்தவர்
32. பூம்பாவை - சிவனேசன் என்பவரின் மகள்
33. சடங்கவிச் சிவாச்சாரியார் மகள்
34. வைப்பூர் தாமன் மகள்
35. கொல்லி மழவன் மகள்

நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் பெண்கள்

1. ஆண்டாள்

சமய இலக்கியங்களில் பெண் பதிவுகள்

அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையில் முனைவர் பட்டத்திற்காக (Ph.D)
பகுதி நிறைவாக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்
பழ.மல்லிகா
(பதிவு எண்:1229)

நெறியாளர்
பேரா. முபாண்டி

தமிழ்த்துறை
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

(தேசியத் தர நிர்ணயக்குழுவின் மூன்றாம் சுற்றுத்தர மதிப்பீட்டில் A+ (CGPA:3.64) தகுதி பெற்றது
மற்றும் மத்திய மனிதவள மேம்பாட்டு அமைச்சகம் - பல்கலைக்கழக மானியக்குழுவின்
முதல்தரபல்கலைக்கழகத் தகுதி பெற்றது.)

காரைக்குடி - 630 003

தமிழ்நாடு, இந்தியா,

ஆகஸ்டு-2019

சைவ, வைணவ சமயத்தின் இலக்கியத் தொகுப்புகள் இரண்டும் சமயப் பற்றாளர்களின் பெரும் முயற்சியால் தேடித் தொகுக்கப்பட்டதாகும். சைவத் தொகுப்பை நம்பியாண்டார் நம்பிகளும், வைணவத் தொகுப்பை நாதமுனிகளும் தொகுத்துத் தந்தனர்.

சைவ சமய நாயன்மார்கள் அறுபத்தி மூன்று பேர், வைணவ சமய ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர். சமய இலக்கிய காலத்தில் வைணவ சமயம் பத்து ஆழ்வார்கள் பற்றிப் பேசுகிறது. மதுரகவியாழ்வாரையும், ஆண்டாளையும் வைணவ சமய அடியவர்களாக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

காலத்தால் முதலிலுள்ள காரைக்கால் அம்மையாரின் பாடல்கள், நம்பியாண்டார் நம்பிகளின் காலத்தில் திருமுறைகளுடன் சேர்க்கப்படவில்லை. பிற்காலத்தில் வந்தவர்களால் பதினொராந் திருமுறையாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. இவர் தமிழில் பக்தி இலக்கியம் தோன்றக் காரணமாக இருந்தவர்.

பெரியாழ்வாரால் வளர்க்கப்பட்டு, அவரின் மகளாக வாழ்ந்த ஆண்டாளையும் தொடக்கக் காலத்தில் வைணவ உலகம் அடியவராக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இது சைவ, வைணவ சமயங்கள் பெண்களுக்குத் தந்த மதிப்பைக் காட்டுகின்றது. பிற்காலத்தில் சமய வளர்ச்சிக்காக உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட முதல் பெண் அடியவர்களானார்கள்.

தொடக்கக் காலத்தில் புத்த சமயம் பெண்களை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தது. பெண்களைப் பார்க்க, பேசக் கூடாது என்றது. காலப்போக்கில் பெண்களையும் ஏற்றுக்கொண்டு, கலைகளின் வழி சமயம் வளர்த்துள்ளது.

சைவ, வைணவ சமய இலக்கியங்களில் பெண்களின் பங்கு மிக சிறிய அளவே உள்ளது. பிற நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள் தந்துள்ள பெண்கள் பற்றிய பதிவுகளும் சிறப்பானதாக இல்லை. மங்கையர்க்கரசியாரின் சிவத் தொண்டு போற்றப்பட்டுள்ளது.

பெண் நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள் தந்துள்ள பெண் பதிவுகளைவிட, ஆண் நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும் தந்துள்ள பெண் பதிவுகள் அதிகமாக உள்ளது.

பெண்களின் அழகு போற்றப்படுவதும், தூற்றப்படுவதும், வருணிக்கப்படுவதும் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. பெண்கள் விளையாடிய பந்தாட்டம், அம்மாளை போன்ற பொழுதுபோக்கு, சமைத்தல், குழந்தையைப் பேணுதல் போன்ற இல்லப்பணிகள், தயிர், மோர் போன்றவற்றிற்கு இறைச்சி, பசு போன்றவற்றைப் பெறும் பண்டமாற்று முறை, பிறர் இல்லங்களில் வேலை செய்தல் போன்ற பொருளாதாரப் பணிகளை மேற்கொண்டுள்ளனர்.

கச்சு, சேலை போன்ற ஆடைகள், காதணி, மேகலை, சிலம்பு, முத்து மாலை போன்ற அணிகள், திருமண நிகழ்வுகள், வரவேற்புப் போன்ற மங்கல நிகழ்வுகள் மற்றும் சடங்குகள், கூடலிழைத்தல், கண்ணேறு கழித்தல் போன்ற நம்பிக்கைகள், விருந்தோம்பல் போன்ற தமிழரின் பழக்க வழக்கங்கள், குரவைக் கூத்து, இசை, நாட்டியம் போன்ற கலைகள், பிள்ளைப்பேறு முடிந்ததும் தாயை நீராட்டும் பழக்கம் மாறி மனைக்கட்டையை நீராட்டும் மரபு மாற்றம் போன்ற பல்வேறு செய்திகள் காணக்கிடக்கின்றன.

திருமந்திரம் குடும்பப் பெண்களின் சிறப்பும், தாசி பெண்களின் இழிவும் கூறுகிறது. ஆண், பெண் கூடும் முறைகள் பற்றி விரிவாகவும், தாயின் கருவில் சேய் பற்றிய செய்திகளும் தரப்பட்டுள்ளன. இன்றைய மருத்துவ உலகிற்கு வியப்பைத் தரும் குழந்தைப் பேறு பற்றியச் செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியும், பெரியபுராணமும் காரைக்கால் அம்மையார் தவிர, இசைஞானியார், மங்கையர்க்கரசியார், பரவையார், சங்கிலியார், தத்தை, மாதினி, திலகவதி, கமலவதி போன்ற பெண்களையும், நாயன்மார்களின் துணைவியர்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளன.

சிவபெருமானுக்குத் தொண்டு செய்த நாயன்மார்களுக்கு அவர்களின் துணைவியார்கள் உற்ற துணையாக இருந்து உதவியுள்ளனர். அவர்களின் அற்ப்பணிப்புப் போற்றப்படவில்லை. கணவன் கூறாமல் அவர்களால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட இறைப்பக்தி ஏற்றுக்கொள்ளப்படாமல் தண்டிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

சைவ, வைணவ இலக்கியங்கள் இரண்டும் பெண் கல்வி கற்றது பற்றி எங்கும் பேசவில்லை. இல்லப் பொருளாதாரத் தேவையின் காரணமாகவும், பாரம்பரியமாகப் பின்பற்றப்படும் குலத் தொழில் காரணமாகவும் பெண்கள் சில பணிகளையும், தொழிலையும் செய்துள்ளனர். இதன் காரணமாக அவர்களின் மதிப்பு உயர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை.

மங்கையர்க்கரசியார் தன் கணவனையும், திலகவதியார் தன் தம்பியையும் சைவத்திற்கு மாற்றியது சுதந்திரமாக வாழ்ந்த பெண்ணும், தனி நிலையில் வாழ்ந்த பெண்ணும் செய்ததாகும். மங்கையர்க்கரசியாருக்குப் பொருளாதாரம், அதிகாரம் போன்றவையும், திலகவதியாருக்குத் தனிமையும் தடைகள் தராத பலமாக இருந்துள்ளன.

பெண்கள் கழங்கு, அம்மாணை, சாழல், சிற்றிழைத்தல், நீராடல், சொப்பு, பாவை, பந்து போன்ற விளையாட்டுக்களை ஆடியுள்ளனர். இவை பெரும்பாலும் பெண்கள் ஒன்று சேர்ந்து விளையாடும் விளையாட்டுக்களாக இருந்துள்ளன.

மார்கழி மாதத்தில் பெண்கள் கடைபிடித்த பாவை நோன்பு பற்றித் திருப்பாவை விளக்குகிறது. இதுபோல சங்க காலத்துப் பெண்கள் தை மாதத்தில் நோன்பிருந்ததைப் பரிபாடல், கலித்தொகை, நற்றிணை, ஐங்குறுநூறு போன்ற இலக்கியங்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

பெண்களிடம் தன் தலைவனின் வரவை எண்ணி கூடலிழைத்துப் பார்க்கும் நம்பிக்கை இருந்துள்ளது.

தலைவனைக் கண்ட தலைவியின் உடல் மாறுபாட்டின் காரணம் அறிய தெய்வத்திடம் குறி கேட்டுள்ளனர். ஒன்று முறத்தில் நெல்லைத் தூவி குறி சொல்லும் முறையும், மற்றொன்று தெய்வமேறி ஆட்டைப் பலி கொடுத்துக் குறி கூறும் முறையும் இருந்துள்ளது.

பெண்கள் நெற்றிச் சுட்டி, முத்துமாலை, குண்டலம், வளையல், ஒட்டியாணம், சிலம்பு, பாடகம், போன்ற பல்வேறு வகையான அணிகலன்களைப் பயன்படுத்தித் தன்னை உச்சி முதல் பாதம் வரை அலங்கரித்துக் கொண்டுள்ளனர். நறுமணப் பொருட்களான சந்தனம்,

குங்குமம், கஸ்தூரி சாந்து, நறுமணச் சாந்து போன்றவற்றையும் பயன்படுத்தித் தொயில் வரைந்துள்ளனர்.

✚ வைணவ சமய இலக்கியங்களிலும், வரலாற்றிலும் பெண்களுக்கான இடம் மிகச் சிறியதாக உள்ளது. தொடக்கக் காலத்தில் ஆழ்வாராக அங்கீகரிக்கப்படாதவள் ஆண்டாள். அவளின் பாசரங்களும், திருமால் மீது அவள் கொண்ட காதலும் வைணவ உலகத்தாரால் முன்பு ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை.

✚ திருமாலைத் தலைவனாகவும், தன்னைத் தலைவியாகவும் எண்ணித் தலைவனை அடையத் தான் மடலேறுவதாகத் திருமங்கையாழ்வார் பாசரங்கள் பாடியுள்ளார். இது மரபு மாற்றம் கண்ட இலக்கிய வகையாகும்.

✚ ஆண்டாள் திருமால் மீது கொண்ட திருமண வேட்கையை உணர்த்துவதாக நாச்சியார் திருமொழி உள்ளது. இதில் குறி கேட்டல், வெறியாடல், கூடலிழைத்தல் போன்ற நம்பிக்கை சார்ந்த முறைகளும் கூறப்பட்டுள்ளன.

✚ பாவை நோன்பு என்பது மார்கழி மாதத்தில் பெண்கள் அதிகாலையில் எழுந்து நீராடி விதிமுறைகளுடன் மாதம் முப்பது நாட்களும் வழிபடும் நோன்பாகும். சங்க காலத்தில் தை மாதம் அம்பா ஆடல் என்று வழிபட்டதாகவும் இலக்கியச் சான்று உள்ளது.

✚ வைணவ இலக்கிய உலகம் பெண்களுக்கு நல்ல, சிறப்பான எந்தவோர் இடமும் தரவில்லை என்பதை அறிய முடிகிறது.

✚ வீரம், செல்வம் போன்றவற்றால் தன்னை முன்தள்ளிய ஆண், அதனைத் தக்கவைத்துக் கொள்ள பெண் பிறப்பு கீழானது என்று பெண்களை நம்பவைத்தனர். அக்காலத்தில் பெண் தெய்வம் போற்றப்பட்டு, பெண் பிறப்பு தூற்றப்பட்டது. இதன் நீட்சியே அனைத்து நிலைகளிலும் பெண்கள் ஒடுக்கப்பட்டனர். வேட்டையாடி உண்டு, தன் சமூகத்தைப் பாதுகாத்த பெண்களைப் பலவீனமானவர்கள், வீரமில்லாதவர்கள், நாணத்திற்கும், குடும்பத்திற்கும் மட்டுமுரியவர்கள் என்று கூறியுள்ளனர்.

பெண்களுக்கான கட்டுப்பாடுகள், ஒடுக்குமுறைகள் ஆண்களால் வற்புறுத்தித் திணிக்கப்பட்டுள்ளன. இதுவே காலப்போக்கில் வழக்கமெனக் கூறப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ள வைக்கப்பட்டன. ஆண்களால் தந்திரமாகப் புகுத்தப்பட்ட இந்த ஒடுக்குமுறைகளைப் பிற்காலத்தில் பெண்களின் சிறப்புகளில் சேர்த்து, யாரும் மறுக்கமுடியாதபடி செய்துவிட்டனர். சான்றாக, “பெண்ணிற்கு அணி கற்பு” என்பதைக் கொள்ளலாம்.

சங்க காலத்தில் பெண் பழிப்பு இல்லை. பெண்களை அழகியல் நோக்கில் பார்த்துள்ளனர். சங்கம் மருவிய காலத்தில் இரு நிலைகள் இருந்தன. ஒன்று பெண்களைப் பழிக்கவும், தூற்றவும் செய்தனர். மற்றொன்று அழகான ஒன்றாகவும், இன்பம் தரும் பொருளாகவும் கொண்டனர். பக்தி இயக்கக் காலத்திலும் இந்நிலை மாறவில்லை. சித்தர்கள் காலத்தில் இந்நிலை மாறியது. பெண் இன்பத்தைத் துறக்க முடியாத சித்தர்கள் அவள் பேய், பிசாசு, இழிந்த பிறவி என்று தூற்றினர்.

பெண் ஒடுக்குமுறை ஒருபுறம் வளர, வரலாற்று மாற்றங்கள் மறுபுறம் நிகழ இரண்டும் பக்தி இயக்கக் காலத்தில் ஒன்று சேரும் போது பெண் தெய்வ வழிபாடு முற்றிலும் மறைக்கப்பட்டு உலக இயக்கத்திற்கு ஆண் முதன்மை என்பதைக் கூறும் விதமாக லிங்க வழிபாட்டைப் பரப்பினர்.

சமய இலக்கியங்களில் சாதி, பொருளாதாரம், தொழில் போன்ற பல்வேறு ஏற்றத்தாழ்வுகள் காணப்பட்டாலும் இவர்கள் அனைவரும் பெண்களைத் தங்களுக்குள் அடக்குவதை மாற்றிக்கொள்ளவில்லை.

சமண, பௌத்த சமயங்களை வீழ்த்திச் சைவ, வைணவ சமயங்கள் வளர்ச்சி பெற பெண்களின் வரவும், வழிபாடும் தேவைப்பட்டுள்ளன. பெண்கள் தன் குடும்பத்துடன் சேர்ந்தும், தனித்து நின்றும் இறைத் தொண்டு செய்தது மக்களைப் பெருமளவு ஈர்த்துள்ளது.

சைவ, வைணவ சமயங்களில் பெண்களின் வழிபாட்டு முறைகள், இறைப் பணிகள் ஆண்களின் அடக்குமுறைக்குள் நிகழ்ந்துள்ளன. இதனைத் திருமணத்திற்குப் பிறகு தன் கணவனுடன் சேர்ந்து இறைத்தொண்டு செய்த இயற்பகை நாயனார் மனைவி, அரிவட்டாய நாயனார் மனைவி,

அப்பூதியடிகளின் மனைவி, திருநீலநக்கர் மனைவி போன்றோரின் வாழ்க்கை உணர்த்துகிறது.

✚ பெண் சுதந்திரத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்காத பெண்கள் சைவ வைணவ சமயங்கள் பெண்களுக்குத் தந்த இடத்தைப் பற்றி ஆராயாது பின்பற்றத் தொடங்கினர். பெண்களின் பங்கு சமய மறுமலர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவியது.

✚ சைவ சமயம் பெண் அடிமைத்தனத்தை மறைமுகமாக நடத்தியது. வைணவ சமயத்தில் இது வெளிப்படை. சித்தர்கள் பெண்களைப் பேய் என்றும், பிசாசு என்றும் சாடுவது போல ஆழ்வார்களும் தங்கள் பாசரங்களில் பதிவுசெய்துள்ளனர்.

✚ பக்தி இலக்கிய காலத்தில் சமுதாயத்தில் பெண்கள் அடிமைகளாகவும், ஆண்களின் வார்த்தைகளுக்கு ஆடும் பொம்மைகளாகவும் இருந்துள்ளனர். சமுதாயத்தில் பெண்களுக்கு இருந்த நிலையே சமயத்திலும் பெண்களுக்கு இருந்துள்ளது.

✚ நாயன்மார்களுடன் சேர்ந்து அவர் மனைவியரும் உணர்வுகளுக்குள்ளும், உறவுகளுக்குள்ளும் சிக்காமல் இறைப்பணி செய்தனரா? செய்ய வைக்கப்பட்டனரா? என்பது ஆய்வுக்குரியதாகும்.

✚ சைவ சமயத்தில் காரைக்கால் அம்மையார், மங்கையர்க்கரசியார், இசைஞானியார், திலகவதியார், நாயன்மார்களின் மனைவி, மகள், பணிப்பெண் என முப்பதிற்கும் மேற்பட்டவர்கள் உள்ளனர். வைணவத்தில் ஆண்டாளைத் தவிர வேறு யாரும் குறிப்பிடப்படவில்லை.

✚ சைவ சமய இலக்கியங்கள் மகள், மனைவி, தாய், தனிநிலையில் பெண் என பெண்களின் பல்வேறு பரிணாமங்களையும் ஆராய இடம் தருகின்றன. ஆனால் வைணவ சமய இலக்கியம் பெரியாழ்வாரின் வளர்ப்பு மகளான ஆண்டாள் பற்றியக் குறிப்பை மட்டும் தருகின்றது.

பக்தி இலக்கிய காலத்தில் பெண்கள் போற்றப்பட்டுள்ளனர். பெண்கள் பிறந்த வீட்டில் குழந்தைப் பருவம், திருமணப் பருவம் இரண்டிலும் சிறப்பாக வாழ்ந்துள்ளனர். விழாக்கள், திருமணம் போன்ற சடங்குகளிலும் பெண்களை முதன்மைப்படுத்தியுள்ளனர். பெண்கள் மங்கலமாகப் பார்க்கப்பட்டனர். அவர்களுக்குச் சுதந்திரம் அளிக்கப்படவில்லை. இரத்த உறவிடம் கிடைத்த சிறிய சுதந்திரமும், திருமண உறவால் பரிசுக்கப்பட்டுள்ளது.